

Giới thiệu Nhị Vương Phi Hai Mặt

Thể loại: Xuyên không

Ngày 20 tháng 10 năm 2019 tất cả các báo đều đưa một tin: Nữ diễn viên nổi tiếng Lưu Mỹ mất tích trong quá trình quay phim. Hiện nay chưa rõ tung tích.

Cùng ngày hôm đó có một tin tức chấn động xảy ra. Một nhân vật quan trọng của an ninh Hoa Kỳ đã thiệt mạng trong một vụ nổ bom khủng bố.

Lưu Mỹ Diễm là một cô gái vừa có tài vừa có sắc. Tham gia nghệ thuật từ năm mười tám tuổi, dùng mười một năm trở thành diễn viên hàng đầu giới showbiz. Nhưng không ai biết rằng cô còn có một thân phận khác, đó chính là làm việc cho một tổ chức bí mật mà nhiệm vụ cuối cùng của cô là ôm bom tự sát.

Mọi thứ tưởng như đã kết thúc sau khi cô bật công tắc bom nhưng khi mở mắt một lần nữa cô đã biết mình còn sống. Cô xuyên qua trở thành tiểu thư của Trương phủ đã tự sát vì bị ép lấy chồng.

Đúng là cuộc sống, nhiều người muốn có cuộc sống tốt đẹp lại không được đây lại có người chỉ vì lấy chồng mà lại đi tự sát. Có lẽ chính ông trời cũng không chấp nhận nổi việc này nên đã ép buộc họ phải sống tiếp.

Kiếp trước Lưu Diễm là đứa trẻ mồ côi, ngoài nhiệm vụ ra chẳng có gì, không một người thân thích, không bạn bè, không yêu đương. Sống lại liền có thêm một đám người thân. Cha mẹ, huynh muội thật là đông đảo! Chỉ có điều, cha là kẻ nhu nhược, để nhị di nương trong phủ nắm quyền, mà các muội muội kia không một ai đối xử tốt với Trương Oánh, mỗi ngày lấy việc hành hạ đại tỷ của mình làm niềm vui.

Lưu Diễm sau khi trở thành Trương Oánh, sẽ đối phó với mọi chuyện như thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Nhị Vương Phi Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Giả điên

Tôi mở mắt ra nhìn thấy trên đầu là đỉnh màn thêu hoa, liền tròn mắt nuốt nước bọt. Không lẽ nhiệm vụ thất bại rồi? Không đúng, không đúng. Bom của tổ chức nhất định không có vấn đề, tất cả đều đã nổ banh xác rồi! Bao gồm cả thân xác này nữa. Thân xác? Tôi cúi đầu ngó lại mình. Trang phục cổ đại? Đưa hai bàn tay lên trước mặt ngắm nghía, hoàn toàn không có quan hệ gì với bàn tay có vết cầm dao của tôi. Chóp chóp mắt, năm ngoái hình như có đóng một bộ phim xuyên không. Ha ha... không phải chứ?

Đột nhiên bên ngoài có tiếng người nói chuyện:

“Liễu Nhi, đại tiểu thư đã tỉnh chưa?”.

Có giọng nói run run đáp lại:

“Thưa nhị tiểu thư, đại tiểu thư... vẫn còn hôn mê”.

Một giọng nói khác cất lên lạnh lùng:

“Đã ngủ một ngày một đêm sao còn chưa tỉnh? Nhất định là nguoi hầu hạ không chu toàn? Mau mở cửa để chúng ta vào trong thăm đại tỷ”.

Chữ thăm được cô nàng nhấn nhá, cao lên một quãng. Tôi thăm chặc lưỡi, đúng là uống cho một giọng nói hay. Đại tỷ trong miệng mấy người ngoài cửa, có lẽ là chỉ tôi? Trong lúc bọn họ nói chuyện, tôi đã chạy tới trước bàn trang điểm ở góc phòng. Khuôn mặt trong gương giống hệt tôi lúc trẻ. Chỉ có thân thể thì quá yếu ớt, chẳng có sức lực gì cả. Da dẻ tuy mịn màng nhưng hơi tái xanh. Cũng may trong người không có độc, cổ cũng không có dấu hằn, không biết là đại tiểu thư này chết kiểu gì? Vừa nghĩ đến đây, giọng nói ngoài cửa lại cất lên:

“Tam muội, nói nhiều với nha đầu này làm gì. Chúng ta còn không mau vào, người kia có khi chết rồi cũng không biết chừng”.

Tôi gật đầu phụ họa, đúng vậy, quả thật là chết rồi.

Một âm thanh trầm đục vang lên, nghe có vẻ là tiếng đầu gối chạm gạch, lại có mấy tiếng giống vậy vang lên liên tiếp, mà ngoài cửa chỉ có ba người, nhất định là nô tỳ tên Liễu Nhi quỳ gối rồi lại đập đầu liên tục. Quả nhiên, giọng Liễu Nhi nức nở:

“Nhị tiểu thư, tam tiểu thư, van cầu mọi người đừng làm khó nô tỳ. Đại tiểu thư vẫn còn chưa tỉnh, đại phu có dặn nhất định phải để đại tiểu thư được

tình dưỡng, không được quấy rầy sẽ không tốt cho bệnh tình của người”.

Giọng nói của tam tiểu thư mỉa mai:

“Nô tỳ miệng lưỡi không sạch sẽ, người nói vậy người khác nghe thấy còn tưởng bọn ta đã làm gì đại tỳ. Đại tiểu thư nhà người là tự nhảy xuống ao, bản thân tỳ ấy không muốn sống, chớ có đổ cho người không liên quan”.

Liễu Nhi lấp bắp:

“Nhưng... nhưng...”.

Nhị tiểu thư ngắt lời:

“Nhưng nhị cái gì, Trương Oánh dám kháng chỉ, hoàng thượng ban hôn mà nàng ta lại thà chết không phục tùng. May phước nàng ta chưa chết, nếu không đã làm liên lụy cả Tướng phủ này rồi”.

Ra là thân xác này tên là Trương Oánh. Tướng phủ? Vậy là con gái của một tướng quân, hay là tể tướng? Kháng chỉ không phải tội nhỏ, Trương Oánh này cũng cá tính quá đi ấy chứ! Mà nhị tiểu thư kia chắc là em cùng cha khác mẹ, con của vợ hai mà nói chuyện không có trên dưới, tên của đại tiểu thư cũng dám gọi thẳng như vậy. Hẳn là có nguyên do. Tôi liền nhanh chóng phân tích tình hình. Một đại tiểu thư theo lý mà nói, kẻ hầu người hạ sao có thể chỉ có một người, nhưng trừ Liễu Nhi kia thì chẳng còn ai ngoài cửa. Tuyệt đối là bị người trong nhà ghê lạnh rồi! Bệnh đến chết đi cũng không ai hay biết, cha mẹ chả thèm đến thăm, đúng là đáng thương!

Tiếng Liễu Nhi lại thút thít:

“Đại tiểu thư... chẳng phải là... nghe hai người nói... nên mới nhất thời nghĩ không thông...”.

Tam tiểu thư hừ lạnh:

“Bọn ta nói sai chắc, nhị vương gia là kẻ tàn tật, chuyện này ai cũng biết. Ta chẳng qua chỉ nói đùa, bảo nhị vương gia thích đánh đập thiếp thất, vậy mà đại tỳ cũng tin là thật. Ngươi ấy cả ngày đều ngồi xe lăn, sức lực ở đâu mà đánh kẻ khác, trong phủ cũng làm gì có thiếp thất nào. Đại tiểu thư của người ngu ngốc, đừng có trách bọn ta. Người mà bếp xếp cẩn thận ta vứt người xuống ao cho cá rĩa”.

Tôi lại gật đầu, đúng là có hơi ngốc. Nhưng mà một cô bé mười mấy tuổi, bên cạnh không có ai chăm sóc, tất nhiên dễ dàng bị kẻ khác lừa phỉnh. Trương Oánh không muốn tiếp tục chịu khổ trong Tướng phủ, cũng không muốn gả cho kẻ vừa có tật vừa hung tàn, quyết định chết để giải thoát. Còn tôi lại chết rất ngẫu hứng. Một ngày đẹp trời, tôi lôi cuốn sổ con vốn dùng để viết tên danh sách những người tôi đã giết chết theo lệnh tổ chức, tôi còn ghi trên bìa cuốn sổ hai chữ “Death Note” bằng máu nữa cơ. Hôm đó lại lôi sổ ra định viết thêm mấy cái tên vào, mới thấy sổ đã kín chữ, trang cuối chỉ còn vài dòng. Liền cảm thấy cuộc đời mình vốn chẳng có ý nghĩa, lại cướp đi mạng sống của nhiều người như vậy, nhiều tới mức không đếm được là bao nhiêu. Mà bọn họ, có lẽ khi sống đều có ước mơ, có gia đình, có hạnh phúc. Tôi không hối hận, nhưng lại không muốn tiếp tục giết người nữa. Liền nhận cơ hội nhận nhiệm vụ đánh bom kia. Những người khác đều chần chừ, có lẽ ngoài tôi ra không ai muốn chết. Vậy tôi liền thành toàn cho họ. Dù sao cũng là “đồng nghiệp”, giúp đỡ nhau một chút cũng không tính là gì.

Chỉ là không rõ lắm sao lại trở thành đại tiểu thư của thời cổ đại? Tôi thở dài một tiếng, trước hết phải đối phó với hai cô em cùng cha khác mẹ kia đã rồi tra hỏi nô tỳ Liễu Nhi lấy tin tức.

Tôi lục bàn trang điểm, có một hộp chứa chất màu đỏ, hơi đặc, có lẽ là son. Tôi chấm lên khắp mặt. Đi đến giá nến, quẹt sáp vừa chảy ra còn nóng hổi, bôi chồng lên những chấm đỏ trên mặt. Hoàn hảo. Máu sắc thể này trông rất tự nhiên, không hề giống vết son.

Liễu Nhi một không địch được hai, kẻ xấu nhất định sắp xông vào rồi. Quả nhiên nhị tiểu thư kia quát lên:

“Cút sang một bên”.

Kế tiếp liền có tiếng đập cửa, hai bóng người xông vào. Tôi đã chuẩn bị từ trước, ngay lúc nhị tiểu thư quát tháo, liền ngồi bệt dưới sàn nhà. Lúc này, bọn họ bước vào nhìn thấy tôi tóc không chải, quần áo nhăn nhúm, ánh mắt trống rỗng vô hồn, nhìn bọn họ lại như không hề trông thấy bọn họ.

Cô gái trẻ tuổi hơn bịt miệng la lên:

“Nhị tỳ, mặt của đại tỳ...”.

Người bên cạnh liền bước tới ngó sát mặt tôi, lại thấy tôi không có một chút phản ứng liền hươ tay. Tôi vẫn không hề nhúc nhích, mắt vẫn như cũ một mảnh trống rỗng. Người trước mặt lùi lại rồi phì cười:

“Tam muội, Trương Oánh này nhất định bị hủy dung nên phát điên rồi”.

Tam tiểu thư nghe vậy cũng tới ngó tôi một cái rồi vẫy khăn, làm bộ hốt hoảng:

“Ôi chao, thật là đáng thương!”

Nhị tiểu thư nhìn tôi cười khinh miệt rồi kéo tay “đồng bọn”:

“Đi thôi, ở đây kéo lại xúi quẩy, cũng không biết trên mặt nàng ta bị cái gì, có khi là bệnh truyền nhiễm”.

Tam tiểu thư giật mình vội cách xa tôi, cùng người bên cạnh nhanh chóng bỏ đi.

Hai người vừa đi khỏi, Liễu Nhi ngoài cửa liền chạy vào, thấy bộ dạng tôi thì vừa khóc vừa nói:

“Đại tiểu thư, mặt của người... nô tỳ lập tức đi gọi đại phu”.

Thấy Liễu Nhi định quay người, tôi liền chụp cánh tay cô bé. Liễu Nhi chỉ tầm mười hai, mười ba tuổi, trông rất non nớt, nếu lớn thêm một chút, có lẽ cũng khá xinh xắn, chỉ có điều người hơi gầy, giống như thiếu dinh dưỡng. Trên trán vừa dính bụi vừa dính máu, trên áo có vết giấy, chắc lúc này bị nhị tiểu thư kia đập rồi. Cô bé mở to mắt còn ướt nước, ngạc nhiên nhìn tôi:

“Tiểu thư...”.

Tôi đã thu lại ánh mắt trống rỗng, nghiêm mặt nói:

“Không cần gọi đại phu, chỗ chúng ta ở còn có ai khác nữa không?”.

Liễu Nhi vội đáp:

“Trong viện của tiểu thư, chỉ có một mình nô tỳ hầu hạ”.

Tôi nhích môi:

“Tốt lắm. Bây giờ em mang nước sạch đến đây, ta hỏi gì, em đáp nấy, tuyệt đối không được nói nhiều. Rõ chưa?”.

Liễu Nhi liền gật đầu thưa vâng rồi chạy ra ngoài, chỉ chốc lát liền mang một chậu nước sạch và khăn vải đến. Tôi thầm khen, cô bé này rất nhanh trí. Tôi thấm ướt khăn, soi mặt trong chậu nước, lau sạch vết bẩn trên mặt. Xong việc ngẩng đầu liền thấy Liễu Nhi đang trở mắt nhìn tôi. Lại thấy trên trán cô bé còn có vết thương chưa xử lý, tôi nói:

“Trong viện có sẵn thuốc trị ngoại thương không?”.

Liễu Nhi vội vàng hỏi:

“Tiểu thư bị thương sao?”.

Tôi lắc đầu, giọng lạnh đi:

“Lúc này ta đã nói, ta hỏi, em đáp. Ta không hỏi, chớ nói nhiều, cũng không được hỏi lại”.

Cô bé sợ sệt nhìn tôi:

“Trong viện có một ít thuốc...”.

Tôi chỉ tay vào chậu nước, phân phó:

“Em mang nước bẩn đổ đi, đổi một chậu nước sạch khác. Thêm một cái khăn sạch nữa. Lấy toàn bộ thuốc mang đến đây”.

Cô bé mang chậu nước chạy đi, một khắc sau thì trở lại, đặt chậu nước lên bàn, rồi cúi đầu đứng một bên. Tôi ngồi xuống bên bàn, lại kéo một cái ghế bên cạnh, chụp tay Liễu Nhi ấn cô bé ngồi xuống. Tôi nhanh chóng lau sạch vết máu trên trán cô bé, mở mấy lọ thuốc, ngửi mùi để phân biệt, chọn loại thuốc có tác dụng tan máu bầm, chống viêm, quét lên cái trán nhỏ. Cả quá trình, Liễu Nhi đều mở to mắt nhìn. Tôi háng giọng:

“Coi y phục”.

Liễu Nhi chớp chớp mắt nhìn tôi, lại đỏ mặt, cúi đầu vò vạt áo, giọng nói như muỗi:

“Tiểu thư...”.

Tôi giật giật khóe miệng. Bé con này nghĩ đi đâu vậy không biết. Tôi chỉ vào vết dấu giấy trên áo cô bé:

“Lúc này nhị tiểu thư đã em đứng không? Cởi y phục ta mới giúp em bôi thuốc được chứ”.

Liễu Nhi nghe vậy mới ngẩng đầu, thở ra một hơi, lại nhoeo miệng cười: “Nô tỳ không sao”. Lại vỗ vỗ ngực cam đoan.

Tôi gật đầu. Bỗng bụng kêu “ọc ọc”. Liễu Nhi nghe thấy liền đứng bật dậy:

“Tiểu thư đã hôn mê lâu như vậy, nhất định đói bụng rồi. Nô tỳ đi nấu ít cháo cho tiểu thư”.

Tôi cũng không hỏi nhiều, ở đây chỉ có một mình Liễu Nhi hầu hạ, Trương Oánh bị ghê lạnh như vậy. Sao có thể có người mang com nước. Liễu Nhi bụng chầu nước chạy biến đi. Tôi rảnh rồi, kiểm tra lại mình một chút. Cơ thể này đã qua độ tuổi thích hợp huấn luyện, muốn lấy lại bản lĩnh như trước kia hoàn toàn không thể. Nhưng tăng cường độ tập luyện một chút, có thể khôi phục được bảy, tám phần. Dù sao kiến thức, kỹ năng đều nhớ rõ, không phải mất thời gian học lại. Chỉ cần nâng cao sức bền, độ dẻo dai của cơ thể là được.

Trong tổ chức, có người chuyên dùng súng, đa số là những người thiên về ám sát mục tiêu ở cự ly xa. Phần lớn mọi người lại chuyên dùng vũ khí lạnh, bởi vì nhiệm vụ của tổ chức rất đa dạng. Nằm vùng ám sát kẻ địch, lấy tin tức, khử kẻ phản bội. Không phải kẻ phản bội của tổ chức, mà hầu hết là kẻ phản bội tổ quốc. Tổ chức trước giờ rất hiếm người phản bội. Bởi vì bọn tôi không có nhu cầu về danh lợi, không thể bị mua chuộc. Mười tuổi đều bắt đầu giết người, ngày ngày đều sống trong nguy hiểm, chỉ không muốn chết, chứ không sợ hãi cái chết, không thể bị kẻ địch uy hiếp. Nếu nhiệm vụ thất bại, trở thành điệp viên hai mang, giả vờ phản bội, thực chất đưa tin tức về cho tổ chức. Nếu tổ chức cảm thấy bọn tôi gặp nguy hiểm, sẽ cho người giải cứu, nếu thất bại, chỉ đành tự sát. Quá trình huấn luyện gian khổ nhất không phải là huấn luyện thân thể, mà là huấn luyện đầu óc. Người nào cũng bị ép học năm, sáu thứ tiếng. Trong đó phải thông thạo ba thứ tiếng trở lên mới “qua môn”, khả năng xử lý tình huống, ứng biến nhanh và giỏi đóng kịch cũng phải nhuần nhuyễn. Mà tôi đối với môn đóng kịch đạt điểm số tối đa, cấp trên liền muốn tôi lấy vỏ bọc là diễn viên. Còn những kỹ năng khác sẽ tùy theo khả năng mỗi người, ai thích hợp gì thì học sâu về cái đó. Vỏ bọc của bọn tôi vì thế cũng rất đa dạng: giáo sư, giảng viên đại học, bác sĩ, cảnh sát, nhân viên lái xe, người quét rác, thậm chí vận động viên, cầu thủ bóng đá nổi tiếng...

Tôi chuyên dùng đao và ám khí, giỏi về đóng kịch và cải trang. Có thể giả giọng nói, nhận biết chất độc, từng bị tra tấn, chịu được đau đớn. Ngoài ra còn học thêm mấy thứ võ vắn như vẽ tranh, hát hò, nhảy nhót. Tất cả đều vì nhiệm vụ đa dạng, bắt buộc phải am hiểu nhiều mặt. Thực chất là để cho bọn tôi khỏi phát điên. Giết người nhiều quá, gánh nặng tinh thần quá lớn, cấp trên sợ bọn tôi tâm thần phân liệt, liền bày ra đủ trò để bọn tôi “giải trí”.

Nhược điểm? Tạm thời chưa nghĩ ra. Có lẽ nếu có nhược điểm, tôi đã không quyết định đi chết. Bởi vì con người một khi có chỗ thua người khác, sẽ muốn phấn đấu để hoàn thiện. Nhưng tôi đã hoàn thiện bản thân đến mức nhiệm vụ nào cũng thành công. Lần bị tra tấn kia là cố ý bị bắt để giải cứu đồng đội trong tay kẻ địch.

Liễu Nhi bụng chầu vào phòng, thấy tôi đang trồng cây chuối thì há hốc mồm, suýt đánh rơi khay thức ăn. Tôi có thói quen, hễ suy nghĩ là chống ngược người để máu chảy ngược, tập trung đến nỗi. Tôi búng người tới trước mặt Liễu Nhi, nhìn bát cháo, cau mày:

“Sao chỉ có một bát? Của em đâu?”.

Liễu Nhi nhìn bát cháo, lại nhìn mặt tôi:

“Lát nữa em ăn trong bếp”.

Tôi bưng lấy bát cháo, tới bên bàn ngồi, ngẩng đầu nói:

“Mang cháo của em lên, chúng ta cùng dùng bữa”.

Cô bé định từ chối lại thấy nhìn trừng mắt thì vội vàng chạy về phía nhà bếp, sau đó hồn hèn mang bát cháo khác trở lại, không dám ngồi cùng bàn với tôi, định bê bát ngồi ở góc phòng. Tôi thờ dài, cổ đại đứng là lắm quy tắc, liền gọi cô bé:

“Lại đây ngồi. Ta ra lệnh cho em đấy!”.

Liễu Nhi thấp thỏm quay trở lại ngồi xuống, liếc mắt nhìn tôi một cái, lại cúi đầu im lặng. Tôi giục:

“Mau dùng, ăn xong ta còn có việc hỏi em”.

Hai người bọn tôi nhanh chóng quét sạch cháo và thức ăn, tôi lau miệng rồi nhìn người trước mặt, nghiêm túc nói:

“Ta bị mất trí nhớ, nhưng chuyện này không được để lộ ra. Ta hỏi, em phải thành thật trả lời. Ta hứa sẽ không để bất kỳ kẻ nào ức hiếp em. Nhưng Liễu Nhi, nếu em dám phản bội, ta sẽ khiến em chết đau đớn. Rõ không?”.

Lời cuối cùng, tôi đã đổi ánh mắt, trong đầu thực sự có suy nghĩ giết chết Liễu Nhi. Chuyện này cũng chẳng có gì, tổ chức đã dạy bọn tôi cách tra tấn, rất nhiều lúc trong điều kiện thời gian có hạn, mà kẻ địch da thịt thô dày, có lóc da, đánh đập chưa chắc bọn chúng đã sợ. Nhưng tinh thần con người nếu không phải trải qua quá trình trui rèn nghiêm khắc, rất dễ bị áp đảo. Khi nói ra lời uy hiếp, trong đầu phải có suy nghĩ muốn giết đối phương, ánh mắt phải đủ tàn nhẫn, cơ thể phải trong tư thế có thể lập tức ra tay nếu đối phương dám lắc đầu. Công việc của bọn tôi là giết người, tra tấn, học cách tỏa ra sát khí lạnh lẽo là việc bắt buộc. Giống như bắt buộc học ca hát, nhảy múa vậy.

Liễu Nhi rịn ra mồ hôi, cơ thể run rẩy, sợ hãi đến mức khóc cũng không dám. Tôi hít một hơi, thu hồi sát khí lại, mỉm cười hết sức dịu dàng nhìn cô bé. Tôi có thể trong sát na đổi về mặt, nửa giây trước còn muốn lấy mạng đối phương, nửa giây sau đã thân thiết giống như có thể vì đối phương mà hi sinh tính mạng. Còn nhớ năm mười sáu tuổi, lúc kẻ dao vào cổ mục tiêu, người đàn ông trẻ đó kinh ngạc không tin:

“Sao em có thể giết tôi? Em thật lòng yêu tôi như vậy...”.

Tôi mỉm cười bịt miệng anh ta, một dao dút điểm. Anh ta có thể tin tưởng “tình yêu” của tôi, có lẽ vì hằng ngày biểu hiện của tôi đối với anh ta quá chân thành, có lẽ vì tôi đã mạo hiểm cứu mạng anh ta lúc đầu gặp gỡ. Người đó không biết hết thay đổi là giả, tình cảm là giả, việc cứu mạng anh ta cũng là giả. Chỉ là vở kịch tổ chức sắp xếp mà thôi.

Bọn tôi có trái tim, nhưng trái tim bọn tôi không có tình cảm.

Liều Nhi lúc này mới chảy nước mắt:

“Tiểu thư, nô tỳ là người của tiểu thư, đương nhiên sẽ nghe theo tiểu thư. Vĩnh viễn không phản bội tiểu thư”.

Tôi nhếch môi, trên đời này ngoài cái chết ra thì có gì là vĩnh viễn? À không đúng, cái chết cũng chưa chắc. Chẳng phải tôi chết rồi còn có thể sống lại hay sao? Tôi lau nước mắt cho cô bé:

“Em chỉ cần nhớ rõ những lời ta nói là được. Giờ ta hỏi gì em đáp nấy, trả lời rành mạch, không được giấu diếm bất cứ điều gì”.

Liều Nhi gật mạnh đầu. Sau một hồi “tra khảo”, tôi nắm được tình hình ở đây. Trương Oánh năm nay mười lăm, vừa đến tuổi cập kê, liền “được” hoàng thượng chỉ hôn cho nhị vương gia. Nơi này là Tề quốc, còn phủ này là phủ tề tướng. Tề tướng trong triều rất có tiếng nói, lúc trẻ cũng là một viên mãnh tướng, thăng quan đều nhờ lập chiến công hiển hách. Xem ra không phải là kẻ nhu nhược, khiếp sợ đàn bà. Chỉ là không rõ nguyên nhân tại sao lại để một nhị di nương nắm quyền trong phủ, lại nhận con gái kẻ khác làm con. Nhị tiểu thư, tam tiểu thư đều là con của nhị di nương sinh ra trước khi bà ta được rước vào Tướng phủ. Trương Oánh còn có một đại ca cùng cha khác mẹ, tên gọi Trương Khanh. Nghe nói cả ngày đều chìm trong men rượu, không bước ra khỏi cửa nửa bước.

Tôi nghĩ, tề tướng nhất định bị người đàn bà kia nắm điểm yếu. Mới đồng ý cưới bà ta, đồng ý trao quyền hành trong phủ, lại để bà ta ức hiếp con ruột của mình. Con người bình thường ai mà không có điểm yếu. Chỉ là làm đến chức tề tướng, để kẻ khác bắt thóp chỉ có hai khả năng: hoặc là tề tướng đại nhân tham ô, hai là mưu phản bị nắm thóp. Đúng là đời cha ăn mặn, đời con khát nước! Tôi đối với vị lão ba mới có thêm này không chút hảo cảm. Không ngờ trời tối, ông ta liền xuất hiện.

Cha đến thăm con gái lại không đến lúc ban ngày ban mặt, ông ta cũng có tuổi rồi, buổi tối đi đường không sợ vấp té hay sao? Lại chỉ đến một mình, bộ dạng lén lút, không dẫn theo nô tài. Tôi liền có một ý nghĩ cầu huyết: tề tướng đại nhân không phải là loạn luân đấy chứ hả?!

Bạn đang đọc truyện *Nhị Vương Phi Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Tình thân

Khi nghe ngoài cửa phòng có giọng nói đàn ông hỏi đại tiểu thư đâu, tôi liền từ trên giường bật dậy, đi “trang điểm” giống ban sáng, giả bị dị ứng. Sau đó lập tức về giường, vờ nhắm mắt ngủ.

Có tiếng đẩy cửa, kế tiếp là tiếng bước chân vội vàng đi tới trước giường, lại có tiếng chân khác nhẹ hơn theo sau, có lẽ là Liều Nhi theo người kia vào phòng. Người đàn ông thấp giọng nỉm:

“Mặt đại tiểu thư như vậy, tại sao người không gọi đại phu?”.

Liều Nhi im lặng không trả lời. Người kia lại thở dài:

“Thôi vậy, sáng ta sẽ bảo đại phu tới. Đại tiểu thư đã tỉnh dậy lần nào chưa? Có ăn uống gì không? Có khóc nháo đòi chết nữa không?”.

Liều Nhi đáp:

“Tiểu thư có tỉnh dậy, vì mặt bị nổi đỏ nên có chút... ngại ngùng, không mở miệng nói chuyện. Nô tỳ đã cho tiểu thư dùng bữa rồi ạ”.

Tôi thầm khen, bé ngoan, thông minh lắm! Trên mặt vẫn duy trì vẻ ngủ say, lông mi không động, hô hấp đều đều. Người đàn ông ra lệnh:

“Người lui ra đi. Chuyện ta đến thăm đại tiểu thư, nếu kẻ khác biết, đừng trách ta đem người bán đi nơi khác”.

Liều Nhi liền đáp vâng, sau đó có tiếng chân rời đi và tiếng cửa khép lại.

Trên mặt bỗng có bàn tay dịu dàng vuốt ve. Tôi hết hồn, chẳng lẽ ý nghĩ cầu huyết kia của tôi lại là thật? Kế tiếp mặt liền có giọt nước rơi xuống. Trên đầu có giọng nói chua xót:

“Trương Khai ơi là Trương Khai, người là kẻ vô dụng, đến nữ nhi của mình cũng không bảo vệ được. Con gái mệnh khổ của ta ơi, nếu con có mệnh hệ gì, ta biết ăn nói thế nào với mẫu thân con dưới tuổi vàng”.

Thì ra mẹ Trương Oánh đã chết rồi. Giọng nói kia lại tiếp tục:

“Đội ta tìm được thần y, giải được độc trong người con, nhất định sẽ khiến tiên nhân kia chết không toàn thây”.

Tôi mở bừng mắt nhìn ông ta. Thấy tôi mở mắt, Trương Khải vui mừng hỏi:

“Oánh nhi, con tỉnh rồi? Cơ thể có chỗ nào không khỏe? Đừng lo lắng, mai cha sẽ mời đại phu đến chữa khỏi cho con. Chuyện kết hôn, con nghe lời cha. Gà đến phủ nhị vương gia sẽ an toàn hơn ở đây...”.

Tôi ngồi dậy, chăm chú nhìn ông ta một lát mới nheo mắt hỏi:

“Cha nói con trúng độc? Là độc gì?”.

Trương Khải giật mình:

“Lời lúc này... con nghe thấy rồi sao? Vốn cha định không cho con biết, không muốn con sợ hãi. Tiệp nhân kia hạ quai độc lên người con, đại phu không khám ra, nói mạch đập của con khác thường, cơ thể trúng độc, chỉ không rõ là độc gì. Á tiệp nhân muốn ta lấy á, lại chiếm quyền quản lý trong phủ, để con gái á cả ngày bắt nạt con, lại ép đại ca con làm kẻ vô dụng không được ra khỏi phủ...”.

Tôi quan sát Trương Khải, mắt còn chưa khô lệ. Tôi giả vờ nhào vào lòng ông ta, Trương Khải liền vỗ lưng tôi, an ủi:

“Oánh nhi đừng sợ, đợi cha tìm được thần y giải độc cho con rồi sẽ tính sổ với bọn chúng”.

Tôi cẩn thận lắng nghe tiếng tim đập của người này. Là nhịp tim đập cuồng loạn vì tức giận, không phải đang đóng kịch. Ông ta không có lý do lừa tôi, nhưng vì đề phòng nên vẫn kiểm tra một chút cho chắc chắn. Lúc này tôi mới ngồi dậy, rành rọt nói:

“Cha, người bị bà ta lừa rồi. Cơ thể con không hề trúng độc”.

Trương Khải kinh ngạc nhìn tôi:

“Không trúng độc? Làm sao con biết?”.

Tôi có khả năng nhận biết độc, tuy không biết bắt mạch chẩn đoán như thầy thuốc, nhưng kỹ năng nhận biết tình trạng cơ thể với tôi không khó. Tôi không trả lời mà hỏi lại:

“Đại phu khi khám cho con là lúc nào?”.

Trương Khải liền đáp:

“Là bảy năm trước”.

Tôi lại hỏi:

“Vậy bảy năm nay con có biểu hiện gì giống như trúng độc?”.

Trương Khải suy nghĩ một chút rồi trả lời:

“Tuy con không thổ huyết, không đau đớn, nhưng một năm lại hôn mê hai lần, cơ thể bình thường cũng yếu ớt, gặp gió liền trúng phong hàn”.

Tôi nhíu mày:

“Hôn mê, khẳng định là có kẻ giờ trò dùng thuốc”.

Trương Khải lắc đầu:

“Đại phu khám không tìm thấy mê dược trong người con”.

Tôi cười:

“Mê dược bình thường đại phu có thể phát hiện thì sao kẻ kia dám dùng. Trên đời có rất nhiều loại thuốc, chỉ cần qua vài canh giờ sẽ biến mất trong cơ thể người bị hạ. Còn chuyện cơ thể con yếu ớt là vì ăn không đủ chất, mặc không đủ ấm. Bà ta cố tình không cho người hầu hạ con chu đáo, không hẳn vì muốn hành hạ con, quan trọng hơn là khiến cha tin tưởng trong người con có độc”.

Trương Khải tức giận siết chặt nắm đấm, nghiến răng:

“Tốt lắm, tiệp nhân đó dám lừa cha. Hai ba cha con chúng ta khổ sở nhiều năm như vậy. Ngày mai, cha mời đại phu khám kỹ cho con. Nếu quả thật cơ thể con không có độc, ta lập tức giết chết bọn chúng”.

Tôi liền ngăn lại:

“Khoan đã. Thứ nhất, bà ta có thể lừa được cha, chứng tỏ sau lưng có kẻ giỏi dùng dược. Thứ nhì, bà ta nắm quyền trong phủ nhiều năm, người trung thành với bà ta có không ít. Cha nếu vọng động sẽ đánh rần động cỏ, sau này sẽ có kẻ ở trong tối ám hại chúng ta. Hôn nữa, nếu muốn trừ hậu họa chỉ

có thể giết sạch người trong phủ. Nhưng như vậy liên lụy người vô tội, cũng gây ra huyết án quá lớn. Cha đừng nóng vội, chúng ta từ từ nghĩ cách đối phó, được không?”.

Trương Khải ngăn người nhìn tôi chăm chú, tôi bình thần mỉm cười nhìn lại. Trương Khải lại vuốt tóc tôi:

“Trước kia là cha không sẵn sóc con chu đáo, tiện nhân kia không cho cha mời thầy dạy con viết chữ, không dạy con cầm kỳ thư họa mà một tiểu thư nên học, cũng may tư chất con thông minh giống mẹ con, hiện tại cha có thể yên tâm rồi. Chỉ là nếu con không phải kẻ hồ đồ, sao lại nhảy ao tự vẫn, hay là có kẻ nào hại con?”.

Tôi nuốt nước bọt:

“Con... trượt chân. À, hôn lễ với nhị vương gia khi nào diễn ra, con có thể không lấy anh ta không?”.

Trương Khải khựng lại:

“Không được. Hôn lễ là hoàng thượng ban, chỉ một tháng nữa sẽ cử hành, nhị vương gia tuy thân thể tàn tật, nhưng trong phủ không có thiệp thất, con nhập phủ sẽ không sợ bị kẻ khác bắt nạt”.

Tôi thì sợ gì kẻ nào bắt nạt, chỉ không muốn lấy một người xa lạ mà thôi. Nhưng thánh chỉ không thể xem thường, tôi trốn thoát được, nhưng Trương phủ này sẽ bị liên lụy. Trước khi nghe Trương Khải kể rõ sự tình, tôi vốn không quan tâm người trong phủ này sống chết ra sao, đã định bỏ trốn. Nay cảm thấy ông ta không tệ, vì tính mạng con gái có thể nhịn nhục nhiều năm như vậy. Thời cổ đại chẳng phải rất xem thường phận nữ nhi hay sao? Ông ta lại là võ tướng, tính tình mạnh mẽ, kiêu hùng. Chịu nhẫn nhịn đến mức ấy, tình thương dành cho con gái sâu đến cỡ nào. Tôi sống nhờ thân xác Trương Oánh, không thể để cha cô bé vì tôi mà bị hoàng thượng chém đầu thì chúng được. Gã cho nhị vương gia, sau đó bí mật giết chết anh ta, rồi đường hoàng làm nữ chủ nhân của vương phủ thì thế nào nhỉ? Anh ta với tôi chỉ là người xa lạ, giết anh ta tôi cũng chẳng ngại. Tôi nhìn Trương Khải mỉm cười:

“Được, gả thì gả. Con sẽ không để cha khó xử. Chuyện trong phủ, cha nghe con chớ nóng vội. Nghĩ ra đối sách chu toàn tự con sẽ đến gặp cha thương lượng, cha chớ đến đây, tránh để kẻ khác trông thấy. Cha không ở cùng phòng với nhị vương gia chứ?”.

Trương Khải lườm tôi:

“Ai thềm chung phòng với nữ nhân rắn rết đó. Phòng cha lúc nào cũng chỉ có một mình, Luật Binh đứng canh ngoài cửa là người của cha, con có thể yên tâm. Chỉ là, con làm thế nào đến gặp cha mà không để kẻ khác phát hiện?”.

Tôi vui vẻ nháy mắt:

“Cha chớ lo, cứ an tâm đợi con tới tìm cha là được. Kiến nhỏ cũng không thể phát hiện được con đâu”.

Trương Khải nghi hoặc nhìn tôi, sau đó mới gật đầu, lại vỗ vỗ tay tôi cười:

“Trước tiên con tự chăm sóc bản thân cho tốt, đợi diệt trừ kẻ kia rồi, cha sẽ lấy lại mọi thứ vốn thuộc về con”.

Tôi liền đáp ứng:

“Vâng”.

Ông ta đứng dậy nhìn tôi thêm một lát mới nhẹ nhàng rời đi. Liễu Nhi sau đó liền vào phòng, còn mang theo một chậu nước sạch:

“Tiểu thư, lão gia có phát hiện ra người già bệnh không?”.

Tôi giả bộ nghiêm mặt:

“Em lại quên lời ta dặn?”.

Cô bé hoảng hốt bặm môi, lo lắng nhìn sang. Tôi phì cười:

“Còn ngại ra đây làm gì, mau mang nước lại đây. Sáng ta còn phải dậy sớm. Lão gia rất quan tâm ta, em không cần e ngại ông ấy. Từ ngày mai em canh ở công viện, không để bất cứ kẻ nào làm phiền. Nếu kẻ nào tới, em la lớn ta bên trong nghe thấy sẽ ứng phó. Nhớ kỹ, đại tiểu thư của em sau khi bị hủy dung đã phát đại rồi, ai hỏi cũng đều trả lời như vậy. Rõ chưa?”.

Liễu Nhi liền đáp:

“Nô tỳ nhớ rõ ạ”.

Tôi rửa sạch mặt, bảo cô bé về phòng bên cạnh nghỉ ngơi, bản thân cũng trùm chăn ngủ đến sáng.

Bạn đang đọc truyện *Nhị Vương Phi Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Nhị vương gia

Đầu giờ Mão tôi đã thức dậy, lúc mặc đồ cảm thấy trang phục cổ đại đúng là làm khổ người. Sau này phải chuẩn bị ít quần áo thoải mái hơn mới được. Tôi dùng dây vải buộc cổ tay áo và ống quần cho gọn, nhét tà áo vào trong quần dài. Đi ra khỏi phòng thấy Liễu Nhi đang quét sân, cô bé ngẩng đầu thấy cách ăn mặc kì quái của tôi thì tròn mắt:

“Tiểu thư... người mặc sai y phục rồi”.

Tôi lờm:

“Lo làm việc của em đi, quần ta làm gì”.

Tôi lại góc sân cô bé đã quét sạch, luyện quyền cước. Lúc trước học mấy bài quyền, cảm thấy không mấy có tác dụng. Cấp trên, đồng thời là người dạy bọn tôi cận chiến, nói:

“Những động tác này không giúp các cô cậu lấy mạng kẻ địch, nhưng có thể bảo vệ mạng sống của bản thân”.

Lúc ấy bọn tôi còn nháy mắt nhìn nhau, trong bụng rõ ràng cảm thấy vị cấp trên này nói khoác. Hiện tại mới biết, những động tác này tác dụng không nhỏ. Chẳng qua lúc trước bọn tôi học võ từ bé, thêm mấy động tác kia cũng chẳng thấy cơ thể khác biệt gì nhiều. Còn giờ, cơ thể Trương Oánh yếu ớt, chỉ luyện một canh giờ đã cảm thấy máu lưu thông, càng luyện động tác cơ thể càng nhanh nhẹn. Nếu kiên trì, hô hấp về sau sẽ nhẹ nhàng hơn, bước đi nhanh hơn, dù là dùng trong lúc chạy trốn hay tấn công kẻ địch cũng sẽ tốt hơn nhiều so với một cơ thể không có chút lực nào.

Liễu Nhi vừa cầm chổi quét sân vừa liếc mắt nhìn sang, tôi dùng động tác:

“Em muốn hỏi gì thì hỏi đi”.

Cô bé liếc vội tôi, nói nhỏ:

“Tiểu thư có biết võ sao? Có thể... dạy nô tỳ không?”.

Tôi nổi hứng trêu đùa:

“Có thể”.

Cô bé vui vẻ ngẩng đầu, rồi lại chần chừ:

“Có thể đánh võ, hay có thể dạy nô tỳ?”.

Tôi nhip nhip chân:

“Muốn ta dạy em không phải không được, nhưng ai sẽ nấu cơm cho ta ăn?”.

Liễu Nhi ôm cây chổi đứng thẳng, bộ dáng rất nghiêm túc như muốn lập tức bái sư:

“Nô tỳ nấu cơm nhanh lắm, dậy sớm hơn bình thường một chút là được. Từ ngày mai tiểu thư có thể dạy nô tỳ không?”.

Tôi mỉm cười lắc đầu:

“Ngày mai không được, em quên nhiệm vụ canh cổng hôm qua ta giao phó rồi à? Nếu em muốn học võ, sau này ta sẽ dạy em”.

Cô bé buồn rầu rũ mắt, sau đó lại nhanh chóng vui vẻ:

“Được ạ”.

Tôi lại tiếp tục luyện một lát, đến lúc Liễu Nhi gọi dùng bữa sáng thì mới dừng lại, rửa mặt rồi dùng bữa. Liễu Nhi dọn thức ăn lên bàn xong định lui xuống, tôi liền gọi lại:

“Dọn thêm chén dưa của em, chúng ta cùng nhau ăn. Những lời ta nói, không muốn phải lặp lại lần hai. Sau này chúng ta đều ngồi cùng bàn, ta không thích lúc mình ăn mà người bên cạnh lại phải thui thui ăn trong bếp. Còn nữa, em sửa cách xưng hô đi. Hai chữ “nô tỳ” chối tai lắm, khi không có người ngoài, chỉ cần xưng “em” hoặc xưng tên, không xưng nô tỳ nữa. Rõ không?”.

Cô bé lặng nhìn tôi một lát lâu, mới ngại ngần gãi gãi đầu:

“Em đi lấy thêm chén nữa”.

Tôi mỉm cười, cô bé này không tệ, có thể đào tạo. Dùng xong bữa sáng, nghỉ ngơi khoảng nửa canh giờ, tôi bảo Liễu Nhi ra cổng đứng gác, bản thân lại ra sân chạy bộ. Thể lực phải rèn luyện thật tốt. Chạy đến lúc chân không thể tiếp tục mới dừng. Lại đi nhặt đá, nhắm vào một điểm trên thân cây mà ném. Một trong những sở trường của tôi là phóng ám khí. Hiện tại không có phi đao, sau này tìm cơ hội chế tạo là được, trước tiên dùng tạm đá cuội. Tôi có thể ném chính xác vào mục tiêu, chỉ có điều lực tay không đủ, không thể như trước xuyên thủng thân cây, hơn nữa chỉ ném được hơn mười viên, cổ tay đã có chút đau nhức vì dùng quá sức. Không muốn phá hư thân thể, tôi liền ngừng lại. Tay chân đều đã mỏi, tôi ngồi xuống đất, vào tư thế thiền. Không rõ người cô đại học võ công như khinh công, chưởng lực có mấy phần là thực, mấy phần là phóng đại. Nhưng nguyên lý so với việc bọn tôi được dạy ngồi thiền có lẽ là có chút tương đồng.

Thầy dạy bọn tôi ngồi thiền là người Nhật Bản, nghe nói được người sáng lập tổ chức bọn tôi cứu mạng nên mới tham gia tổ chức, chỉ là đơn thuần huấn luyện học viên, không nhận nhiệm vụ. Bản lĩnh người này rất cao. Hơn sáu mươi tuổi nhưng nhìn chỉ hơn ba mươi một chút, cơ thể được trui rèn đến từng mao mạch, có thể đi trên mặt nước không chút khó khăn, đi trên than đỏ giống như đi dạo, ông ấy không bay vèo vèo như trong phim ảnh, nhưng có thể treo ngược người trên ngọn cây, có thể nhìn đối mặt thẳng không cần một giọt nước. Nhờ học thiền, từng người trong bọn tôi có thể đẩy cơ thể lên giới hạn chịu đựng cao nhất, học những thứ khác cũng sẽ nhanh và dễ dàng hơn, về lâu dài sẽ tăng tuổi thọ, làm chậm quá trình lão hóa. Ngừa được rất nhiều bệnh tật.

Tôi nhắm mắt, thả lỏng tinh thần. Trong đầu tưởng tượng mặt đất dưới thân là bãi cỏ, mũi bắt đầu ngửi thấy hương hoa cỏ thanh thuần, tai nghe thấy tiếng chim hót lạnh lạnh. Cách không xa là dòng suối, tiếng nước chảy róc rách. Lại có tiếng côn trùng kêu rình rích. Âm thanh của vạn vật, hương của thiên nhiên, mọi thứ vô hình mà hữu hình. Gió nhẹ nhàng mon man trên mặt. Trong trạng thái của thiền, không có dục vọng, không có suy nghĩ.

Tôi ngồi thiền rất lâu, đến lúc Liễu Nhi đến gọi vào phòng dùng cơm trưa mới mở mắt, thoát khỏi trạng thái nhập thiền. Cơ thể cảm thấy khoan khoái hơn nhiều, tay và chân cũng không còn đau mỏi. Tôi đứng dậy vỗ vỗ đầu Liễu Nhi, cùng cô bé đi vào phòng.

Vừa dùng xong bữa, bên ngoài bỗng có tiếng gọi:

“Đại tiểu thư, lão gia cho gọi người”.

Tôi hất cằm ra hiệu Liễu Nhi ra ngoài xem thế nào, rồi lại bàn trang điểm bôi vết “dị ứng” lên mặt, đốt nến rồi quẹt lên mấy dấu đỏ. Lại dùng ít bột đen có lẽ là chì kẻ chân mày, tán đều dưới mắt, vừa rửa tay xong thì Liễu Nhi chạy vào, thấp giọng nói:

“Tiểu thư, nhị vương gia đến phủ, nghe nói là vì nhận được tin tiểu thư rơi xuống nước sinh bệnh, muốn qua thăm hỏi. Mọi người đang ở sảnh lớn đợi tiểu thư”.

Tôi gạt đầu, bảo Liễu Nhi giúp mình thay y phục, tóc chỉ chải đơn giản. Dù sao tôi cũng đang bệnh, sẽ không ai trách tôi không chu toàn lễ tiết. Chuẩn bị xong, quay sang nhìn Liễu Nhi dặn:

“Nhớ rõ, ta thần trí không minh mẫn, không thể nói chuyện, lát nữa người khác hỏi em sẽ thay ta trả lời. Không được sợ hãi, cũng đừng lộ ra dấu vết, em làm được không?”.

Cô bé hít một hơi thật sâu, gạt mạnh đầu rất ra dáng chiến sĩ ra chiến trường không ngại đầu rơi máu chảy:

“Liễu Nhi không sợ. Tiểu thư cứ an tâm”.

Tôi nhếch môi, sau đó nhắm mắt. Mờ mắt ra lần nữa, đã là một ánh mắt vô hồn, cơ thể buông lỏng. Liễu Nhi phì cười, vội đưa tay dịu. Tôi thấp giọng:

“Thu nét mặt của em lại. Nếu em diễn không tròn vai, sau này đừng mong ta dạy em cái gì”.

Bàn tay nhỏ dưới tay tôi run lên, sau đó người bên cạnh ngẩng cao đầu, ánh mắt trở nên vừa nghiêm túc vừa buồn rầu. Tôi cười trong bụng, khá lắm, nhận cô bé làm đệ tử sau này không sợ mất mặt.

Bước đến bên ngoài đại sảnh, một cậu thanh niên xem ra là người hầu trong phủ, lớn tiếng hô:

“Đại tiểu thư đến”.

Bên trong có giọng nói hùng hậu:

“Mời đại tiểu thư vào đi”.

Liễu Nhi đỡ tôi đi vào, lúc bước qua ngưỡng cửa còn mở miệng nhắc:

“Tiểu thư cẩn thận bậc cửa”.

Tôi không quan sát phản ứng của người hầu, vẫn giữ nguyên nét mặt, chân bước qua bậc cửa, chậm rãi theo Liễu Nhi đi vào. Tôi dùng ánh mắt mờ màng để thâm quan sát người trước mặt. Bên cạnh Trương Khải là một người đàn bà chỉ hơn ba mươi tuổi, so với tuổi của tôi kiếp trước chỉ hơn một chút. Cô ta trên đầu cài trâm vàng, tai đeo phi thúy, trang điểm cẩn thận, y phục có vẻ là đồ tốt, vải trơn bóng thêu hoa màu sắc rực rỡ. Cô ta cất giọng:

“Đại tiểu thư, còn không mau ra mắt nhị vương gia”.

Tuy tôi không học quy tắc cổ đại, nhưng đóng phim cổ trang không hề ít. Một di nương trước mặt mọi người lại ra lệnh cho đại tiểu thư, cô ta đúng là đã coi Tướng phủ này là nhà của mình rồi. Tôi vẫn đứng yên không nhúc nhích. Liễu Nhi đỡ tôi xoay người sang bên trái, vì anh ta đang ngồi, thấp hơn tầm mắt của tôi, mà hiện tại đang giả ngây, tôi không thể quan sát xem vương gia là người dài ngắn vuông tròn ra sao, chỉ có thể giữ ánh mắt không có tiêu cự, nhìn mông lung trước mặt. Liễu Nhi thay tôi hành lễ, rồi cung kính nói:

“Bẩm nhị vương gia, đại tiểu thư sau khi rơi xuống nước tinh thần có chút hốt hoảng, mong nhị vương gia đừng trách”.

Người trước mặt thoáng gật đầu. Liễu Nhi lại đỡ tôi xoay người lại. Nhị di nương kia lại nói:

“Nhất định là nha đầu nguoi hầu hạ không chu đáo. Người đầu, đem bán nô tỳ này đi”.

Tôi hừ lạnh trong lòng, đúng là mẹ nào con nấy, đều chỉ giỏi bắt nạt kẻ yếu. Liễu Nhi bên cạnh liền quỳ xuống, giọng nói hoảng hốt:

“Bẩm lão gia, nô tỳ không dám chảnh mắng. Đại tiểu thư sau khi tỉnh dậy, vì trên mặt nổi đỏ mà có chút ngơ ngẩn. Sau đó nhị tiểu thư và tam tiểu thư đến, nói... nói... đại tiểu thư bị hủy dung... có khi còn bị bệnh truyền nhiễm, không muốn ở gần đại tiểu thư sợ lây bệnh, lây xui xẻo. Đại tiểu thư nghe vậy thì cứ khóc đến tối, cả đêm cũng không chợp mắt...”.

Tôi cảm thấy mình đã nhặt được một học trò cực kỳ đáng giá! Những lời này không phải tôi dạy, là tự cô bé này lanh trí. Vừa rồi tôi còn có chút lo lắng Liễu Nhi sẽ bị lời nói của nhị di nương làm hoảng sợ. Không ngờ cô bé chẳng những không sợ hãi, còn nói dối không chớp mắt.

Bên phải có tiếng nói lạnh lạnh vút lên:

“Điều nô, dám bịa đặt nói lời vu khống. Có tin ta lập tức cắt lưỡi của nguoi!”.

Trương Khải ngăn lại:

“Có nhị vương gia ở đây, chớ có vô lễ! Liễu Nhi, nguoi đứng dậy đi”.

Tôi nghĩ Trương Khải nhất định hận ba mẹ con kia đến tận xương tủy, đến tên bọn họ cũng không gọi ra. Trước đó tôi có khuyên ông giữ bình tĩnh, nên hiện tại không muốn bứt dây động rừng, chỉ bảo tam tiểu thư không được nói lời vô lễ vì có nhị vương gia ở đây. Lại cho Liễu Nhi đứng dậy, hẳn là muốn bảo vệ tôi. Liễu Nhi được cho đứng, nghĩa là lời cô bé không sai. Tức là tôi quả thực bị hai người kia đe dọa mới trở thành bộ dạng như vậy. Đối với tấm lòng của Trương Khải, tôi dành nhiều thêm một chút trân trọng.

Ông ấy lại hướng sang bên trái nói:

“Nhị vương gia, tiểu nữ của ta hiện tại như vậy, có lẽ không thích hợp làm vương phi...”.

Trương Khải vẫn nhớ lời hôm qua tôi nói, muốn nhân cơ hội giúp tôi từ chối hôn sự. Chà, người cha này, đáng nhận! Cũng xứng đáng để tôi bảo vệ! Đáng tiếc, nhị vương gia lại nhẹ nhàng nói:

“Bản vương không phải kẻ tiểu nhân, sao có thể vì đại tiểu thư thân thể không khỏe mà từ hôn. Trương đại nhân chớ nghĩ ngợi nhiều”.

Trương Khải chỉ đành đáp:

“Đa tạ nhị vương gia”.

Tôi cũng chẳng lấy thế làm thất vọng. Lấy tôi về, người xui xẻo là nhị vương gia anh đó!

Trương Khải lại nói:

“Liễu Nhi, nguoi đỡ đại tiểu thư về phòng trước đi, nhớ chăm sóc đại tiểu thư cho tốt”.

Liễu Nhi liền đồng dạng đáp “vâng” rồi dìu tôi rời khỏi sảnh. Trên đường về, đề phòng tai mắt kẻ khác, tôi vẫn giữ nguyên dáng vẻ như cái xác không hồn của mình, Liễu Nhi biết ý, chỉ yên lặng dìu tôi, không nói không hỏi. Về viện tôi cũng không vội rửa mặt, nhờ có kẻ đến kiếm chuyện, tốt nhất cứ ngửa trước vẫn hơn. Tôi bảo Liễu Nhi ra công canh, bản thân ở trong phòng tiếp tục công việc ngồi thiền của mình. Chuyện hôn lễ không vội, rèn luyện cơ thể mới là việc cần ưu tiên!

Tôi cứ ngồi đến tối, lúc Liễu Nhi gọi bảo đến giờ cơm tối mới đứng dậy. Vì đề phòng ba mẹ con kia đến giờ trò, tôi vẫn đề cao cảnh giác, không ra khỏi phòng luyện cước, cả tối chỉ ở trong phòng nhập thiền. Không ngờ canh ba lại có khách đến thăm!

Bạn đang đọc truyện *Nhị Vương Phi Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Anh trai

Trước kia bọn tôi được huấn luyện, mọi thời điểm trong ngày đều cần đề cao cảnh giác, kể cả lúc ngủ. Đêm khuya, tôi bỗng nghe bên cạnh có tiếng động rất khẽ, liền bật dậy, nhắm thẳng cổ họng bóng người kia mà tấn công. Kẻ này có thể vào phòng không gây tiếng động, cơ thể này tôi dùng chưa quen, thính giác cũng chưa được rèn luyện cho tốt, nhưng kẻ kia nhất định không tầm thường! Tốc độ tôi không bằng trước kia, cổ tay bị chộp lại. Tôi còn định xoay cổ tay để rút về rồi co chân đá vào chỗ hiểm, bởi vì bàn tay đang giữ tôi là tay đàn ông. Tôi đương nhiên biết trên người đàn ông chỗ nào đáng để đá nhất. Chưa kịp tung đòn sát thủ, người đó đã lên tiếng:

“Oánh nhi, muội có võ công?”.

Gọi thân thiết như vậy? Không phải kẻ địch. Là Trương Khanh cả ngày say rượu, hay là... tình nhân của Trương Oánh? Người kia buông tay tôi, quay người đi đốt nến. Căn phòng sáng lên một chút, anh ta chỉ đốt một ngọn nến, có lẽ không muốn làm kinh động kẻ khác. Tôi im lặng quan sát. Đối phương là một người trẻ tuổi, tướng mạo không tệ, thân hình cao thẳng, vai rộng, khuôn ngực rắn chắc. Nhất định là nhiều năm luyện võ. Trong phòng còn hơi tối, có thể nhìn thấy ánh mắt anh ta sáng quắc, người có ánh mắt như vậy, sao có thể là kẻ ngập chìm trong men rượu? Không lẽ, là tình nhân của Trương Oánh thật?

Anh ta lại gần, chăm chú nhìn tôi:

“Muội còn chưa trả lời đại ca, ai đã dạy muội học võ?”.

Tôi thở phào, thì ra là Trương Khanh. Đầu óc tôi đúng là chìm trong lợm lợm! Tôi thân nhiên trả lời:

“Không ai dạy, muội tự học lấy”.

Người kia nheo mắt nhìn tôi, rõ ràng không tin. Tôi cũng chẳng hoảng hốt, mỉm cười nhìn lại:

“Sao? Muội là thiên tài võ học, tư chất hơn người. Đại ca, huynh ghen tị sao?”.

Trương Khanh chuyển từ nheo mắt sang híp mắt, ánh mắt này tôi rất quen thuộc. Chính là một đồng đội nam trong tổ chức, lớn hơn tôi hai tuổi. Anh chàng có thể xem là “thủ khoa” trong bọn tôi, giỏi toàn diện. Mà đặc biệt giỏi chính là tính kẻ người khác, mỗi khi anh ta cười như hồ ly liền có kẻ sắp gặp tai họa! Trương Khanh vờ rối tóc tôi, mỉm cười trông rất vui vẻ:

“Bình thường đại ca không đến gần muội, sợ kẻ kia lại gây bất lợi cho muội. Không ngờ, muội lại có bản lĩnh này. Không tệ, em gái của Trương Khanh sao có thể là đứa trẻ thua kém người khác được?”.

Tôi thấy anh ta “mèo khen mèo dài đuôi” thì bĩu môi:

“Huynh đêm hôm không ngủ, chạy đến phòng muội làm cái gì?”.

Trương Khanh liền nghiêm túc:

“Thời gian qua, đại ca muốn những kẻ kia bớt cảnh giác nên mới tránh xa muội, không ngờ bọn chúng lại hại muội rơi xuống nước, thập tử nhất sinh. Ta nghe người trong phủ nói muội thần trí mơ hồ, mặt nổi đỏ nên mới đến đây xem. Chỉ là hình như đại ca lo xa rồi...”.

Trên mặt tôi không còn vết dị ứng, lúc này phản ứng nhanh nhẹn, lại nói chuyện mạch lạc một hồi, Trương Khanh không phải kẻ ngốc đương nhiên nhận ra tôi trước đó là đồng kích. Tự nhiên, tôi cũng biết anh ta là giả say, giả làm kẻ vô tích sự. Tôi nhướn mày:

“Như nhau. Như nhau”.

Anh ta đè ép âm thanh, cười khùng khục trong cổ họng. Tôi có chút thắc mắc nên liền hỏi:

“Chẳng phải nhị di nương cho người canh chừng đại ca ư, sao huynh có thể học được một thân võ công như vậy?”.

Trương Khanh đắc ý, hất cằm:

“Đại ca của muội cũng là thiên tài võ học”.

Thấy tôi lờm anh ta mới cười nói thật:

“Ba tuổi cha chúng ta đã dạy đại ca muội học võ, đến năm mười ba tuổi đã học được mười năm. Từ lúc ả đàn bà đó giờ trò, đại ca chỉ âm thầm trong phòng luyện võ”.

Tôi gật đầu:

“Tối qua cha có đến phòng muội, người đã nói với đại ca chưa?”.

Trương Khanh lắc đầu, tôi liền nói:

“VẬY NHỮNG LỜI ĐÃ NÓI VỚI CHA, MUỘI CŨNG NÓI LẠI ĐỂ ĐẠİ CA RỒ. CƠ THỂ MUỘI KHÔNG BỊ TRÚNG ĐỘC, LÀ NGƯỜI ĐÀN BÀ KIA LỪA CHÚNG TA. NHƯNG TẠM THỜI CÒN CHƯA ĐẾN LÚC THÍCH HỢP, ĐẠİ CA CHỜ HÀNH ĐỘNG VỘI. MUỘI NGHĨ RA KẾ SÁCH SẼ TÌM CHA VÀ ĐẠİ CA THƯƠNG LƯỢNG”.

Anh ta không giống Trương Khải, hỏi lại tôi tại sao biết không trúng độc, chỉ gạt mạnh đầu, suy nghĩ một chút rồi nói:

“Muội thông minh, đại ca nghe muội. Nhưng cứ để đại ca đến đây, muội võ công không bằng đại ca, chờ hấp tấp lại nguy hiểm”.

Tôi nhếch môi:

“Hiện tại không bằng, mười ngày nữa thì chưa chắc”.

Anh ta ngó sát mặt tôi:

“Sao? Nhanh như vậy?”.

Tôi gạt mạnh đầu. Đối phương lại híp mắt cười:

“Ồ? Tuy chúng ta không chung huyết thống, nhưng bản lĩnh lại giống nhau như vậy. Được, đại ca sẽ ở trong phòng đợi muội”.

Anh ta lại xoa xoa đầu tôi, sau đó ánh nến trong phòng vụt tắt, nhoáng cái đã rời khỏi phòng. Trong bóng đêm tôi tròn mắt kinh ngạc. Không cùng huyết thống? Nói như vậy Trương Khanh không phải anh em cùng cha khác mẹ với Trương Oánh sao? Nếu đã không có quan hệ ruột thịt, vậy chỉ có thể là con nuôi. Nhưng Liễu Nhi lại nói anh ta là con một người thiếp đã mất của Trương Khải, nếu thế thì sự thật anh ta là con nuôi, người trong phủ không hề biết. Đối với tôi chuyện này cũng không có quan hệ gì, anh ta là bạn, không phải địch. Ngoài cái ánh mắt hồ ly kia, thì người anh này cũng đáng để nhận. Người nào muốn bảo vệ tôi, có thể vì tôi mà mạo hiểm, tôi sẽ không để bọn họ bị kẻ khác ám hại.

Nhị di nương, tôi với cô không có thù oán. Nhưng, gặp tôi, chỉ trách ba mẹ con cô xui xẻo! Cứ rửa sạch cổ mà chờ tôi!

Bạn đang đọc truyện *Nhị Vương Phi Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Chuẩn bị

Sau mười ngày tập trung rèn luyện cơ thể, tuy so với tôi trước kia còn kém xa, nhưng đã không còn là một Trương Oánh yếu đuối, gặp gió là ngã nữa rồi. Thân cây trong viện bị tôi dùng đá ném mỗi ngày, hờ một lỗ hổng to như miếng bát. Dù chưa thể treo ngược người trên cành cây, nhưng chạy trên mái nhà không gây một tiếng động thì không vấn đề. Nếu trước đây tôi là một con báo móng vuốt sắc lẹm, cơ bắp dẻo dai thì hiện tại có thể xem như con mèo rừng, nhỏ nhưng linh hoạt. So với Trương Oánh là con mèo bệnh thì khá hơn nhiều lắm!

Tôi đã nghĩ ra kế sách đối phó nhị di nương. Thực ra cũng chẳng cần kế sách gì. Thẳng tay giết là xong. Chỉ là trước đó cơ thể tôi quá yếu ớt, không dám hành động bất cần. Hơn nữa, phải dụ được kẻ bí ẩn đằng sau ngầm giúp đỡ người đàn bà đó ra.

Đêm tôi thay bộ y phục sẫm màu, mang giày đế mềm, nhét ám khí vào trong ngực áo, để phòng vạn nhất gặp kẻ địch. Ám khí này vốn là kim khâu của Liễu Nhi dùng để may vá quần áo, tôi tịch thu toàn bộ, đem mài sắc lẹm, dùng làm ám khí tạm thời. Trước đó tôi đã báo Liễu Nhi về lại đường đi trong phủ. Tướng phủ không lớn lắm, dùng tốc độ của tôi trước kia chỉ mất hai phút là đến chỗ phòng Trương Khải, hiện tại thì mất gần năm phút.

Tôi lẩn vào trong bóng đêm mà đi, chỉ đi dưới bóng cây, bóng hiên, luôn kéo căng tinh thần, chỉ cần có ánh mắt khác lạ nhìn tới tôi sẽ cảm nhận được. Tôi nhẹ nhàng đến dưới mái hiên phòng của Trương Khải, trước cửa phòng có một người đàn ông trẻ, tay ôm kiếm đứng gác. Nhìn có vẻ thật thà đấy, nhưng kiểm tra một chút sẽ tốt hơn. Tôi búng mình xuống đất, không một tiếng động đứng sau anh ta, ám khí trong tay kề ngay động mạch chủ trên cổ người này. Đổi sang một giọng nam trầm thấp, tôi lạnh lẽo nói:

“Cấm nhúc nhích”.

Cơ bắp Luật Bình căng lên, anh ta vừa định hô hoán, tôi lập tức nói:

“Đám gọi người, ta liền giết Trương Khải”.

Anh ta rít qua kẽ răng:

“Ngươi muốn gì?”.

Tôi muốn kiểm tra anh có trung thành hay không chứ muốn gì. Nghĩ vậy, nhưng tôi vẫn im lặng, tay hạ kim xuống tránh khỏi động mạch, thích nhẹ vào một chỗ không yếu hại, giọng lạnh nhạt:

“Ta vừa hạ kỳ độc trên người ngươi, độc này chỉ ta có thuốc giải. Ngươi không muốn chết, nghe lệnh ta mỗi ngày bỏ thuốc vào đồ ăn của Trương Khải. Dám trái lệnh, ta để ngươi phát độc mà chết, sau đó đi giặt sạch người nhà của ngươi”.

Tôi còn chưa kịp đưa anh ta gói “thuốc độc”, Luật Bình đã một tay chụp lấy ám khí của tôi, xoay người định cho tôi một chưởng. Chà, cái anh chàng này đúng là không sợ chết. Ám khí của tôi đã nói rõ ràng có độc, anh ta lại dám tay không bắt lấy. Tôi tung mình đến trước cửa phòng, làm động tác tay định đẩy cửa, liền trông thấy vẻ mặt Luật Bình hoảng hốt. Anh ta sợ tôi đi giết Trương Khải. Tôi hài lòng với kết quả kiểm tra, thấy đối phương đang điểm chân xông tới muốn lấy mạng mình, tôi liền tháo khăn mặt, đưa tay lên miệng xuyết một tiếng, nói nhỏ:

“Là ta, Luật Bình. Chớ lên tiếng”.

Anh ta kinh ngạc nhưng đã thu lại tư thế, quay đầu liếc xung quanh xem có kẻ khác trông thấy tôi không, sau đó mới thấp giọng hỏi:

“Đại tiểu thư? Vừa rồi giọng của người...?”.

Tôi lại đổi thành giọng người đàn ông lạnh lùng lúc nãy nói:

“Giọng của lão tử làm sao?”.

Anh ta trở mặt, lại gục tôi mau vào phòng, kéo kẻ khác trông thấy. Tôi gạt đầu, kéo nhẹ cửa, đi vào.

Người đàn ông trên giường đang ngủ say. Tôi bước lại chỗ thư án, trên bàn bày một ít thẻ tre có chữ viết, có lẽ là binh pháp được lưu lại từ mấy trăm năm trước, một tờ giấy đã nhuộm màu thời gian bị để dưới một cuốn sách, tôi nhắc lên xem, thì ra là một bức họa. Trong tranh là một người đàn ông trẻ, trên tay bế một đứa trẻ sơ sinh, cách bế khá vụng về, nhưng đầu người này cúi nhìn đứa trẻ, khóe môi mỉm cười, đủ thấy anh ta rất nâng niu “bảo bối” trong tay mình. Bên cạnh còn có một đứa trẻ tám năm, sáu tuổi, từ y phục xem ra tám phần là đứa bé trai. Cậu nhóc tay cầm kiếm gỗ, nhón chân muốn nhìn em bé. Bức họa bố cục có chút không chuyên, nét vẽ không đậm, cho thấy người vẽ là một phụ nữ trẻ tuổi, vẽ có lẽ là sở thích chứ không phải sở trường của cô ta. Tuy nhiên, chỉ liếc mắt tôi cũng nhận ra tình cảm của người vẽ dành cho bức tranh, đúng hơn là dành cho những người trong tranh. Bức tranh này đã cũ lại được Trương Khải ngắm nghía hàng ngày, trong tranh hẳn là: Trương Khải, Trương Oánh và Trương Khanh. Còn người vẽ tranh có lẽ là mẹ của Trương Oánh.

Dù tôi rất khê khàng, nhưng vì đây không phải phòng của kẻ địch, nên tôi không thu lại khí tức trên người. Trương Khải dù sao cũng là người luyện võ, đã thức giấc ngồi trên giường nhìn tôi.

Tôi đặt bức tranh về chỗ cũ, nhẹ nhàng đi đến bên giường, ngồi bên cạnh ông ấy. Tôi nghiêng đầu hỏi:

“Cha, đại ca không phải anh ruột mà là anh nuôi của con, có phải không? Cha mẹ ruột huynh ấy thật ra là ai?”.

Trương Khải có chút ngạc nhiên khi nghe tôi hỏi đến vấn đề này, nhưng vẫn xoa đầu tôi trả lời:

“Cha ruột đại ca con là huynh đệ kết nghĩa của ta, năm đó cả nhà bị gian thần hãm hại, ta chỉ cứu được mình Khanh nhi, chuyện này dù sao cũng là tội che giấu, không thể để người khác biết. Ta đón một phụ nhân bị bệnh sắp chết vào phủ, để Khanh nhi ở cạnh nàng ta. Với người khác thì nói nàng ta là thiếp của ta bên ngoài sinh con. Oánh nhi, tuy đại ca không phải anh ruột con, nhưng đối với ta mà nói không có phân biệt, nó đối với con cũng rất thương yêu. Con không được xa lạ đại ca, biết không?”.

Tôi cảm thấy Trương Khải thực sự là người chí tình chí nghĩa, vì cứu Trương Khanh, không ngại mang tiếng có con riêng bên ngoài. Có thể làm con cái người như vậy, là phúc phận. Tôi kiếp trước vô phúc, kiếp này xem ra đúng là rất may mắn. Tôi mỉm cười:

“Cha à, cha nghĩ đi đâu vậy. Con đương nhiên biết đại ca tốt, huynh ấy lại là người có tài, sau này nhất định làm rạng danh Tướng phủ”.

Trương Khải nghe vậy thì ánh mắt nhìn tôi càng nhu hòa, lại có chút lo lắng hỏi:

“Con đến đây không bị phát hiện chứ? Con đã nghĩ ra đối sách rồi sao?”.

Tôi nghiêm túc nói:

“Cha yên tâm, con không đánh động kẻ nào đâu. Đối sách thì có, nhưng thời cơ chưa tới”.

Trương Khải khê giọng:

“Thời cơ?”.

Tôi gạt đầu:

“Đúng vậy, thời cơ là yếu tố quyết định. Con đã thăm dò, trong phủ chúng ta không có cao thủ, đại ca cũng có thể dưới mí mắt nhị di nương âm thầm luyện võ, hẳn là kẻ địch không khó giải quyết. Vấn đề là kẻ chuyên dùng được sau lưng bà ta. Mà kẻ này sẽ chỉ lộ diện trong hai trường hợp”. Tôi giơ hai ngón tay, nói tiếp: “Một là cha chết, hai là nhị di nương chết. Cha không còn, bọn chúng sẽ không còn e ngại gì, trực tiếp tiếm quyền trong Tướng phủ, trừ khử đại ca, sau đó tự nâng địa vị, chỉ cần tuyển người ở rể để thừa kế. Trường hợp thứ hai là giết chết nhị di nương, kẻ kia sẽ xuất hiện để trả thù”.

Trương Khải hỏi lại:

“Vậy con định làm thế nào?”.

Tôi nghịch lộn tóc trong tay, híp mắt cười:

“Con muốn cho bọn chúng chết tức tức. Đẩy bọn chúng lên thật cao, sau đó đập xuống. Thời cơ mà con nói, chính là đầu tháng sau, khi con nhập phủ nhị vương gia. Con không còn trong phủ, cha lại đột nhiên chết đi, nhị di nương kia chờ lâu như vậy con thấy bà ta đã sốt ruột lắm rồi, sẽ không bỏ qua cơ hội”.

Người bên cạnh trầm mặc:

“Làm thế nào bọn chúng sẽ tin tưởng cha đã chết?”.

Tôi cười:

“Con có thuốc, cha uống vào sẽ không còn hơi thở, mạch không đập, da lạnh lẽo. Có thể duy trì trong vòng hai ngày. Để đại ca túc trực bên cạnh cha, sẽ không cho kẻ khác có ý đồ đâm cho cha mấy dao đầu. Lúc đó, nhị di nương đa nghi sẽ gọi kẻ kia xuất hiện kiểm tra thi thể của cha. Chúng ta một lưới hốt sạch cả bọn”.

Trương Khải thờ ra một hơi, vừa lòng nhìn tôi, sau lại hỏi:

“Con lén rời khỏi nhị vương phủ về đây, liệu có được không?”.

Có gì mà không được, anh ta dám gây trở ngại, tôi liền cho anh ta đi gặp tổ tiên. Nhưng ngoài miệng tôi vẫn vui vẻ nói:

“Chuyện này con tự sẽ an bài thỏa đáng. Nhưng cha đột nhiên chết, có lẽ hơi đột ngột. Từ ngày mai cha hãy giả bệnh đi”. Tôi lấy ra một túi nhỏ, dặn dò: “Cha đem thứ bột này bôi lên mặt và da trên người, giả bệnh. Lúc đại phu kiểm tra thì dùng quả bóng nhỏ này để dưới nách kẹp chặt, mạch sẽ đập hư yếu, lúc có lúc không. Giống như cha bị bệnh lạ vậy”.

Nghĩ một chút tôi lại nói thêm:

“Thuốc đại phu sắc, đề phòng kẻ khác giờ trò, cha chớ uống. Trong thời gian này, con cùng đại ca sẽ thăm dò trong phủ, lập danh sách những kẻ phản bội”.

Thấy tôi suy nghĩ mọi việc chu đáo, Trương Khải tâm tình trở nên tốt hơn. Tôi nhìn ông ấy tóc đã điểm bạc, quầng mắt u ám, nhất định là nhiều ngày, không, là nhiều năm không được ngon giấc. Tôi vỗ vỗ mu bàn tay ông an ủi:

“Cha nghỉ ngơi đi, mọi chuyện Oánh nhi sẽ thay cha làm tốt. Kẻ nào dám hại gia đình chúng ta, con sẽ không để bọn chúng sống thọ đâu”.

Giọng Trương Khải khàn đi:

“Nàng lúc chết vẫn lo lắng cho tương lai của con, nếu biết con có thể kiên cường thế này, nàng nhất định sẽ rất vui”.

Tôi biết “nàng” mà ông ấy nói là ai, tôi mỉm cười giúp ông nằm xuống, vén chăn rồi nhẹ nhàng rời khỏi phòng. Tôi nép vào cây cột bên cạnh Luật Bình, thấp giọng:

“Luật Bình, chăm sóc cha ta cho tốt”.

Anh ta không quay đầu, giọng nói cứng cỏi:

“Đại tiểu thư cứ tin tưởng Luật Bình, người cũng phải tự cẩn thận”.

Tôi hài lòng. Dù là kiếp trước hay kiếp này, tôi đều thích ở cạnh những người thông minh. So với việc kẻ thù khó đối phó, thì có bạn bè ngu dốt còn nguy hiểm hơn. Tôi lại ẩn vào bóng tối, đi đến chỗ Trương Khanh.

Trong sân viện của Trương Khanh có hai kẻ đứng gác, tôi biết đây đều là người của nhị di nương canh chừng anh trai mình. Tôi cười nhạt, bám vào xà ngang dưới mái hiên, nhích tới gần cửa phòng. Dùng một viên đá nhặt trước đó, khuất tầm mắt bọn chúng, ném ra xa. Hai kẻ kia nghe tiếng động chạy đi kiểm tra, tôi khẽ đẩy cửa, nhẹ nhàng lên vào phòng. Bên trong ngập tràn hương rượu nồng nặc. Trên giường một người đang ngồi ung dung nhìn tôi, mắt lóe sáng trong bóng đêm. Tôi dùng tốc độ nhanh nhất của cơ thể hiện tại, nhoáng cái đã ngồi sát bên cạnh anh ta, huých vào hông Trương Khanh, thì thầm:

“Nhiều ngày không gặp, đại ca có nhớ muội muội này không?”.

Người bên cạnh cố nén cười, giả vờ lạnh nhạt:

“Cô nương thỉnh tự trọng, tại hạ không quen biết người”.

Tôi bấu môi, đẩy anh ta qua một bên, bản thân chui vào bên trong, nhờ kẻ khác có đột ngột xông vào cũng không phát hiện được. Tôi thuật lại một lần kể

hoạch đã nói với Trương Khải. Sau đó mỉm cười hỏi:

“Đại ca có ý kiến gì không?”.

Anh ta thấp giọng đáp:

“Ừ, không tệ. Nhưng chuyện điều tra trong phủ không cần muối phí sức, đại ca ở trong phủ nhiều năm cũng không phải kẻ điếc. Ta sẽ giao muối danh sách không thiếu một kẻ”.

Chà, đại ca này cũng có bản lĩnh đấy. Tôi vui vẻ:

“Vậy thì muối được rảnh rồi rồi. À, huynh có thông tin gì về nhị vương gia thì nói muối biết một chút”.

Trương Khanh hí mắt:

“Muội quan tâm phu quân tương lai? Nóng lòng như vậy?”.

Tôi lười biếng nói:

“Huynh chớ có rồi hơi nói đùa. Anh ta thế nào cũng ảnh hưởng đến kế hoạch của chúng ta đấy. Cha chỉ giả chết được hai ngày thôi. Nhị vương gia kia nếu khó đối phó lại làm mất thời gian của muội. Cha mà có nguy hiểm gì, đừng trách muội đem huynh bán cho hí viện”.

Trương Khanh giả vờ tức giận:

“Muội dám! Oánh nhi trưởng thành sao lại trở nên vô lại thế này? Nhị vương gia năm năm trước trên chiến trường bị hành thích, không rõ trúng độc gì mà về sau hai chân tàn phế, chỉ ở trong phủ, không quản chuyện triều chính nữa. Ngài ấy vốn là người có tài, võ công nghe nói không có đối thủ, lại là kẻ mưu lược. Chỉ đáng tiếc... Nếu muội không thật lòng muốn gả cho nhị vương gia, đợi chúng ta trừ khử nhị di nương, đại ca sẽ tìm ngài ấy nói chuyện, trả tự do cho muội”.

Ô? Đại ca này tư tưởng phóng khoáng nha! Nhị vương gia kia tôi chưa có cơ hội quan sát kỹ, để sau này lại tính chuyện anh ta sau. Tôi gấp một cái:

“Chuyện này về sau hẳn nói. Đại ca tốt với muội, Oánh nhi sẽ nhớ rõ điểm này. Nhờ có một ngày bán huynh cho hí viện thật, sẽ thay huynh nói tốt với chủ viện mấy câu”.

Trương Khánh cốc đầu tôi:

“Đừng là đại ca lại lo thừa rồi, nhị vương phủ rước muội qua cửa, khẳng định sẽ gả bay chó nhảy. Đại ca phải thay Trương phủ cảm tạ ngài ấy, gánh họa dùm ta và cha”.

Tôi muốn về nghỉ ngơi để sáng dậy sớm luyện võ nên chẳng đấu khẩu với đại ca này nữa:

“Hừ, huynh nóng vội muốn đuổi muội khỏi phủ như vậy. Muội về phòng ngủ đây. Đợi khi mã đáo thành công, sau này cùng đại ca tỷ thí một trận rồi uống rượu thỏa thích một phen”.

Trong bóng tối, đôi mày kiếm nhướn cao:

“Đại ca vì ngày đó mà nghênh cổ ngóng trông!”.

Tôi vui vẻ gục gặc đầu, rời khỏi viện của Trương Khanh, về phòng mình thay đồ đi ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Nhị Vương Phi Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Bị bắt nạt

Ngày hôm sau, Liễu Nhi trong lúc dùng cơm trưa nhìn tôi nói:

“Tiểu thư, nghe người trong phủ nói, đại phu đến khám cho lão gia nói lão gia bị quái bệnh. Không có thuốc chữa”.

Trước đó tôi đã dặn dò Liễu Nhi nên cô bé cũng không ngạc nhiên, chỉ đơn thuần kể tình hình trong phủ để tôi hay. Tôi gật đầu một cái, gấp một miếng rau:

“Món này hơi mặn, về sau em làm nhạt một chút”.

Liều Nhi tay cầm đũa hơi run. Tôi mỉm cười:

“Tiểu thư nhà em vẫn đang phát đại, chúng ta vẫn cứ ở trong viện của mình, không quản chuyện bên ngoài. Em nhớ canh cổng cho tốt là được”.

Cô bé đặt đũa xuống bàn, vỗ vỗ khuôn ngực còn chưa nhô cao:

“Tiểu thư cứ an tâm”.

Tôi không ra khỏi viện, nhưng lại có kẻ khác không muốn để yên cho tôi sống thoải mái. Buổi trưa tôi đang tập luyện để treo ngược mình dưới mái hiên thì giọng Liều Nhi ngoài cổng la lớn:

“Nhị tiểu thư, tam tiểu thư... đại tiểu thư còn đang ngủ trưa, hai người thế này, lão gia sẽ trách phạt nô tỳ mất”.

Tôi nhận được đánh tiếng, lập tức đi trang điểm, rồi thần thờ ngồi trên giường, đợi bọn họ xông vào. Quả nhiên, lần này, so với lúc tôi mới tỉnh dậy thì nhanh hơn hẳn. Cửa bị đập ra, giọng nói tam tiểu thư the thé:

“Liều Nhi, ngươi còn dám nhắc lão gia. Cha bị bệnh nặng mà đại tỷ lại còn thoải mái ngủ trưa, bất hiếu như vậy sao có thể là đại tiểu thư của Tướng phủ”.

Tôi cười lạnh trong lòng. Cha? Danh xưng này con bé kia gọi cũng tròn tru quá rồi. Muốn thay tôi làm đại tiểu thư danh giá? Tôi vẫn im lặng, đợi xem bọn họ muốn làm gì.

Nhị tiểu thư xuất hiện ngay bên cạnh, trong tay cầm một cây roi. Trương Khải vừa mới ngã bệnh mấy canh giờ, những kẻ này đã không đợi được, chạy đến đây ăn hiếp tôi rồi. Cái món chơi roi này ấy mà, kiếp trước tôi cũng có học sơ qua, tuy không phải sở trường gì, nhưng chơi cũng vui lắm. Không ngờ kiếp này lại có cơ hội dùng thân thử roi của kẻ khác. Rất tốt!

Đối phương chỉ là đứa con gái mười bốn, mười lăm tuổi, ánh mắt lại tà ác như vậy. Tam tiểu thư chỉ giỏi mắng người, không như chị gái mình, không nói nhiều liền xông tới quát roi lên người tôi. Roi thứ nhất tôi để yên cho kẻ địch đánh, đợi đến khi roi chạm thịt mới tỏ vẻ cực kì kinh sợ, ôm vết thương trên tay, lùi vào góc giường. Mắt vẫn mơ màng màng, chỉ có cơ thể là run rẩy kịch liệt. Kẻ cầm roi khoe môi cong lên, cười đến lóa mắt:

“Đại tỷ, người thế này sẽ khiến cha đau lòng biết bao. Không bằng ta đánh người tỉnh!”.

Roi thứ hai lại vung lên, quần vào cổ tay, kéo tôi ra phía ngoài giường. Tôi thầm khen, con bé này cũng khá đấy! Lực đạo không nhỏ. Tam tiểu thư có lẽ cảm thấy đã bỏ công lặn lội đến chỗ tôi mà không tham gia thì quá uổng phí, liền xông tới vung tay cho tôi một cái tát nảy lửa. Tôi chẳng né tránh, chỉ thần thờ ôm má, cơ thể càng thêm run rẩy. Chắc, trước giờ tôi tham gia đóng phim, đều diễn những vai uy phong biết bao nhiêu. Bây giờ lại đóng vai kẻ bị bệnh sốt rét. Run rẩy rồi lại tiếp tục run rẩy, từ đầu đến cuối chỉ ngồi trên giường run rẩy đến đáng thương!

Nhị tiểu thư buông roi khỏi tay tôi, giơ cao cánh tay tính nhằm vào mặt tôi mà quát. Muốn hủy dung? Tôi lại càng đánh giá cao con bé này. Gương mặt Trương Oánh giống tôi như đúc, là gương mặt hái ra tiền đó! Đàn bà thường đồ kị sắc đẹp của nhau mà. Mặc dù hai kẻ trước mặt còn chưa tính là đàn bà, nhưng đối với đạo lý này cũng rất thấm nhuần nha!

Tay kia vừa vung lên, một bóng người bé nhỏ đã nhào lên che trước tôi:

“Nhị tiểu thư, tam tiểu thư, van cầu hai người, đừng đánh đại tiểu thư nữa. Ngài ấy đã không còn biết gì rồi, không bao lâu sẽ gả đi. Nếu để nhị vương gia nhìn thấy vết roi trên người đại tiểu thư, không biết sẽ tức giận thế nào...”.

Bé con, nói hay lắm! Chỉ có nhắc tới nhị vương gia thì bọn họ mới e ngại. Tôi cảm thấy anh chồng chưa cưới này cũng không tệ, dùng danh tiếng cũng có thể bảo vệ tôi tránh được mấy roi. Tôi ghi anh một công! Sau này sẽ đổi với anh tốt hơn một chút.

Nhị tiểu thư cau mày nhưng vẫn vung roi, quát lên người Liều Nhi để xả giận:

“Được lắm. Lần này coi như nàng ta may mắn. Tam muội, chúng ta đi!”.

Tam tiểu thư lườm bọn tôi một cái thật sắc, mới lắc mông cùng chị gái rời đi.

Tôi đã nhớ rõ rồi. Một tát, ba roi. Trước kia có lần tôi vì giải cứu đồng đội mà để kẻ địch tra tấn. Bọn chúng rút sạch mười móng tay, mười móng chân của tôi. Hại tôi mất mấy tháng mới mọc bộ móng mới. Nhưng những kẻ đó cũng chẳng hơn gì, trước khi cho nổ tung căn cứ kẻ địch, kẻ trực tiếp dụng hình với tôi, từ trên xuống dưới không còn một mảnh thịt lành lặn, từ từ đau đớn mà chết. Hôm nay còn có người dám bắt nạt tôi cùng người của mình, há lại có thể chết toàn thân trong tay tôi sao? Ba mẹ con kia, tôi ghi các người một hận!

Hai kẻ kia đã đi xa, Liều Nhi không quản vết thương trên người cô bé, vội chạy đi lấy thuốc trị thương, vừa khóc vừa bôi cho tôi:

“Đại tiểu thư, em giúp người bôi thuốc, bôi nhiều một chút sẽ không để lại sẹo đâu”.

Tôi cũng quệt thuốc bôi cho cô bé, Liều Nhi bặm môi:

“Tiểu thư đừng cử động”.

Nói rồi bôi thuốc lên mặt tôi. Chà, đúng là hoàng thượng không vội, thái giám vội! Một chút thương tích còn con này thì tính là gì? Còn chưa đủ gãi ngứa cho bản cô nương! Tôi chỉ cười cười giúp Liễu Nhi bôi thuốc. Hai người trong phòng bôi qua bôi lại, mùi thuốc nồng nặc. Tôi chắc lưỡi, hai đứa con gái kia nếu biết điều thu liễm thì tốt. Nếu lại tiếp tục tìm tôi gây chuyện, về sau xui xẻo chính là bọn họ!

Tôi vỗ vỗ mặt Liễu Nhi:

“Bình tĩnh một chút. Đợi thêm ít ngày, ta sẽ đòi lại công bằng cho em”.

Cô bé hít hít mũi:

“Em thì có gì ury khuất, chỉ khổ tiểu thư. Hai người kia thật quá đáng!”.

Tôi vron vai:

“Mặc kệ bọn họ, em lại đi canh công. Ta luyện võ một chút”.

Trong ngày hôm nay mà chưa treo ngược người được, tôi sẽ tính sổ lên đầu những kẻ kia! Dám phá hỏng thời gian luyện tập quý báu của tôi. Lũ sâu bọ đáng ghét.

Bạn đang đọc truyện *Nhị Vương Phi Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Leo lên kiệu hoa

Kiếp trước, tôi đối với chuyện kết hôn hoàn toàn chưa từng để tâm đến. Bởi vì nghề nghiệp đặc thù, ở cạnh ai đó lâu dài, là điều rất viễn vông.

Trong tổ chức cũng không phải mọi người đều lạnh lùng băng giá. Cũng có những người không cẩn thận, vấp ngã rơi vào vòng xoáy của ái tình. Chỉ là bọn họ đều không có kết cục tốt. Tổ chức không trừ khử bọn họ, nhưng để giữ bí mật, chỉ có thể bỏ rơi bọn họ. Mà những đồng đội đó, cho dù không bị người tình phản bội, cũng sẽ bị kẻ địch tìm đến truy sát, liên lụy người mà họ yêu. Cho nên chuyện này giống như vùng cấm. Trong một buổi giải lao, người mài đao, kẻ lau súng tụ một chỗ nói chuyện phiếm. Một cô gái tuổi còn trẻ, hỏi những người khác:

“Mọi người đối với tương lai có dự tính gì không? Có từng nghĩ đến việc yêu đương không?”.

Một đàn chị cười khẩy:

“Tiểu Ưu à, nghe nói nhiệm vụ của cung suất chút nữa thì thất bại, là do mục tiêu quá đẹp trai?”.

Cô gái tên Tiểu Ưu hơi đỏ mặt:

“Không chỉ rất đẹp trai, mà...”.

Đàn chị kia nhích lại gần:

“Sao? Không chỉ đẹp mã, bản lĩnh trên giường cũng rất tuyệt?”.

Mọi người xung quanh vỗ đùi cười ầm ỹ. Tiểu Ưu đỏ:

“Chị nói đi đâu vậy...”.

Đàn chị điều luyện xoay xoay khẩu súng ngắn trong tay, mắt nhìn sang tôi:

“Tiểu Ưu, cung thích vui vẻ với mấy anh đẹp trai phải tìm Lưu Liễm học hỏi ít kinh nghiệm. Bản lĩnh thu phục đàn ông, Lưu Liễm mà xếp thứ hai, trên đời không có người nào dám xếp thứ nhất”.

Tôi đứng dậy, đi tới choàng tay qua cổ cô ta, mắt lúng liếng:

“Chơi với đàn ông rất không mới mẻ, chi bằng chúng ta vui vẻ một chút”.

Tay tôi trượt dần xuống khuôn ngực cô nàng, đôi phương la hoảng, lùi ra xa, mở miệng mắng:

“Tiểu Liễm, da mặt tôi không có dày như cô đâu. Đùa cái gì chứ, chị đây chơi với đàn ông còn chưa có đủ”.

Mọi người lại cười phá lên. Tiểu Ưu lại liếc mắt nhìn ra xa, sau đó nhỏ giọng thì thầm:

“Liễm tỷ, chị bản lĩnh như vậy, đối với đội trưởng Trần Hách thấy thế nào? Có khả năng chinh phục anh ấy không?”.

Những người khác ánh mắt tò mò bắn chiu chiu về phía tôi như ngắm vào mục tiêu ám sát. Trần Hách hơn tôi năm tuổi, tính tình mạnh mẽ, cùng anh ta làm nhiệm vụ rất an tâm. Đối với kẻ địch, anh ta ra tay dứt khoát. Đối với đồng đội, không tiếc nguy hiểm bảo vệ. Chỉ có điều tính tình khá cứng nhắc, vẻ ngoài rất phong độ, thu hút phái nữ. Nhưng anh ta lại ghét dùng ngoại hình để làm lợi thế khi thực hiện nhiệm vụ. Tôi lơ đãng nhìn Trần Hách đằng xa một cái, lại thần nhiên mải đào:

“Hách ca là cấp trên, cũng là đàn anh. Mọi người chớ lấy anh ấy ra để đùa giỡn. Để anh ấy nghe được, lại tăng cường độ huấn luyện lên gấp ba lần thì chớ có méo mặt”.

Mọi người bĩu môi. Tiểu Ưu không buông tha tôi:

“Vậy Liễm tỷ thích đàn ông thế nào? Có ai từng khiến chị rung động chưa?”.

Tôi gõ đầu cô nàng:

“Nghề của chúng ta có thể vô tư giao trái tim cho người khác sao? Tiểu Ưu, chúng ta đều là trẻ mồ côi, thiếu thốn tình thương. Nhưng phải học cách tự bảo vệ cho tốt. Đừng có bất cẩn nữa”.

Tiểu Ưu buồn bã gật đầu.

Đàn ông trên đời, loại nào tôi cũng đều đã gặp. Đối với nhị vương gia, anh ta tàn tật hay lành lặn, đẹp hay xấu, tính tình như thế nào, đều chẳng khiến tôi bận lòng suy nghĩ.

Ngày mười một tháng mười một, tôi mặc giả y, trang điểm cẩn thận, mắt vẫn vô hồn được một ma ma đỡ lên kiệu hoa. Tôi ngồi trong kiệu, có chút mĩa mai. Ở hiện đại, hôm nay là ngày hội độc thân đó. Ngày này thích hợp để cười gả sao? Kiệu tám người khiêng, rất vững vàng hướng đến Vương phủ. Đằng trước tiếng kèn trống cùng tiếng người dân ra đường xem náo nhiệt xen kẽ vào nhau. Tôi bên trong xếp bằng ngồi thiền, dần dần tĩnh tâm lại.

Sau một tháng tự huấn luyện, cơ thể đã tiến bộ rất khả quan. Trên người tôi không cần vũ khí cũng có thể lấy mạng kẻ khác. Móng tay lúc cần thiết sẽ trở nên cứng như thép, đủ cắt đứt cuống họng kẻ địch da thịt thô dày. Nhặt một hòn đá vô hại, vận hết sức có thể xuyên thủng sọ kẻ địch cách xa cả trăm mét. Những môn nghề này đều là người thầy Nhật Bản kia dạy bọn tôi.

Từ Tướng phủ đến Vương phủ mất non một canh giờ. Dùng tốc độ của tôi hiện tại, nếu chạy về tham gia kế hoạch, sẽ mất hơn mười phút một chút. Người khác đi chậm rãi mất một trăm hai mươi phút, tôi chỉ cần bỏ ra một phần mười thời gian. Chạy như vậy tiêu hao thể lực rất lớn, nhưng chẳng còn cách nào.

Kiệu dừng, vì nhị vương gia hai chân không thể tự bước đi. Anh ta phân phó một người khác đá kiệu rồi cổng tôi vào sảnh bái đường. Tôi mặc kệ người khác muốn làm thế nào thì làm. Bản thân chỉ cần diễn vai khúc gỗ là được rồi.

Lúc hành lễ, vì tôi không tinh táo, ma ma dìu tôi quỳ, lại nhẹ nhàng ấn vào gáy để tôi dập đầu. Khách dự hôn lễ không dám lớn tiếng nhưng vẫn xì xầm to nhỏ:

“Nhị vương phi... bị ngốc sao?”.

“Nghe nói là rớt xuống nước, thần trí mơ hồ”.

Tôi nhếch môi, mấy người này sao toàn nói tôi vậy? Một kẻ điên lấy một tên tàn phế, không xứng đôi sao hả? Bên cạnh có người ho một tiếng, giọng nói yếu ớt như bị bệnh:

“Đỡ vương phi vào tân phòng đi”.

Chà, Tề Nhan, anh không chỉ chân có tật, người còn mang bệnh nữa cơ à? Rất tiếc, bản cô nương chỉ hiểu biết độc, không có rành trị bệnh cứu người. Muốn tôi chữa cho anh ta, tôi chỉ có một phương pháp: lấy độc trị độc. Nhưng chắc không ai dám để tôi đem nhị vương gia ra làm vật thí nghiệm đâu. Tôi bỏ mặc ngoài tai những lời bàn tán, được người đỡ đi về tân phòng.

Lúc bước vào phòng, tôi có để ý phòng này cũng giống đại sảnh, đều không có làm bậc cửa. Có lẽ là để cho Tề Nhan thuận tiện di chuyển khi ngồi trên xe lăn. Tôi ngồi trên giường nhập thiền, mãi đến nhiệt độ trong phòng hạ xuống, sắc trời bên ngoài dần tối, thì nghe thấy có tiếng bánh xe di chuyển, tôi trùm khăn voan đỏ lại lên đầu, nghiêm túc ngồi đợi.

Có tiếng đẩy cửa, tiếng bánh xe vào phòng, lại có tiếng khép cửa, tiếng bước chân nhỏ dần. Những người khác đều rời đi, trong phòng chỉ còn lại tôi và Tề Nhan. Anh ta đẩy xe tới trước giường, đưa tay vén khăn, lấy xuống. Tôi không chớp mắt, ngơ ngẩn nhìn phía trước. Giọng anh ta trong phòng vang lên, không yếu ớt như lúc bái đường, mà trầm thấp nghe rất hay, lại có chút thê lương:

“Nghe nói nàng không muốn lấy ta, cũng không lạ, có ai muốn gả cho một kẻ tàn phế. Là ta hại nàng...”.

Anh ta đẩy xe đến bên bàn, rót rượu, một tay mang hai ly bạc, tay kia đẩy bánh xe, trở lại trước mặt tôi. Tề Nhan cầm tay tôi, đặt vào một ly rượu, bản

thân anh ta nâng ly rượu còn lại, vòng qua tay tôi. Rượu hợp cần? Tôi giả vờ run rẩy. Tề Nhan giọng dịu đi:

“Đừng sợ. Rượu này phải uống, nàng có hiểu lời ta nói hay không?”.

Tôi không trả lời, cũng không chớp mắt, chỉ ngừng run rẩy. Ánh sáng trong phòng hơi mờ ảo, nhưng tôi vẫn quan sát được người kẻ ngay trước mặt mình. Tôi dùng ánh mắt không có tiêu cự, lơ đãng nhìn anh ta. Tề Nhan có lẽ hơn hai mươi tuổi, tóc đen như mực, hỷ phục khiến da anh ta vốn nhợt nhạt càng thêm tái. Ánh mắt đẹp hơi buồn nhìn tôi. Môi bạc mở ra rồi khép lại, khẽ thở dài nuốt lời vào bụng.

Anh ta vòng tay, tự uống ly rượu của mình, lại khẽ nâng rượu, miệng ly kề trước môi tôi. Hương rượu trên người anh ta thoang thoảng, tôi mở miệng, Tề Nhan nâng cao để ly, rượu rót vào miệng, tôi nuốt xuống. Trong phòng chữ “Hỷ” dán khắp nơi, hai bóng áo đỏ dưới ánh nến không trò chuyện, giống như một cuộc âm hôn. Tiệc bên ngoài đã tàn từ trước, xung quanh không còn âm thanh huyền ảo, chỉ có tiếng bước chân xa xa của những người hầu trong phủ đi tuần canh.

Tề Nhan đem ly đặt lại trên bàn, quay lưng về phía tôi:

“Ngày mai ta sẽ mời thái y đến chữa khỏi bệnh cho nàng. Về sau, nàng không nguyên ý, ta sẽ không ép buộc nàng bất cứ điều gì. Chỉ là thánh chỉ đã ban, nàng đã là vương phi của ta, không thể thay đổi điều này”.

Anh ta chỉ nói đến đây rồi rời đây cửa, lặn xe ra khỏi phòng. Có lẽ cảm thấy nói chuyện với một người mơ mơ màng màng chẳng có ích gì, nên làm xong việc cần làm, liền rời khỏi. Tề Nhan bên ngoài phân phó nha hoàn vào giúp tôi thay y phục để nghỉ ngơi. Sau đó tiếng bánh xe cũng nhỏ dần. . .

Tôi để mấy cô bé hầu hạ đổi giả y thành trung y, bọn họ đắp chăn cho tôi rồi cung kính rời khỏi phòng. Tôi nhắm đôi mắt đã mỏi vì không được chớp, có hơi cay cay, trong lòng thâm suy nghĩ: Hôn lễ này xem ra là hoàng thượng cố ý. Là bởi vì tôi vốn có tiếng ngu ngốc, không biết chữ, không học được cầm kỳ thi họa, nên vị hoàng đế kia muốn lấy tôi làm chủ đề để kẻ khác cười nhạo em trai anh ta? Xem ra quan hệ trong gia đình hoàng tộc chưa bao giờ có chuyện hòa thuận, tốt đẹp. Tôi không thể dùng ánh mắt quá lợi hại để quan sát kĩ Tề Nhan, nhưng tôi cảm thấy có chút nghi ngờ việc anh ta bị tàn phế. Một người ngồi xe lăn năm năm, tay dùng lực để thay chân di chuyển, sẽ trở nên thô hơn, cứng trắng hơn. Nhưng mười ngón tay Tề Nhan ở trước mặt tôi, thon dài, trắng tấp, rất đẹp. Trong lòng bàn tay có vết hằn của kiếm, chỉ e tàn tật là giả, yếu ớt cũng là giả! Nhưng chuyện này cũng chưa có gì chắc chắn. Có thể anh ta bình thường được người hầu đẩy xe giúp, còn vết hằn, anh ta thích kiếm thuật, ngồi trên xe rèn luyện cũng không phải là không được.

Dù sao, anh ta không ở chung phòng với tôi là tốt rồi. Đỡ cho tôi phải cả ngày diễn vai khúc gỗ, cổ cứng ngắc, mắt cũng khó chịu. Tôi quấn chặt chăn, ngủ trước tính sau!

Bạn đang đọc truyện *Nhị Vương Phi Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Cuộc sống trong vương phủ

Hai nhân vật chính của cuộc hôn nhân này đều có điểm khác thường, kẻ tàn tật, người ngốc nghếch; nên những nghi thức rườm rà trước và sau hôn lễ đều được lược bỏ gần hết. Trước đó tôi còn lo lắng, nhưng xem ra hoàng thượng đối với việc tôi trở nên điên điên dại dại càng thêm hài lòng nên chẳng nói gì, chỉ cho người tới Vương phủ truyền thánh chỉ, dặn dò những lễ nghi mà một vương phi phải tuân theo. Tôi cũng chẳng để tâm đến mấy thứ râu ria ấy.

Sáng không phải dâng trà cho mẹ chồng, vì thái phi, mẹ Tề Nhan đã đến chùa tu hành từ năm nào rồi. Tôi ngờ ngợ ngần ngừ nên cũng được miễn không cần vào cung bái kiến thái hậu. Tôi thức dậy, ngồi trên giường điều tức. Đầu giờ Mão, Liễu Nhi đẩy cửa đi vào, theo sau cô bé là mấy nha hoàn của Vương phủ. Liễu Nhi vốn là nha hoàn bên cạnh tôi, đến Vương phủ xem như cũng có chút mặt mũi. Cô bé bụng chầu nước sạch hầu hạ tôi rửa mặt, chải đầu. Những người khác giúp tôi thay y phục. Trời bắt đầu lạnh, bọn họ choàng thêm cho tôi một áo khoác dày. Thấy tôi để kiểu đầu đơn giản, một nha hoàn nói:

“Liễu Nhi cô nương, vương phi chải kiểu tóc này không thích hợp với thân phận của người”.

Tay nha hoàn đó còn dâng tới một cái khay đựng đủ thứ linh kinh: trầm cài, lược cánh, kẹp, hoa giả, hoa tươi, châu ngọc. . .

Liễu Nhi mỉm cười:

“Tỷ tỷ có điều không biết, tiểu thư có bệnh đau đầu, không thể được kiểu tóc quá phức tạp, đối với người không tốt. . .”.

Một nha hoàn khác lại lên tiếng:

“Liễu Nhi cô nương, người gọi “tiểu thư” là sai rồi”.

Liễu Nhi liền nhún người:

“Đa tạ tỷ tỷ nhắc nhở”.

Nha hoàn kia lập tức xua tay:

“Ta không dám nhận lễ của cô nương. Chúng ta mau hầu hạ vương phi trang điểm, vương gia còn đang đợi ở thiện phòng đó”.

Liễu Nhi biết ý tôi, chỉ trang điểm sơ qua. Những vết dị ứng mấy ngày trước tôi đã không dùng đến nữa. Vì biết nếu đến Vương phủ, Tề Nhan rất có thể sẽ mời thái y đến khám. Tôi không muốn bẽ mặt, chỉ giả ngốc, chứ không tiếp tục giả bệnh.

Liễu Nhi đưa tôi đến phòng ăn, mấy nha hoàn khác theo hầu phía sau. Trong phòng, Tề Nhan vẫn ngồi trên xe lăn, trên đùi có thêm một tấm da thú. Anh ta mặc thường phục màu lam, ánh mắt bình thản nhìn tôi được người đỡ ngồi xuống bàn, đối diện anh ta.

Bên bàn còn có một thanh niên trẻ tuổi, ngồi hơi cách xa tôi. Tôi để mặc anh ta dùng ánh mắt đánh giá mình, bản thân chỉ vô hồn ngồi như tượng.

Tề Nhan nhàn nhạt nói:

“Dùng bữa thôi”.

Liễu Nhi hầu hạ tôi súc miệng bằng trà trước khi ăn.

Khi nghe Liễu Nhi nói: “Vương phi, nhả ra”, khoe miệng thanh niên kia thoáng run rẩy. Tề Nhan ngược lại định lực vẫn còn tốt lắm, chỉ thần nhiên ở đối diện súc miệng. Cả bữa ăn, không ai nói chuyện. Liễu Nhi gấp thức ăn đến tận nơi, tôi há miệng, nhai, nuốt, lập đi lập lại mấy động tác đó. Như một con búp bê xinh đẹp được lên dây cót.

Ăn xong, Tề Nhan lại súc miệng, rồi nói:

“Liễu Nhi, đỡ vương phi đến đại sảnh. Doãn thái y đã đến rồi”.

Anh ta chỉ gặp qua Liễu Nhi một lần đã nhớ tên. Cô bé thừa “vâng” rồi lại đỡ tôi đứng dậy. Xuyên qua mấy hành lang dài, trong đại sảnh một người đàn ông lớn tuổi đứng đợi, sau lưng có vẻ là người học việc, lưng đeo hòm thuốc. Bọn họ hành lễ:

“Tham kiến vương gia, vương phi”.

Tề Nhan ho một tiếng:

“Doãn thái y không cần đa lễ, mau khám cho vương phi”.

Liễu Nhi đỡ tôi ngồi xuống ghế, đặt tay tôi lên bàn. Doãn thái y bước tới, đồ đệ ông ta phủ lên tay tôi một miếng lụa trắng mỏng. Tôi tập trung điều hòa khí tức, làm mạch đập yếu ớt. Người bên cạnh lìm dìm mắt một hồi, rồi xoay người cung kính bẩm với Tề Nhan:

“Bẩm vương gia, vương phi mạch tượng hư nhược, thể trạng có chút yếu ớt. Có lẽ đã chịu kinh hách. Nhưng thần sắc khá tốt, cơ thể không có gì đáng ngại. Thần sẽ kê vài vị thuốc giúp vương phi điều dưỡng thân thể”.

Tề Nhan hỏi:

“Vương phi tinh thần không được tốt, Doãn thái y có biện pháp nào chữa khỏi hay không?”.

Giọng Doãn thái y có chút ngập ngừng:

“Vương phi không bị ngoại thương. Kia là tâm bệnh, không có thuốc nào chữa khỏi, chỉ có khiến vương phi tinh thần thoải mái, vui vẻ. Dần dần có lẽ sẽ hồi phục”.

Tôi trong bụng buồn cười. Vị thái y này có chút giống thầy bói, nói một hồi cũng chẳng khác không nói gì. Nhưng thà vậy còn hơn là xuất hiện một vị thần y, nhìn ra tôi thật ra chẳng có tâm bệnh gì cả, chỉ là đang đóng kịch!

Tề Nhan cho người mang giấy, bút để Doãn thái y kê đơn thuốc, lại quay sang phân phó Liễu Nhi và mấy nha hoàn:

“Các người đưa vương phi về phòng nghỉ ngơi đi”.

Đoàn người bọn tôi lại kéo nhau đi ngược đường lúc nãy, trở về phòng. Liễu Nhi bảo những người khác cứ đi làm việc của bọn họ. Trong phòng chỉ còn lại tôi và cô bé. Liễu Nhi ngồi trước mặt tôi, ánh mắt lấp lánh:

“Tiểu thư, người lúc nãy ăn không được thoải mái, để em đi lấy ít điểm tâm nhé”.

Tôi buồn cười vuốt mặt cô bé:

“Em quên ta không thích ăn ngọt à? Ta không đói, em cứ đi làm việc của mình đi”.

Bé con trước mặt đưa tay cọ cạo dưới mũi:

“Em đến đây chẳng còn việc để làm. Quét sân, nấu nướng, may y phục, rửa chén, dọn dẹp phòng... toàn bộ đều bị mấy vị tỷ tỷ kia giành làm hết cả rồi. Em nhàn rồi biết bao nhiêu. Hay là tiểu thư dạy em học võ đi”.

Tôi lắc đầu phủ quyết:

“Hiện tại không được. Ta còn đang giả điên, em cũng phải cẩn thận, chớ làm hỏng việc. Sau này còn có cơ hội, tay dạy em sau. Giờ em lại cửa ngõ canh, có ai bên ngoài gọi thì bảo là ta nghỉ ngơi, không muốn bị quấy rầy”.

Liễu Nhi nghe lời, mang ghế tới cạnh cửa, vẫn ngồi trong phòng, tránh để người khác nhìn ngó. Tôi ngồi trên giường vận động, gấp cong cơ thể. Có những tư thế có thể giúp cơ thể tăng lực, kéo dài tuổi thọ, cũng giúp gia tăng tốc độ khi tung đòn tấn công; nhưng việc căng cơ, có những vị trí sẽ làm cơ thể chịu đựng đau đớn kinh người. Tôi lần lượt làm từng động tác, được một nửa bài tập, trán đã rịn ra một tầng mồ hôi. Tôi hít thở sâu, tiếp tục sang động tác khác. Đã không thể tự do luyện quyền cước, chỉ có thể tranh thủ thời gian ở trong phòng để luyện sức chịu đựng. Sau một canh giờ, tôi hoàn thành bài tập, ngồi xếp bằng, khăn giọng gọi:

“Liễu Nhi, rót cho ta cốc trà”.

Cô bé liền bật dậy, rót trà mau mắn đưa tới tay tôi, thấp giọng lo lắng:

“Tiểu thư không sao chứ?”.

Tôi uống hết trà, đưa cốc cho cô bé, mới mỉm cười:

“Học võ rất gian khổ, có đau đớn, có bị thương, em còn muốn luyện nữa không?”.

Cô bé không hề lưỡng lự, lập tức gật đầu:

“Em không sợ đâu. Em không biết gì cả, nếu học võ, sau này có thể bảo vệ tiểu thư rồi”.

Tôi lắc đầu cười:

“Em lại đi canh cửa đi”.

Tôi ngồi thiền thêm hai canh giờ, ngoài cửa có nha hoàn đánh tiếng:

“Vương phi, đã đến giờ dùng bữa trưa rồi ạ”.

Liễu Nhi liền đáp:

“Linh Nhi tỷ tỷ, đợi một chút”.

Tôi lại đổi về mặt, trong bụng thầm chán nản, mỗi ngày cùng ăn ba bữa thế này chả khác nào chịu cực hình. Tề Nhan à, anh để tôi tự ăn trong phòng có phải đỡ rách việc hay không? Có lẽ anh ta cảm thấy tôi đáng thương, giống như đêm qua, anh ta nói là đã liên lụy, làm hại tôi thành ra thế này. Cho nên chu đáo muốn đối xử tốt với tôi một chút, tôi đã mang tiếng là vương phi ngốc, nếu ngay cả anh ta cũng đối xử lạnh nhạt sẽ khiến người khác xem thường tôi. Nhưng lòng tốt của anh ta lại khiến tôi như ngồi trên lửa than, ăn không ngon miệng, cử động không thoải mái. Chỉ là tôi đang giả điên, sao có thể mở miệng đề nghị cái gì. Tôi tức mà không có chỗ phát tác, lại theo chân nha hoàn dẫn đường đi tới phòng ăn.

Trên bàn Tề Nhan và người thanh niên vẫn ngồi ở vị trí cũ. Tôi có chút thắc mắc, người kia có thân phận gì, sao lại ở trong phủ, lại còn có thể ngồi cùng bàn với vương gia dùng bữa? Tôi vừa ngồi xuống, Tề Nhan khẽ mở miệng nói:

“A Lãnh, đệ quen biết rộng, trong giang hồ có kết giao với vị thần y nào hay không?”.

Đệ? Một vương gia đương nhiên không thể cùng ở chung phủ với một vương gia khác, nhưng xưng hô thân thiết như vậy, có lẽ là huynh đệ kết giao. Người trong giang hồ? Ồ, tôi rất có hứng thú với giang hồ nha. Mục tiêu của tôi chính là thoát khỏi Vương phủ, ngao du tứ hải, chơi cho thỏa thích!

Người được hỏi lên tiếng trả lời:

“Đại ca muốn tìm thần y trị bệnh cho vương phi? Đáng tiếc, đệ không có quen người nào có bản lĩnh này”.

Tề Nhan có chút thất vọng, quay sang hỏi Liễu Nhi:

“Vương phi bình thường có sở thích gì đặc biệt, có gì khiến nàng vui vẻ?”.

Liễu Nhi đáp ứng. Tôi bình thường thích gì ấy à? Liễu Nhi cũng không dám nói thật rằng, tôi cả ngày luyện võ, còn tích thu vật dụng may vá của cô bé để cải tạo thành ám khí...

Tề Nhan không vui:

“Người là nha hoàn thân cận của nàng, vương phi thích gì, người cũng không biết?”.

Liễu Nhi mếu máo:

“Vương phi chỉ thích được yên tĩnh ở trong phòng... đọc sách thôi ạ”.

Tôi thầm hô, bé con à, em nói sai rồi. Trương Oánh làm gì biết chữ mà đọc sách cơ chứ! Quả nhiên, Tề Nhan liền cau mày:

“Đọc sách? Ta nghe nói nàng ấy không biết chữ?”.

Liễu Nhi cái khó ló cái khôn:

“Dạ, nô tỳ nói không rõ ràng. Là nô tỳ đọc sách cho vương phi nghe ạ”.

Lãnh công tử nghe vậy “ồ” lên một tiếng:

“Tướng phủ cũng thật kỳ quái. Đại tiểu thư không biết chữ, nha hoàn lại biết”.

Tôi trong bụng thầm mắng, cậu mới kỳ quái, cả nhà cậu từ trên xuống dưới đều kỳ quái! Trên đời có lắm sự lạ, gà trống còn có thể đẻ trứng đấy, được chưa hả!

Tề Nhan thở dài một tiếng:

“Nàng ấy cả ngày giam mình trong phòng không tốt cho thân thể, sau bữa ăn, người đưa vương phi đi dạo một lát. Phía tây, ta có xây một đình hóng mát bên cạnh hồ cá. Người đưa nàng đến đấy có lẽ tâm trạng nàng sẽ khá hơn”.

Liễu Nhi đành đáp vâng. Lúc này Tề Nhan mới hạ lệnh dùng bữa. Tôi lại há miệng rồi nhai nuốt thức ăn. Ngấm cá? Một anh ta nghĩ ra. Tôi chỉ thích dành thời gian luyện võ thôi. Đồ vương gia lắm chuyện. Có ngày tôi sẽ quăng anh xuống hồ để anh tha hồ chơi với cá!

Chỉ còn một ngày nữa, kế hoạch bên Tướng phủ sẽ bắt đầu triển khai. Tôi cần tập trung để đối phó với chuyện trước mắt. Còn cái chức vương phi này, có cơ hội nhất định phải vứt lại, cao bay xa chạy.

Bạn đang đọc truyện *Nhị Vương Phi Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Sóng gió ở phủ tể tướng

Theo kế hoạch, giờ Hợi đêm nay, Trương Khải sẽ “qua đời” vì bạo bệnh. Sau khi dùng xong bữa tối, tôi ở trong phòng đợi thời cơ, lại dặn dò Liễu Nhi sau khi tôi rời đi, phải canh cửa không để kẻ khác phát hiện tôi không còn ở trong phòng, cứ lấy lý do tôi đã đi ngủ sớm là được.

Liễu Nhi lo lắng nhìn tôi:

“Tiểu thư một mình trở về liệu có ổn hay không? Trong phủ toàn là người xấu, nhờ tiểu thư bị bọn họ ám hại, em có nên cầu cứu vương gia đi giúp tiểu thư?”.

Tôi cốc đầu cô bé:

“Nói linh tinh, Tề Nhan với ta thân thiết lúc nào, sao có thể nhờ vả anh ta. Em nhớ rõ nhiệm vụ canh cửa cẩn thận là được. Ta sẽ về trước khi trời sáng. Nếu ta không về kịp, em cứ báo với nha hoàn khác, vương phi muốn ngủ thêm, không muốn ăn sáng. Rõ chưa?”.

Cô bé buồn bã gật đầu. Tôi vuốt tóc cô bé:

“Đừng lo, trong phủ còn có đại ca, ta sẽ không việc gì”.

Liễu Nhi lúc này mới ngẩng đầu:

“Được, em canh cửa đợi tiểu thư trở lại. Tiểu thư cẩn thận nhé!”.

Tôi mỉm cười “ừ” một tiếng, thay y phục Liễu Nhi bí mật may cho. Trông tôi y hệt như “thích khách”, toàn thân một màu đen, tay áo hẹp, tà áo ngắn gọn gàng bỏ trong quần, thắt một dây lưng vài đơn giản. Tôi vấn tóc cho gọn, cẩn thận nhét ám khí đã tẩm độc vào một “túi” nhỏ may sẵn bên trong tay áo.

Khi tiếng mõ canh hai vang lên, tôi nhẹ nhàng rời khỏi phòng. Vương phủ canh phòng nghiêm ngặt hơn so với Tướng phủ gấp mấy lần, nhưng cũng không làm khó được tôi. Hiện tại, tôi đã khôi phục được kỹ năng của kiếp trước, cơ thể cũng được trui rèn cẩn thận. Những ngày qua tôi đều âm thầm quan sát

thời gian đi tuần của lính gác trong phủ. Lợi dụng những góc chết và thời điểm đặc biệt, có vài chỗ chỉ cần ẩn nấp kĩ, sẽ không bị phát hiện. Tôi thành công vượt qua gần hết các chốt canh phòng, chỉ còn cách cổng sau một đoạn, lại trông thấy Lăng công tử đáng ghét và nhị vương gia chuyên gây chuyện, ở hành lang cạnh cổng sau, dường như đang trò chuyện. Tôi nép mình dưới mái hiên, chờ đợi bọn họ rời đi. Nếu hai người đó “tắm” lâu quá, để lỡ canh giờ sẽ hỏng việc, tôi chỉ có thể quay lại tìm đường khác. Cũng may, một khắc sau thì bọn họ rời đi. Tôi không vội vàng, đợi xung quanh không còn động tĩnh mới đáp xuống đất, dùng tốc độ tối đa di chuyển xuyên qua hai hành lang. Cổng sau có cài then, tôi nhếch môi, bản cô nương vốn quen trèo tường, không ngại. Tôi lấy đà chạy lên vách tường, cơ thể vuông góc với mặt đất, điểm điểm cao nhất thì mượn lực dưới chân, búng mình đứng trên đầu tường. Tôi liếc nhìn xung quanh, kiểm tra lại một lượt, mới đáp xuống bên ngoài Vương phủ.

Lại lấy tốc độ chạy nước rút, hướng thẳng Tướng phủ. Trong Tướng phủ đèn đuốc sáng trưng, tiếng người huyền ảo. Tôi biết, Trương Khải đã uống thuốc giả chết rồi. Trương Khanh lúc này nhất định ở bên cạnh bảo vệ ông ấy. Nhiệm vụ của tôi là nấp trong bóng tối, đợi kẻ đứng sau nhị di nương xuất đầu lộ diện, liền bắt lấy. Tôi lên vào phủ, ẩn mình trong một thân cây lớn, từ chỗ này có thể quan sát rõ ràng động tĩnh trong phòng, lại không sợ bị phát hiện. Tôi thu lại khí tức trên người, làm nhịp tim đập ở mức khẽ nhất. Tiêu xảo này là tổ chức dạy để bọn tôi đối phó với “máy phát hiện nói dối”.

Trong phòng, Trương Khải nằm im lìm trên giường, bên cạnh là Trương Khanh và Luật Bình. Tôi dặn Trương Khanh từ trước, mở sẵn cửa sổ để tôi ở bên ngoài nhìn rõ tình hình. Vẫn chưa thấy ba mẹ con kia đến. Hoặc là cô ta đang cho người đi thông tri cho đồng bọn, hoặc là đang ở trong phòng mình tính toán với nhau. Tôi đoán, nếu bọn chúng chưa tới, vậy tôi sẽ đến chỗ cô ta.

Tôi khéo léo rời khỏi chỗ nấp, tới bên ngoài phòng của nhị di nương thì thấy bên trong có ánh nến, nhưng cửa lại đóng chặt. Trong phòng có ba cái bóng cạnh nhau. Tôi liếc nhìn xung quanh một lần nữa rồi phóng tới dưới mái hiên, nhất định phải nghe được bọn họ nói chuyện. Tôi nhẹ nhàng bám dưới hiên nhà, hoàn toàn che giấu sự tồn tại của bản thân.

Giọng tam tiểu thư nóng vội:

“Mẹ, chúng ta còn đợi gì nữa. Lão già đó đã chết rồi, chỉ cần giết chết con trai lão là Tướng phủ này nằm trong tay chúng ta rồi”.

Nhị tiểu thư cũng không giữ được bình tĩnh:

“Đúng vậy, người còn do dự điều gì?”.

Không có tiếng đáp lại. Một lát sau nhị di nương mới mở miệng, giọng nói lộ rõ nghi ngờ:

“Lão ta chết tất nhiên là chuyện tốt. Nhưng lỡ như không phải chết thật mà là “giả chết”, chúng ta vọng động sẽ rơi vào bẫy. Không được, phải đợi cha các con đến, kiểm tra xác định lão ta đúng là chết thật mới có thể giết Trương Khanh và những kẻ khác được”.

Thì ra kẻ kia là chồng của cô ta. Tốt lắm, một nhà bốn người, tôi cho các người cùng nhau đi một lượt cho khỏi cô đơn. Bên trong, tam tiểu thư lại nói:

“Đợi lấy được quyền rồi, có thể giết Trương Oánh kia không? Nàng ta không chết, bọn con vĩnh viễn chỉ có thể làm thứ nữ, sau này sao có thể gả cho người khác đường hoàng làm chính thất!”.

Tôi nhếch môi, muốn làm vợ cả? Đợi kiếp sau nhé!

Bóng nhị di nương trên bức vách lắc đầu:

“Nó đã là nhị vương phi, trong Vương phủ canh phòng cẩn mật, muốn giết chỉ sợ không dễ. Nhưng cũng không phải không thể. Bảo cha các con trà trộn vào Vương phủ làm nô tài, tìm cơ hội đầu độc nó là được”.

Tôi không thèm nghe bọn chúng bàn bạc nữa, rời khỏi mái hiên tới gốc cây trong sân, ẩn nấp thật kĩ, đề phòng kẻ dùng được kia lại biết võ công. Đợi cả canh giờ, mới có một người cúi đầu lén lút đi tới trước phòng bọn chúng, gõ cửa. Hẳn ta mặc trang phục giống như đại phu, lưng còn đeo hòm thuốc.

Nhị di nương mở cửa đón hắn ta vào. Tôi vẫn ở trên cây quan sát chung quanh, đề phòng bọn chúng lại có thêm đồng bọn khác. Qua một lúc không thấy ai khác tới, tôi mới di chuyển trở lại đến dưới mái hiên.

Một giọng đàn ông hơi sắc, nghiêm trọng nói:

“Trên đường ta đến đây, không thấy có người của Trương Khải được điều động, có lẽ không có trá. Nhưng vẫn nên đề phòng. Lão già đó mấy năm nay vẫn không chịu để nàng làm chính thất, trong lòng hẳn luôn muốn nghĩ cách đối phó chúng ta. Nay đột nhiên chết như vậy, không thể không nghĩ hắn giả trò”.

Tam tiểu thư chỉ nhanh chóng muốn thay thế địa vị của tôi, sốt ruột nói:

“Cha mẹ quá lo xa rồi. Chẳng phải tháng trước đại phu đến khám nói lão già đó bệnh sắp chết hay sao. Cha cũng dò hỏi chỗ đại phu đó rồi mà. Con thấy cứ tới đó xem thì khác rõ. Nếu lão ta chưa chết, thì cho lão vài đao. Dù gì người trong phủ quá nửa đều là người của chúng ta cả”.

Nhị di nương đợi nhiều năm như vậy, trong lúc nhất thời cũng không còn nghĩ ngợi được nhiều:

“Đúng vậy, chúng ta cứ đến phòng lão ta xem trước rồi quyết định”.

Tôi thầm giục, đi mau, đi mau, xong việc tôi còn phải trở về Vương phủ. Tề Nhan kia ăn sáng không thấy mặt tôi lại làm khó Liễu Nhi thì tôi lại gặp rắc

rồi cho coi. Mấy người chết mau một chút, tôi mới không phải chịu khổ.

Gã đàn ông kia cuối cùng cũng bị thuyết phục, bọn chúng đứng dậy, đẩy cửa bước ra. Tam tiểu thư mặt mày hớn hơ:

“Cha, qua ngày mai người có thể làm chủ phủ này rồi”.

Nhị di nương thấp giọng mắng:

“Cẩn thận cái miệng của con, chúng ta còn chưa xong việc đâu”.

Tam tiểu thư vò khăn tay, lắc vai giận dữ. Tôi có thể quan sát rõ vì tôi ở ngay trên đầu bọn chúng. Chỉ cần chúng ngẩng đầu sẽ phát hiện ra. Tôi cũng chẳng sợ, gã đàn ông nếu ngược lên, tôi liền cho hắn lãnh một cây kim độc. Nhưng xem ra, kẻ này chỉ biết chút võ, hồ hạp còn chưa bằng Luật Bình, bước chân cũng không mấy nhanh nhẹn.

Bọn chúng cùng nhau hướng đến phòng Trương Khải mà đi. Tôi di chuyển dọc mái hiên một đoạn phía sau.

Tới phòng Trương Khải, bọn chúng đi vào, còn tôi lại phóng lên thân cây. Nhị di nương vừa vào phòng đã giả bộ khóc toáng lên:

“Lão gia ơi, sao ngài lại bỏ rơi mấy mẹ con thiếp...”.

Giọng Trương Khanh vang lên đầy thịnh nộ:

“Cút! Cút hết ra ngoài cho ta. Các người đừng có ở đây giả mèu khóc chuột. Cút xéo!”.

Chà, đại ca à, phải giữ phong độ chứ. Nhưng mà anh đóng kịch cũng không tệ đâu. Nhị di nương the thé:

“Đại thiếu gia, người đây là có ý gì? Có phải chính người mưu hại lão gia hay không? Nếu không đang yên đang lành, lão gia sao lại chết? Triệu đại phu, ông mau tới khám cho lão gia nhà ta”.

Bên ngoài phố, tiếng mõ điểm canh ba đã vang lên. Cứ rề rà thế này thì biết đến khi nào mới hạ màn? Tôi đang vội lắm đây. Trương Khanh đã theo lời tôi, phân phó người của mình sẵn sàng cả rồi. Kẻ kia cũng đã xuất hiện, không cần tiếp tục dài dòng nữa. Tôi dùng viên đá ném vào vách phòng. Đó là tín hiệu để Trương Khanh hành động. Anh ta cùng Luật Bình đánh mắt nhìn nhau, Luật Bình liền cao giọng:

“Người đâu, đóng phủ, đánh chó!”.

À, câu khẩu hiệu này là tôi dặn Luật Bình. Lúc anh ta nghe tôi nói, còn nuốt nước bọt, tay ôm kiếm run run. Không ngờ, hiện tại có thể lớn tiếng hô vang Luật Bình, khá lắm! Trẻ nhỏ dễ dạy!

Bốn kẻ kia tái mặt hốt hoảng. Nhị di nương chỉ tay vào Trương Khanh:

“Các người... các người...”.

Gã đàn ông kia phản ứng nhanh hơn người đàn bà của hắn, cũng lớn tiếng hô:

“Người đâu!”.

Đáng tiếc người của hắn đều đang ở bên ngoài ôm bụng kêu rên. Tôi cười nhạt, không chỉ người biết dùng độc đâu. Tôi đã đưa độc dược cho Trương Khanh trong đêm trước hôn lễ, bảo anh ta cứ theo danh sách những kẻ phản bội mà hạ độc. Lại nói rõ, chó có hạ nhằm lên người tốt. Bởi vì, độc này sau khi phát sẽ không thể giải được. Đau đớn liên ba canh giờ, lục phủ ngũ tạng sẽ vỡ nát mà chết.

Kẻ kia xoay bước chân, tôi biết hắn muốn chạy trốn. Nhưng tôi vẫn im lặng ngồi trên cây. Tôi không thể ra tay, nếu không để lộ tin tức tôi giả điên, cho dù không phạm tội khi quân phạm thượng, thì cũng rắc rối khi phải giải thích với Tề Nhan. Tôi ghét nhất là lời thôi dài dòng, nào có hứng thú đi mở miệng biện giải với ai.

Luật Bình lập tức phóng tới bên cạnh, kẻ kiếm vào kẻ kia. Hắn lấp bắp:

“Ta chỉ là đại phu được mời đến...”.

Trương Khanh cười to mấy tiếng:

“Chết tới nơi còn giả mồm. Là người hạ dược lên người muội muội ta?”.

Ánh mắt anh ta nheo lại, sát khí lạnh lẽo, tôi ở bên ngoài phòng còn cảm nhận được. Lần đầu tiên trong đời tôi đối với sát khí của người khác sinh ra... cảm động. Anh trai tốt à, em không bán anh cho hí viện nữa. Sau này phiêu bạt giang hồ, rảnh rỗi sẽ về thăm anh, chúng ta đầu tư, tỷ thí thỏa chí!

Luật Bình tính cách giống tôi, không lời thôi mất thì giờ, lập tức trói bốn kẻ kia lại, giải đến phòng chứa củi, cho người canh gác cẩn thận. Trong phòng ngoài Trương Khải đang hôn mê chỉ còn anh trai tôi và Luật Bình, tôi thông thả đi vào.

Luật Bình liếc tôi một cái, thoáng đỏ mặt. Tôi lờm anh chàng, sao, khẩu hiệu tôi dạy hô lên chẳng phải rất có khí thế, anh còn ngại ngần cái nỗi gì! Trương Khanh thấy tôi liền hỏi:

“Muội có thuốc giải cho cha không?”.

Tôi lắc đầu:

“Không có. Đại ca chớ lo, thuốc muối đưa cha uống không gây hại. Để cha ngủ hai ngày cũng tốt, coi như ngủ bù cho bảy năm đi”.

Luật Bình giật giật khóe môi. Anh trai tôi lại tỏ ra một hơi:

“Vây cũng được. Luật Bình, ở đây chăm sóc chủ nhân của ngươì cho tốt. Ta với đại tiểu thư đi giải quyết bốn kẻ kia”.

Luật Bình chấp tay cung kính:

“Đại thiếu gia an tâm”.

Trước khi đi, tôi ghé lại bên tai Luật Bình thì thầm:

“Lúc này, anh làm tốt lắm. Rất có khí thế!”.

Anh chàng khóc không ra nước mắt. Tôi vui vẻ cùng anh trai đi đến phòng chứa củi. Tới bên ngoài phòng củi, tôi hỏi:

“Đại ca định làm gì bọn chúng?”.

Anh trai hồ ly hừ một tiếng:

“Muội hỏi thừa, đương nhiên dùng máu bọn chúng tế vong hồn mẹ của muội rồi!”.

Tôi sững người:

“Sao?”.

Người bên cạnh thờ dài:

“Trước kia ta không dám chắc chắn, nhưng năm đó phu nhân đột nhiên thổ huyết mà qua đời. Đại phu khám cũng không tìm ra được nguyên do. Không bao lâu sau thì muội cũng bị hạ độc. Chỉ là trước kia, những người hầu hạ phu nhân đều là nô tài trung thành, hơn nữa phu nhân từ khi sinh non muội, sức khỏe cũng không được tốt lắm, cha và đại ca mới không nghĩ đến phu nhân bị ám hại. Nhưng lòng người khó dò, ta không tin bọn chúng không có liên can!”.

Thấy tôi không có phản ứng, anh trai hồ ly lo lắng gọi:

“Oánh nhi?”.

Trước kia tôi cảm thấy Trương Oánh có phần ngu ngốc. Hiện tại lại cảm thấy cô bé cũng chỉ là đứa trẻ đáng thương. Được, thù của em, tôi thay em báo! Tôi moi ra mấy gói giấy, giọng nhàn nhạt:

“Bột màu xanh của nhị di nương, bột màu trắng của nhị tiểu thư, bột màu đỏ của tam tiểu thư, bột màu đen dành cho kẻ chủ mưu kia”.

Anh trai trố mắt:

“Hà?”.

Tôi lờm:

“Đại ca không lẽ định một đao giết chết bọn chúng? Nhẹ nhàng như vậy? Hừ, đêm nay muội phải lên lút trốn khỏi Vương phủ, chạy bộ đến đây đó”.

Anh trai phân phó người ép bốn kẻ kia uống trà đã hạ độc, rồi cùng tôi ngồi trước cửa phòng. Những người canh phòng ở đây đều là thuộc hạ trung thành của anh trai, tôi cũng đỡ phải lo lắng đề lộ hành tung. Một lát sau trong phòng vang lên đủ loại tạp âm. Có tiếng kêu gào, có tiếng khóc thét, lại có tiếng... rên rĩ. Những người xung quanh đồng loạt há hốc mồm. Anh trai quay đầu sang:

“Muội hạ được gì lên người bọn chúng vậy?”.

Tôi xòe tay đếm:

“Bột màu xanh là thuốc gây ngứa, người trúng độc sẽ có cảm giác kiến bò từ não tới tận lòng bàn chân, sau bảy canh giờ, da bắt đầu lở loét, một ngày sau thất khiếu chảy máu mà chết. Bột màu trắng là thuốc đau bụng. Chỉ là thuốc đau bụng do muội tự chế, người trúng phải độc này, ruột gan nóng như lửa đốt, máu huyết toàn thân sôi sục, không quá đau đớn, nhưng bảy ngày không giải độc sẽ học máu đen mà chết. Bột màu trắng là xuân dược. Xuân

được này cũng không phải xuân dược thông thường, đàn ông trúng phải sẽ máu dồn vào một điểm, đàn bà trúng phải không có chỗ để dồn, độc chạy loạn khắp tâm mạch, kẻ nào không có khả năng chịu đựng sẽ không ngăn được rên rỉ thành tiếng. Bột màu đen, là độc mạnh nhất. Muội bảo chế độc này mất cả tuần lễ đó”.

Anh trai chớp mắt:

“Là độc gì vậy?”.

Những người xung quanh vẫn bất động thanh sắc, nhưng đều dịch người, đưa tai lại gần muốn nghe cho rõ. Tôi gãi gãi mũi, cười vui vẻ:

“Là độc hỗn hợp, thành phần rất đa dạng. Kẻ nào trúng độc, muốn sống không được, muốn chết không xong. Từ lúc phát độc sẽ đau đớn toàn thân, mạch máu co rút, xương tủy như có côn trùng làm tổ, da thịt ngứa ngáy, đồng tử đau như có kim châm. Cứ một canh giờ, độc phát một lần, nửa canh giờ lại ngừng một lần. Liên tục bảy bảy bốn chín ngày. À, đại ca mau cho người nhét vải vào miệng, ngăn cho hắn cắn lưỡi tự sát. Chỉ sợ hắn không chịu nổi tới sáng mai đâu”.

Anh trai phát tay ra hiệu cho một người làm theo lời tôi. Trong phòng liền bớt đi một giọng nam thấp, chỉ còn ba giọng nữ cao. Tiếp tục ngâm nga. Tôi không hứng thú với chuyện ở đây cả đêm để nghe tiếp, phui phui áo vốn không dính bụi, lưỡi biếng nói:

“Mọi chuyện giao lại cho đại ca đó. Huynh cũng đừng chủ quan, bảo vệ cha cho tốt. Cũng đừng để bọn chúng trốn thoát. Muội đi về ngủ đây”.

Anh trai hồ ly lại bắt đầu biến thành hồ ly:

“Ồ? Đi về ngủ? Muội đã coi Vương phủ là nhà rồi? Xem ra nhị vương gia đối với muội rất tốt!”.

Tôi đang ăn nhò ở đậu Vương phủ, không nói đi về, chẳng nhẽ nói đi bụi? Anh ta đối với tôi tốt lắm, tốt tới mức cổ tôi đau nhức, mắt tôi cay xè đây này. Tôi lườm:

“Hai ngày nữa là ngày lại mặt, đợi muội trở lại sẽ tính sổ với huynh sau!”.

Anh trai tiêu sái hất tóc ra sau đầu:

“Đại ca chờ muội”.

Bạn đang đọc truyện *Nhị Vương Phi Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Lộ tẩy

Lúc tôi về Vương phủ thấy bên trong sáng trưng thì giật mình thâm hô, hồng bết rồi. Vương phi nửa đêm chuồn ra khỏi phủ, có thể bị gán cho tội danh “hồng hạnh vượt tường” hay không? Phải lấy cớ gì mới ổn? Hay là tiếp tục giả điên? Tôi trên bờ tường giậm chân đi qua đi lại. Vì hoảng hốt không để ý bên cạnh có người xuất hiện, tôi nhận ra có người đến gần thì tung mình lộn hai vòng lù ra xa, neoh mắt nhìn. Trông thấy Tề Nhan đứng trên đầu tường, lạnh nhạt nhìn mình thì lùi thêm một bước. Biết ngay anh ta giả tàn tật mà. Anh trai hồ ly từng nói, nhị vương gia võ công không có đối thủ. Tôi có thể nắm chắc hạ được anh ta? Không ổn, Vương phủ đông người lắm, bọn họ hội đồng tôi chết chắc! Chỉ còn cách “tẩu vi thượng sách”, chạy trước tính sau. Tôi vừa xoay gót chân, Tề Nhan liền lạnh giọng:

“Đứng lại! Nàng dám chạy, ta đem nha hoàn kia loạn côn đánh chết!”.

Liễu Nhi? Ôi mẹ ời, sai lầm kiếp trước lặp lại rồi. Một khi đồng đội rơi vào tay địch, liền có máu đổ! Chỉ không biết lần này máu ai đổ trước đây. Tôi không nỡ bỏ rơi cô bé, tuy chưa chính thức bá chủ, nhưng tôi đã xem Liễu Nhi là đồ đệ tốt rồi.

Tôi chống nạnh, vênh cằm nói:

“Anh lớn lối cái khi gì. Ta giả điên, anh giả què. Cá mè một lứa. Anh dám bắt nạt Liễu Nhi, ta liền... phóng hỏa cho nhà anh sáng nhất kinh thành!”.

Lần đầu tiên tôi nhìn thấy vẻ mặt bình thản của Tề Nhan rạn nứt. Anh ta mở to đôi mắt đẹp nhìn tôi.

Tôi không chịu yếu thế, trợn mắt nhìn lại. Bỗng trong đại sảnh có bóng người lao ra:

“Tiểu thư? Người không sao chứ?”.

Tôi nhìn xuống, Liễu Nhi vẫn nguyên vẹn. Hoàn hảo! Không có bị địch tra khảo. Cô bé lo sợ đứng một chỗ nhìn lên. Tôi lại thấy kỳ quái, trong phủ tuy rất sáng, nhưng cũng rất vắng vẻ! Nửa đêm mọi người đi du lịch hết cả rồi à? Tề Nhan nhẹ nhàng đáp xuống đất, lại ngẩng đầu nhìn tôi:

“Còn không mau xuống”.

Tôi thầm tính toán, nếu hiện tại cấp nách Liễu Nhi mang đi, có mấy phần bỏ trốn thành công?

Không được, Tề Nhan kia không rõ võ công thế nào. Khả năng thắng không cao, tôi nhẫn nhịn đáp xuống đất. Anh ta ung dung đi vào đại sảnh, tôi và Liễu Nhi đi sau liếc mắt nhìn nhau. Tôi thấp giọng hỏi:

“Bị phát hiện lúc nào?”.

Cô bé cũng nhỏ giọng, đáp:

“Canh hai ạ. Vương gia đã cho người lui hết rồi, không có ai khác biết tiểu thư rời khỏi phủ”.

Tôi còn chưa kịp hỏi cận kề, Tề Nhan sao lại đến phòng tìm tôi thì người trước mặt đã vào tới đại sảnh, ung dung ngồi trên ghế. Tôi vẫn thà chết không chịu nhận tội trước quan tòa, tôi muốn trắng án! Tôi vênh mặt nhìn anh ta.

Tề Nhan cong khóe môi:

“Ồ? Vương phi không thấy mình đã sai?”.

Tôi cười nhạt:

“Sai? Sai cái gì? Sai chỗ nào? Sao lại sai? Ai mới là người sai? Có sai cũng không phải một mình ta sai!”.

Tôi liên tục mở miệng dùng từ sai để chứng tỏ mình không hề sai. Liễu Nhi dựa hơi khí thế của tôi cũng dần dần ngẩng cao đầu. Tôi vỗ lưng cô bé. Rất tốt! Người của tôi sao có thể cúi đầu trước kẻ địch!

Tề Nhan thông thả uống trà rồi mới “đổi” trà:

“Hoàn toàn sai. Sai không thể chối cãi! Chỗ nào cũng sai. Đối ta lại càng sai. Ta không sai, nàng mới sai. Cho dù bản vương sai, nàng cũng không được phép sai!”.

Tay tôi run run. Anh chàng này cũng có khiếu hài hước quá chứ! Lại còn ngang ngược như vậy! Tôi ngáp một cái:

“Ta không thêm cãi nhau với anh. Nhị vương gia, anh muốn thế nào đây?”.

Khuya rồi còn ở trong đại sảnh về chuyện, lại thấp đèn khắp nơi. Anh sao không biết tiết kiệm chút nào vậy. Tề Nhan lạnh lùng liếc Liễu Nhi:

“Người lui trước đi”.

Liễu Nhi nhìn tôi hỏi ý. Tôi gật đầu. Cô bé ở lại chỉ thêm vướng chân. Nhỡ đánh nhau thật, tôi không thể bảo vệ thêm một người không biết võ đâu.

Trong đại sảnh chỉ còn lại hai người bọn tôi mắt to trừng mắt nhỏ. Tề Nhan hắng giọng:

“Nửa đêm, nàng chạy đi đâu?”.

Tôi liền đáp:

“Nhớ nhà, về thăm cha”.

Anh ta nhướn mày:

“Nói thật!”.

Tôi cũng đâu có nói xạo. Tôi hất cằm

“Không tin anh cứ việc đi hỏi. Có đại ca tôi làm chứng!”.

Tôi có bằng chứng ngoại phạm rất rõ ràng, không việc gì phải sợ. Muốn vu cho tôi tội ngoại tình? Không có cửa đâu!

Tề Nhan lại hỏi:

“Tại sao giả ngốc?”.

Anh ta ngang tàng, tôi cũng có thể ngang bướng mà. Tôi nhếch môi:

“Thích thế!”.

Tề Nhan nhìn tôi một lát rồi đứng dậy bỏ đi. Lúc bước qua tôi khẽ giọng nói:

“Sẽ có một ngày nàng nguyện ý chia sẻ gánh nặng của mình với ta. Chuyện đêm nay, ta sẽ không nói với ai. Việc chân ta lành lặn, nàng cũng không được phép để lộ. Tính mạng nhà hoàn gia phụ thuộc vào biểu hiện của nàng đó”.

Tôi quay người hừ một tiếng:

“Ai thêm chia sẻ gánh nặng với anh”.

Tề Nhan cũng quay người lại, cau mày nhìn tôi:

“Về sau chớ có ăn nói như vậy. Không ra dáng vương phi gì cả! Còn nữa, từ ngày mai không cần giả ngốc nữa”.

Nói xong một mạch bỏ đi. Tôi giờ ngón tay giữa với bóng lưng anh ta, lẩm bẫm:

“Ai thêm làm vương phi của anh”.

Bạn đang đọc truyện *Nhị Vương Phi Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Tề nhan là kẻ khó ưa!

Tối qua lúc về phòng tôi có hỏi Liễu Nhi, cô bé nói cũng không biết tại sao vương gia đột nhiên đến tìm tôi. Cô bé còn vui vẻ hỏi, hay là vương gia muốn ngủ với tôi, bị tôi cốc đầu hai phát, liền tui thân về phòng đi ngủ. Buổi sáng, mấy nha hoàn thấy tôi tỉnh táo thì rất ngạc nhiên. Một nha hoàn vội chạy ra cửa, tôi đoán có lẽ là đi bẩm báo cho Tề Nhan biết. Tôi bĩu môi. Tên chồng hờ đó đã sớm biết rồi.

Lúc đi ăn sáng, Liễu Nhi không đi nữa, tôi đành hoàng bước vào phòng ăn, nhìn thấy Lãng công tử ngạc nhiên, tôi cười cực kì “điệu dáng”:

“A Lanh, buổi sáng tốt lành!”.

Cậu ta há hốc mồm, rồi quay sang nhìn Tề Nhan đầy thắc mắc. Tôi đặt mông ngồi xuống chỗ của mình, nhìn Tề Nhan cười khiêu khích. Giọng anh ta nhàn nhạt:

“Vương phi khỏi bệnh rồi”.

Lanh công tử “à” một tiếng, trầm trồ:

“Doãn thái y thật là có tay nghề!”.

Tôi vui vẻ ăn uống rất tự nhiên, không hề khách sáo. Phúc lợi duy nhất của việc ở Vương phủ chẳng qua là ăn ngon, mặc đồ tốt. Tôi đâu có ngốc mà bỏ qua. Suốt bữa ăn, Lãng công tử cứ liếc mắt nhìn tôi. Có gì đáng nhìn chứ? Tôi cũng đâu có dùng tay bốc thức ăn. Cử chỉ vẫn rất ra dáng vương phi, chẳng qua động tác có hơi nhanh mà thôi.

Ăn xong bữa sáng, tôi định về phòng ngồi thiền thì Tề Nhan thân nhiên nói:

“Nàng đến thư phòng, ta dạy nàng viết chữ”.

Tôi tức giận. Anh ta nhất định là ghi hận tôi lúc nãy nhìn anh ta khiêu khích. Tôi xoay người đi về phòng, lười biếng nói:

“Không đi, không thích, không có hứng thú, không cần học”.

Tôi vừa đi được ba bước, giọng Tề Nhan đằng sau nhàn nhạt:

“Người đâu, đem Liễu Nhi ra ngoài đánh mười roi”.

Tôi quay phắt người lại, trên mặt cười đầy vẻ “thực nữ”:

“Đi, lập tức đi, không có lý do gì không đi”.

Trong bụng thầm mắng những kẻ mang họ Tề đều là kẻ tiểu nhân, hách dịch. Lãng công tử hết nhìn tôi lại nhìn Tề Nhan, sau đó ở một bên nén cười.

Tôi hỏi nha hoàn bên cạnh, thư phòng hướng nào, định quay người bước đi. Đi sớm về sớm! Tôi còn bài tập chưa có thực hành đó! Còn chưa nhắc chân, Tề Nhan đã gọi:

“Nàng đẩy xe cho ta”.

Tôi trợn mắt nhìn anh ta, tự anh có tay sao không dùng? Nô tài, nha hoàn của anh nhiều như vậy, tại sao tôi phải hầu anh? Tôi đi tới bên cạnh, híp mắt hỏi:

“Tại sao phải là ta đây?”.

Tề Nhan ngẩng đầu nhìn tôi:

“Như vậy rất tình cảm”.

Tôi: “...”.

Anh ta nói xong lại đưa mắt nhìn Liễu Nhi rồi nhướn mày với tôi. Được lắm! Xem như vương gia anh lợi hại! Anh ta không để nha hoàn theo hầu. Tôi đằng sau đẩy, anh ta ngồi thản nhiên chỉ đường. Đã có lúc tôi định đẩy mạnh cho anh ta tông đầu vào cột, nhưng nghĩ đến tính mạng Liễu Nhi như mảnh chỉ treo chuông, như cá nằm trên thớt, như chuột trong chum, tôi cắn răng đẩy anh ta đến thư phòng.

Thư phòng của Tề Nhan cũng không có bậc cửa, đôi đẩy anh ta tới sau bàn, rồi mặc kệ anh ta, mang ghế ra góc phòng ngồi. Một nha hoàn đi ngang qua, tôi liền gọi lại:

“Tiểu cô nương, trong phủ có hạt dưa không?”.

Nha hoàn kinh ngạc nhìn tôi. Tề Nhan háng giọng:

“Mang ít điểm tâm lên”.

Thấy nha hoàn kia nhún gối rồi quay đi định lấy điểm tâm thật, tôi vội nói:

“Áy chớ, ta không thích đồ ngọt. Mang cốc trà lên là được”.

Tề Nhan lại sửa lời tôi:

“Mang một bình trà lên”.

Chà, anh cũng biết là tôi định uống một mình, cho anh nhịn khát à? Tề Nhan ngẩng đầu nhìn tôi:

“Lại đây”.

Tôi quay mặt sang một bên giả điếc. Anh ta cũng không nổi giận:

“Nàng không muốn học viết chữ?”.

Tôi quay đầu lại:

“Ta có biết chữ”.

Tề Nhan không chịu từ bỏ:

“Ta dạy nàng vẽ tranh”.

Tôi nhìn anh ta cười khẩy:

“Vẽ tranh ta cũng biết”.

Đối phương lại tiếp tục:

“Nàng không biết cái gì, ta sẽ dạy nàng cái đó!”.

Tôi bước lại gần, khoái trá nói:

“Ta không biết thêu thùa, anh có thể dạy sao?”.

Tề Nhan cười:

“Ta không biết nữ công, ta có thể dạy nàng cái khác...”.

Tôi ngắt lời:

“Ngay cả Liễu Nhi anh cũng không bằng, còn đòi dạy aĩ”.

Tề Nhan lạnh lùng nhìn tôi. Cuối cùng cũng nổi giận rồi? Đương nhiên, anh ta sao có thể chấp nhận việc bị so sánh với một bé gái, lại là một nha hoàn. Vương gia cao cao tại thượng, anh tức giận rồi đuổi tôi về phòng cấm túc đi!

Đáng tiếc, anh ta không mặc mưu, chỉ mặc kệ tôi, cúi đầu đọc sách. Tôi liếc nhìn quyển sách trong tay Tề Nhan. Là binh pháp? À, anh trai hồ ly nói Tề Nhan từng ra trận giết giặc, có lẽ anh ta thích đọc binh thư. Tề Nhan cảm nhận được ánh mắt tôi thì ngừng đầu khỏi trang sách:

“Nàng có hứng thú với binh pháp?”.

Tôi gật đầu:

“Có một chút”.

Anh ta liền nở nụ cười. Chà, khoảng cách gần như vậy, tôi mới cẩn thận quan sát anh ta. Gương mặt này cũng đáng tiền đó! Mày, mắt, mũi, miệng, không chê được chỗ nào. Tề Nhan chống cằm, nghiêng đầu nhìn tôi:

“Có phải nàng cảm thấy bản vương rất soái?”.

Tôi buồn cười. Anh chàng này khẳng định chưa từng đi tán gái. Vụng về như vậy. Tôi đưa tay nâng cằm anh ta, đánh giá một hồi mới gật đầu:

“Quả nhiên không tệ. Đáng tiếc...”.

Anh ta nheo mắt:

“Đáng tiếc?”.

Tôi buông tay:

“Đáng tiếc anh soái hay xấu, chẳng liên quan gì đến ta”.

Đây là tôi muốn ngầm nói cho anh ta rõ, tôi không có hứng thú với việc làm vương phi của anh ta. Tôi là tình thế ép buộc, là bất đắc dĩ, không có cách nào phản kháng! Tề Nhan lại cầm sách lên đọc, không nhìn tôi nói:

“Nàng là vương phi của ta”.

Tôi trong bụng thầm bổ sung thêm một câu: “Tạm thời thôi”.

Nha hoàn mang trà lên rồi yên lặng lui xuống. Tề Nhan bảo tôi cứ tự nhiên, tôi liền không để ý anh ta nữa. Đi tới góc phòng ngồi thiền. Anh ta cũng không hỏi đến. Lúc tôi đẩy xe đưa anh ta đến phòng ăn trưa, đi ngang qua một hành lang, Tề Nhan nói:

“Nàng muốn luyện võ, có thể đến tầng hầm cùng ta”.

Tôi ngạc nhiên. Thấy tôi không trả lời, anh ta quay đầu lại:

“Không muốn?”.

Tôi lần đầu tiên thật lòng mỉm cười nhìn Tề Nhan:

“Có muốn!”.

Được Tề Nhan cho phép, mỗi ngày tôi đều cùng anh ta bí mật xuống tầng hầm luyện võ. Căn phòng xây bằng đá, có vẻ cách âm rất tốt. Binh khí không nhiều, tôi biết, cao thủ đều không phụ thuộc vào binh khí. Lối vào tầng hầm này đặt trong phòng Tề Nhan, anh ta đã để xe lăn lại bên trên.

Tề Nhan đứng giữa phòng nhìn tôi:

“Nàng có biết dùng kiếm?”.

Tôi lắc đầu:

“Ta quen dùng đao”.

Anh ta đi đến giá gỗ, quay lại đưa cho tôi một con đao:

“Cho nàng”.

Tôi cầm lấy, cẩn thận xem xét. Đao tốt, cầm rất vừa tay. Chỉ có điều không ưng ý bằng đao của tổ chức. Bọn tôi quen xài loại đao đặc biệt, thân đao

như lưỡi cưa, có xoắn ốc, lúc đâm kẻ địch, vặn một vòng rồi giật mạnh, lực đủ lớn có thể lòi cả ruột đối phương ra ngoài. Nhưng người ta đã cho đồ, có lý nào còn mở miệng chê, tôi hơi cười:

“Cảm ơn”.

Tề Nhan cũng cười:

“Có muốn đấu với bản vương không?”.

Cái anh chàng này, lúc nào lên mặt lại xưng “bản vương”. Thật là trẻ con! Tôi xoay dao, tung lên không trung, mắt không nhìn, đưa tay bắt lấy. Ý cười trên mặt Tề Nhan càng sâu. Về mặt tuổi cười đó khiến tôi ngửa ngáy, tôi điếm mũi chân, xông thẳng về phía anh ta.

Tề Nhan chân không di chuyển, chỉ nhẹ nhàng lắc mình né tránh. Sao? Xem thường tôi như vậy? Tôi quét ngang chân, muốn cho anh ta què giả thành què thật. Đối phương nhanh nhẹn nhảy lên, lại đáp xuống ngay vị trí cũ, đứng bất động. Tôi lùi lại, dùng ngón nghề khi học môn “Kĩ năng sát thủ”, bước chân di chuyển theo cách đặc thù, lấy tiếng vang tạo ảo ảnh, bước theo vòng tròn. Tề Nhan hơi kinh ngạc, sau đó lập tức bình tĩnh, tập trung phòng thủ.

Tôi nhắm vào điểm yếu trên người anh ta đánh tới, Tề Nhan chớp cánh tay tôi. Hừ, tốc độ kẻ này quả thực nhanh hơn tôi. Đáng tiếc, cơ thể này còn kém trước kia. Tôi lật cổ tay, muốn nhắm vào cổ họng anh ta. Thấy tôi đổi chiêu, Tề Nhan cũng không lúng túng, nghiêng đầu sang bên tránh đòn, tay lại muốn bắt lấy tay tôi. Đừng có mong giờ lại chiêu cũ với tôi. Tay trái tôi cản lại, ép tay Tề Nhan lên ngực anh ta. Tay phải vẫn cầm dao, không buông tha cho cổ họng anh ta. Cái này hình như là thói quen xấu của kiếp trước. Lúc ra tay, đều chọn cắt cổ, một kích tất sát! Mục tiêu của tôi trước kia hầu hết đều là đàn ông, có những kẻ có võ hoặc có vệ sĩ bảo vệ, không thể dây dưa. Muốn hoàn thành nhiệm vụ, phải nhanh chóng kết liễu đối phương. Cổ họng là nơi dễ ra tay nhất.

Tề Nhan dùng hai ngón tay kẹp dao của tôi. Mũi dao chỉ cách cuống họng anh ta chưa đến một thốn. Tôi còn định đổi chiêu đánh tiếp, Tề Nhan đã buông tay, hơi cau mày:

“Sao nàng có thể ra tay tàn độc như vậy? Đòn nào cũng đều muốn lấy mạng đối thủ?”.

Tôi lạnh lùng cười:

“Anh đánh nhau với kẻ địch lại muốn “đánh yêu” chắc?”.

Anh ta im lặng không đáp. Một lát lại hỏi:

“Nàng có cha, có huynh, là đại tiểu thư của Tướng phủ. Cuộc sống không tốt ư? Sao lại học cách dùng dao giết người?”.

Tôi không trả lời. Anh ta làm sao biết, tôi vốn chẳng có cha mẹ, anh em gì sát. Ba tuổi đã được huấn luyện dùng dao, dùng độc, trong đầu chỉ có hai ý nghĩ: làm thế nào để giết kẻ địch và làm thế nào để không bị giết chết? Cuộc sống của tôi có tốt không ấy à? Thế nào là tốt? Thế nào lại là không tốt? Tôi vốn chưa từng được lựa chọn. Lần duy nhất tôi có thể chủ động làm theo ý mình, có lẽ là lần quyết định chết đi kia.

Có lẽ ánh mắt tôi đột nhiên khác lạ, Tề Nhan khó nhọc gọi:

“Oánh nhi?”.

Tôi cười mỉa mai. Dù anh có gọi thân thiết như vậy, cũng chẳng phải là gọi tôi. Trương Oánh kia chẳng phải vì không muốn gả cho anh mới chọn cách nhảy ao tự vẫn? Nên mới có chuyện tôi mượn xác hoàn hồn.

Tôi quay lưng bỏ đi:

“Hôm nay tới đây thôi”.

Tôi cũng không rõ mình bị làm sao. Đang yên đang lành lại bị thương cái quái gì. Đều tại anh ta nói nhảm khiến tôi nghĩ ngợi linh tinh. Trên đời, còn vô khối người thảm hơn tôi. Ăn không đủ no, mặc chẳng đủ ấm. Tôi không chỉ lạnh lẽo, khỏe mạnh, còn được sống thêm một kiếp. Có gì đáng than thân trách phận? Tôi bước ra khỏi phòng Tề Nhan, ngẩng đầu nhìn trời. Nơi này có lẽ không thích hợp với tôi. Người trong tầng hầm kia cũng vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nhị Vương Phi Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Lại mặt

Hôm sau, Tề Nhan cùng tôi ngồi xe ngựa về Tướng phủ. Từ lúc rời khỏi tầng ngầm, tôi vẫn lạnh nhạt, không đấu khẩu, cũng chẳng cười đùa với anh ta nữa.

Tề Nhan thở dài:

“Nàng cứ thế này, nhạc phụ đại nhân sẽ cho là ta đối xử với nàng không tốt”.

Chẳng phải thế sao? Tôi nhếch môi:

“Anh là vương gia. Cha ta nếu không vừa ý thì có thể làm gì anh?”.

Tề Nhan không vui:

“Nàng không nguyện ý nói ta nghe, ta cũng không ép buộc. Nhưng sao có thể nói với ta những lời như vậy?”.

Anh ta nhắc chuyện hôm qua càng khiến tôi bức mình. Nhưng ngẫm lại, bản thân cũng có chút vô lý. Hôn nhân này cũng không phải mỗi tôi là không hài lòng, Tề Nhan cũng đâu vui về gì. Tôi ngẩng đầu thử thương lượng:

“Hoàng thượng ban hôn, liệu có ly hôn được không?”.

Anh ta nhú chặt chân mày:

“Nàng nói gì? Không được. Không thể hòa ly!”.

Tôi đối phương án khác:

“Vậy nếu ta bỏ trốn, Tướng phủ có bị liên lụy gì không?”.

Giọng Tề Nhan lạnh nhạt:

“Chém đầu cả phủ”.

Tôi nuốt nước bọt:

“Vậy ta giả chết, sau đó mới âm thầm trốn đi?”.

Cách này có vẻ tốt nhất! Nhưng Tề Nhan lại nhìn tôi càng hung dữ:

“Nàng dám!”.

Có lẽ anh ta cảm thấy không tin tưởng? Tôi liền vui vẻ nói:

“Đừng lo, ta có thuốc tốt lắm”.

Nhạc phụ đại nhân của anh đã dùng thử rồi đó! Cực kì hiệu quả!

Tề Nhan chớp tay tôi, kéo mặt tôi đối diện anh ta, gần từng chữ:

“Nàng! Dám! Trốn! Ta! Giết! Liều! Nhi!”.

Tôi rút tay lại, quay đầu không thèm nhìn anh ta nữa. Anh tưởng tôi ngu sao? Tôi bỏ trốn đương nhiên mang đồ đệ theo rồi, để lại cho anh dùng làm con tin chắc? Tề Nhan vẫn tức giận với tôi mãi đến lúc xa phu bên ngoài hô đến nơi. Tôi vén rèm xe bước xuống, tính mặc kệ anh ta mà đi vào, lại cảm thấy như thế không ổn. Đành nhăn nhó đứng đợi ông thần trong xe đi xuống. Xa phu lấy ra một tấm ván chắc chắn, đặt trên thành xe, nới xuống đất. Tề Nhan đẩy xe đi ra, không chút khó khăn trở đầu xe, chậm rãi trượt xuống đất. Anh ta lại ngẩng đầu nhìn tôi. Mặc dù chẳng vui về gì, nhưng tôi vẫn đi tới đằng sau đẩy xe cho anh ta.

Tề Nhan lúc này mới hết giận, không quay đầu nói:

“Đừng nhăn nhó nữa”.

Tôi ở đằng sau lờm anh ta, nói như mình tôi vô lý vậy. Ai vừa rồi mặt lăm lăm như khi ăn ớt?

Đẩy đến cổng phủ, nhìn đến bậc thang tôi cúi đầu hỏi:

“Lần trước anh làm thế nào để đi vào vậy?”.

Tôi chưa kịp nghe câu trả lời, đã có thuộc hạ của Tề Nhan mang tấm ván dài tới. Tề Nhan ngoái đầu nhìn tôi. Thấy tấm ván có hơi mỏng manh, tôi đề nghị:

“Hay là anh tự qua đi, hai chúng ta lên một lượt, có khi nó không chịu được trọng tải...”.

Anh ta cau mày:

“Nàng thì nặng bao nhiêu. Mau đẩy ta”.

Tôi cảm thấy con người này thật phiền phức. Rõ ràng anh ta có thể thoải mái tự đẩy xe, cứ phải bóc lột tôi mới thỏa mãn. Anh không có máu S đấy chứ hả? Tôi ì ạch đẩy anh ta qua cổng. Trước đại sảnh, cha tôi và anh trai đã đứng đợi sẵn. Hừ, cũng tại người nào đó lăm trờ, hại người thân của tôi đứng ngoài trời đợi anh ta. Cha và anh trai này tôi đã nhận rồi đấy. Thử làm khổ bọn họ xem tôi có tha cho anh không.

Hai người trước mặt hành lễ:

“Tham kiến vương gia, vương phi”.

Tôi thăm mắng cổ đại quy tắc bát nháo! Tề Nhan giọng nói thân thiết:

“Nhạc phụ, Khanh huynh, mau đứng dậy. Ta hai chân không tiện, không thể đáp lễ. Mọi người đừng trách”.

Tôi cảm thấy Tề Nhan cũng không ngốc, tuy chưa gặp anh trai tôi vẫn đoán được thân phận anh ấy. Còn đang suy nghĩ thì thấy Tề Nhan ngước mắt nhìn tôi. Hả? Anh chớp mắt cái gì? Tề Nhan nhỏ giọng:

“Nàng còn không đáp lễ”.

À, sau khi hành lễ quân thần, bọn tôi sẽ đáp lại lễ cha con. Tôi vỗ vỗ vai Tề Nhan:

“Vương gia cứ đi thông thả”.

Nói xong bỏ anh ta lại, đi tới thân thiết kéo hai người trước mặt còn đang trợn mắt nhìn, tôi cười vui vẻ:

“Cha với đại ca đợi lâu rồi phải không, chúng ta vào nhà trước hẵng nói”.

Cha tôi ngoái đầu:

“Cái kia... vương gia...”.

Tôi cười:

“Vương gia bảo chúng ta cứ vào trước, ngài ấy cảm thấy cảnh sắc trong phủ không tồi, muốn ngắm một chút. Đi thôi. Đi thôi”.

Thật ra từ lúc vừa vào phủ, nhìn thấy ánh mắt cha tràn đầy lo lắng, ánh mắt anh trai hồ ly thì đầy chột dạ, tôi liền muốn kiếm cớ để nói chuyện riêng với hai người. Anh trai bình thường gian xảo, đột nhiên lại có ánh mắt đó. Nếu không phải là nhân lúc tôi ở xa, anh ấy gạt cha để lại mọi tài sản thừa kế, không cho tôi một xu, thì chỉ có thể là vì trong phủ có biến! Những kẻ kia trốn thoát?

Tôi thấp giọng hỏi:

“Đại ca, huynh để bốn kẻ kia thoát rồi sao?”.

Anh trai lắc đầu rồi lại gật đầu:

“Thoát một kẻ, ba kẻ còn lại đều đã chết rồi”.

Theo thời gian phát độc, nhị di nương chắc chắn đã chết. Tôi nhăn mặt:

“Kẻ nào thoát? Sao lại thoát được?”.

Kẻ nào trúng độc đừng nói bỏ chạy, di chuyển cũng không có sức.

Cha tôi thờ dãi:

“Đưa con gái lớn của ả tiện nhân có người cứu đi”.

Nhị tiểu thư? Nhưng tam tiểu thư và gã đàn ông kia còn chưa tới thời điểm chết? Tôi còn định hỏi thêm, đã nghe tiếng bánh xe Tề Nhan ngay sau lưng. Cha liền gọi người dâng trà, bốn người ngồi trong đại sảnh, đối diện nhau. Tôi phải ngồi cạnh Tề Nhan.

Cha già cất giọng lo lắng:

“Vương gia, Oánh nhi nhỏ tuổi không hiểu chuyện, nếu có chỗ nào đắc tội...”.

Tề Nhan liền ngắt lời:

“Nhạc phụ không cần khách sáo. Oánh nhi rất ngoan”.

Tôi cảm thấy khi nói từ “ngoan”, giọng điệu của anh ta đặc biệt mỉa mai. Kẻ này đúng là khó ưa! Anh trai híp mắt nhìn tôi. Tôi lờm, còn chưa tính sổ tội anh thất trách đầu đuôi. Anh trai chột dạ, giả bộ thường trà. Tôi muốn lấy cớ để hỏi rõ chuyện trong phủ, giả bộ vỗ bàn một cái:

“Ây da, muội có đánh rơi cây trâm trong phòng chứa củi. Đại ca, huynh mau cùng muội đi tìm”.

Anh trai cũng vỗ đùi:

“Đúng vậy, lần trước muội nhờ mà đại ca quên mất. Cha với vương gia cứ thông thả trò chuyện, bọn con đi một lát”.

Tôi gật đầu như gà mổ thóc, rồi khoác tay anh trai một mạch rời khỏi đại sảnh. Ra đến bên ngoài tôi liền tra khảo:

“Đại ca làm ăn thế nào vậy? Sao lại có kẻ giải cứu người trong tay huynh? Gã đàn ông kia và tam tiểu thư sao lại chết? Kẻ đến cứu giết bọn chúng?”.

Anh trai tỏ vẻ áy náy:

“Là do đại ca sơ ý. Lúc muội rời đi chưa được bao lâu, phòng cha đột nhiên có cháy. Đại ca cũng sợ có kẻ dương đông kích tây, mới dẫn kẻ dưới coi chừng phòng chứa củi cẩn thận. Nhưng lúc trở lại thì đã muộn. Hơn mười người canh giữ đều bị giết sạch, ngoài một kẻ trốn thoát, ba kẻ trong phòng cũng đều bị giết”.

Nhị tiểu thư kia vốn là kẻ thông minh nhất trong bọn chúng, chỉ sợ về sau sẽ tìm đến báo thù, hậu họa khôn lường! Tôi chép miệng:

“Đại ca có nghĩ ra được kẻ nào khả nghi không?”.

Anh trai lắc đầu:

“Là cao thủ, không phải người trong phủ chúng ta. Xin lỗi muội, là đại ca làm uổng công sức của muội”.

Tôi vỗ vai anh trai:

“Muội cũng không có trách đại ca thật, đừng để trong lòng. Chỉ là về sau huynh nhất định phải cẩn thận. Muội lo kẻ thù sẽ nhắm vào cha và huynh”.

Anh trai lúc này mới thu lại vẻ mặc áy náy:

“Ừ, muội đừng lo, bản thân muội cũng phải cẩn thận”.

Tôi ở Vương phủ, không sợ kẻ khác ám hại. Nhưng nhất định phải tiếp tục rèn luyện. Lúc trong tầng hầm, tôi buồn bực không chỉ vì lời Tề Nhan nói, mà còn vì tôi không đánh lại anh ta. Nếu như đó là thực chiến, tôi đã bị kẻ địch đoạt mạng rồi. Phải tăng thêm bài tập mới được! Tôi ngẩng đầu cười:

“Chúng ta đi uống rượu, tỷ thí một trận”.

Anh trai chỉ tay về phía đại sảnh:

“Nhị vương gia thì sao?”.

Tôi khoát tay:

“Để anh ta ở đó đi. Sao? Đại ca không muốn uống rượu với muội, hay không dám đánh với muội?”.

Anh trai khôi phục bộ dạng hồ ly quen thuộc, híp mắt cười:

“Làm gì có chuyện!”.

Tôi nhếch môi:

“Tốt lắm, chúng ta đi”.

Lần trước lúc anh trai đến phòng, tôi tấn công liền bị chặn lại, hôm qua lại thua trong tay Tề Nhan. Tôi sớm đã sôi máu, tay chân ngứa ngáy. Đến sân viện của anh trai, tôi cởi áo khoác dây vút sang một bên, bẻ đốt tay nói:

“Không cần hạ thủ lưu tình, đại ca cứ đánh hết sức đi. Muội ghét nhất là đối thủ nhường mình”.

Anh trai cũng vút áo khoác xuống đất:

“Muội nói đấy nhé, thua chớ khóc nhè”.

Trước kia tôi chưa từng thua, trừ lúc tập luyện với cấp trên. Bởi vì thực hiện nhiệm vụ, thua đồng nghĩa với cái chết. Kiếp này lại liên tiếp thua hai lần.

Tuy cơ thể này không bằng cơ thể của tôi, nhưng thua tức là thua, nào có thể biện giải. Tôi hít một hơi thật sâu, ánh mắt sắc bén, trước mặt không còn là anh trai, chỉ đơn thuần là đối thủ.

Tôi xông tới tấn công. Tôi chưa bao giờ thích bị động, cho dù thủ cũng là lấy công để thủ. Chân tôi quét ngang, nửa đường lại thu về, hai tay chống dưới đất, chân phải đá lên. Đối phương không ngờ chiêu đầu tiên tôi đã dùng hư chiêu, né được cú đá của tôi trong gang tấc. Tôi không chần chừ, tay vẫn chống dưới đất, di chuyển về trước, hai chân tung cú đá liên hoàn. Trong lúc anh trai hồ ly có chút đắc ý vì đều né được toàn bộ cú đá của tôi, hai tay tôi đã chop được chân anh ấy, tôi dùng toàn lực siết chặt, đối phương tuyệt đối không thể nhúc nhích. Hai chân tôi kẹp cổ anh trai, tay lại kéo về. Anh trai hồ ly ngã ngửa nằm trên đất, bị tôi đè lên, không cách nào cử động.

Bên cạnh đột nhiên có cảm giác, tôi và anh trai đồng loạt ngoái đầu, trông thấy Tề Nhan ngồi trên xe lăn, lẳng lặng nhìn bọn tôi.

Anh trai nhỏ giọng:

“Chồng muội tôi, còn không mau đi đón”.

Tôi cười:

“Đại ca thua rồi, chớ có nói làng”.

Tề Nhan lạnh lùng:

“Hai người không định đứng dậy sao?”.

Tôi liếc mắt nhìn lại. Anh ta lại cắn phải ớt à? Lần này là ớt hiểm hả? Tôi mặc kệ anh ta, vẫn kẹp chặt anh trai:

“Chỗ đại ca còn rượu ngon không?”.

Anh trai cứ liếc mắt nhìn về phía Tề Nhan, rồi vỗ vỗ chân tôi, giục:

“Có, có. Muội muốn bao nhiêu cũng có. Chúng ta dậy trước đã”.

Tôi buông tay, buông chân, búng người nhẹ nhàng đáp xuống đất, quay sang hỏi Tề Nhan:

“Cha ta đâu? Anh bỏ cha ta ở lại một mình hả?”.

Anh ta không trả lời, chỉ chăm chăm nhìn tôi. Chắc, người này không phải phát bệnh đấy chứ? Thôi vậy, cha lớn rồi, tự lo được. Tôi đi đến khoác vai anh trai:

“Kệ anh ta, chúng ta đi uống rượu”.

Đột nhiên hai bọn tôi cứng người. Sát khí ở đâu ghê rợn vậy? Ban ngày chẳng lẽ có ma? Anh trai kề môi bên tai tôi:

“Có phải chồng muội... đang ghen?”.

Tôi lờm:

“Ghen cái khi mốc. Anh ta đâu biết thân phận thực của đại ca. Chắc là bị bỏ qua nên tủi thân. Muội không thích hầu anh ta, chúng ta cứ đi uống rượu, để anh ta tự lo. Chán khắc tự về ấy mà”.

Sau lưng đột nhiên có tiếng nói ngay sát:

“Nàng vừa nói gì?”.

Giọng nói lạnh như băng ngàn năm ở Bắc Cực. Tôi ngoái đầu, anh ta vẫn ngồi trên xe. Vừa rồi sao tôi không nghe thấy tiếng bánh xe nhỉ? Chắc chắc, kẻ quái thai này vô công đúng là không lường được! Tôi hồn nhiên:

“Ta vừa nói gì?”.

Tề Nhan nhếch môi:

“Nàng có ý đuổi bản vương?”.

Lại xưng hô thế rồi. Nói vậy, mấy câu trước đó anh ta không nghe thấy? May phước, may phước. Đàn ông cổ đại cổ hủ lắm, nếu biết anh trai thật ra chỉ là anh trai nuôi, không biết anh ta lại giờ giọng giáo huấn cái gì.

Anh trai cười làm lành:

“Nhị vương gia không chê thì cùng chúng ta uống ly rượu nhạt?”.

Tề Nhan nhàn nhạp nói:

“Được”.

Tôi bữu môi.

Anh trai mang mấy vò rượu ra bàn đá ngoài sân, lại thêm ba cái bát lớn. Tôi định đi đến bên bàn ngồi, quay đầu lại thấy Tề Nhan trong tay cầm áo khoác của tôi, lạnh lùng nhìn. Tôi nhìn áo, rồi lại nhìn mặt anh ta. Hình như áo kia... là của Tề Nhan đưa cho. Tôi thẳng tay vứt xuống đất, có lẽ khiến anh ta không vui? Anh ta đẩy xe đi đến, ánh mắt nhìn tôi chăm chăm không buông tha. Tôi chớp mắt:

“Trở về ta sẽ bảo Liễu Nhi giặt sạch trả anh, được không?”.

Anh ta lại nhẩn mảy nhìn tôi. Sao? Không vừa ý? Muốn gì? Đòi bồi thường chắc? Vốn cũng đâu có làm bản gì. Tôi mặc kệ anh ta, xoay người đi tới bàn rượu. Vừa ngồi xuống, sau lưng lại có áo phủ lên người. Tôi ngạc nhiên. Tề Nhan không nói không rằng, đẩy xe tới ngồi bên cạnh, mặt vẫn lạnh lùng dửng dưng. Kia là có ý gì? Tôi không cảm thấy lạnh, định đưa tay lấy xuống, Tề Nhan liếc mắt nhìn sang, tay tôi khựng lại, đành giả vờ vuốt vuốt tóc. Thôi vậy, chả hiểu nổi con người này. Tránh chọc giận anh ta thì hơn.

Anh trai ngẩng đầu nhìn bọn tôi lại cúi đầu rót rượu, môi cong cong. Tôi không hài lòng:

“Đại ca, huynh bị kiến cắn hả?”.

Anh trai ngạc nhiên:

“Đâu có”.

Tôi chỉ tay:

“Thế sao này giờ mặt huynh cứ như bị rút gân vậy?”.

Anh trai gõ đầu tôi:

“Nói năng linh tinh”.

Tôi không thèm so đo, cầm lấy bát rượu định uống. Anh trai lại mắng:

“Không có phép tắc gì cả. Vương gia còn chưa uống đâu”.

Tề Nhan nâng bát rượu, lại liếc nhìn sang. Tôi nhếch môi, cùng anh ta và anh trai hồ ly cụng một cái. Không phải tôi không biết quy tắc trên bàn rượu, cũng không phải tôi ham uống, chẳng qua là không thích cụng bát với người bên cạnh thôi.

Tôi uống cạn rượu trong bát, còn liếm liếm mép. Rượu này không tệ! Anh trai lại rót rượu cho tôi:

“Oánh nhi lại còn có bản lĩnh này. Cha mà biết sẽ vui lắm!”.

Tôi ngẩng đầu khỏi bát rượu:

“Hả? Muội biết uống rượu sao cha lại vui?”.

Anh trai bật cười ha ha:

“Cha vốn là kẻ mê rượu nhưng không có tri kỷ. Đại ca miễn cưỡng có thể uống với cha. Nhưng lần nào cũng là đại ca say trước”.

Tôi vui vẻ trở lại:

“Được thôi, muội sẽ thường xuyên tìm cha đầu tư”.

Cái khác không nói, uống rượu đặc biệt là sở thích của tôi. Tề Nhan cau mày:

“Nàng không uống được thì đừng có cố”.

Tôi mặc kệ, không thèm nói chuyện với anh ta. Chỉ thần nhiên tự rót rượu tự uống. Tôi không uống được? Nói đùa gì thế, tôi đại chiến với anh ba trăm hiệp cũng có thể.

Anh trai rót rượu cho Tề Nhan, lại tự rót đầy rượu vào bát mình, nâng cao bát nhìn người bên cạnh tôi:

“Đa tạ vương gia đã chiếu cố Oánh nhi, ta kính ngài”.

Tề Nhan không còn lạnh nhạt nữa, thân thiết cùng một cái, cười nói:

“Đều là người một nhà, Khanh huynh chớ khách sáo”.

Tôi bấu môi. Nghĩ nghĩ một chút, tôi nhìn anh trai hỏi:

“Đại ca, huynh hình như cũng có tuổi rồi? Có để ý cô nương nào không, muội giúp huynh đánh tiếng?”.

Anh trai khựng lại:

“Đại ca muội mới hai mươi cái xuân xanh, cái gì mà “có tuổi rồi”? Muội rảnh rồi thì trau dồi bản thân đi. Lại còn đòi làm bà mối”.

Tôi nghiêng người tới trước:

“Chẳng phải là muội không muốn cha vì chuyện của đại ca mà lo lắng sao? Muội là ngọc bích không tì vết, trau dồi cái gì nữa”.

Tề Nhan ung dung nói:

“Sửa lại cách ăn nói của nàng rồi hẵng tự khen”.

Tôi quay đầu sang nhìn anh ta:

“Đó gọi là có cá tính, biết không hả?!”.

Anh trai vừa rót rượu cho tôi vừa lắc đầu:

“Muội biết võ cũng tốt. Nhưng có thời gian thì đọc sách, viết chữ, học cầm kỳ thi họa, mới không làm vương gia mất mặt”.

Mặt của anh ta là của anh ta, mặt của tôi là mặt của tôi. Liên quan gì đến nhau, tôi sao lại khiến anh ta mất đi mặt mũi được. Tề Nhan còn ra vẻ, cụng bát với anh trai, mắt hoa đào tươi cười:

“Khanh huynh nói rất phải”.

Tôi liền phản bác:

“Phải cái gì mà phải. Ta có thể đọc sách viết chữ, cầm kỳ thi họa đều biết. Cần học cái gì nữa”.

Rượu vào lời ra, tôi liền quên mất lúc nãy còn định chiến tranh lạnh với Tề Nhan. Anh ta nghiêng đầu nhìn tôi, ánh mắt chăm chú. Tôi còn đang thắc mắc anh ta nhìn cái khi gì, thì đột nhiên anh ta đã gục mặt xuống bàn. Tôi trợn mắt.

Anh trai cúi đầu tới, thấp giọng:

“Muội hạ được trong rượu vương gia hả?”.

Tôi nhìn anh trai xem thường:

“Vớ vẩn, muội đâu có rồi hơi như đại ca. Anh ta tám phần là không biết uống rượu”.

Tôi nhếch môi, vừa nãy lại còn ra vẻ với tôi, bảo tôi không uống được đừng cố. Xem đi, bản thân anh ta có quá sắp thành quá cố rồi. Tôi lấy áo trên người xuống, vút sang, phủ lên người anh ta, vừa lắc đầu vừa chặc lưỡi:

“Đúng là đứa trẻ không hiểu chuyện”.

Đại ca mắt lấp lánh cười:

“Muội cũng rất quan tâm vương gia”.

Tôi trợn mắt:

“Muội quan tâm anh ta lúc nào?”.

Anh trai chỉ chỉ áo khoác đang đắp trên người Tề Nhan. Tôi lười biếng nói:

“Muội không thấy lạnh, anh ta lại cứ ép muội mặc thêm áo. Con người muội, không sợ nóng, không sợ lạnh. Cơ thể nếu cứ dựa vào y phục để đối phó thời tiết, sao có thể luyện võ”.

Hơn nữa, anh ta say rượu, đắp cho anh ta một cái áo cũng đâu có đến mức gọi là “quan tâm”. Anh trai lắc lắc rượu trong tay:

“Ngài ấy lo cho muội. Đại ca biết muội không phải nữ nhi yếu đuối, nhưng đàn ông đối với người của mình đều có tâm lý muốn che chở, bảo vệ”.

Ai là người của anh ta! Tôi xua tay:

“Anh ta chỉ giờ tính vương gia thôi. Đại ca thì sao? Huynh có định làm quan không?”.

Tuy anh trai là người thừa kế của cha, nhưng chỉ là thừa kế tài sản. Chức quan của cha không có cha truyền con nối, anh trai lại có thân phận con thiếp thất, về sau muốn lấy tiểu thư danh giá cũng không được chọn lựa theo ý. Nếu bản thân anh trai làm quan lớn một chút, tiền đồ sẽ rộng mở, lấy vợ cũng vừa lòng hơn.

Nhưng anh trai lại lắc đầu:

“Đại ca không thích chốn quan trường, phiền phức lắm. Muội không cần lo cho đại ca, lo làm vương phi của muội, sinh cho cha đứa cháu mập mạp là được rồi”.

Tôi la lên:

“Huynh thích thì đi mà sinh, ai thèm sinh con cho anh ta. Muội cũng không có thích Tề Nhan, càng không thích làm vương phi”.

Anh trai uống cạn bát rượu, ngẩng đầu nhìn tôi:

“Ta thấy vương gia đối với muội rất tốt”.

Tốt cái khi ấy:

“Anh ta thế nào muội không quan tâm. Muội không thích chính là không thích. Về sau đại ca đừng nhắc đến nữa. Nếu đại ca không thích làm quan, chỉ cần đừng khiến cha lo lắng cho huynh thì muội cũng sẽ ủng hộ. Ba người nhà chúng ta mạnh khỏe, sống thoải mái là tốt rồi”.

Anh trai “ừ” một tiếng, híp mắt cười:

“Muội hiểu chuyện, đại ca cao hứng. Nào, chúng ta uống tiếp. Để đại ca xem muội có khả năng đi tìm cha uống rượu hay không?”.

Tôi hăng hái cùng anh trai uống đến tận chiều tối. Mãi khi nha hoàn trong phủ đến gọi bọn tôi tới phòng ăn tối mới ngừng lại. Tề Nhan đã sớm được tôi kêu người mang về phòng rồi. Lúc đến phòng ăn bất ngờ lại thấy Tề Nhan ngồi sẵn bên bàn, cùng cha tôi trò chuyện. Mặt mũi sáng ngời, y phục phẳng phiu, chẳng hề có dấu vết của kẻ vừa say rượu. Tôi vui vẻ đi tới ngồi cách xa anh ta. Anh trai đi ngay sau tôi liền gọi giật lại:

“Áy, đó là chỗ của đại ca, muội ngồi cạnh vương gia mới đúng. Không phải muội uống nhiều quá hoa mắt đấy chứ?”.

Cha tôi cũng gạt đầu, muốn bảo tôi đổi chỗ. Tôi lườm anh trai, lại níu áo cha:

“Con muốn ngồi cạnh cha cơ, lâu ngày không gặp, con nhớ cha muốn chết, cha không nhớ con sao?”.

Tề Nhan ngược mắt nhìn tôi. Anh có nhìn tôi cũng không đến ngồi với anh đâu. Cha tôi hiền từ nói:

“Hai đứa uống bát canh giải rượu trước đi. Cả ngày chưa ăn gì đã uống nhiều rượu như vậy”.

Tôi bung bát canh vui vẻ húp, uống xong mới gấp một đũa thức ăn cho cha, cười tươi nói:

“Cha thật là tốt, đúng không đại ca?”.

Anh trai còn bận húp canh chưa kịp trả lời, cha ngồi bên cạnh lắc đầu:

“Là vương gia phân phó người nấu canh giải rượu cho các con đó”.

Chắc là anh ta muốn uống canh giải rượu, nhân tiện bảo nha hoàn nấu thêm hai bát, dù sao cũng không phải anh ta đích thân đi nấu. Tôi trực tiếp bỏ qua, lại gấp thức ăn cho anh trai:

“Muộn rồi, con đói lắm, chúng ta mau dùng bữa đi”.

Tề Nhan bị lạnh nhạt không đụng đũa:

“Của ta đâu?”.

Cha: “...”.

Anh trai: “...”.

Tôi nhếch môi, gấp cho anh ta món thịt bò xào ớt, nhưng không gấp thịt, chỉ gấp ớt. Anh trai liếc nhìn sang, môi cong cong. Cha ho một tiếng, giả vờ

quan sát miếng thịt trong đĩa của mình. Tề Nhan vẫn không động đũa. Anh ta là vương gia, anh ta cứ bất động, cha và anh trai tôi sao dám dùng bữa. Tôi nhích tới, gấp cho anh ta thêm miếng thịt, thái độ không vui vẻ gì. Rồi ngồi thẳng lại, giục:

“Mau ăn nào”.

Từ lúc anh ta cầm đũa, tôi đã chẳng thêm đề ý anh ta nữa, cả bữa ăn thoải mái ăn uống, hết gấp đồ ăn cho cha lại gấp cho anh trai. Ăn quá no liền có cảm giác đầy bụng, tôi đứng dậy vỗ vỗ bụng:

“Mọi người cứ hàn huyên nhé, con đi dạo cho tiêu thực”.

Cha gật đầu nhìn tôi:

“Bảo nha hoàn thấp đèn sáng một chút, đừng để ngủ”.

Tôi cười thưa vâng rồi rời khỏi phòng ăn. Trước kia chưa có dịp ngắm nghía Tượng phủ. Hôm nay quay lại cảm thấy nơi này so với trước vắng vẻ hơn rất nhiều. Cũng đúng, chết nhiều người như vậy, sao có thể không vắng. À, tôi phải bảo anh trai lúc thuê người làm mới thì cần chú ý một chút mới được, đề phòng kẻ địch cho người trà trộn ám hại.

Đi dạo một vòng quanh phủ, vì tôi đi rất chậm rãi, nên lúc trở về phòng đã qua cả canh giờ. Một nha hoàn trong phủ chạy đến tìm tôi, nói cha và anh trai đều đã về phòng nghỉ ngơi, tôi tản bộ xong thì cứ về phòng mình mà nghỉ, không cần tới phòng ăn nữa. Tôi gật đầu cho nha hoàn về đi ngủ, bản thân cũng chấp tay sau lưng đứng đĩnh đi về viện của mình.

Bạn đang đọc truyện *Nhị Vương Phi Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Chung phòng

Trong sân viện được quét tước sạch sẽ, có lẽ là cha dặn dò người dưới trước đó. Tôi vui vẻ đi vào, vừa đẩy cửa liền nhìn thấy một người không muốn thấy. Tôi nghiêng răng:

“Anh đi nhầm phòng rồi. Đây là phòng của ta!”.

Anh ta ngược mắt khỏi trang sách, giọng thần nhiên:

“Đóng cửa lại đi, gió thổi tắt nến, ta không xem sách được”.

Tôi nhìn Tề Nhan ngồi trên xe lăn, tóc còn ướt nước. Anh ta lại còn tắm rồi cơ đấy! Tôi lặp lại lời vừa nói:

“Đây là phòng của ta”.

Anh ta tiếp tục đọc sách, không nhìn tôi:

“Đây là phòng của phu nhân ta”.

Sao tôi có thể để anh ta ngủ ở đây được, phòng tôi chỉ có một cái giường. Tôi lạnh lùng nói:

“Trong Tượng phủ còn có phòng dành cho khách. Anh đến đấy ngủ đi. Ta không quen chung phòng với người khác”.

Tề Nhan bình tĩnh đáp:

“Như vậy không hợp quy củ”.

Tôi cho là anh ta lấy cớ, liền hỏi lại:

“Quy củ gì? Củ tôi hay là củ gừng?”.

Tề Nhan đường hoàng nói:

“Ta là phu quân của nàng, không phải khách. Chúng ta ngủ riêng người khác sẽ nói ta lạnh nhạt nàng”.

Ồ, lý do lý trấu gồm nhĩ? Thế trong Vương phủ, anh một phòng, tôi một phòng, có ai nói gì đâu. Tôi còn định đấu khẩu thì một nha hoàn đi tới gọi:

“Vương phi, nước tắm đã chuẩn bị xong rồi ạ”.

Tôi đáp một tiếng rồi lại túm lấy một bộ quần áo sạch sẽ, đi tới phòng tắm bên cạnh. Tắm rửa xong quay lại, thấy Tề Nhan thân nhiên nằm trên giường của mình thì hết hồn. Tôi bực bội đi tới định quăng anh ta ra khỏi phòng. Tới bên giường lại thấy anh ta nhắm mắt như đã ngủ rồi. Giả vờ sao? Tôi cúi xuống muốn kiểm tra hơi thở của anh ta. Hô hấp đều đều, ngủ thật rồi ư? Tôi nhìn gương mặt người trước mắt, hàng mi dày đen nhánh, dưới ánh nến đỏ bóng phủ lên gò má góc cạnh. Lúc ngủ trông anh chàng đặc biệt “ngoan”, rất yên tĩnh. Không nhăn nhó, cũng không uly hiếp tôi. Thật ra anh ta sống cũng không vui vẻ gì. Cha anh ta lúc sống có nhiều con như vậy, tình thương dành cho anh ta được bao nhiêu? Mẹ thì lại bỏ anh ta không quản, đi tới chùa xuất gia. Trong lòng mẹ anh ta, so với con trai, Phật tử còn quan trọng hơn. Anh trai của anh ta càng khỏi nói, lúc nào cũng đề phòng đến mức một vương gia được người người ái mộ lại phải sống trong vỏ bọc kẻ tàn tật mới giữ được tính mạng. Bình thường một vương gia hẳn phải có thể thiếp thành đàn, nhưng có lẽ vì “tàn tật”, phủ của anh ta cực kỳ vắng vẻ, đến một thông phòng cũng không có.

Tôi cố tình gây gổ, không phải vì tôi thật sự không ưa anh ta. Tôi chỉ không muốn anh ta có chút tình cảm gì với mình. Anh ta không phải mục tiêu ám sát của tôi, không cần phải tranh thủ tình cảm từ anh ta. Có lẽ già chết, sau đó âm thầm bỏ đi mới là cách tốt nhất. Tôi phải nhanh chóng luyện võ cho tốt. Ngày tôi có thể đánh bại anh ta, cũng là ngày tôi rời khỏi Vương phủ.

Đêm tháng mười một, tôi cũng không thể nằm ngủ dưới đất. Trong phòng chỉ có một cái chăn. Thôi vậy, cũng chả sợ anh ta làm gì. Tôi đâu phải cô gái yếu đuối. Hơn nữa, Tề Nhan không phải kẻ háo sắc, xem phủ anh ta đến một thông phòng cũng không có thì biết. Tôi cởi giày, bước qua chân anh ta vào nằm phía trong, lại mở chăn đắp cho hai người. Tôi rút kim trong tay áo, phóng đứt bậc nền.

Tôi theo thói quen, chưa đến giờ Mão đã thức dậy. Lúc mở mắt, bên cạnh đã không thấy Tề Nhan đâu. Tôi cũng không để ý, đi ra sân luyện quyền cước. Nửa canh giờ sau, anh ta xuất hiện đúng lúc tôi đang đu người dưới mái hiên, chỉ dùng chân để bám. Tề Nhan lần xe đến trước mặt, nhìn tôi mỉm cười. Mới sáng ra, anh ta cười cái gì không biết, lại còn dùng đến nụ cười đẹp nhất của anh ta nữa. Định quyền rũ tôi chắc?

Tôi mặc kệ anh ta. Kỹ thuật này đòi hỏi độ khó rất cao, phần lớn lực hút đó, mắt tập trung sẽ không thể bám trụ được. Trước kia kỉ lục của tôi là đu bám được mười hai tiếng đồng hồ, người thầy Nhật Bản thì có thể giữ tư thế như thế này cả tuần lễ, y như một con dơi. Với cơ thể Trương Oánh hiện tại, tôi lại chỉ có thể duy trì chưa được một canh giờ. Đúng là tụt hậu quá xa rồi.

Tề Nhan ngồi trên xe, vì tôi đang lộn ngược, nên mặt anh ta lại ngang tầm, kề ngay trước mặt tôi. Anh ta thắc mắc:

“Nàng đang làm gì vậy?”.

Tôi không thèm đáp.

Anh ta lại hỏi:

“Động tác này, còn cả kĩ thuật lần trước nữa, ta chưa từng thấy qua. Sư phụ nàng là ai?”.

Chắc anh ta nói đến kĩ thuật bước đi của sát thủ? Dưới chân có chút không vững, tôi nhắm mắt tập trung tinh thần. Treo ngược người thế này rất tiện khi làm nhiệm vụ theo dõi hoặc đột nhập, nhưng lại có nhược điểm lớn là nếu mắt tập trung sẽ ngã ngay.

Tề Nhan vẫn léo nhéo:

“Ta cũng muốn học. Hay là nàng dạy ta đi”.

Tôi mở mắt, hừ một tiếng, nói:

“Chân anh “tàn tật”, học thế quái nào được”.

Vừa dứt câu, liền mất tập trung rơi khỏi mái hiên. Tôi chưa kịp chửi thề, đã “được” Tề Nhan đón lấy. Hai tay anh ta đỡ lấy tôi, mắt neho neho, hơi cười:

“Ồ? Muốn nàng dạy phải ôm nàng một cái mới được?”.

Tôi vùng dậy, anh ta lại tăng lực trên tay, không chịu buông ra. Tay tôi được tự do liền nhắm thẳng mặt anh ta mà đâm. Tề Nhan dùng một tay giữ chặt nắm đấm của tôi, tay kia siết càng chặt, người tôi liền dính sát vào anh ta. Tề Nhan cau mày:

“Nàng làm mặt ta bị thương, nhục phụ hồi, xem nàng ăn nói thế nào?”.

Tôi nhếch môi:

“Nói anh nửa đêm mộng du, không cần thận ngã đập mặt”.

Tề Nhan bỗng dung cúi đầu, môi chạm vào môi tôi, sau đó... cắn tôi một phát. Tuy là chưa đến mức chảy máu, nhưng sáng sớm đã bị “chó cắn”, tôi điên tiết, nâng cùi chỏ quét lên, quất mạnh vào cổ anh ta. Tề Nhan vừa nghiêng đầu sang trái né đòn, lực tay liền giảm, tôi rút bàn tay lúc này bị anh ta khóa, móng tay bật ra bén nhọn như lưỡi dao, nắm đầu ngón tay kề dưới cổ anh ta, vài giọt máu đỏ rơi xuống y phục sạch sẽ của Tề Nhan. Anh ta lạnh lùng nhìn tôi. Ánh mắt như đầm sâu. Không nói gì, cũng không nổi giận. Chỉ nhìn tôi không chớp mắt. Nổi buồn trong đôi mắt kia khiến tôi cực kì khó chịu. Anh ta buồn cái gì gì. Ánh mắt đó rõ ràng là của những cô gái bị người yêu phụ bạc mà. Tôi thu tay, búng người đáp xuống đất, xoay người đi vào phòng.

Giọng Tề Nhan sau lưng hơi khàn:

“Vừa rồi nàng thật sự muốn lấy mạng ta?”.

Không phải, tôi không có ý định giết Tề Nhan. Kiếp trước tôi lựa chọn đánh bom tự sát để kết liễu sinh mệnh, chẳng phải bởi vì tôi đã chán việc phải giết người vô tội? Lúc này... tôi chỉ có hơi giận. Tôi ra chiêu hiểm, ánh mắt tôi lúc đó lạnh lùng, là vì những điều đó đã ăn sâu vào cốt tủy của tôi. Những chiêu thức tôi học đều dùng để lấy mạng, cho dù đánh với cấp trên hay luyện tập với đồng đội, bọn tôi đều đánh nhau như thế. Liều mạng ngay cả trong lúc tập, để cơ thể quen với nguy hiểm. Tôi đơn thuần chỉ là phản xạ trong lúc tức giận mà thôi.

Tôi quay đầu lại. Sắc mặt người ngồi trên xe hơi tái. Trước ngực vết máu đỏ tươi. Anh ta giống như không hề quan tâm, chỉ ngẩng đầu nhìn tôi. Thờ dài một tiếng, tôi lắc đầu:

“Không có”.

Thấy anh ta có vẻ không tin, tôi bước lại gần, giả bộ tức giận:

“Mới sáng sớm anh cau có cái gì chứ, đã bảo không có là không có. Ai bảo anh cần người. Thôi coi như chúng ta huề, đừng nhăn mặt nữa”.

Tề Nhan cụp mắt, rồi đẩy xe đi vào phòng. Tôi giậm chân:

“Này, không định đi ăn sáng à? Có phải tiểu hài tử đâu, giận gì dai thế?”.

Anh ta ngoái đầu:

“Không thay y phục, nhạc phụ hỏi, nàng giải thích thế nào?”.

Tôi chột dạ ngoảnh mặt sang bên. Nghĩ nghĩ lại hướng vào phòng gọi:

“Có mang y phục theo không đấy?”.

Giọng nói từ trong phòng vọng ra:

“Có mang”.

Tôi mỉm cười, nghe giọng xem ra là hết giận rồi.

Lúc ăn sáng anh trai hồ ly cứ nhìn vết răng trên môi tôi, lại liếc nhìn Tề Nhan đầy ý vị sâu xa. Sau đó quay sang cha tôi nói:

“Cha à, có khi cha sắp có cháu đẻ bé rồi đấy?”.

Cha nhìn sang tôi, rồi lại nhìn Tề Nhan, giọng rất phấn chấn:

“Thật sao?”.

Tôi mỉm cười:

“Ý đại ca là cháu nội đó cha. Huỳnh ấy chắc làm chuyện có lỗi với vị tiểu thư nhà nào rồi. Cha chuẩn bị sính lễ để huỳnh ấy mau mau rước người ta vào cửa kéo không kịp”.

Tề Nhan bên cạnh góp vui:

“Chúc mừng Khanh huynh”.

Tôi cười khà khà trong bụng. Cha tôi vỗ bàn:

“Khanh nhi, sao con có thể làm chuyện hồ đồ như vậy! Là tiểu thư nhà nào, cha lập tức mời bà mối, đến nhà bọn họ thưa chuyện”.

Anh trai suýt nhảy dựng lên:

“Cha, sao lại nghe nha đầu quỷ quái kia nói linh tinh. Con nhiều năm không ra khỏi cửa phòng, lấy đâu ra chuyện gặp gỡ cô nương”.

Cha tôi thờ phào:

“Cũng phải. Vậy con nói cha sắp có cháu...?”.

Anh trai chỉ tay vào tôi như tổ cáo hung thủ:

“Là cháu ngoại. Cha xem tình cảm hai người bọn họ rất tốt. Cha sẽ không phải đợi lâu nữa đâu”.

Tôi nheo mắt nhìn sang, anh trai này ăn đòn chưa đủ no mà. Tề Nhan bên cạnh cười nói:

“Oánh nhi hãy còn nhỏ”.

Xem như anh còn có nhân tính. Cha tôi cũng gật đầu:

“Cha không vội. Các con khỏe mạnh là tốt rồi”. Dừng một chút lại nhìn tôi hỏi: “Nghe Khanh nhi nói, võ công của con rất khá, còn có thể thắng cả đại ca. Có thật không?”.

Tôi hơi lo, phải giải thích thế nào đây. Anh trai cũng thắc mắc:

“Oánh nhi, muội học võ từ khi nào? Là ai bí mật dạy muội?”.

Tôi cắn môi, nhìn thẳng bọn họ:

“Chuyện này con không thể nói. Cha, đại ca, nếu Oánh nhi thật lòng quan tâm hai người, muốn bảo vệ hai người. Cha và đại ca có thể xem nhẹ những chuyện khác không?”.

Nếu như vậy không đủ, xem như kiếp này tôi vẫn không có phúc được hưởng tình thân...

Không ai trò chuyện một lúc lâu. Lát sau cha nhìn tôi dịu dàng:

“Oánh nhi lớn rồi, tự có cách nghĩ của mình. Cha không can thiệp, mọi chuyện con nhớ cẩn thận là được. Có gì khó khăn đừng tự gánh vác một mình”.

Anh trai nhồm đậy, vươn tay xoa đầu tôi:

“Ai bảo muội bảo vệ chúng ta. Là chúng ta che chở cho muội mới đúng”.

Tôi hít hít mũi, giả vờ giận:

“Tay đại ca có sạch không vậy, đừng có bôi dầu mỡ lên tóc muội đây”.

Anh trai hồ ly vò đầu tôi, tóc rối, tim cũng rối. Nếu tôi quyết định bỏ trốn, tuyệt đối không được liên lụy hai người họ. Hiện tại, tôi cũng không nỡ rời xa nơi này, rời xa người thân khó khăn lắm mới có được.

Ăn xong, tôi tìm anh trai bàn bạc những chuyện trong phủ. Thắt chặt an ninh, đề phòng kẻ địch xâm nhập. Xong việc định về viện luyện quyền, có nô tài đến bẩm báo:

“Vương phi, vương gia ở trước cổng đợi người cùng hồi phủ”.

Tôi ngạc nhiên hỏi:

“Có chuyện gì sao?”.

Nô tài đó nói:

“Thưa vương phi, là hoàng thượng đến Vương phủ”.

Không biết là anh trai của Tề Nhan đột nhiên rời cung đến thăm viếng là có ý định gì, không phải là “cáo chúc tết gà” đấy chứ? Tôi quay sang anh trai:

“Mọi việc trong phủ đại ca thu xếp nhé. Nói với cha một tiếng, hôm khác muội lại về thăm hai người”.

Anh trai gật đầu:

“Muội mau đi, đừng để hoàng thượng đợi lâu”.

Lúc trên xe ngựa, tôi có hỏi Tề Nhan tại sao hoàng thượng lại đột nhiên mò đến, nhưng anh ta cũng không biết. Tôi nghĩ hay là vị hoàng đế này chơi với mỹ nhân nhàm chán quá, đến giày vò em trai để tiêu khiển?

Bạn đang đọc truyện *Nhị Vương Phi Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Tề hoàng đế, Tề ôn dịch

Tôi đẩy xe lăn, cùng Tề Nhan đến đại sảnh trong Vương phủ. Trên ghế chủ vị, một người đàn ông trẻ tuổi, mặc áo chùng xám, chân đi hài bạc, thất lưng đeo ngọc bội. Thân hình cao ráo, trên người tỏa ra hơi thở của bậc đế vương. Tề Nhan chỉ phải cúi đầu vì chân không tiện, tôi lại phải quỳ. Tôi trong bụng thầm chửi Tề Quán là đồ chết già, ngoài mặt vẫn cung kính hành lễ:

“Thần thiếp tham kiến hoàng thượng”.

Tề Quán giọng bình thản:

“Bình thân”.

Tôi đứng dậy. Tề Quán nhìn tôi đánh giá, tôi thản nhiên mỉm cười nhìn lại. Ánh mắt vị hoàng đế trẻ tuổi thoáng qua nét kinh ngạc, có lẽ anh ta không ngờ một thân dân, lại còn là một cô gái trẻ tuổi, có thể nhìn bậc đế vương không chút hoảng sợ. Tề Quán thu về ánh mắt, nhìn sang em trai mình, khẽ cười:

“Nghe nói vương phi của đệ đã khỏi bệnh, trăm đến chúc mừng đệ”.

Hôn lễ sao không thấy anh đến chúc, giờ mừng cái nỗi gì? Không hiểu sao tôi đối với vị hoàng đế trẻ này không có hảo cảm. Có lẽ vì kiếp trước tôi là mật vụ, chuyên đi ám sát quan chức chính phủ hoặc các nhân vật có tầm ảnh hưởng trong giới chính trị. Đối với cái gọi là chính trị, tôi không buồn tìm hiểu, cũng không cần tìm hiểu. Cấp trên đưa tên người nào, bọn tôi chỉ việc xóa tên người đó khỏi thế gian là đủ. Nhưng giết quá nhiều người vì một vấn đề mà bọn tôi vốn không liên can, nên tôi đâm ra đối với chính trị cảm thấy hơi chướng mắt. Nhìn Tề Quán, anh ta đặc biệt khiến tôi cảm thấy đây là một con người đại diện cho bản thân quyền lực và những mưu mô của giới chính khách. Tôi vì thế cảm thấy anh ta cũng rất chướng mắt!

Tề Nhan ho một tiếng, khó nhọc trả lời:

“Đa tạ hoàng huynh”.

Chà, anh chồng tàn tật của tôi lại già bệnh rồi. Nói hai câu sẽ ho một tiếng, nói nhiều sẽ thở dốc, nói lâu sẽ ngồi không vững. Tôi lo lắng nắm tay Tề Nhan:

“Tiểu Nhan, chàng không sao chứ? Hai ngày nay về Tư phủ không có sắc thuốc để chàng uống. Nếu không khỏe, ta đi mời Đoàn thái y đến nhé?”.

Bàn tay tôi đang nắm hơi run, Tề Nhan nhìn tôi mỉm cười trấn an:

“Ta không sao, Oánh nhi đừng lo lắng”.

Chà, định lực đủ tốt!

Tề Quán nhướn mày:

“Tiểu Nhan?”.

Tề Nhan cúi đầu giả vờ ho thêm mấy tiếng. Tôi chớp mắt nhìn Tề Quán:

“À, là tên thân mật thần thiếp đặt cho vương gia. Có phải không hợp quy củ? Là thần thiếp không hiểu lễ nghi, mong hoàng thượng trách phạt”.

Tôi làm bộ định quỳ xuống. Tề Quán hắng giọng:

“Không sao. Trẫm chỉ có chút... hơi ngạc nhiên”.

Tề Quán mỉm cười ra vẻ độ lượng. Tôi cũng mỉm cười tỏ vẻ cảm kích. Tề Nhan hơi hơi cười. Đại sảnh một mảnh hòa thuận.

Tề Nhan ngẩng đầu:

“Không biết hoàng huynh hôm nay đến còn có việc gì quan trọng?”.

Tề Quán lắc đầu cười:

“Trẫm rảnh rồi đến thăm đệ thôi. Nhị đệ không phải không hoan nghênh chứ?”.

Tề Nhan đương nhiên không hoan nghênh, nhưng lại nói lời trái ngược:

“Thần đệ không dám, nếu hoàng huynh không vội về, thì ở lại dùng bữa với bọn đệ. Cũng đến giờ dùng cơm trưa rồi”.

Tề Quán nhắc mông đứng dậy:

“Tốt lắm”.

Tốt cái rắm ấy. Tôi rầu rầu trong bụng, hôm nay lại phải diễn kịch không cát-xê rồi.

Bữa ăn vì sự xuất hiện của hoàng đế mà số lượng món ăn trên bàn tăng gấp đôi. Tề Nhan nhường lại vị trí của mình cho anh trai, chuyển sang ngồi cạnh tôi. Khách sáo nói với nhau mấy câu mời mọc xong, tôi gấp thức ăn cho Tề Nhan, giọng hết sức dịu dàng:

“Tiểu Nhan, ăn nhiều một chút”.

Tề Nhan rất vui vẻ:

“Oánh nhi cũng ăn nhiều vào, nàng gây quá, ta ôm không thoải mái”.

Tôi giả bộ ngượng ngùng:

“Ta sợ béo, chàng sẽ ghét bỏ ta...”.

Tề Quán tay cầm đũa run run. Tôi ngẩng đầu, vẻ lo lắng:

“Hoàng thượng, thức ăn không hợp khẩu vị sao?”.

Tề hoàng đế liếc mắt:

“Trẫm chỉ đang ái mộ tình cảm phu thê các người thôi”.

Tôi lại nhìn anh ta cảm kích:

“Đều nhờ hoàng thượng tứ hôn. Nhưng hoàng thượng có tam cung lục viện, các vị nương nương người người xinh đẹp như hoa, đối với hoàng thượng đều hết lòng hết dạ, là thần thiếp nên ngưỡng mộ người mới phải”.

Anh ta gầy gầy thức ăn, có chút tự lự. Ô? Cái vẻ mặt này, không phải có phi tần nào cho anh đội nón xanh đấy chứ? Tôi thích nhất là cười trên nỗi đau của kẻ thù đấy. Tôi bị mất tự do là anh ban cho, thù này sao có thể không báo? Tôi lại nhiệt tình gấp thức ăn cho Tề Nhan:

“Nào, món cá này rất ngon, chàng nếm thử xem”.

Tề Nhan mỉm cười, đựng đũa. Tề hoàng đế lại kinh ngạc mở miệng:

“Nhị đệ chẳng phải ghét ăn cá?”.

Tôi nghi hoặc quay đầu sang. Tề hoàng đế lại tiếp:

“Lúc nhỏ nhị đệ bị mắc xương cá, sau này không bao giờ đụng đến món cá nữa. Nhị vương phi không biết ư?”.

Tề hoàng đế, không phải anh đang nghi ngờ tình cảm thâm thiết của vợ chồng son bọn tôi là giả đấy chứ hả? Tôi lo lắng hỏi:

“Tiểu Nhan, có thật không? Sao lần trước chàng còn khen món cá chép nướng rất ngon mà?”.

Tề Nhan “dịu dàng” nhìn tôi:

“Trước kia quả thật không thích, nhưng món nàng gấp cho, ta đều thích ăn”.

Chân tôi ở dưới bàn giật giật. Sến thế này không biết Tề hoàng đế còn chịu đựng nổi không. Tôi liền cầm đũa “vạch lá tìm sâu”, quan tâm thốt lên:

“Sao chàng không nói sớm. Để ta nhặt xương cẩn thận cho chàng”. Anh vốn ghét ăn cá? Không tranh thủ cơ hội bắt nạt thì quá uổng. Tôi gấp một miếng cá, đưa tới tận miệng Tề Nhan: “Nào, miếng này không có xương, ta đút cho chàng”.

Tề Nhan “tình tứ” nhìn tôi, mở miệng đón thức ăn. Tề hoàng đế thấy vậy kết luận:

“Tình cảm phu thê nhị đệ thật là thâm thiết”.

Tôi quay đầu nhìn anh ta cười.

Đột nhiên có nô tài hét hoảng chạy đến:

“Vương gia, nha hoàn của vương phi rơi xuống hồ rồi”.

Tôi bật dậy, Liễu Nhi? Chẳng phải tôi sai cô bé ở nhà may y phục để tôi luyện võ, sao lại rớt xuống hồ? Tôi gấp gấp nói:

“Mau dẫn ta đến đó”.

Cả đoàn người theo sau tôi chạy đến chỗ hồ nước. Liễu Nhi đã được người cứu lên, nằm bất tỉnh trên bãi cỏ. Tôi kiểm tra, vẫn may, tim còn đập. Chắc là uống không ít nước hồ rồi. Tề Nhan quay sang nô tài ra lệnh:

“Đi mời đại phu”.

Đại anh mời được đại phu đến, bé con của tôi đã đi đầu thai rồi. Tôi nâng Liễu Nhi dậy, choàng tay cô bé qua vai, xốc lên, chạy một đoạn, Liễu Nhi bắt đầu ói ra nước. Tôi liền đặt cô bé nằm lại, mở miệng cô bé, dùng ngón tay cẩn thận khơi thông, móc đờm để cô bé có thể thở. Tôi sờ mũi, Liễu Nhi vẫn chưa thở được, liền làm hô hấp nhân tạo. Thôi hơi đến lần thứ mười thì Liễu Nhi ho khan, ói hết nước bắn ra. Mặt mũi tèm lem như con mèo. Tôi thở phào, trên người vốn không mang khăn tay, tôi quay đầu lại hỏi Tề Nhan:

“Cho ta mượn khăn tay...”.

Anh ta liếc mắt nhìn một nha hoàn ở gần nhất, nha hoàn nhanh chóng rút khăn chạy lại đưa tôi. Giúp Liễu Nhi lau sạch mặt, tôi mới hỏi:

“Đang yên đang lành, em chạy đến hồ cá làm gì?”.

Liễu Nhi thút thít:

“Em đánh rơi trâm của tiểu thư cho em...”.

Tôi cúi nhìn, trong tay cô bé còn nắm chặt chiếc trâm. Chẳng qua tôi thấy cây trâm đó màu sắc xinh đẹp, Liễu Nhi cài thì thích hợp nên tặng, chẳng có ý nghĩa gì đặc biệt. Tôi tức giận mắng:

“Em bị ngốc hả? Trâm mất rồi thì thôi, ta cho em cây khác. Suýt chút thì toi cái mạng nhỏ rồi. Em mà chết lãng xẹt như vậy, ta quăng em làm mồi cho bọn cá”.

Liễu Nhi khóc toáng lên:

“Hu hu... về sau em không dám nữa”.

Lúc này đại phu mới ôm hòm thuốc hối hả chạy tới. Bên cạnh còn có Tề hoàng đế làm khán giả nên tôi để việc thăm bệnh bốc thuốc lại cho đại phu, bảo người đưa Liễu Nhi về phòng nghỉ ngơi. Lúc này Tề hoàng đế mới nhìn tôi nói:

“Chỉ là một nha hoàn, vương phi đâu cần lo lắng như vậy”.

Thân thể anh là rỗng là phượng, còn người khác đều là phân là bùn chắc? Tôi không ưa nhưng ngoài mặt lại nhẹ nhàng nói:

“Hoàng thượng có điều không biết, nha đầu này hầu hạ thần thiếp nhiều năm, đều tận tâm tận lực. Lúc thần thiếp đau ốm cũng hết lòng săn sóc, không ăn không ngủ. Thần thiếp sao có thể bàng quan”.

Tề hoàng đế cong môi:

“Vừa rồi vương phi chạy... cũng thật là nhanh”.

Vừa rồi tôi nóng lòng, không dùng tốc độ tối đa vì biết Tề hoàng đế theo sau, nhưng vẫn chạy khá nhanh. Tôi giả bộ ngạc nhiên:

“Vậy sao? Thần thiếp nhất thời sốt ruột nên cũng không để ý”.

Tề hoàng đế nhìn tôi ý vị thâm trường. Tôi mặc anh ta nhìn. Tề Nhan đẩy xe đi tới, quan tâm nói:

“Nàng chỉ lo người khác, không quản bản thân. Xem nàng kia, y phục ướt cả rồi, cẩn thận cảm lạnh”.

Lúc này cũng Liễu Nhi để dốc ngược, cô bé gục đầu trên vai tôi ói nước, đúng là áo bị ướt một chút. Cũng tốt, đỡ phải ở đây tiếp tục diễn kịch cho Tề hoàng đế xem. Tôi mỉm cười rồi quay sang Tề Quán:

“Thần thiếp xin phép về phòng thay y phục, hoàng thượng cùng vương gia cứ tự nhiên”.

Tề hoàng đế gật đầu “ừ” một tiếng.

Buổi tối dùng cơm, tôi lại hỏi Tề Nhan có nhận ra ý định của anh trai anh ta không. Tề Nhan lắc đầu, bảo tôi không cần lo lắng. Tôi thì có gì mà lo lắng, nghe vậy càng không để ý đến. Mỗi ngày chuyên tâm luyện võ. Sáng sớm cũng không cần trốn trong phòng nữa, tôi mặc y phục Liễu Nhi theo “bản vẽ thiết kế” của tôi may ra. Quần dài, áo tay dài, sẽ không bị nói là lộ da thịt. Áo may ngắn tà, bên trong chỉ mặc thêm một cái yếm con, không phải chất lên người tầng tầng lớp lớp y phục vướng víu. Ống quần bó hẹp, may đàn hồi. Mặc vào dễ, vận động lại thoải mái. Buổi sáng tôi sẽ chạy bộ quanh Vương phủ một vòng. Sau đó về sân trong treo ngược người trên ngọn cây. Buổi trưa và buổi tối có thể tự do xuống tầng hầm luyện võ.

Một tháng cứ vậy mà trôi qua, sáng sớm tôi đang ở trên cây chúc đầu xuống đất, nhìn thấy Lãnh công tử phía dưới ngạc nhiên nhìn lên. Khả năng đo lường của tôi đã tiến bộ không ít, so với trước kia không sai sót lắm, không sợ mất tập trung mà rơi ngã nữa. Tôi vẫy vẫy tay với cậu ta:

“A Lãnh, lâu quá mới thấy cậu”.

Lãnh công từ đạp chân lên thân cây, thẳng một đường chạy lên, búng mình ngồi chồm hóm trên cành cây tôi đang đu mình, cúi đầu tò mò hỏi:

“Vương phi tẩu tẩu, người đang làm gì vậy?”.

Chà, đúng là cậu bé ngoan. Cậu ta cũng mười bảy, mười tám rồi, lại xưng hô rất lễ phép. Tôi vui vẻ đáp:

“Sao? Có muốn học không?”.

Cậu ta gật đầu lia lịa:

“Có thể dạy ta sao?”.

Tôi cũng không phải kẻ keo kiệt. Liễu Nhi đang hít đất bên dưới ngẩng phắt lên, trên mặt đầy nước, không rõ là mồ hôi hay nước mắt, méo máo đòi công đạo:

“Tiểu thư, sao người không dạy em?”.

Tôi nói vọng xuống:

“Em lo học những gì ta dạy cho tốt trước đi, cái này em chưa có bản lĩnh để học đâu”.

Tôi quay đầu đánh giá Lãnh tiểu đệ một chút, võ công cậu ta không tệ, có thể một đường chạy thẳng lên đây nhẹ nhàng, học cái này sẽ không khó. Tôi hỏi:

“Cậu có thể một mạch chạy tới ngọn cây này không?”.

Cậu ta lắc đầu. Tôi lại gật đầu nói:

“Vậy cậu trước tiên chạy thẳng từ mặt đất lên, khi nào chạm chân được tới ngọn cây thì ta sẽ cho cậu chuyển sang giai đoạn 2”.

Tôi chỉ thân cây đối diện, bảo Lãnh tiểu đệ qua bên đó tập chạy, để tôi yên tĩnh treo mình trên thân cây này cố gắng nâng thời gian kỉ lục. Kể từ hôm đó, ba người bọn tôi, người treo như dơi, kẻ chạy như khi, lại thêm một tiểu cô nương dưới đất chống đẩy. Các nha hoàn thỉnh thoảng chạy việc đi ngang, bước chân lại có chút loạng choạng.

Bạn đang đọc truyện *Nhị Vương Phi Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Yên tiệc trong cung

Tôi thoải mái ở Vương phủ mỗi ngày chỉ luyện võ và huấn luyện đệ tử Liễu Nhi của mình. Tề Nhan dạo này không biết có bệnh gì, cứ dùng ánh mắt khó hiểu nhìn tôi. Anh ta chắc không phải tới tháng đấy chứ? Hay là có “nhu cầu” mà không được đáp ứng, nên trong người khó chịu? Tôi cảm thấy lo lắng, không phải lo cho “em trai” anh ta, mà lo cho mình. Nhớ anh ta đối bụng ăn quà, chẳng phải là tôi bị thiệt thòi. Hôm nay, nhân lúc vừa đấu một trận xong, thấy tâm trạng anh chàng có vẻ không tệ, tôi thử mở miệng đề nghị:

“Ta thấy trong phủ vắng vẻ, lại sắp năm mới rồi. Hay là anh đón thêm người vào phủ cho có không khí?”.

Tề Nhan chưa rõ ý tôi, hỏi lại:

“Đón ai?”.

Tôi vui vẻ nói:

“Trông khí sắc anh không được tốt lắm, hay là nạp thêm vài người vào phủ. Nếu thấy nạp thiếp phiền phức quá thì chọn thông phòng cũng được. Linh Nhi được không? Ta thấy nha đầu đó cũng được, mặt mũi xinh xắn, vóc dáng không tệ, nhất định khả năng sinh con tốt lắm”.

Mặt anh ta đen như đất nồi. Không thích Linh Nhi? Tôi liền đánh chủ ý lên nha đầu khác:

“Anh không thích à? Vậy Thanh Nhi hay Tinh Nhi thì thế nào? Dù sao cũng là chọn cho anh, phải chọn người hợp ý mới vui vẻ được. Nhưng mà Liễu Nhi thì không được đâu nhé, bé con của tôi còn chưa có lớn...”.

Tề Nhan bỗng dưng nổi điên, cầm kiếm trên tay xông về phía tôi. Tôi chắc lười, cái người này đúng là có bệnh thật rồi. Hơn nữa còn không nhẹ đâu. Tôi nhẹ nhàng né khỏi đường kiếm. Hiện tại dù chưa đánh thắng được Tề Nhan, nhưng anh ta cũng không có cửa thắng được tôi đâu. Tôi chop tay anh ta, muốn quật Tề Nhan xuống nền. Không ngờ anh ta lại buông kiếm, một tay tự do thuận thế khóa chặt tôi, ép lưng tôi dán chặt vào lồng ngực anh ta. Môi

Tề Nhan kẻ sát tai tôi, tư thế thân mật, giọng nói trầm khàn ám muội, nhưng lời nói ra lại cực kỳ lạnh lùng:

“Nàng còn dám nhắc lại những lời vừa rồi, ta lập tức giết nha hoàn của nàng”.

Cái gì? Kẻ này sao cứ thích chơi trò dùng con tin để uy hiếp vậy? Chẳng bao lâu nữa tôi sẽ khôi phục lại khả năng của mình. Đợi ngày đó tới, trước khi đất Liễu Nhi bỏ đi, tôi sẽ đốt Vương phủ nhà anh thành tro! Tôi nhắc chân định âm thầm đạp cho anh ta một phát thì Tề Nhan đột nhiên buông tay, quay người rời khỏi tầng hầm. Trước khi đi còn không thèm nhìn tôi, nói:

“Ta không ép buộc nàng, nhưng nàng cũng đừng thử sự nhẫn nại của ta”.

Ra về cái gì chứ? Tôi bĩu môi, thấy anh ta định rời đi, vội vàng hỏi:

“Này, đêm mai giao thừa, ta có thể không vào cung không? Ta không thích dự mấy thứ tiệc tùng, nhức đầu lắm”.

Tề Nhan vút lại một câu: “Không đi... không được”. Rồi ung dung bỏ đi.

Đúng là khó ưa! Tôi vốn định giao thừa trở về Tử Lăng phủ cùng người thân dùng cơm, uống rượu. Như vậy thoải mái vui vẻ biết bao nhiêu. Vào cung vừa phải ăn mặc lời thoi rườm rà, lại còn diễn vở “vợ chồng đầm ấm” cho Tề hoàng đế kia xem. Nhưng anh ta đã nói vậy thì muốn trốn e là không thể rồi.

Đêm giao thừa tôi được Liễu Nhi trang điểm, chải tóc cẩn thận theo đúng lễ nghi cung đình, y phục tầng tầng lớp lớp, Tề Nhan còn tàn nhẫn ép tôi mặc thêm một cái áo lông chồn vừa dày vừa nặng. Cả buổi từ lúc rời phủ, leo lên xe ngựa đến lúc vào tới hoàng cung, mặt tôi đều lộ vẻ cau có.

Đứng ở cửa cung, Tề Nhan ngồi trên xe lăn, nhìn tôi chờ đợi. Tôi khép chặt áo choàng, giấu kín cả hai tay, mặt ngoảnh sang bên giả vờ ngắm cảnh. Khóe mắt liếc thấy Tề Nhan lắc đầu thờ dài rồi tự mình đẩy xe tới cạnh tôi. Tề Nhan đưa tay tới trước ngực tôi... thò vào trong áo choàng, nắm tay kéo tôi ngồi xuống trước mặt anh ta. Tôi lại quay đầu đi, không thèm để ý. Bàn tay người nào đó khẽ vỗ vỗ lên má tôi, trong giọng nói có sự bất lực:

“Đừng bướng nữa”.

Tôi quay mặt lại định đấu khẩu với Tề Nhan, đột nhiên sững người. Đèn lồng treo ở cửa cung phủ một tầng ánh sáng dịu dịu lên người anh ta. Bình thường Tề Nhan đều chỉ để một búi tóc nhỏ sau đầu, phần còn lại thả xuống tự nhiên. Đêm nay có lẽ vì yến tiệc trang trọng, toàn bộ tóc đen như mực đều được chải gọn, vắn cao thành búi, cố định bằng một dải lụa đỏ đính ngọc. Vàng trăn trở nên cao hơn khiến hai hàng mày kiếm kéo dài đến tận tóc mai. Đôi mắt đen nhìn tôi không chớp. Tôi bỗng nghĩ đến câu nói: “dung mạo tựa Phan An”. Ánh đèn nhu hòa khiến tôi có cảm giác ánh nhìn của Tề Nhan có vẻ “địu dàng” kì lạ. Tôi có chút lúng túng rút tay lại, đi đến đằng sau mượn việc đẩy xe cho anh ta để che lấp ngượng ngập. Bàn tay Tề Nhan đặt trên đầu gối thả lỏng, có lẽ tâm trạng anh ta đang tốt, dường như rất hài lòng với sự tự giác của tôi.

Hai tiểu thái giám đi trước dẫn đường, tôi lo lắng ngắm nhìn hoàng cung. Xung quanh tường cao nhà cũng xây cao, khắp nơi đều có thị vệ đứng gác trông rất sâm nghiêm, con đường dưới chân lát một loại đá đen cứng chắc, giữa các viên đá không có dù chỉ một kẽ hở nhỏ. Tôi thờ dài, cho dù là đêm giao thừa, khắp nơi đèn thấp sáng, mùi thức ăn và rượu ngon thom nồng lại không khiến nơi này có nổi cảm giác ấm áp chân thực. Tiếng đàn ở đâu văng lại, tôi để ý lắng nghe, người đánh đàn có lẽ là nhạc sư được mời vào cung biểu diễn, âm sắc nghe rất chuyên nghiệp, không hề có tạp âm, từ mỗi thanh mỗi nốt có thể đoán ra đôi tay đang lướt trên dây đàn hẳn là có cảm kỹ rất tốt. Đáng tiếc... hơi thiếu tình cảm. Cũng chẳng trách được, nơi này đâu phải non nước hữu tình, lại là phục vụ thiên tử, tâm trạng lo lắng là điều có thể hiểu được. Tôi hơi cúi người, khe khẽ hỏi:

“Nếu hoàng thượng hay ai đó bảo ta phục vụ văn nghệ, liệu có thể từ chối hay không?”.

Dù sao tôi cũng có tiếng là không biết chữ, chẳng học nổi cầm, kỳ, thi, họa. Có lẽ sẽ không có người nào rồi hỏi gây khó dễ cho tôi đâu. Trương Oánh trước kia đều không ra khỏi cửa viện, tính tình lại nhút nhát, khẳng định chưa từng đắc tội với ai. Chỉ là tôi muốn hỏi rõ, dù sao đây cũng không phải bữa tiệc bình thường.

Tề Nhan quay đầu sang, hơi cau mày liếc tôi:

“Đã bảo nàng sửa lại ngôn hành, thật chẳng hiểu ai dạy nàng nói chuyện như vậy”.

Tôi chặc lưỡi, “cu cậu” này đúng là lắm chuyện! Tôi cũng đâu có nói bừa trước mặt Tề hoàng đế, anh ta quản làm gì? Tề Nhan lại thẳng lưng, nhìn thẳng trước mặt, giọng nói có chút dừng đọng:

“Nàng là vương phi của ta, sao phải gây đàn hiền vũ cho kẻ khác được hỏi?”.

Rất tốt! Chỉ cần anh không sợ mất mặt, tôi còn phải lo cái quái gì nữa? Tôi vui vẻ đẩy anh ta đến Ngự hoa viên. Khách mời đêm nay ngoài gia đình hoàng tộc còn có quan lại và thân quyến. Nghe Tề Nhan nói còn có sứ thần nước ngoài đến chúc mừng năm mới và dâng lễ vật. Mấy trăm người nếu bày tiệc ở trong phòng nhất định sẽ gò bó. Có vẻ Tề hoàng đế cũng bỏ ra chút tâm tư, hoa viên góc nào cũng sáng rực, bên mỗi khóm hoa đều có đèn lồng đỏ. Hương hoa nồng đậm trong đêm hơi lạnh không gây khó chịu, mà khiến nơi này có thêm sức sống.

Bàn ghế được bố trí thành hai dãy dài, ở giữa trải thảm lông xa hoa. Tôi theo chân thái giám, đưa Tề Nhan đến vị trí dành cho tông thất. Dãy bên phải, bàn đầu tiên là của bọn tôi. Bên bàn chỉ có một ghế, hẳn người sắp xếp bữa tiệc cũng đã quen thuộc với việc Tề Nhan mong không rời khỏi xe lăn. Chiếc ghế kia đương nhiên là dành cho “tân vương phi” của anh ta. Ngoài hai người bọn tôi đã an vị, những vị trí khác cũng đều đã có người ngồi.

Phía bên trái, có một cô gái cứ nhìn về nơi này với ánh mắt... quyết liệt. Ngưỡng mộ? Si mê? Phẫn nộ? Khinh miệt? Chắc, đúng là tình cảm tràn đầy sắc thái. Ngưỡng mộ và si mê đương nhiên là dành cho Tề Nhan huynh đệ. Phẫn nộ và khinh miệt là dành cho người bên cạnh anh ta. Mà người xui xẻo đó

không ai khác chính là bản cô nương tôi đây! Tôi kéo kéo chéo áo Tề Nhan, hất hất cằm hỏi:

“Cái cô áo vàng ngồi đằng kia là bạn gái cũ của anh hả? Cô ta có về còn lưu luyến anh lắm! Ánh mắt đắm đuối như vậy chắc cô ta không ngại làm thiếp cho anh đâu...”.

Xem tuổi tác và kiểu tóc hẳn là chưa có gả cho ai. Tôi còn đang suy nghĩ xem có nên đi hỏi vợ cho Tề Nhan hay không, vừa quay đầu đã chạm phải ánh mắt lạnh lùng của người bên cạnh.

Tề Nhan thu hồi vẻ mặt, nhếch môi cười:

“Oánh nhi hiền thực như vậy? Gần đây rất sốt ruột muốn thay bản vương nạp thiếp?”.

Mỗi lần anh ta xưng hô thế này tôi liền biết anh chàng đang giận dữ. Thôi thôi, tôi vẫn nên bớt quan chuyện của anh ta thì hơn. Dù sao Tề Nhan đã nói sẽ không ép buộc tôi cái gì. Tôi cũng không cần thúc ép anh ta cái gì mới công bằng. Còn đang định nói mấy câu giảng hòa thì thái giám cao giọng hô hoàng thượng, hoàng hậu đến. Tề Nhan lần xe lui lại hai bước, quay đầu xe để hướng về phía hoàng đế hành lễ.

Ngoài Tề Nhan cúi người trên xe, những người khác đều quỳ rạp dưới đất rất cung kính. Tôi cũng quỳ dập đầu nhưng trong lòng liên tục chửi rủa Tề Quán. Tốt nhất nên rời xa kinh thành càng sớm càng tốt, cái trò quỳ lạy này đúng là không dành cho con người!

Giọng Tề Quán uy nghiêm, lại vì không khí bữa tiệc nên có thêm chút hòa nhã:

“Bình thân cả đi. Đêm nay mọi người cùng trầm đón giao thừa, không cần giữ khoảng cách”.

Tôi đứng dậy, trong bụng cười nhạt, sao trước khi bọn tôi quỳ anh ta không nói, chẳng phải anh cũng rất vui vẻ hưởng thụ kẻ khác quỳ lạy tôn kính anh hay sao? Còn vờ vịt thân thiện cái nổi gì.

Tề Quán không mặc long bào, chỉ mặc thường phục giống hôm trước, bên trong áo gấm thêu hoa văn rồng bay, bên ngoài khoác áo lông cừu. Tóc búi cao giống Tề Nhan, dưới chân mang giày đen thêu chỉ vàng. Khuôn mặt anh ta hao hao Tề Nhan, cũng rất thu hút ong bướm, chỉ có điều so với Tề Nhan còn đáng ghét hơn! Bên cạnh Tề hoàng đế là một cô gái hơn hai mươi tuổi, có vẻ đẹp dịu dàng trầm tĩnh. Hoàng hậu cài trâm vàng, mặc tầng tầng lớp lớp y phục đắt tiền, trông rất quý khí, môi nở nụ cười hiền hòa.

Mỗi lần trông thấy Tề hoàng đế, tôi lại có cảm giác thân thiết với Tề Nhan thêm một chút. Dịch nhân của kẻ địch chính là bạn, hoàn cảnh của Tề Nhan lại gọi tôi nhớ đến quá khứ phải sống theo sự sắp đặt của người khác. Tôi hiểu sự bất đắc dĩ của Tề Nhan, trong lòng có sự đồng cảm, liền bài xích kẻ tội đồ là Tề Quán. Có lẽ cảm nhận được ánh mắt của tôi, Tề hoàng đế quay sang, tươi cười nói:

“Đây là lần đầu tiên nhị vương phi vào cung. Nhị vương phi thấy hoa viên của trẫm thế nào?”.

Tôi nhún người cung kính nói:

“Nhờ hoàng thượng ban phúc. Ngự hoa viên cho dù mùa đông vẫn có trăm hoa đua nở, không nơi nào bì kịp, khiến thần thiếp hết sức ngưỡng mộ”.

Tề Quán nheo mắt nhìn tôi:

“Hoa có đẹp, sao sánh được với dung mạo của nhị vương phi”.

Tôi ngẩng đầu, bày ra bộ dạng khiêm tốn:

“Thần thiếp chỉ là hoa đồng cỏ nội. Hoàng hậu nương nương mẫu đơn cao quý, các vị nương nương mỗi người mỗi vẻ, sắc nước hương trời. “Ngự hoa viên” của hoàng thượng khiến thần thiếp ngắm nhìn mà hồ thẹn không thôi”.

Tề hoàng đế bật cười ha hả, mới khoát tay cho mọi người ngồi xuống. Lại nâng ly rượu hướng quan khách nói mấy câu văn vẻ, khách sáo. Mọi người nhất tề cung kính nâng cao ly rượu trong tay, đợi hoàng thượng uống xong mới uống cạn rượu của mình. Tề hoàng đế liếc mắt lại, trông thấy ly của Tề Nhan không giống người khác thì lạnh nhạt nói:

“Nhị đệ, rượu trong cung không hợp ý sao?”.

Tề Nhan đưa tay lên che miệng ho mấy tiếng. Tôi lại đứng dậy, lo lắng nhìn Tề hoàng đế:

“Bẩm hoàng thượng, vương gia hôm nay thân thể không khỏe. Trước khi tiến cung vừa mới uống thuốc, thái y dặn không thể uống rượu. Rượu này thần thiếp xin phép thay vương gia uống, có được không ạ?”.

Tề Quán nhếch môi gật đầu. Tôi lại kính anh ta, uống xong dốc ngược ly rỗng, nhoèn miệng cười. Hoàng hậu lại nói mấy lời tốt đẹp:

“Nhị vương phi đối với hoàng đế thật tốt”.

Tề Nhan phối hợp đưa tay ra, tôi “cảm động” nắm lấy tay anh ta, ngồi xuống. Vừa đặt móng lên ghế liền rút tay về, chẳng ngờ kẻ kia vô lại siết chặt bàn tay. Tôi ngẩng đầu trừng mắt nhìn anh ta. Tề Nhan lại thản nhiên đón nhận ánh mắt tôi, môi cong cong. Tề hoàng đế liếc mắt nhìn một màn “vợ chồng ngọt ngào” bên này, lạnh giọng hô ca vù.

Tôi định âm thầm lật tay thì Tề Nhan lại nhẹ nhàng buông ra, ung dung gấp thức ăn đặt vào đĩa của tôi. Giọng đầy vẻ quan tâm:

“Nàng bụng đói uống rượu sẽ hại thân thể, ăn chút đồ đi”.

Tôi cũng không phản đối, định gấp thức ăn lên miệng thì thấy Tề Quán cứ đánh mắt nhìn lại, dành hướng đũa đến món cá trên bàn, gấp vào đĩa Tề Nhan. Mỗi hai anh chàng đồng thời giật giật. Tôi ngược lại trở nên vui vẻ, thản nhiên ăn uống. Vừa đặt đũa xuống bàn, chưa kịp uống thêm ly rượu thì một giọng nói trong trẻo cất lên đúng lúc ca vũ vừa biểu diễn xong một bài lui xuống:

“Hoàng thượng, ca vũ thế này thật không mới mẻ. Tiểu nữ nghe nói nhị vương phi sau khi rơi xuống nước, lúc khỏi bệnh lại trở nên thông minh khác thường. Bữa tiệc này để nàng ấy trở tài góp vui mới có ý nghĩa”.

Chuyện tôi thay đổi tính tình, chỉ có nội bộ trong Tướng phủ mới biết. Cô ta lại nắm rõ như vậy, hẳn là phí không ít công sức. Tôi cảm thấy lảm lạ. Tề Nhan quả thật rất anh tuấn, lại là vương gia tôn quý. Nhưng hai chân anh ta “tàn tật”, lại bị bệnh quanh năm quấn thân. Cô gái áo vàng này sao lại coi trọng anh ta như thế? Ánh mắt cô ta nhìn tôi không chút giấu giếm ý xem thường, tỏ rõ tôi không xứng với Tề Nhan. Tôi thấp giọng hỏi:

“Bạn gái của anh có thân phận gì đặc biệt à?”.

Nếu chỉ là một tiểu thư con quan lại thông thường, không thể lớn mật như vậy. Tề Nhan nghe từ “bạn gái” thì cau mày nhưng vẫn giải thích cho tôi:

“Nàng ta là muội muội của Hương phi, Tô Tiểu Thanh”.

Anh ta hướng mắt về cô gái áo hồng ngồi hàng đầu chỗ đám phi tần. Ăn mặc hoa lệ, lại ngồi ở vị trí đó, hẳn là sủng phi của Tề hoàng đế. Em gái cô ta đúng là dựa hơi cô ta, đến “nhị vương phi” cũng chẳng đề vào mắt. Tôi cười nhạt, im lặng uống rượu. Tề Quán dùng ánh mắt đánh giá tôi, tay nghịch nghịch ly rượu:

“Có thật vậy không, nhị vương phi?”.

Tôi chẳng hoảng hốt, vô tội cười:

“Chẳng biết Tô tiểu thư nghe ở đâu lời nói đùa vui như vậy. Thần thiếp nếu có thể múa đẹp hát hay, thì lợn nái cũng có thể treo cây hái quả rồi”.

Mọi người nghe tôi tự chê thì ngạc nhiên nhìn tôi rồi xì xầm. Tôi cũng chả ngại, Tề Nhan đã cho phép rồi. Tôi cứ việc đóng vai vương phi vô năng là được. Hương phi lại lên tiếng muốn giúp muội muội của cô ta:

“Hoàng thượng, thần thiếp thấy nhị vương phi nhất định là xấu hổ nên mới khiêm tốn như vậy. Nàng ấy là nữ nhi của tể tướng đại nhân, sao có thể không có tài nghệ. Nhị vương phi tùy tiện hát một bài vẫn hay hơn ca vũ bình thường chứ. Thần thiếp nói có phải hay không, hoàng thượng?”.

Cô ta quăng cho Tề hoàng đế một ánh mắt tình tứ, cười rất ngọt ngào. Tề hoàng đế liền như gấu thấy mật ong, híp mắt vui vẻ. Hoàng hậu im lặng cười, chỉ có tôi chú ý quan sát mới thấy vai hoàng hậu hơi cứng lại. Rõ ràng là không vui.

Tề Quán nhìn tôi thản nhiên nói:

“Nhị vương phi cứ tùy tiện hát một bài là được. Hay sẽ có thưởng, dờ trẫm cũng không trách tội”.

Anh ta là đang ra lệnh, không phải hỏi ý. Tôi cười lạnh trong bụng, được lắm, Tề ôn dịch, khi nào rồi đi, tôi không đốt Vương phủ nữa mà sẽ đốt trại hoàng cung nhà anh! Tôi đứng dậy giả bộ thờ dài, tui thần nhìn anh ta:

“Thần thiếp quả thực không giỏi ca hát. Hoàng thượng đã muốn thần thiếp góp vui, thần thiếp chỉ đành hành hạ lỗi tai mọi người thôi. Nếu khiến mọi người mất hứng, mong hoàng thượng đừng trách phạt thần thiếp”.

Tề Quán gật mạnh đầu:

“Không phạt!”.

Tôi háng giọng, quay sang nhìn Tề Nhan, vui vẻ hát:

“Chàng trai đối diện ơi nhìn qua đây

Hãy nhìn qua đây

Nhìn qua đây

Hãy xem em biểu diễn nè, có đĩnh không?

Xin đừng rời mắt đi anh nhé

Chàng trai đối diện ơi nhìn qua đây

Hãy nhìn qua đây đi

Đừng thấy em như thế mà sợ nhé

Trông vậy thôi nhưng thật ra em rất đáng yêu

Cô bé cô đơn ngồi trông thật buồn

Có nói ra cũng không ai hiểu

Vì thế hãy nhìn em một cái đi

Lại đây và chọc cười em đi nào,

Nói chuyện với em thú vị lắm

Em nhìn bên trái, bên phải, nhìn lên, nhìn xuống

Sao nam nhân lại phức tạp vậy nhỉ?

Em cứ suy nghĩ rồi lại đoán mò

Sao nam nhân kỳ quái vậy chứ!

Cô bé cô đơn ngồi đập ruồi

Đập bên trái, rồi đập bên phải

Sao chẳng có ai thèm quan tâm mình thế này?

Không ai ngó ngang, thiệt là chán quá nha

Chàng trai đối diện à, nhìn qua đây

Nhìn qua đây đi nè

Cô bé cô đơn với mối tình đầu

Xin hãy trao cho cô một chút tình yêu

Em nhìn bên trái, bên phải, nhìn lên, nhìn xuống

Sao nam nhân cứ phức tạp vậy nhỉ?

Em cứ suy nghĩ rồi lại đoán mò

Nam nhân thật đúng là kỳ quái!

Em nhìn bên trái, bên phải, nhìn lên, nhìn xuống

Sao nam nhân cứ phức tạp vậy nhỉ?

Em cứ suy nghĩ rồi lại đoán mò

Nam nhân thật đúng là kỳ quái!

Hừ, thật là kì lạ quá đi mà!”.

Tôi hát hết bài xoay người lại, Tề hoàng đế nhún cao chân mày, hoàng hậu mở to mắt, quan lại xung quanh có người tay nâng ly rượu hồi lâu còn chưa đặt xuống. . .

Tề Nhan lại gật gù khen:

“Rất hay! Bản vương thích nghe”.

Tôi nghiêng đầu cười thật dịu dàng, chân dưới bàn đập đập chân anh ta.

Cuối cùng Tề hoàng đế mới hít vào một hơi, nhưng lại không biết mở miệng khen chê thế nào. Tô áo vàng lại tức giận nói:

“Hoàng thượng, nàng rõ ràng là bất kính với người. Sao có thể hát một bài hát như thế...”

Tôi thầm cười nhạo, trên mặt lại ra vẻ bị oan:

“Tô tiểu thư, vừa rồi ta đã nói ta hát rất dở, tội danh bất kính này thật khiến ta sợ hãi!”. Tôi quay sang nhìn Tề hoàng đế giả vờ đưa tay chấm chấm khoe mặt: “Hoàng thượng, vừa rồi người đã nói không trách phạt thần thiếp...”

Tề hoàng đế gãi gãi lông mày. Tô áo vàng kia vẫn không chịu từ bỏ:

“Hoàng thượng, nếu nàng đã tự nhận bất tài, sao có thể xứng đáng với vị trí nhị vương phi của Đại Tề?”

Tề hoàng đế lạnh giọng:

“To gan!”

Tôi thấy Tô Tiểu Thanh này cũng nóng đầu quá mức rồi. Hôn sự này là Tề hoàng đế ban chỉ, nói thế khác nào tát vào mặt anh ta? Hương phi lên tiếng xoa dịu:

“Hoàng thượng đừng giận, Tiểu Thanh ăn nói vụng về chứ không có ý mạo phạm nhị vương phi. Thần thiếp thấy phủ nhị vương gia vắng vẻ, chỉ bằng hoàng thượng thay ngài ấy chọn thêm một vị trắc phi thông minh, tháo vát”.

Chà, cô nàng này lại cùng chung chí hướng với tôi, muốn giúp Tề Nhan huynh đệ nạp thêm thiếp thất. Tôi không ngại Vương phủ có thêm người, nhưng cái cô Tô Tiểu Thanh đối với tôi như đối với kẻ thù giết cha này thì rước cô ta là rước thêm rắc rối. Tôi hỏi Tề Nhan:

“Anh muốn thu nạp Tô tiểu thư đó không?”

Tề Nhan liếc mắt nhìn tôi, lại thần nhiên gấp một đũa thức ăn cho tôi, giọng biếng nhác:

“Nàng cảm thấy có thể khiến nàng ta ngoan ngoãn thì mang về để nàng ta hầu hạ nàng cũng được. Chỉ có điều... ta không nuôi được nhiều người. Liễu Nhi của nàng bị chiếm chỗ, có lẽ phải ra đường ở thôi”.

Liễu Nhi có chỗ nào đắc tội anh hả? Lần nào anh ta không vui cũng mang bé con của tôi ra đặt lên thớt. Tôi ngậm miệng, dù sao anh ta lấy ai hay không lấy ai, chẳng can hệ đến tôi. Tề hoàng đế đã nguôi giận, lại hỏi Hương phi:

“Ái phi thấy ai thì thích hợp làm trắc phi của nhị đệ?”

Tôi buồn cười. Cô ta đương nhiên là tiến cử người nhà của mình “tranh cử” rồi. Quả nhiên, Hương phi cười ngọt ngào nói:

“Tiểu Thanh từ nhỏ đã ái mộ nhị vương gia. Muội muội tuy không xinh đẹp như nhị vương phi, nhưng cảm kỳ thi họa đều biết, có thể khiến nhị vương gia vui vẻ”.

Tôi ngấm ngấm Tô áo vàng, xem ra cũng là một mỹ nữ, gương mặt, vóc dáng, da dẻ đều không tệ chút nào. Hương phi lại nói mát như vậy, là muốn nói móc tôi ngoài cái mẽ bên ngoài thì chỉ là cái bình hoa di động? Đúng là sùng phi của hoàng đế, miệng lưỡi thật sắc bén. Tề hoàng đế có vẻ cảm thấy ứng cử viên Tô Tiểu Thanh rất sáng giá, đang định mở miệng thì hoàng hậu bên cạnh lại cười hiền lành:

“Hoàng thượng, thần thiếp thấy đại tiểu thư của Ngô thị lang đại nhân cũng đã đến tuổi cập kê. Nghe nói Ngô tiểu thư không chỉ xinh đẹp hiểu chuyện mà còn thông minh, cảm kỳ thi họa, nữ công đều rất tốt”.

Tôi cười thầm trong bụng. Lại thêm một ứng cử viên nữa rồi? Hoàng hậu có lẽ rất không thích Hương phi, nên muốn khiến cô ta mất mặt đây mà. Tề hoàng đế lộ vẻ khó xử. Anh ta đúng là rất “quan tâm” đến em trai. Không chỉ tứ hôn chính phi còn muốn nhúng tay quản cả việc cưới trắc phi, thứ phi cho Tề Nhan. Tôi thờ dãi, mặc dù chẳng yêu thích gì Tề Nhan, nhưng nhìn thấy những kẻ kia đem vận mệnh một vương gia ra mà chơi đùa, còn chơi vui như vậy, kẻ tung người hứng nào nhiệt đến thế; tôi lại thấy tức giận! Mẹ kiếp, quyền lực quả nhiên là thứ thôi không ngủi được! Tôi cầm ly rượu lên uống một hơi, nghiêng đầu hỏi:

“Anh muốn lấy bọn họ không? Nếu hoàng thượng lại tứ hôn thì thế nào?”

Tề Nhan mỉm cười:

“Chẳng phải nàng không thích ở cạnh ta? Hoàng thượng ban trắc phi cho ta, Oánh nhi hẳn là nên vui vẻ mới đúng”.

Anh ta còn có thời gian nói giỡn. Tôi nghiêm túc nói:

“Ta đang hỏi anh mà, nếu thật sự phải lấy hết người này đến người khác, không thể chọn vợ theo ý anh, anh có vui không?”

Tề Nhan bỗng dừng đưa tay vuốt tóc tôi, giọng rất nhẹ:

“Ta chỉ có một vương phi. Những kẻ khác nếu đến, cứ xem như hoàng huynh tặng nha hoàn cho nàng”.

Lời nói rất thân thiện. Sắc mặt rất bình thản. Giống như chẳng hề bận tâm. Nhưng nụ cười kia lại như kim châm vào mắt tôi. Tề Nhan chẳng qua cũng chỉ là đứa trẻ đáng thương. Tôi cầm lấy bàn tay anh ta, vỗ vỗ ra chiều an ủi:

“Yên tâm, tỷ tỷ thay cậu đuổi sâu bọ”.

Nghe hai tiếng “tỷ tỷ”, Tề Nhan đánh mặt. Anh ta còn chưa kịp giáo huấn tôi, Tề hoàng đế đã nghĩ xong, lên tiếng quyết định:

“Nếu đã như vậy, các vị tiểu thư trở tài một chút, ai thắng trăm sẽ chọn người đó làm trắc phi cho nhị đệ. Nhị vương phi không có ý kiến gì chứ?”.

Anh ta còn chẳng thèm hỏi ý Tề Nhan? Nhớ đến anh trai hồ ly của mình, tôi cảm thấy Tề Nhan thật xui xẻo mới có ca ca khốn nạn đang cười kia. Tôi đứng dậy, mỉm cười:

“Thần thiếp có ý kiến”.

Mọi người cùng “ồ” lên, nhị vương phi lại dám có ý kiến với đề nghị của hoàng thượng! Tôi chẳng thèm nhìn bọn họ, ngẩng cao đầu nói:

“Vương gia không thích nữ nhân tầm thường. Nếu hai vị tiểu thư đều là tài nữ, hẳn sẽ không ngại thêm một đối thủ là thần thiếp. Nếu ngay cả người tài thô học thiên như thần thiếp cũng không thể đánh bại, sao có thể có tư cách bước chân vào Vương phủ?”.

Tô Tiểu Thanh nhìn tôi cười khinh miệt:

“Nhị vương phi không sợ mất mặt sao?”.

Tôi mở to mắt “ngây thơ” hỏi:

“Tại sao bản phi lại sợ mất mặt? Ta cũng đâu phải kẻ thua cuộc”.

Tề hoàng đế vỗ tay cười:

“Tốt lắm! Vậy ba người cùng tham gia. Hoàng hậu, nàng nói xem, đề bọn họ thi gì mới thú vị?”.

Anh ta đứng là chỉ xem đây là trò đùa vui đùa. Hoàng hậu còn đang suy nghĩ, Hương phi đã tranh nói trước:

“Thần thiếp thấy nhị vương phi không giỏi ca vũ, chi bằng thi cảm nghệ. Hoàng thượng thấy thế nào?”.

Ồ? Rộng lượng như vậy, như là nghĩ cho tôi ấy. Tô Tiểu Thanh khẳng định là giỏi nhất khoản đánh đàn rồi. Tôi không ngại, chỉ cần không thi nữ công là được. Tề hoàng đế làm ra vẻ hỏi ý tôi:

“Nhị vương phi thấy sao?”.

Tôi chẳng thấy sao trắng gì cả, chớp chớp mắt:

“Thần thiếp thấy rất tốt”.

Anh ta liền hài lòng, gọi người mang đàn lên. Tôi là vương phi, địa vị cao hơn, đương nhiên là hai người kia trở tài trước. Ngô tiểu thư bước ra khỏi đám nữ quyến, thi lễ với hoàng thượng, rồi điềm điềm đến chiếc bàn được bày ở giữa. Bên trên đặt một cây đàn cổ cầm. Tôi thầm khen cô gái trẻ tuổi này có cá tính, ra trận đầu tiên nhưng không hoảng hốt, không có vẻ hồi hộp.

Tiếng đàn của Ngô tiểu thư trong trẻo, giai điệu chậm rãi, mười đầu ngón tay nhỏ nhắn nhẹ nhàng lướt nhanh trên dây đàn. Tuy không phải quá xuất sắc, nhưng so với tiếng đàn nhạc sư tôi nghe lúc trước lại hơn ở chỗ có hồn. Cô gái này nếu trở thành trắc phi của Tề Nhan cũng không tệ. Chỉ là tôi không ưa nổi vẻ mặt hóm ha hóm hờ của Tề hoàng đế, cuộc thi này tôi phải thắng để đập tan khí thế của anh ta!

Ngô tiểu thư đàn xong thì thi lễ lần nữa rồi lui xuống, cũng chẳng liếc mắt đưa tình với Tề Nhan. Đúng là cô gái quy củ!

Đến lượt Tô Tiểu Thanh lên đài! Cô nàng cũng hành lễ với hoàng thượng. Xong lại quay sang nhìn tôi khiêu khích. Tôi lười biếng nghịch tóc, cô ta hừ một tiếng ngoảnh đầu đi. Tô Tiểu Thanh hít sâu một hơi, ánh mắt dần trở nên tập trung. Ngay từ đầu âm điệu đã vang lên dồn dập, cuồng nhiệt. Là một bản tình ca vừa bi thương, vừa hoang dã. Tôi nhếch môi, đúng là có chút cá tính! Chỉ pháp của cô ta rất lưu loát, không sai dù chỉ một hợp âm nhỏ. Đám quan lại có vài người gật gù ra vẻ tán dương. Hương phi liếc mắt nhìn Tề hoàng đế tiếp tục cười ngọt ngào. Anh ta rất hưởng thụ, lại quay sang muốn xem tôi hoảng loạn, lúng túng. Tôi nâng ly rượu lên, nhướn mày nhìn anh ta rồi uống cạn. Xong cũng chẳng thèm xem phản ứng của anh ta.

Tề Nhan lại chẳng để tâm nghe đàn, tay đón lấy bình rượu, đặt cách xa tôi... Tôi lờ mờ. Lại vươn tay lấy bình rượu rót thêm, uống mấy ly liên tiếp. Rượu trong cung mùi vị không tệ. Kẻ mê rượu như tôi, nếu không có chút rượu vào người sao có hứng thú gảy đàn.

Tô Tiểu Thanh kết thúc bài thi trong tiếng vỗ tay của Tề hoàng đế và đám quan lại. Cô ta cũng thi lễ với hoàng thượng, lại quay sang nhìn tôi cười đắc ý, nhìn Tề Nhan cười thẹn thùng, rồi mới trở về chỗ ngồi. Tôi thương lượng với Tề Nhan:

“Nếu ta thắng, lát nữa ta muốn về Tương phủ đón năm mới với người thân. Anh không được ngăn cản đâu đấy!”.

Tề Nhan nhắc bình rượu, thấy bình đã nhẹ hẫng thì cau mày:

“Nàng không cần gấp. Nhạc phụ đại nhân phải canh ba hai khắc mới trở về phủ”.

Tôi gật gù đầu. Cha phải nhận nhiệm vụ đảm bảo an ninh cho hoàng thành. Hiện tại không có chiến sự, ngoài những tướng lĩnh trấn giữ biên cương, các võ tướng ở lại kinh thành ngoài việc tuần tra giới nghiêm cũng chẳng còn việc khác để làm. Yến tiệc này ngoài việc hao tốn thời gian, tiền của vô ích còn rất biết cách khiến người khác lao lực! Tề hoàng đế cùng đám vợ lớn vợ bé của anh ta ở đây bày trò vui, còn cha tôi phải ở bên ngoài trời lạnh làm nhiệm vụ. Tôi vốn định an phận đóng vai vương phi bất tài của mình, nhưng anh ta khiến tôi chỉ muốn đập cho mấy cước. Tôi đứng dậy phui phui vạt áo choàng. Hương phi lại lên tiếng:

“Hoàng thượng, nhị vương phi thân phận cao quý, chiếc đàn kia đã qua tay hai vị tiểu thư, e rằng không thích hợp. Trong cung chẳng phải có chiếc đàn cổ hai trăm năm, âm sắc rất hay?”.

Tề hoàng đế gật đầu, bảo thái giám đi mang đàn quý đến. Thái giám đi rất nhanh đã quay lại, mang đàn đặt lên bàn. Tôi bước tới bên bàn ngồi xuống. Cây thất huyền cảm trước mặt, nước sơn đen bóng, qua hai trăm năm trên thân đàn sinh ra một lớp Xà Vân. Đàn này đúng là rất tốt, tôi dè hai ngón tay trái lên thân dây, ngón trỏ phải gảy nhẹ. Ừm, âm thanh không tệ. Lại đưa tay chạm vào mặt dưới thân đàn, hai lỗ thoát âm lần lượt ở hai vị trí Phượng Tri (Ao Phượng) và Long Tinh (Giếng Rồng) được chạm nổi rất cẩn thận, tỉ mỉ.

Tôi nghiêng đầu nhìn sang chỗ đám phi tần, lại thần nhiên đưa tay tháo hai dây Văn và Võ trên thân đàn, chẳng bận tâm mọi người trở mắt nhìn. Khóc mất liếc thấy Hương phi đồng tử co lại, tôi hừ lạnh, muốn giở trò với tôi để thế sao? Khi không cô ta lại muốn đòi đàn, tôi cũng không phải đưa trề lên ba. Đàn này có lẽ ngay lúc nở miệng đề nghị thì cảm nghệ, cô ta đã sai người của mình đi phá hư đàn rồi. Cô ta có thể làm chuyện to gan như vậy, một là hoàng thượng sủng cô ta, hai là có thể mượn cớ nói đàn này đã cũ, lâu rồi không người đụng đến, giữa chừng đứt dây cũng là chuyện chẳng bất ngờ gì. Tôi từng theo cầm sư không chỉ học đánh đàn, còn xem ông ấy làm đàn. Tuy không có bản lĩnh làm nên một cây đàn tốt, nhưng sửa đàn thì tôi không ngại. Tôi lắp lại dây đàn chắc chắn, lại kiểm tra âm sắc lần nữa. Đang định bắt đầu thì Tề hoàng đế lại mở miệng:

“Không biết nhị vương phi định tấu khúc gì?”.

Tôi ngước mi, nhẹ giọng đáp:

“Cao sơn lưu thủy”.

Cầm sư ngồi trong góc nghe vậy ngóc đầu lên “à” một tiếng kinh ngạc. Tề hoàng đế cũng chăm chú nhìn tôi như muốn xem tôi là đang nói thật hay nói đùa. Tô Tiểu Thanh cao giọng:

“Nhị vương phi không phải muốn thắng tiểu nữ nên mới miễn cưỡng chọn khúc nhạc này chứ?”.

Tôi quay đầu làm bộ ngạc nhiên:

“Sao cơ? Bản phi cho dù muốn tranh cao thấp, cũng là nên so với Ngô tiểu thư chứ?”.

Ý tứ rất rõ ràng. Trong mắt tôi, cảm nghệ của cô ta chỉ được cái danh mà thôi, còn không bằng Ngô tiểu thư, tiếng đàn ít ra còn có thần, khiến người nghe dễ chịu. Tô Tiểu Thanh tức giận gờ tay chỉ tôi, môi mấp máy không nói nên lời. Tề hoàng đế mắng:

“Không được vô lễ”. Lại nhìn tôi nhẹ nhàng cười, không còn vẻ cợt nhả: “Nhị vương phi bắt đầu đi”.

Thật ra khúc nhạc tôi ưa thích là Quảng Lăng tán. Chỉ là khúc Quảng Lăng là điệu nhạc của sát thủ, không thích hợp để đánh cho hoàng đế nghe. Tôi vốn thích chơi đàn. Từ nhỏ đã theo cầm sư trong tổ chức học cảm nghệ. Nếu hỏi trên đời có điều gì khiến tôi vui vẻ, có lẽ là hai thứ: đàn và rượu. Mỗi lần hoàn thành nhiệm vụ, tôi sẽ gảy khúc Quảng Lăng tán, xem như dùng tiếng đàn tiễn đưa linh hồn của mục tiêu. Tôi không thương xót hay hối hận, như vậy rất giả tạo. Chỉ đơn giản, ngoài tiếng đàn, tôi chẳng có gì để gửi gắm cho những linh hồn chất chứa oán hận ấy!

Tôi thở nhẹ ra một hơi. Đánh đàn đòi hỏi yên tĩnh, kỳ nơi yến tiệc, lòng người nhiễu nhiễu. Không có tri âm, sao có thể đàn ra được tiếng lòng? Tiếc hận của Bá Nha những kẻ ngồi đây làm sao hiểu được? Tôi có lẽ cũng dung tục, trần thật giống họ mà thôi...

Tôi nhắm mắt, đưa thân thể vào trạng thái thiền. Quên đi bản thân đang ở hoàng cung, quên đi sự hiện diện cùng âm thanh khó chịu của đám người xung quanh. Mắt vẫn nhắm, tay tôi nhẹ nhàng gảy. “Cao sơn lưu thủy”, tên sao thanh vậy. Khúc nhạc này có nhiều biến thể. Tôi giống thầy của mình, thích phổ khúc thời Đường, không phân tách rạch ròi giữa sông và núi. Trong sông có núi, dưới núi có sông. Trong tâm hiện lên cảnh ngọn núi thấp thoáng trong sương mù lãng đãng, tôi chậm rãi lướt nhẹ tay trên bảy dây đàn. Âm thanh vang lên dịu dặt, khoan thai như khi đứng trên đỉnh núi, phóng mắt ra xa nhìn vạn vật, tâm hồn cũng trở nên khoáng đạt, ngấm “Cao sơn”. Âm điệu đột ngột biến tấu, réo rắt, dồn dập, âm sắc thì nhau chảy ra giống như trên núi cao bất ngờ hiện ra một ngọn thác ẩn sau làn sương. Tiếng nước đổ từ trên cao xuống, âm vang mạnh mẽ, bọt tung trắng xóa. Tôi thay đổi chỉ pháp, thầy tôi từng nói chỉ pháp không quan trọng, chỉ pháp tinh diệu chẳng qua chỉ để kẻ khác xem mà trầm trồ, chỉ cần bản thân hòa mình vào tiếng đàn là đủ. Nhưng với những khúc nhạc như thế này, chỉ pháp như lưu thủy hành vân lại rất có ích. Tôi thả hồn theo giai điệu, tự do trầm mình trong thác nước, theo dòng nước thả mình xuống dòng sông rộng bên dưới. Tiếng đàn nhỏ dần, réo rắt không ngừng nhưng âm thanh càng lúc càng thấp, giống như sông chảy ra biển, trôi đi không cách gì đưa tay giữ lại. Khúc nhạc kết thúc, tôi vẫn chìm trong dư âm vang vọng. Qua một lúc mới mở mắt, đứng dậy thì lễ với Tề hoàng đế rồi trở về chỗ ngồi.

Người đầu tiên lên tiếng không ngờ lại là Ngô tiểu thư. Cô gái trẻ ánh mắt trong sáng, đứng dậy cung kính cúi người nói:

“Tiểu nữ lần đầu tiên trong đời được nghe tiếng đàn tài hoa như vậy. Không chỉ chỉ pháp biến hoá tự nhiên, thủ pháp cồn, phấp, xước, chú lại càng tinh mỹ. E rằng trên đời không có người thứ hai có thể tấu “Cao sơn lưu thủy” sống động và chân thật như vương phi”.

Tôi gọi thái giám mang bình rượu mới, rót đầy ly, nâng tay cười chân thành. Ngô tiểu thư cũng vui vẻ hướng tôi kính rượu. Hai ly rượu cạn đáy. Không cần lời nói khách sáo. Tri âm khó cầu, có người yêu thích tiếng đàn của mình, tôi rất vui.

Tô Tiểu Thanh đứng bật dậy nói lời không phục:

“Chẳng qua là do đàn tốt, cũng không phải nhị vương phi cảm nghệ có gì đặc biệt...”.

Tôi đưa tay ra dấu, nhẹ nhàng cười:

“Đàn tốt vẫn ở kia. Tô tiểu thư nếu không phục, cứ việc trở tài”.

Tề hoàng đế chưa kịp nói gì, Tề Nhan huynh đệ đã phát tay ra về mặt kiên nhẫn:

“Không cần thi nữa. Vương phi của ta chịu tấu khúc, đã là phúc khí khó cầu, chỉ có kẻ điếc mới dám cười nhạo cảm nghệ của nàng. Đệ nói có sai không, hoàng huynh?”.

Tề hoàng đế háng giọng:

“Nhị đệ nói rất đúng ý trăm”.

Đúng lúc này thì một trận gió nổi lên. Mấy trăm người lần lượt ngã gục xuống bàn. Chỉ còn lại Tề hoàng đế, Tề Nhan và tôi. Sát khí kinh hồn tán đảm lại lần nữa bùng lên, nặng nề đến mức tôi có cảm giác không phải mình đang ở giữa một yến tiệc linh đình mà đang boi trong bể máu, khắp nơi đều là thi thể đứt đoạn. Tề hoàng đế và Tề Nhan cũng lần lượt ngã đi. Một bóng người từ trong đám sứ thần đứng lên, hướng về chỗ tôi mà bước tới. Ánh mắt kẻ này lạnh tới cực điểm, mỗi bước đi sát khí lại tăng thêm một bậc. Khi ông ta còn cách tôi năm bước chân, xung quanh đã có người thất khiếu chảy máu ngã lăn xuống thảm. Tôi ung dung rót rượu, kê bên môi lười biếng nhìn ông ta:

“Ông nghĩ giết chết hoàng thượng và mọi người ở đây xong có thể an toàn rời khỏi nơi này? Cho dù có thoát hiểm, cả đời có thể thoải mái sống trong sự truy đuổi của mấy chục vạn binh lính Tề quốc không?”.

Người đàn ông vẫn không thu hồi sát khí, lạnh lùng cười:

“Ngoài người ra còn có kẻ nào có thể đấu với ta? Cho dù mấy chục vạn quân, không biết nhân dạng còn có cách bắt được ta sao?”.

Thì ra là người Nhật Bản. Tôi cũng chuyển sang dùng ngôn ngữ mẹ đẻ của ông ta để nói chuyện:

“Ồ? Thì ra là một anh chàng trẻ tuổi. Ngạo khí không nhỏ nhỉ?”.

“Ông ta” nhưn mày có chút kinh ngạc:

“Người đoán được tuổi tác của ta? Còn có thể hiểu lời ta nói?”.

Tôi uống cạn ly rượu, đè ép cảm giác muốn bỏ chạy dưới chân. Ý chí sát phạt của kẻ này đúng là bậc thầy. Nếu đây không phải “chuyên môn” của mình, tôi e là cũng giống như Tề Nhan bất tỉnh nhân sự hoặc thậm chí hơn là giống vài người tinh thần không đủ mạnh, đứt tâm mạch mà chết. Tôi nhếch môi:

“Anh thay đổi giọng nói rất tốt, hóa trang cũng không tệ, mắt lò dò quả thật giống lão già năm, sáu mươi tuổi. Đáng tiếc lưng quá thẳng. Còn việc ta biết ngôn ngữ của anh, có gì lạ đâu. Anh chẳng phải cũng nói được ngôn ngữ của chúng ta ư?”.

Lưng anh ta thẳng, cho thấy đây là kẻ rất cao ngạo. Cho dù cải trang hoàn hảo đến mấy nhưng bản thân anh ta lại chẳng tự xem mình là lão già, khiến vai diễn của anh ta lộ ra sơ hở. Anh ta thu lại sát khí, bật cười ha hả:

“Thật thú vị. Không ngờ đến đây chơi một chuyến, lại có thể gặp được kẻ có bản lĩnh như người. Cơ hội hiếm có thế này, không đấu một trận chẳng phải uổng phí trời cao tác hợp? Hay là... người sợ?”.

Tôi tung người ngồi lên bàn, chắn trước Tề Nhan, tránh để anh ta chịu ngộ thương. Cong môi cười:

“Ta chưa từng tin vào thiên ý. Lưu Liễm này, gặp thần giết thần, gặp phật giết phật. Đã từng sợ qua cái gì? Anh đã tự nhận có bản lĩnh, vậy thử xem anh còn sống được không hãy nói”.

Tôi thu thập toàn bộ khí tức trên người, phóng ra sát khí bắn thẳng vào đối phương. Không giống anh ta, sát khí lan rộng khắp Ngự hoa viên. Công kích của tôi là mũi thương, không rộng nhưng đậm đặc, trực chỉ anh ta mà xông tới, không chút lưu tình. Gã đàn ông trẻ thoảng cau mày, tôi lại tăng thêm một tầng rồi một tầng, khuôn mặt già nua rúm ró vì bị sát khí thổi tung cơ mặt giả tạo. Nhưng hai chân anh ta một phen cũng không xê dịch. Tay anh ta khẽ vung lên, tôi liền búng người lùi ra xa đu trên thân cây phía sau. Gã trai bí ẩn phì cười, tôi mới nhận ra mình đã đề phòng hơi quá, anh ta không có ám khí. Anh ta lại neho mắt nhìn tôi đang đu ngược người trên cây cao:

“Ngươi là sát thủ? Một vương phi sát thủ, đúng là thú vị tới cực điểm”.

Tôi mỉm cười:

“Như nhau cả thôi”.

Thấy tôi nói móc, anh ta cũng không giận. Cứ cười như rất vui vẻ khoái trá mà không biết gương mặt anh ta lúc này đã biến dạng, cười như vậy thật là khủng bố! Anh ta chỉ tay vào Tề Nhan, lại hát cảm về chỗ Tề hoàng đế:

“Một người là đàn ông của ngươi, một kẻ là cừu địch chí tôn. Nếu ta động thủ, ngươi sẽ cứu ai đây? Ta rất tò mò muốn biết”.

Tôi đáp xuống đất, nhàn nhàn nói:

“Chẳng cứu ai cả. Đợi anh xử bọn họ xong, tôi xử anh trả thù cho anh em họ là được”.

Đùa à? Đánh nhau với cao thủ còn phân tâm giải cứu kẻ khác, tôi cũng đâu có bị ầm đầu. Anh ta im lặng nhìn tôi không chớp mắt. Lúc lâu mới hài lòng gật đầu:

“Ta thích ngươi. Tặng ngươi mấy viên thuốc, nhưng ta cũng không có hào phóng, không tặng không cho cả đám người ở đây được”.

Tôi cười đi tới xòe tay ra:

“Ba viên là đủ”.

Anh ta móc ra lọ thuốc, dốc ra đúng ba viên, còn lại coi như vật báu lập tức cất kỹ vào trong ngực áo. Tôi đưa lên mũi ngửi, quả thật không có độc, lại còn là thuốc quý. Bỏ vào miệng một viên, nhét vào miệng Tề Nhan một viên, khuyến mãi cho anh ta thêm ngụm ngược trả. Rồi bước tới chỗ nữ quyền, lặp lại tương tự, giúp Ngô tiểu thư uống thuốc, thậm chí may mắn vì cô gái này không đến nỗi bị thương nặng.

Gã trai trẻ tròn mắt nhìn tôi hỏi:

“Ngươi không cứu hoàng đế kia lại đi cứu một tiểu thư quan lại?”.

Tôi hừ một tiếng rất không vui:

“Hoàng đế là người, con quan lại không phải người? Đàn ông là người, phụ nữ không phải người chắc?”.

Tôi không nhân cơ hội cho Tề Quán một đao kết liễu xem như đã nhân từ lắm rồi. Cứu anh ta? Tôi chưa có tốt tới mức ấy! Hơn nữa anh ta cũng đâu đã “nghèo”, nội thương vài tháng rồi cũng khỏi thôi. Anh ta gục ngã cùng lúc với Tề Nhan chứng tỏ võ công của anh ta cũng không đơn giản rồi.

Người trước mặt gãi gãi mũi:

“Ta chỉ tò mò thôi, ngươi giận cái gì. Bọn chúng có lẽ sắp tỉnh rồi. Ta đi trước đây, rảnh rồi sẽ tới phủ chơi với ngươi”.

Tôi xoa xoa tay. Anh ta không đi nhanh đợi Tề hoàng đế mở mắt ra nhìn thấy tôi và kẻ này đứng một chỗ nói chuyện, còn không gán cho tôi tội mưu phản mới lạ. Gã trai đi rồi, tôi quay lại bàn, kiểm tra hơi thở Tề Nhan. Sau đó úp mặt xuống bàn... ngủ!

Bạn đang đọc truyện *Nhị Vương Phi Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Lưu Liễm

Khoảng nửa canh giờ sau, Tề Nhan lay lay tôi, giọng nói gấp gáp:

“Oánh nhi! Oánh nhi!”.

Tôi ngẩng đầu giả bộ hoảng hốt nhìn xung quanh. Tề Nhan vội hỏi:

“Nàng không sao chứ? Trong người thấy thế nào?”.

Tôi khàn giọng:

“Đa giống như bị kim châm, ngực có hơi đau”.

Những lời này không phải nói dối. Da thịt bị thương là do sát khí kinh khủng của kẻ kia. Còn ngực đau là do tôi dùng sát khí tấn công gã. Cái trò giết người bằng tinh thần này không phải không có nhược điểm. Nếu không trước kia đi làm nhiệm vụ chỉ cần liếc mắt giết mục tiêu là đủ, cần gì học dùng vũ khí. Hiệu quả tuy rằng lớn, nhưng tổn thương lên thân thể chính mình không nhỏ. Nếu không có viên thuốc của gã đàn ông Nhật Bản, tôi đã không nhận được mà thổ huyết rồi. Hơn nữa lúc tấn công gã ta, nếu có kẻ khác đánh lén, tôi sẽ chết không kịp ngáp. Nên lúc tay gã cử động, tôi liền phóng lên cây. Bởi vì một khi dùng sát khí tấn công, khả năng phòng thủ sẽ giảm xuống ở mức zero.

Tề hoàng đế ôm ngực ho một tiếng ngồi dậy.

Đám nữ quyến đều chưa ai tỉnh, tôi nếu không sút mề gì ngồi đây sẽ khiến Tề Quán nghi ngờ, liền vận khí đẩy máu ú trong cuống họng ra ngoài. Tôi cố tỉnh diễn cho Tề hoàng đế xem nên dù chỉ có chút máu nhưng lại dùng lực phun mạnh ra ngoài, nhìn một mảng đỏ tươi đến lóa mắt, tôi hài lòng gục vào người Tề Nhan ngất xỉu, đầu chôn trong ngực anh ta kín đáo nói:

“Ta không sao, đừng để hoàng thượng nhìn ra ta biết võ”.

Tề Nhan nghe xong không những không yên lặng mà còn la hoảng:

“Oánh nhi! Oánh nhi! Nàng đừng dọa ta!”

Tôi mở cò trong bụng. Anh chàng này đúng là có tố chất diễn viên chuyên nghiệp! Tề Quán bên kia cũng lay tỉnh hoàng hậu, rồi lại hô gọi Hương phi cùng một đám oanh yến của anh ta. Thật đúng là bận rộn! Tề Nhan bế tôi đặt lên người, để tôi tựa đầu vào vai anh ta, một tay đỡ chân tôi, tay còn lại lăn xe rồi đi. Rồi khỏi Ngự hoa viên, anh ta giao tôi cho thuộc hạ của mình dẫn đưa tôi về Tướng phủ, bản thân thì quay xe trở lại giúp Tề hoàng đế điều tra sự việc.

Tôi ở trong xe ngựa điều dưỡng lại khí tức hỗn loạn. Gã đàn ông kia quả thực không tầm thường chút nào. Sát khí của anh ta có thể phủ khắp Ngự hoa viên rộng lớn, một lúc hạ gục được mấy trăm người, đừng nói Tề Nhan không chống đỡ nổi, tôi hiện tại hô hấp còn chưa thể bình ổn, cả người đau đớn. Trên đời này, người có bản lĩnh lớn như vậy, chỉ có thầy dạy trong tổ chức mới có thể cùng anh ta so một trận. Tôi miễn cưỡng giao đầu cùng anh ta thì được, nếu cả hai đều dốc toàn lực, kẻ chết trước chỉ có thể là tôi!

Đến Tướng phủ, anh trai hồ ly hốt hoảng gọi nhưng vì tránh tai mắt kẻ khác dòm ngó, tôi vẫn giả vờ bất tỉnh. Đến khi anh trai bế vào trong viện, định giúp tôi kiểm tra thương tích thì tôi mới mở mắt ngồi dậy. Anh trai gấp giọng:

“Muội tỉnh rồi? Bị nội thương sao? Đại ca giúp muội đã thông kinh mạch”.

Tôi vỗ vỗ vai anh trai:

“Trong cung có chuyện, muội không sao, không đáng ngại. Cha sắp về chưa?”.

Anh trai thờ phào, lại lắc đầu tỏ ý cha vẫn chưa về phủ. Tôi ngáp một cái, kéo chân quay lưng lại:

“Khi nào cha về thì huynh nhớ gọi muội dậy, chúng ta cùng đón năm mới. Muội ngủ một chút cho lại sức”.

Không nghe anh trai đáp lời, chỉ có chân trên người được kéo lên cao, góc chăn được dèm cẩn thận, sau đó tiếng bước chân nhỏ dần.

Tôi nghi ngại hơn một canh giờ thì cảm nhận bên cạnh có người, liền mở mắt, trông thấy Tề Nhan không ngồi xe lăn mà ngồi bên cạnh giường, sắc mặt nhợt nhạt. Tôi ngồi dậy, hỏi:

“Trong cung thế nào rồi?”.

Anh ta không trả lời, chỉ lẳng lặng nhìn tôi. Đôi mắt như đầm sâu, có nghi hoặc, có buồn bã, còn có cả tia cảm xúc mà tôi không nắm bắt được. Tề Nhan nhìn tôi rất lâu rất lâu, đến lúc tôi sắp không nhận được nữa muốn mở miệng thì Tề Nhan lại hỏi:

“Thật ra nàng là ai?”.

Tôi ngơ ngẩn:

“Sao?”.

Tề Nhan nghiêng đầu, đưa tay định chạm vào tóc tôi lại giống như trên người tôi có thuốc độc, giật mình rút tay về. Giọng anh ta trong phòng vang lên khe khẽ:

“Tại sao nàng biết ngôn ngữ ngoại quốc? Trước đây ta vẫn luôn thắc mắc sao một tiểu thư của Tướng phủ lại học cách dùng đao giết người? Ta vẫn luôn đợi nàng sẽ cho ta biết đáp án. Lúc kẻ lạ mặt kia tấn công, giây phút ngất đi ta đã lo sợ biết bao. Sợ nàng bị thương, sợ nàng mất mạng. Trong mơ màng lại nghe thấy nàng cùng kẻ đó nói chuyện. Ta từng ở trên chiến trường chém giết đỏ mắt, nhưng cho dù trận đánh gian nan nhất, máu chảy thành sông cũng chưa từng thấy qua sát khí kinh khủng như vậy. Ngay cả một tướng quân như ta còn không chống đỡ nổi, một nữ nhi nhỏ tuổi như nàng sao vẫn có thể ung dung ngồi đó? Được sát khí nặng nề như thế. Oánh nhi, nàng đã chém giết bao nhiêu lần rồi? Ta đã hỏi nhạc phụ và đại ca nàng, bọn họ đều không biết vì sao nàng biết võ, cũng nói nàng so với lúc nhỏ tính cách trái ngược nhau. Nàng nói đi, bí mật của nàng là gì?”.

Từng câu từng chữ của anh ta giống như chùy sắt nặng ngàn cân ập vào mặt tôi. Giọng tôi có chút run rẩy:

“Anh đã nói cho cha ta và đại ca rồi?”.

Tề Nhan gật đầu. Tôi chỉ muốn xông lên đâm cho anh ta một phát. Kê này sao lại đáng ghét như vậy? Anh ta có biết khó khăn lắm tôi mới có... Tôi nghiêng răng cắn phần, tập trung toàn bộ sát khí tấn công kẻ trước mặt. Tôi biết hiện giờ tôi không đánh thắng nổi anh ta, muốn giết anh ta chỉ có thể dùng tới sát khí. Trong cái nhìn điên cuồng, phần hận của tôi, Tề Nhan mở to mắt bàng hoàng. Anh ta không bỏ chạy, cũng chẳng tấn công. Tôi càng giận dữ hơn. Anh ta dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì mà đối với tôi như vậy? Ngực đau đớn, muốn ngăn nhưng không ngăn nổi. Tôi phun máu, thấm ướt ngực áo Tề Nhan. Lần này chẳng có Tề hoàng để làm khán giả, tôi không phải diễn kịch cho ai xem. Tề Nhan hốt hoảng nắm vai tôi mà lắc:

“Oánh nhi?”.

Kẻ này thật đáng ghét, tôi bị nội thương anh ta lại cứ lay như vậy, sắp tâm muốn tôi chết chắc? Tôi hất tay anh ta, khóe miệng nhếch lên cười rạo rờ như hoa mùa xuân:

“Oánh nhi? Ta không phải Trương Oánh. Ta là Lưu Liễm. Anh hỏi ta đã giết bao nhiêu người? Ha ha, nhiều lắm, nhiều tới mức chẳng thể nhớ nổi. Tại sao ta học cách dùng đao giết người? Tại sao ta phải học cách dùng đao giết người? Ta có thể chọn lựa sao? Lúc những đứa trẻ khác ở khu vui chơi được cha mẹ dắt tay, cười nói vui vẻ. Ta ở đâu? Lúc những thiếu nữ đồ mặc mang socola đi tặng bạn trai. Ta ở đâu? Còn có thể ở đâu đây? Bọn họ có thể đi học, đi chơi, hạnh phúc yêu đương, kết hôn sinh con. Ta chỉ có thể đi giết người. Anh bảo ta muốn học cái gì anh sẽ dạy ta cái đó. Vậy nhị vương gia, anh nói xem, anh có thể dạy ta thứ gì đây?”.

Tề Nhan lắc giọng:

“Lưu Liễm?”.

Tôi nhướn miệng cười:

“Đúng vậy. Ta mượn xác hoàn hồn. Sao nào? Có phải anh sợ rồi không? Hiện tại ta thế này không thể phản kháng. Muốn lập tức một kiếm lấy mạng ta? Hay muốn quăng ta lên giàn lửa, thêu cho tới khi ta hiện nguyên hình?”.

Tề Nhan vươn tay ra, tôi nheo mắt, anh ta muốn bóp cổ tôi? Rất tốt, vẫn hơn là chết cháy. Bàn tay kia run run rồi lại bình thản. Ngón tay thon dài nhẹ nhàng lau vết máu trên miệng tôi. Trên môi chỉ vương chút tơ máu, anh ta lại lau thật là lâu. Cứ lặp đi lặp lại động tác chà xát, lại chuyển sang vuốt ve khuôn mặt tôi. Đây? Không phải muốn nhân cơ hội ăn đậu hủ tôi đây chứ? Tôi định hất văng tay anh ta. Tề Nhan lại kéo mặt tôi đặt lên vai anh ta. Tôi mở to mắt nhìn khoảng trống trước mặt. Làm gì đây hả?

Giọng nói Tề Nhan gần trong gang tấc, nghe thật điềm tĩnh:

“Liễm nhi, ta sẽ dạy nàng sống vui vẻ”.

Tôi vùng vằng đẩy Tề Nhan, ai là Liễm nhi của anh ta. Gọi ngang nhiên như vậy. Tôi ngẩng đầu trông thấy ánh mắt dịu dàng, Tề Nhan đang cười. Thật là đáng ghét, tôi lập tức tung một nắm:

“Anh nói nghe hay lắm. Sao anh lại nói cho cha và đại ca ta? Có biết khó khăn lắm ta mới có...”.

Tôi nuốt hai từ “gia đình”. Buồn bã cúi đầu. Tề Nhan ôm mặt vừa bị tôi đánh, giả bộ đau lòng gọi:

“Liễm nhi”.

Tôi lờm. Còn gọi nữa có tin tôi thiên anh không hả? Còn định đấu khẩu với anh ta thì có tiếng gõ cửa:

“Vương gia, Oánh nhi đã tỉnh chưa?”.

Tôi lo lắng, lại tức giận trừng mắt nhìn kẻ đầu sỏ bên cạnh. Tề Nhan lại đưa tay giữ mặt tôi đối diện với ánh mắt anh ta, chậm rãi nói:

“Nhạc phụ và Khanh huynh không phải kẻ hồ đồ, sẽ không hại nàng. Nếu nàng xem họ là người nhà, thì hãy nói cho họ sự thật. Cả đời giấu giếm, thì tình thân đó đâu phải là thật lòng”.

Anh ta nói xong xoa xoa đầu tôi rồi thân nhiên đi mở cửa. Mẹ kiếp, anh nói hay lắm. Nhưng đây là thời đại phong kiến đó, có biết không hả? Kẻ phản bội sẽ bị bỏ rọ thả sông đấy!

Tề Nhan hai chân chạm đất, đẩy cửa đi ra ngoài. Người đàn ông ngoài cửa vẫn mặc trang phục võ tướng, bước vào rồi đóng cửa. Tôi mím môi, “trận” này không dễ đánh!

Trương Khải đi tới đứng trước mặt tôi. Có lẽ ông ấy không muốn ngồi cạnh tôi trên giường? Tôi đi chân trần, hơi lạnh sàn nhà đêm đông từ lòng bàn chân truyền lên, tim cũng lạnh đi. Tôi khó nhọc mang chiếc ghế trong góc phòng đặt trước giường, gượng gạo cười:

“Trương đại nhân ngồi đi”.

Trương Khải kinh ngạc nhìn tôi, nhưng vẫn ngồi xuống ghế. Tôi thành thật ngồi trên giường, đợi “tra khảo”. Trương Khải lại hỏi:

“Vết thương trên người con... để ta gọi đại phu...”.

Tôi ngất lịm:

“Đại nhân không phải trong lòng có thắc mắc sao? Đại nhân hỏi đi”.

Trương Khải hít sâu một hơi, nhìn thẳng vào mắt tôi:

“Con không phải Oánh nhi của ta? Vậy Oánh nhi của ta đâu?”.

Tôi đón lấy ánh nhìn của Trương Khải, nói rõ sự thật:

“Trương Oánh đã chết rồi. Sau khi rơi xuống hồ một ngày. Chết trong lúc hôn mê. Đây là cơ thể của cô ấy, nhưng linh hồn con gái ngài đã không còn ở đây nữa rồi”.

Có lẽ giống tôi, hồn vô tình nhập vào thân xác người khác mà sống tiếp. Cũng có thể đã tan hết hồn phách. Tôi chờ đợi con gái của Trương Khải, nhưng ông ấy chỉ thần thờ ngơ ngác. Qua một lúc Trương Khải hai tay ôm mặt, vai run rẩy kịch liệt. Tôi hiểu cảm xúc của Trương Khải. Ông ấy tự trách vì không bảo vệ được con gái, nếu có thể cẩn thận hơn, để tâm hơn, cô bé có lẽ đã không đến mức chết đi lặng lẽ như vậy. Tôi yên lặng ngồi, đợi Trương Khải bình ổn cảm xúc.

Lát sau Trương Khải ngẩng đầu, mắt đầy tơ máu mờ đục. Tôi cảm thấy sinh ra trên đời có được cha mẹ yêu thương còn quan trọng hơn có được tình yêu đôi lứa. Đáng tiếc, hai kiếp làm người, tình thân với tôi có lẽ đều là thứ vô duyên, tôi không có phúc phận để nhận. Trương Khải giọng khàn đặc:

“Con tại sao lại đến nơi này?”.

Ông ấy trách tôi? Cho rằng vì tôi xuất hiện nên cướp đi sinh mệnh của Trương Oánh? Tôi gấp gáp phản trả:

“Con gái ngài không còn, linh hồn ta mới xuyên đến. Ta...”.

Trương Khải thấy tôi thanh minh thì hắng giọng:

“Ta biết. Ta chỉ không hiểu tại sao con lại... ở trong thân thể Oánh nhi? Con là ai?”.

Tôi thở phào, cắn cắn môi dưới:

“Ta tên Lưu Liễm. Sau khi chết, tinh dật đã ở trong cơ thể con gái ngài. Ta cũng không rõ tại sao. Có lẽ vì ta và cô ấy giống nhau như đúc”.

Không chỉ gương mặt mà từng tác da thịt, tôi và Trương Oánh đều y hệt nhau, còn giống nhau hơn cả chị em song sinh. Có lúc tôi buồn cười nghĩ, phải chăng Trương Oánh là tiền kiếp của tôi? Trương Khải kéo bàn tay tôi đang nắm chặt trên đùi, đặt vào giữa hai tay ông, trong giọng nói có sự đau lòng và quyết tâm:

“Con có đồng ý làm con gái Trương Khải này? Có thể tiếp tục gọi ta là cha không?”.

Tôi mở to mắt, lắp bắp:

“Ta... con... có thể... gọi như vậy sao? Có thật không? Có thật không ạ?”.

Mắt đã cay cay, tôi kìm nén không chớp mắt, muốn nhìn cho rõ. Đối phương gật đầu xác nhận:

“Tất nhiên là được. Ta gọi con là Liễm nhi, con lại gọi ta là cha. Con gọi đi, cha muốn nghe con gọi”.

Ông ấy không xem tôi là thể thân của Trương Oánh, là thật lòng muốn nhận tôi là con gái sao? Tôi thật sự có thể có cha, có gia đình ư? Tôi mấp máy môi, run rẩy gọi:

“Cha...”.

Cha liên tục gật đầu, nước mắt lăn xuống, vừa khóc vừa cười:

“Ngoan lắm. Liễm nhi ngoan lắm. Gọi lại lần nữa!”.

Tôi nghẹn ngào khóc lớn:

“Cha! Cha! Cha! Cha...”.

Cha ôm tôi vào lòng, ôm rất chặt. Vừa xoa lưng cho tôi, vừa an ủi:

“Đừng khóc. Đừng khóc. Con ngoan của ta, đừng khóc”.

Sao tôi có thể không khóc? Tôi đã thề gọi cha cả đời. Lúc tôi chết đi trong ánh lửa bom nổ, tôi đã cười mà nghĩ, chết rồi đi đâu thôi có lẽ tôi sẽ có thể giống người khác, có được người thân. Tôi ôm lấy tấm lưng to lớn của cha, nấc nghẹn:

“Tại sao... con không phải con ruột... cha không ghét bỏ con ư?”.

Trên đầu có tiếng thờ dài bất đắc dĩ:

“Đứa ngốc. Con cũng như Khanh nhi, ta sao lại ghét bỏ con được. Không phải do ta sinh ra thì sao, có thể làm cha của hai đứa, ta rất vui, rất tự hào”.

Tôi sợ hãi, lại thấy nước mũi mình tèm lem bôi lên võ phục của cha thì ngượng ngùng ngồi dậy. Cha vỗ vỗ đầu tôi, lại thờ dài nặng nề:

“Cha có lỗi với Oánh nhi...”.

Tôi vội lắc đầu:

“Đâu phải lỗi của cha. Là bọn người nhĩ di nương thâm độc. Cha đừng tự trách. Oánh nhi, muội ấy có lẽ giống con, đang ở một thời đại khác tiếp tục sống. Cũng có thể muội ấy đã đầu thai chuyển kiếp, tiếp nhận một sinh mệnh mới. Con chết rồi vẫn có thể sống lại, có thể thấy trên đời còn có những chuyện kỳ lạ chúng ta không ngờ đến. Muội ấy nếu biết cha vì mình mà đau lòng, tổn hại sức khỏe sẽ buồn lắm”.

Cha ngời ngoai gạt đầu. Như nhớ ra cái gì lại thấp giọng nói:

“Khanh nhi hình như giận lắm! Bảo con dám lừa chúng ta. Nó đang ở trong sân uống rượu. Con lừa dối mà nói. Nếu nó dám bắt nạt con, cha sẽ phạt đòn nó!”.

Tôi “a” một tiếng, ở trong sân viện của tôi? Vậy này giờ tôi khóc lóc chẳng phải là bị nghe hết rồi? Mất mặt chết mất! Anh trai hồ ly không biết sẽ trêu chọc tôi thế nào đây, mà... có chịu nhận tôi không? Tôi ngẩng đầu mỉm cười:

“Cảm ơn cha. Có thể làm con gái của người, con rất biết ơn, rất hạnh phúc”.

Cha thật lòng coi tôi là người thân, còn sợ tôi bị đại ca bắt nạt. Tôi biết phân lượng đại ca trong lòng ông. Có thể khiến cha nói ra lời như vậy, tôi không cần nghĩ ngợi lung tung, lo lắng cha chỉ vì thương hại mà nhận tôi nữa. Cha lại vỗ vỗ vai tôi:

“Cha cũng vậy”.

Cha rời đi. Tôi khoác áo, mang giày bước ra sân. Trong viện không trồng hoa, bên ngoài chỉ có hương rượu nồng đượm. Chàng trai trẻ ngồi bên bàn đá, dưới chân lán lóc mấy vỏ rượu rỗng. Bóng lưng trắng tỏa hơi lạnh. Tôi rụt rè đi tới gọi:

“Đại ca”.

Người trước mặt không quay đầu, giọng xa lạ:

“Ai là đại ca cô?”.

Tôi khó khăn bước tới, nín nín tay áo người đó:

“Ta biết lừa gạt mọi người là ta không tốt. Ta cũng không phải muốn tranh thủ tình cảm của cha và đại ca. Ta chỉ sợ hai người không thể chấp nhận sự việc quá hoang đường này. Ta...”.

Cánh tay tôi bị hất ra, bên cạnh có giọng nói trào phúng:

“Lừa cũng lừa rồi. Cho dù...”.

Chưa nói hết câu đã gạt mình gọi:

“Liễm nhi”.

Tôi nhìn lòng bàn tay đầy máu tươi, trong miệng đầy vị tanh tươi. Khó nhọc chống tay lên bàn đá, nghiêng đầu sang giả bộ giận dữ:

“Huynh gọi muội như vậy, là đã chịu nhận muội muội này rồi. Vì sao còn bày ra bộ dáng lạnh lùng dọa người như vậy? Muội sẽ báo cha phạt huynh một năm không được uống rượu...”.

Không chống đỡ thêm được nữa, tôi gục xuống, ngã vào vòng tay một người. Đại ca ôm tôi hậm hực nói:

“Ta không dọa được muội, ngược lại muội lại dọa ta thế này...”.

Tôi cố nặn ra một nụ cười:

“Muội không sao. Đại ca chịu nhận em gái, muội vui lắm...”.

Tôi ngấm cười ngất đi.

Bạn đang đọc truyện *Nhị Vương Phi Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Âm áp

Tôi ngủ một ngày một đêm, lúc tỉnh dậy đã là rạng sáng ngày mừng hai. Tề Nhan huynh đệ ngồi bên cạnh giường, trên người vẫn mặc bộ quần áo của... năm ngoái. Cái anh chàng này, không phải là túc trực bên cạnh tôi cả một ngày đấy chứ? Anh ta đúng là rồi hoi. Có điều nội thương của tôi quả thực không nhẹ. Ba lần ói máu liên tiếp, cũng may cơ thể này đã được tôi rèn giữa một thời gian. Nếu không cũng chẳng đơn giản chỉ ngủ một ngày một đêm thôi đâu, mà ngủ thẳng một giấc đi gặp Diêm Vương đánh đàn cho ông ta rồi nghe ấy chứ!

Nghĩ nghĩ lại thấy bức bối. Kẻ bên cạnh này, nếu không phải anh ta mang tôi vào cung, làm tôi bị nội thương còn khiến tôi bại lộ thân phận, lại chộc tức khiến tôi nổi điên thì tôi đâu có đến nỗi thế này. Tề Nhan giọng khàn đặc gọi:

“Liễm nhi”.

Tôi lườm anh ta muốn rách mắt. Không thèm để ý anh ta nữa, xoay lưng lại giả vờ ngủ tiếp. Tề Nhan thở dài:

“Lại giận đối gì nữa thế?”.

Tôi bật dậy định chửi cho anh ta một trận, lại nhìn thấy vết máu loang lổ trên áo Tề Nhan. Nhớ tới chuyện tối hôm trước. Ngó lên trên, sắc mặt anh ta có vẻ không được tốt? Da dẻ tái xanh, quầng mắt thâm đen, môi cũng nhợt nhạt. Anh ta ở trong cung cũng đã bị nội thương, tuy rằng đã uống thuốc tốt nhưng tôi lại dùng sát khí tấn công anh ta lần nữa... Tôi từ tức giận chuyển sang áy náy:

“Anh không khỏe sao không đi nghỉ, ngồi ở đây làm gì...”.

Tề Nhan mỉm cười. Lúc này bên ngoài vàng dương vừa ló dạng, ánh nắng ban mai xuyên qua lớp giấy dán ở cửa, khiến căn phòng trở nên sáng hơn rất nhiều. Màu vàng như mặt nhuộm cả nụ cười của Tề Nhan, đẹp dịu dàng như một bức tranh. Trong cái nhìn dịu dàng ấy, giọng Tề Nhan như sương đầu cành, khẽ lay động rồi theo thân cây chảy xuống, hòa tan vào đất mềm:

“Nàng thế này sao ta có thể an tâm được. Cha và đại ca nàng cũng rất lo lắng, trông chừng nàng cả ngày. Khanh huynh khuyên mãi nhạc phụ mới đồng ý về phòng nghỉ ngơi. Nàng đúng là biết cách khiến chúng ta đau lòng”.

Tôi gãi gãi mũi, chân thành nói:

“Cảm ơn anh, Tề Nhan!”.

Nếu không nhờ anh ta, hiện tại tôi không thể nhận cha và anh trai, không có được tình thân ấm áp đến không dám tin. Tề Nhan nói không sai, nếu vẫn tiếp tục giả vờ là Trương Oánh, cho dù giấu được cả đời, liệu tôi có thoải mái hưởng thụ tình thân mà đáng lẽ ra thuộc về người khác hay không? Trong lòng tôi sẽ hổ thẹn. Hơn nữa lúc nào cũng phải nói dối, che che giấu giấu, tôi sẽ không thể tin tưởng họ trọn vẹn, cũng sẽ cảm giác bản thân giống như trước, cô độc không có ai thật lòng với mình. Hiện tại, tôi rất vui, cũng rất nhẹ nhõm. Mà điều này là nhờ Tề Nhan. Nên tôi thật tâm biết ơn anh ta.

Nụ cười trên môi Tề Nhan càng dịu dàng hơn:

“Nàng vui, ta mới vui”.

Tôi bĩu môi. Lại sến rồi. Có phải đang diễn kịch cho anh trai của anh xem đâu. Định nói mấy câu châm chọc anh ta, bụng đột nhiên kêu “ọc” một tiếng... Tôi ngẩng đầu chớp chớp mắt. Tề Nhan nhướn mày làm bộ ngạc nhiên:

“Nàng cũng biết đói bụng? Ta tưởng Liễm nhi mình đồng da sắt, không biết đói là gì?”.

Tôi trừng mắt:

“Ai mình đồng da sắt hả?”.

Tính nói “Anh thử nhịn một ngày một đêm không ăn gì xem có đói không?”, lại nhớ ra anh ta ở đây suốt, quần áo không thay, có lẽ cũng chưa ăn gì thật. Tề Nhan vạch tội:

“Nàng dám một mình tuyên chiến với kẻ kia, cho dù nàng có bản lĩnh, nhưng kẻ đó có thể chỉ dùng sát khí hạ gục mấy trăm người. Liễm nhi, nàng không sợ sao?”.

Tôi hỏi lại:

“Tại sao phải sợ? Nếu ta sợ hãi thì có thể làm gì? Giã chết hay bỏ chạy? Có tác dụng gì không? Thua, cùng lắm là bỏ ra một mạng. Có chết cũng là chết sau khi phân thắng bại. Nếu chưa giao đấu đã đầu hàng, không phải quá nhu nhược ư?”

Tề Nhan cau mày:

“Kẻ đó không phải nhằm vào nàng. Sao phải cứng rắn đối chọi với hắn? Nàng có thể...”

Tôi ngắt lời:

“Ta có thể làm gì? Đánh thức anh? Kẻ đó chỉ dùng ba phần khí tức, anh đã không trụ nổi. Nếu dốc toàn lực, anh chỉ còn đường chết mà thôi”.

Hơn nữa, từ trước đến nay, tôi chưa bao giờ có ý nghĩ dựa dẫm vào bất kì người nào. Đơn độc sống, đơn độc hành động sẽ tạo cho bản thân thói quen tự lực cánh sinh trong mọi hoàn cảnh. Tề Nhan bị tôi nói trắng ra như vậy thì chẳng cãi lại được, không vui nói:

“Về sau đừng như vậy nữa. Còn kẻ kia có lai lịch thế nào?”

Tôi nhớ tới tên “khùng bố” kia, nhún vai không bận tâm:

“Là người Nhật Bản, chưa đến ba mươi tuổi. Anh ta tính tình quái đản, có lẽ chỉ ham vui nên đến quấy phá thôi. Nếu muốn anh ta đã giết hoàng thượng rồi, chứ chẳng bỏ đi nhẹ nhàng như vậy. À, trong cung thì sao, hoàng thượng nói thế nào?”

Tề Nhan nghe vậy cũng không ngạc nhiên, lại đáp:

“Hoàng thượng không điều tra ra được. Không rõ huynh ấy có phát giác ra sự có mặt của kẻ đó không, nhưng số lượng quan khách vẫn không vắng ai, chỉ chết mấy người. Trách nhiệm bị quy cho phòng ăn, hoàng thượng nói trong rượu có kỳ độc, chém đầu tổng quản của Ngự thiện phòng rồi gọi thái y “giải độc” cho mọi người”.

Nói vậy kẻ kia hẳn là trà trộn vào đám sứ thần? Tuy rằng có nhiều nước cử sứ thần đến dự tiệc, các sứ thần kia cũng không thể nhận ra có dư người. Nhưng anh ta ung dung ngồi đó, gan đúng là không nhỏ. Chỉ xui xẻo cho viên tổng quản kia, bị Tề Nhan để mang ra làm bia đỡ. Thôi, dù sao không tổn hại tới tôi thì tôi chẳng cần để ý làm gì.

Tôi kéo chân định đứng dậy đi tìm đồ ăn, mới để ý Tề Nhan không ngồi trên xe lăn mà ngồi trên ghế gỗ. Đêm trước cũng vậy, chẳng phải bình thường anh ta rất cẩn thận hay sao? Ngay cả người trong Vương phủ cũng không ai biết nhị vương gia “tàn tật” vốn không hề bị tật gì cả. Tôi ngừng đầu nói ra thắc mắc:

“Xe lăn đâu? Anh tin tưởng cha và đại ca ta sao? Cho dù tin tưởng hai người họ, nhưng trong Vương phủ còn có không ít người, sao anh lại bất cẩn như vậy?”

Không phải đầu bị lừa đá hồng rồi chứ hả? Tề Nhan cúi nhìn xuống chân, lại nhìn tôi mỉm cười:

“Ta khuyên nàng nói thật chuyện thân phận, nếu bản thân ta vẫn ngồi xe lăn, nàng nhìn thấy sẽ có cảm giác bất an, không thể tin tưởng được người khác. Mà nhạc phụ và Khanh huynh sau khi biết bí mật của ta sẽ không còn khó chấp nhận đối với kỳ ngộ của nàng, trong đầu bọn họ sẽ có suy nghĩ, ai mà không có nỗi khổ trong lòng, cũng bớt đi kinh hoàng, dùng thái độ bình tĩnh xem xét sự việc. Nàng an tâm, trong viện của nàng không có người nào khác. Không ai nhìn thấy ta hai chân lành lặn”.

Anh ta lại còn dùng “ám thị tâm lý” cơ đấy. Chỉ là... sự chu đáo của Tề Nhan khiến tôi có cảm giác rất dễ chịu. Nghĩ lại thì con người anh ta cũng không đáng ghét lắm... Ngoài việc cứ xưng hô thân mật ra, lại hay “uy hiếp” tôi, tính tình thật ra không tệ. Tôi vừa mang giày vừa hỏi:

“Ta mượn xác hoàn hồn, anh không thấy sợ sao? Không thấy “kinh dị” à?”

Người cổ đại chẳng phải rất sợ ma quỷ? Anh ta lại đón nhận thản nhiên như vậy. Tề Nhan vênh cằm:

“Bản vương có gì phải sợ”.

Tôi lừ mắt. Kẻ này lại trẻ con rồi. Tôi đứng dậy liếc nhìn anh ta:

“Xe để ở đâu?”

Tề Nhan chỉ tay ra ngoài sân. Tôi gật đầu, nghiêm khắc nói:

“Sau này phải cẩn thận một chút. Tuy nói ở viện của ta không có ai, nhưng nếu có kẻ cố ý rình rập thì sao? Nhị di nương là kẻ thù của cha con ta, cho dù bà ta chết rồi, nhưng con gái bà ta lại được cứu. Ta vẫn lo kẻ địch sẽ không dễ dàng từ bỏ. Chuyện anh giả tàn tật là khi quân phạm thượng, tên đầu heo kia mà biết là tru di cả họ đó. Chớ có lơ là nữa, rõ chưa?”

Anh ta nhướn mày:

“Tên... đầu heo?”.

Tôi nhớ tới gương mặt đáng ghét của Tề Quán, gật mạnh đầu:

“Đúng vậy. Tề đầu heo, Tề ôn dịch, Tề Quán khôn kiếp!”.

Tề Nhan nhăn nhó giáo huấn:

“Nói năng linh tinh! Để người khác nghe thấy đây mới là mắc tội khi quân. Nàng rất ghét hoàng thượng?”.

Tôi bĩu môi, cái tên đáng ghét đó trên đời chỉ sợ không ai ưa nổi. Tôi xua xua tay:

“Anh lo cái gì, ta cũng đâu có ngu ngốc mà nói để kẻ khác nghe. Đi thôi đi thôi, ta đói rồi”.

Phải ăn thì mới lấy lại sức được. Tôi ra ngoài mang xe vào đặt trước cửa, phòng tôi có bậc cửa, chẳng biết lần trước về lại mặt, Tề Nhan làm thế nào để lặn xe vào được. Tôi liếc nhìn anh ta hất hất cằm, Tề Nhan mắt lấp lánh trông rất vui vẻ, đi tới ngồi nhưng lại không cho tôi đẩy, tự mình lặn xe nói:

“Nàng cơ thể còn yếu, ta tự di chuyển là được”.

Hiếm khi thấy anh chàng tự giác như vậy. Tôi gục gác đầu đi song song cùng anh ta đến phòng ăn. Đến nơi đã thấy cha và anh trai ngồi đợi, hai người ánh mắt lo lắng nhưng nét mặt rất dịu dàng nhìn tôi. Tháng giêng khí trời còn mang hơi lạnh, lòng tôi lại như có lò sưởi bên trong, cảm thấy vô cùng ấm áp. Tôi nhẹ nhàng ngồi xuống. Cha đẩy bát thuốc còn bốc hơi nóng tới trước mặt tôi, lên tiếng thúc giục:

“Con bị nội thương không nhẹ, mau uống hết bát thuốc này. Nhất định phải tỉnh dưỡng cho tốt. Cha đã mắng đại ca con một trận rồi”.

Nói xong quay đầu trừng mắt nhìn đại ca, hừ một tiếng rất tức giận. Tôi liếc nhìn anh trai hồ ly đang lúng túng gãi ót, vui vẻ uống thuốc. Uống một hơi cạn sạch, quệt quệt khóe miệng, hỏi:

“Cha hôm nay không phải vào cung sao?”.

Cha lắc đầu nói:

“Hoàng thượng bận tể tử ba ngày, buổi chiều sớm đều hoãn lại hai canh giờ, dùng bữa sáng với các con xong cha mới vào cung dự chiều”.

Tổ tiên anh ta có đứa cháu chẳng ra gì như Tề Quán, khẳng định tức đến vênh râu rỗng ròi. Tôi nhếch mép, lại sực nhớ ra, bụng có chút lo lắng:

“Giao thừa cha phụ trách giới nghiêm của hoàng cung, chuyện thích khách đột nhập, hoàng thượng không trách phạt cha chứ?”.

Cha trấn an tôi:

“Hoàng thượng chỉ phạt cha hai tháng bổng lộc. Ta nghe vương gia kể lại chuyện đêm đó. Liễm nhi, cho dù con có võ, lần sau cũng đừng liều mạng như vậy”.

Tề hoàng đế nói với bên ngoài là rượu có độc, nên mới không tiện làm to chuyện, chỉ đánh phạt nhẹ cha tôi. Xem như anh ta biết điều đấy! Tôi cười:

“Con nhớ rồi, về sau sẽ cẩn thận ạ”.

Tề Nhan nhìn tôi không vui. Cũng một lời nói, tôi đối với cha rất ngoan ngoãn nghe lời, đối với anh ta lại thẳng thừng không chút khách khí. Ai bảo anh ta chỉ là chồng hờ, sao so sánh được với cha tôi chứ! Cha hài lòng gật đầu, gấp thức ăn cho tôi, bảo ba người nhanh chóng dùng bữa. Ăn xong bữa cơm gia đình, tôi cùng Tề Nhan về lại Vương phủ.

Bạn đang đọc truyện *Nhị Vương Phi Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Đầu heo

Trở về Vương phủ, vừa xuống xe ngựa đã thấy Liễu Nhi đứng trước cổng chính mắt đỏ hoe. Cô bé trông thấy tôi liền như con én nhỏ, lao tới sà vào lòng tôi gấp gáp gọi:

“Tiểu thư”.

Tôi xoa xoa đầu đệ tử, mỉm cười:

“Tiểu thư của em không sao”.

Tin tức yến tiệc trong cung bị “hạ độc” mặc dù đã được Tề hoàng đế phong tỏa. Nhưng Tề Nhan biết quan hệ giữa tôi và Liễu Nhi rất tốt, nên trước đó đã sai người về báo tin. Tuy không nói rõ nhưng bé con của tôi thông minh, đoán tôi xảy ra chuyện mới không về phủ. Hiện tại nghe tôi trấn an mới gạt đầu vội vàng đỡ muốn đi tôi đi vào, còn chẳng thèm lên tiếng chào hỏi Tề Nhan. Về đến phòng, tôi mới hỏi:

“Vừa rồi em cứ nhăn nhó, còn trừng mắt nhìn vương gia là thế nào? Không sợ anh ta đánh đòn em à?”.

Liễu Nhi hậm hực:

“Ai bảo ngài ấy không bảo vệ tiểu thư chu toàn. Đánh đòn thì đánh đòn, võ tiểu thư dạy, em học chưa tốt nhưng mấy roi của ngài ấy cũng không đánh chết được em”.

Tôi bật cười. Đệ tử này có cốt khí, tôi đúng là nhật được bảo bối rồi. Liễu Nhi lại hỏi:

“Tiểu thư, trong cung xảy ra chuyện gì à?”.

Tôi cũng không giấu giếm, kể lại sự việc đêm giao thừa rồi dặn cô bé cầm tiền kén đáo đi mua những dược liệu cần dùng. Suốt mấy ngày tôi ở trong phòng tập trung dưỡng thương và bào chế thuốc. Không phải tôi muốn giữ bí mật với Tề Nhan, mà là đề phòng kẻ khác. Quả nhiên tôi lo lắng không thừa, năm ngày sau trong cung có người đến truyền chỉ, nói thái hậu muốn triệu kiến tôi vào cung trò chuyện. Thái hậu không phải mẹ ruột cũng chẳng phải mẹ chồng, tôi với bà ta thì có chuyện gì để ôn? Chưa gì tôi đã ngửi thấy mùi không ổn rồi...

Tề Nhan lo lắng nói muốn cùng tôi vào cung, tôi liền ngăn anh ta lại:

“Anh đi theo cũng chả có tác dụng, chỉ khiến hoàng huynh của anh nghi ngờ, ta sẽ tự đối phó được, không hành động xúc nổi đâu”.

Tề Nhan còn muốn nói thêm, tôi mất kiên nhẫn xua xua tay, một mình ra cổng theo chân thái giám vào cung. Xe ngựa chạy đến hoàng cung, bên trong lại có sẵn kiệu nhỏ đang đợi. Tôi không hỏi nhiều, leo lên kiệu ngồi, cho bọn họ muốn khiêng đi đâu thì khiêng. Kiệu vững vàng đưa tôi rẽ trái rẽ phải, tôi bí mật quan sát đường đi. Đường trong cung tôi không rành, nhưng cũng không ngu ngốc. Thái hậu là người đàn bà quyền lực nhất đất nước, sao có thể ở nơi hẻo lánh như cái xó mà bọn họ đang khiêng tôi đến được? Tôi móc viên thuốc trong ngực áo, nhét vào miệng, nuốt xuống. Thuốc này không có tác dụng giải độc, mà tôi cũng không có khả năng thần thánh chế được loại thuốc giải được bách độc. Nhưng có viên thuốc này, trong vòng một canh giờ, cho dù tôi ăn gì uống gì cũng sẽ không tiêu hóa được. Sau đó chỉ cần nôn những thứ trong dạ dày ra là sẽ không có việc gì.

Kiểu hạ, thái giám bên ngoài cung kính nói:

“Vương phi, đến nơi rồi”.

Tôi bước ra nhìn căn phòng âm u trước mặt, nơi này không phải “lãnh cung” trong truyền thuyết đấy chứ hả? Thái giám cùng phu kiệu yên lặng rời đi. Tôi tập trung khí tức cảm nhận, xung quanh không có bóng người, không có chút âm thanh, nhưng dù bọn chúng có ẩn nấp kín kẽ thế nào cũng không qua được giác quan của tôi. Có không ít người, nhưng cũng không phải không thể đối phó. Chỉ là chưa đến bước đường cùng, không nên vọng động. Nghề tay trái của tôi là gì? Là diễn viên chuyên nghiệp đấy! Diễn kịch thôi mà, Tề Quán, lão nương sợ anh chắc? Tôi đẩy cửa đi vào.

Tề hoàng đế ngồi bên bàn, ánh nhìn thần nhiên. Tôi lại mở to mắt, giống như rất kinh ngạc khi trông thấy anh ta. Sau lại thu hồi về mặt, cung kính hành lễ:

“Thần thiếp tham kiến hoàng thượng”.

Đợi tôi quỳ mỏi cả chân, anh ta mới nhàn nhạt nói:

“Bình thân. Tới đây ngồi đi”.

Tôi tạ ơn rồi đứng dậy, “rụt rè” đi đến ngồi xuống đối diện anh ta. Tề hoàng đế chỉ cây đàn đặt ở trên bàn, hơi cười nhìn tôi:

“Lần trước nghe nàng đánh đàn, trầm rất ngạc nhiên. Không ngờ nữ nhi của Trương Khải lại có tài hoa như vậy. Trước đây nghe nói nàng đến chữ còn không biết viết, thì ra là cha nàng “khiêm tốn” rồi”.

Anh ta cố ý nhấn mạnh từ “khiêm tốn”. Tôi làm bộ hốt hoảng quỳ xuống:

“Hoàng thượng tha tội. Cha thần thiếp cũng không biết chuyện này. Thần thiếp không phải cố ý giấu giếm hoàng thượng, là trong phủ có nhị di nương và hai muội muội hay bắt nạt thần thiếp, nếu để bọn họ biết thần thiếp biết đánh đàn chỉ sợ... chỉ sợ...”.

Tôi không nói hết ý, nước mắt lưng tròng nhìn anh ta. Tề Quán vươn tay kéo tôi dậy, điềm đạm nói:

“Nàng hoàng hốt cái gì, trầm chỉ thối thối nên hỏi vậy thôi. Xem nàng kia, lần trước chẳng phải rất có khí thế sao? Bây giờ lại run rẩy như con thỏ con vậy”.

Tôi cười lạnh trong lòng, tay lại quệt nước mắt, hít hít mùi ra vẻ đáng thương, cúi đầu ngồi đó đợi anh ta nói tiếp. Xem xem tên đầu heo này muốn giờ trò gì. Tề Quán rót rượu, cầm tay tôi đặt ly rượu vào. Thấy tay tôi run run, anh ta cong môi cười:

“Sao thế? Không phải nằng sợ ta hạ độc trong rượu này chứ?”.

Tôi giật mình ngẩng đầu, mở to mắt nhìn anh ta, lại rút tay vò vạt áo, “đỏ mặt” lí nhí nói:

“Không phải... thần thiếp... không có ý đó”.

Để cho anh ta nghĩ tôi vì bị anh ta sờ tay nên mới “ngượng ngùng” như vậy. Tề Quán nhưn mày nhìn ly rượu chờ đợi. Tôi biết, đây là anh ta muốn thử tôi. Nếu không dám uống, anh ta sẽ cho rằng tôi cho đến giờ đều là đóng kịch. Nhất định không tha cho tôi. Vươn tay cầm ly rượu, tôi nhẹ nhàng kề lên miệng, uống cạn không chừa một giọt. Nét mặt Tề Quán thoáng chút ngạc nhiên. Trong rượu không có độc, nhưng có không ít thuốc mê. Tôi ôm đầu cố gắng giữ “tỉnh táo”, sau đó không “chống đỡ” được, gục xuống bàn...

Qua một lúc lâu vẫn không có động tĩnh. Tề đầu heo khẳng định là đang âm thầm quan sát tôi. “Địch bất động, ta bất động”, tôi im lặng giả chết chờ đợi. Tiếng động sột soạt nhỏ vang lên rất khẽ, sau đó trên đầu có tiếng một vật xé không khí bổ xuống. Tôi vẫn không nhúc nhích. Mũi dao của Tề Quán chạm đến làn da trên cổ, hơi lạnh của kim loại như hàn băng, nhưng tôi một chút phản ứng cũng không có. Giống như không hề hay biết gì. Ngoan ngoãn mặc anh ta tùy ý chém giết. Tôi thừa biết, anh ta vẫn là đang thử xem tôi đối mặt với sự sống chết của bản thân còn có thể đóng kịch tiếp hay không. Đáng tiếc, tình huống như thế này, kiếp trước tôi đã trải qua nhiều đến mức nhàm chán. Chỉ cần anh ta không lộ ra sát khí, mặc kệ anh ta múa dao hay múa lửa, tôi chẳng cần quan tâm làm gì.

Tề Quán cuối cùng thu dao lại, tay anh ta nâng đầu tôi, bên mũi mũi thấy một mùi hương gay nồng. Chà, thuốc giải đây mà. Tôi nhần nhần mày, lắc lắc đầu mở mắt ngạc nhiên:

“Hoàng thượng...”.

Tề đầu heo trên mặt tràn đầy lo lắng:

“Vừa rồi nằng đột nhiên ngất xỉu, dọa trẫm sợ hãi biết bao, suýt chút nữa đã cho truyền thái y rồi. Nằng không sao chứ?”.

Tôi áy náy đáp:

“Khiến hoàng thượng lo lắng, là thần thiếp không phải. Có lẽ độc lần trước chưa giải hết. Lúc này thần thiếp thấy hoa mắt, chóng mặt quá...”.

Hừ, lần trước tôi trước mặt anh ta phun máu oanh liệt như vậy, mà kẻ này vẫn giữ hiềm nghi. Có lẽ lúc anh ta đổ gục vì sát khí thoáng thấy tôi vẫn chưa ngất đi nên mới nghi ngờ, cũng không biết võ công anh ta sâu tới đâu, có giống Tề Nhan, lúc bất tỉnh vẫn cảm nhận được tình hình xung quanh hay không. Tề Quán nắm lấy tay tôi, trên mặt trước sau một bộ dạng quan tâm lo lắng không đổi:

“Nằng khiến trẫm thật lo!”.

Tôi chớp chớp mắt, muốn rút tay về, anh ta siết chặt năm đầu ngón tay, giọng nói chan chứa tình cảm:

“Nhiệm vụ đối với nằng có tốt không?”.

Chà, xem vẻ mặt anh ta kia, cả giọng điệu kia nữa, nếu anh ta dùng chiêu nam nhân kẻ này với đám phi tần, chắc bọn họ sướng điên cả tháng ấy chứ! Tôi liếc nhanh nhìn anh ta một cái nhưng không rút tay ra nữa, lại cúi đầu mím chặt môi. Trông thấy tôi như vậy, Tề đầu heo càng sốt sắng:

“Hắn lạnh nhạt nằng ư?”.

Tôi ngẩng phắt lên, lắc lắc đầu, lại đỏ mặt ấp úng:

“Vương gia đối với thần thiếp rất tốt... thần thể chàng không khỏe... không phải chàng có ý...”.

Tề đầu heo đột ngột kéo tôi ôm vào lòng, giọng nói trầm khàn rất lời cuốn:

“Oánh nhi... nằng thông minh xinh đẹp, lại dịu dàng đáng yêu thế này, sao trẫm nữ để nằng sống như quả phụ. Trẫm thật sai lầm khi gả nằng cho nhi đệ, hẳn không xứng có được nằng”.

Tôi thật muốn vỗ đùi kêu lên: “Hương thân phụ lão ơi, hoàng đế muốn thông dâm!”. Cơ thể tôi run run, môi mấp máy gọi:

“Hoàng thượng?”.

Tề đầu heo buông tôi ra, lại đưa tay vén tóc tôi, cử chỉ thật là dịu dàng. Anh ta thở dài một hơi:

“Oánh nhi đừng lo, sau này trẫm sẽ bù đắp cho nằng”.

Tôi lắc đầu nguầy nguậy:

“Thần thiếp là vương phi... không thể... không thể phản bội vương gia... ngài ấy mỗi ngày đều uống thuốc, sau này sẽ... khá hơn. Thần thiếp...”.

Lời bị chặn lại. Tề Quán dùng môi bịt kín môi tôi, nhẹ nhàng chà xát. Tôi kinh ngạc nhìn anh ta. Trong bụng lại cố gắng đè nén ý muốn bám vào kẻ này. Mẹ kiếp, nếu không phải sợ liên lụy cha và đại ca, tôi đã chặt cái đầu heo của anh ta vứt cho chó gặm rồi. Anh ta rời khỏi môi tôi, lại lấy ra một vật luồn vào tay trái tôi, mỉm cười nói:

“Không được tháo ra, nếu nhị đệ hỏi, cứ bảo thái hậu cho nàng”.

Tôi liếc mắt nhìn xuống, một chiếc vòng san hô đỏ thắm rất đẹp, nhìn là biết giá trị không nhỏ. Chi là, con bà nó, sao giống như đeo vòng số tám vậy? Thấy tôi ngơ ngẩn như lạc mất hồn phách, Tề Quán xoa xoa mặt tôi:

“Đừng lo lắng, nàng không làm sai gì cả. Là trẫm hỏi hặn nên muốn bù đắp cho nàng. Sau này trẫm sẽ thường xuyên triệu nàng vào cung, nàng không được để ai biết chuyện này, rõ không?”.

Tôi gạt nhẹ đầu. Cố gắng không vung tay cho anh ta mấy cái bạt tai. Tên cầu hoàng đế này, đúng là vô si đến cực điểm!

Tề Quán hài lòng mỉm cười:

“Oánh nhi ngoan lắm!”.

Gọi cái rắm ấy! Lúc Tề Nhan gọi như thế tôi chỉ thấy buồn bực, còn Tề đầu heo gọi lại khiến tôi thấy... buồn nôn!

Anh ta sai người đưa tôi rời cung. Ngồi trên kiệu, tôi dùng tay áo lau sạch môi. Có một ngày tôi nhất định sẽ khiến anh ta sống không bằng chết!

Trở về Vương phủ, Tề Nhan ngồi trên xe lăn một mình đợi trước cổng. Tôi chờ thái giám đi rồi mới thấp giọng:

“Vào trong rồi nói”.

Tề Nhan theo tôi đến thư phòng. Tôi đóng chặt cửa, đem vòng san hô kia ném lên bàn:

“Anh có biết đây là gì không?”.

Tề Nhan cau mày nghi hoặc. Tôi nhếch môi cười:

“Là của tên đầu heo đó đưa. Sau khi ta ngậm ám chỉ anh và ta chung phòng, anh ta liền “tặng” cho ta vật này, dặn không được phép tháo ra. Độc trên chiếc vòng không gây chết người ngay lập tức, nhưng sau một năm, kẻ nào ngửi mùi hương của nó mỗi ngày sẽ chết không rõ nguyên do, dù thái y giỏi tới đâu cũng không khám ra được. Anh ta không phải nhắm vào ta, mà là muốn mạng của Tề Nhan anh đó!”.

Tôi đã nói với Tề Quán, em trai anh ta mỗi ngày đều uống thuốc, cơ thể yếu ớt, hai chân lại tàn tật, đến chuyện chăn gối cũng bất lực. Vậy mà anh ta vẫn quyết ý muốn giết Tề Nhan cho bằng được. Tề Nhan nhìn chăm chăm chiếc vòng, không nói câu nào. Tôi đi tới, ngồi xổm nhẹ nhàng hỏi:

“Nếu anh muốn, ta giúp anh giết anh ta”.

Tề Nhan lập tức phản đối:

“Không được!”.

Sợ tôi thất bại? Tôi vỗ vỗ ngực:

“Ta là sát thủ, hoàng cung dù thâm nghiêm đến đâu, đầu hoàng đế cũng chỉ có một cái. Xong việc ta cải trang rời khỏi, thần không biết quỷ không hay. Tuyệt đối không liên lụy Vương phủ”.

So với những tòa nhà đầy vệ sĩ đứng gác ngoài sáng trong tối, cái cả đóng mật mã, tia hồng ngoại giăng như mạng nhện, một con ruồi không lọt vô được, tôi còn ung dung đi vào; thì hoàng cung kia là cái thá gì. Tề Nhan lắc đầu nói:

“Ta không muốn làm hoàng đế, trước kia đã không muốn tranh giành, hiện tại lại càng không muốn. Liễm nhi, vua chết không phải việc nhỏ. Triều đình sẽ rúng động. Các vương gia khác trong tay đều có binh quyền, sẽ xảy ra nội loạn. Hàng ngàn, hàng vạn người vô tội sẽ chết oan uổng. Nàng có hiểu không?”.

Tôi hiểu, nhưng chẳng quan tâm. Lại hỏi:

“Vậy anh định yên lặng mặc anh ta muốn làm gì anh thì làm? Chuyện thích khách vốn không liên quan đến anh, anh ta lại không nghi ngờ ai, chỉ nghi ngờ anh! Là vì cái gì anh còn không rõ? Anh ta muốn mạng của anh đó!”.

Tề Nhan cười vuốt tóc tôi:

“Quân sử thần tử, thần bắt tử bất trung”.

Tôi hất tay anh ta, đứng bật dậy, cúi đầu nhìn anh ta cười lạnh:

“Xem như ta nhìn nhầm anh rồi”.

Tôi đá văng cửa thư phòng, tức giận bỏ về phòng mình. Được lắm, Tề Nhan! Tôi thấy anh ta tính tình phóng khoáng, không câu nệ tiểu tiết. Có thể nhìn nhận sự việc khách quan, tầm nhìn xa rộng. Ngay cả việc tôi mượn xác hoàn hồn, anh ta còn bình thản đón nhận. Cho rằng anh ta không giống kẻ tầm thường, cho dù không thích anh ta, ít ra tôi cảm thấy anh ta đáng để mình kết giao. Muốn giúp anh ta trừ khử kẻ khốn kiếp kia. Không ngờ anh ta không ngu dốt, mà lại... ngu trung!

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi ngồi trên giường, trong lòng mắng chửi mười tám đời tổ tông những kẻ mang họ Tề! Toàn là đầu heo, não tàn, óc bả đậu. Hừ, lão nương không thêm quần nữa!

Bạn đang đọc truyện *Nhị Vương Phi Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Tiểu Hắc

"Xem bộ dạng hặn không thể ăn tươi nuốt sống kẻ khác của cô kia, kẻ nào xui xẻo đắc tội với cô vậy?".

Tôi giật mình nhìn kẻ đang ngồi trên bàn đong đưa chân, tay chống cằm, mặt cười hết sức vui vẻ kia. Anh ta xuất hiện lúc nào tôi không hề phát giác ra. Võ công kẻ này đúng là cao tới tận trời rồi! Tôi búng người xuống giường, rót cho anh ta ly trà. Đối phương xua xua tay:

"Không uống. Không uống. Ta chỉ thích rượu, không thích thứ nước này".

Tôi bị dáng vẻ của anh ta chọc cười, tức giận trong lòng cũng tiêu tan. Hắt cằm nhìn anh ta hỏi:

"Muốn đi đâu uống?".

Anh ta gãi cằm:

"Cô biết từ lâu nào có rượu ngon không?".

Tôi đánh giá anh ta từ đầu xuống chân, không vừa ý nói:

"Từ lâu kinh thành không thiếu, nhưng ta không thể đi uống rượu với một lão già được".

Anh ta nghe vậy không chút chần chừ, bóc mặt nạ da người nhét vào trong ngực áo. Gương mặt thật của Tiểu Hắc tầm hai lăm, hai sáu tuổi. Đường nét góc cạnh rất nam tính, trên đầu có một búi tóc nhỏ, nếu xõa ra có lẽ chỉ dài đến vai, búi lên như vậy không giống đàn ông ở thời đại này mà trông có phần giống người hiện đại hơn. Trên cằm lún phún râu, không những không khiến anh ta xấu đi, ngược lại càng thêm khí chất phong trần, phóng khoáng. Thấy tôi chăm chú quan sát, anh ta nhe răng cười:

"Cô không phải mê ta rồi đấy chứ?".

Nụ cười của anh ta có chút vô lại, nhưng kết hợp với đôi mắt sáng rực, lại tạo nên điểm đặc biệt rất dễ chịu. Như vừa có chút trẻ con, vừa có cảm giác anh ta rất thông minh, rất có sức sống! Tôi phì cười:

"Đợi một lát, ta đi kiếm cho anh bộ y phục, sẽ trở lại ngay".

Tôi gọi anh ta là Tiểu Hắc vì anh ta toàn thân một màu đen như đêm không trăng. Ăn mặc như vậy nào thích hợp bước chân ra đường. Tôi cũng chẳng hỏi tên anh ta làm gì, hành tung kẻ này bí ẩn, có nói ra tên chưa chắc đã là tên thật. Cuối năm Tề Nhan và tôi đều may khá nhiều quần áo mới, vương gia và vương phi dù ở nhà hay đi đâu cũng không thể lười thôi luộm thuộm được. Ăn mặc nhất định phải chỉnh tề! Tôi chọn một bộ quần áo màu tím hơi sẫm, cảm thấy Tiểu Hắc mặc vào sẽ rất hợp. Chọn xong nhanh chóng trở về phòng. Tôi đưa tới tay anh ta:

"Thay đi".

Tiểu Hắc cầm lấy nhưng lại đứng bất động một lúc, tôi ngoẹo đầu ngoẹo cổ:

"Sao thế? Không thích hả? Đừng kén chọn nữa, mất thời gian lắm. Ta thấy rất hợp mà".

Tiểu Hắc lắc đầu, chỉ tôi lại xoay cổ tay tự chỉ vào mặt mình:

"Ta thay ở đây? Cô không tránh đi hả?".

Tôi xem thường lườm anh ta một cái:

"Sợ ta ăn đậu hủ của anh chắc? Lắm chuyện quá, thay nhanh đi".

Tôi đi tới bàn trang điểm lục "đồ nghề", lại vào sau bình phong đổi trang phục. Lúc bước ra, đã là một người hoàn toàn khác. Cây quạt trong tay xoạch một tiếng mở ra, tôi đắc ý nhún cao mày kiêu:

"Thế nào? Bản công tử có phải hay không cũng rất mê người?".

Tiểu Hắc đã thay xong trang phục, đi tới ngó sát mặt tôi, lại khó hiểu hỏi:

"Cái trang rất tốt, người quen có gặp cũng không thể nào nhận ra cô. Giọng nói cũng không chút sai sót. Chỉ là... hiện tại tháng giêng... cô mang quạt theo làm gì?".

Tôi gãi gãi mũi, ném cây quạt lên nóc tủ.

Hai người "đàn ông" trẻ tuổi nhẹ nhàng tránh né thị vệ trong phủ, chuồn êm ra ngoài. Tôi vừa đi vừa hỏi Tiểu Hắc:

"Ngôn ngữ của chúng ta, anh nói rất nhuần nhuyễn. Học bao lâu rồi?".

Tiểu Hắc lười biếng đáp:

"Hơn năm năm, cô nói ngôn ngữ của ta cũng giỏi lắm, học bao lâu rồi?".

Thấy anh ta bắt chước giọng điệu của mình, tôi có chút buồn cười:

"Học từ lúc nhỏ".

Tôi đưa Tiểu Hắc đến tửu lâu lớn nhất kinh thành: Tửu Trung Tiên! Đây cũng là lần đầu tôi tới đây, bèn gọi tiểu nhị đến hỏi thăm một chút:

"Tiểu ca, ở đây có gì đặc biệt mà tửu lâu khác không có?".

Tiểu nhị tươi cười rạng rỡ:

"Công tử, ngài hỏi đúng chỗ mấu chốt rồi đấy! Những tửu lâu khác không thể so được với chỗ chúng ta đâu. Hai ngài đến vừa đúng lúc, trên lầu hai đang có đấu tửu rất đáng xem".

Tiểu Hắc hừ một tiếng:

"Có gì đáng để xem, rượu là để uống, xem thì có gì thú vị".

Giọng của anh ta không nhỏ, bọn tôi hiện tại đang đứng ở chân cầu thang, trên lầu hai liền có mấy người ghé mắt nhìn xuống. Nổi bật nhất là một người đàn ông trạc tứ tuần, trên mặt đen đầy râu đen. Tôi cảm thấy hôm nay mình đúng là có duyên với màu này, lắc lắc đầu cười. Người trên lầu chỉ vào hai người bọn tôi:

"Khẩu khí cũng lớn lối lắm. Có dám cùng lão tử tỷ thí một trận hay không?".

Tiểu Hắc thấp giọng hỏi tôi:

"Tửu lượng của cô thế nào?".

Tôi nhìn anh ta cười:

"Yên tâm, đảm bảo không làm anh mất mặt". Tôi lại tiến tới một bước, thì thầm vào tai anh ta: "Đừng quên ta hiện tại là đàn ông đó".

Người bên trên mắt kiên nhẫn nói vọng xuống:

"Hai người thì thầm to nhỏ cái gì, không phải sợ thua không dám đấu chứ? Nếu không dám đấu...".

Tiểu Hắc ngắt lời:

"Hiện đệ của ta chẳng qua muốn hỏi ý mõ đây, xem có nên nhường các ngươi mấy phần hay không mà thôi".

Tôi thật muốn vỗ vai Tiểu Hắc mà hỏi, sư phụ dạy ngoại ngữ cho anh là ai vậy? Nói chuyện cũng thật là thú vị. Người kia tức giận vỗ lan can:

"Lão tử mà cần các ngươi phải nhường ư? Được lắm, mau lên đây. Chúng ta xem xem hai ngươi uống được mấy bát?".

Tôi vừa bước lên cầu thang vừa bật cười ha ha:

"Huynh nghe anh ta nói kìa, hai huynh đệ chúng ta xưa nay đều uống bằng vò. Dùng bát để uống, phải uống đến bao giờ mới xong?".

Tiểu Hắc cười to mấy tiếng. Sự ngạo mạn của bọn tôi khiến toàn bộ khách lầu hai vây lại, khách bên dưới cũng không ít người chạy lên muốn xem náo nhiệt. Người đàn ông lên tiếng lúc này đã ngồi ở chiếc bàn lớn nhất, bên cạnh anh ta còn có hai người nữa. Bọn họ, ai nấy đều nhìn tôi và Tiểu Hắc với ánh mắt tức giận, ngực phập phồng. Hai người bọn tôi ung dung ngồi xuống phía đối diện. Tiểu Hắc bàn tay trái chống cằm, ngón tay phải nhip nhip trên bàn, bộ dạng lười biếng của anh ta lọt vô mắt đối phương giống như bọn tôi đang xem thường đối thủ vậy. Tiểu Hắc nhàn nhạt hỏi:

"Muốn thi thế nào?".

Người kia thờ phỉ phỉ, hồ lớn:

"Tiểu nhị, người chết ở đâu rồi hả? Còn không mau mang rượu lên. Dem loại nặng nhất cho lão tử". Lại đập bàn trừng bọn tôi: "Vương Ngôn ta hôm nay nếu không thắng nổi các người, về sau sẽ không gọi là Vương Ngôn nữa!".

Tôi ôm bụng cười phá lên:

"Không gọi Vương Ngôn, anh muốn được gọi là Vương Bát Đàn hả?".

Xung quanh có mấy người phật cười thành tiếng. Vương Ngôn tức đến mức làn da ngăm đen trên mặt chuyển sang đỏ tía, đứng bật dậy muốn xông tới cho tôi một trận. Còn chưa kịp động thủ, cả lầu hai đã rung lên, bát chén rơi vỡ loảng xoảng. Tôi chắc lưỡi, Tiểu Hắc nổi giận rồi. Anh bạn này mà dùng tới tuyệt chiêu giết người không dao của mình, thì nơi này cả trăm người chỉ e không một ai sống sót. Tôi vỗ vỗ vai Tiểu Hắc, anh ta hừ một tiếng mới thu sát khí lại. Toàn bộ lầu hai vội hóp lấy không khí để thở. Cảm giác nín thở đúng là không dễ chịu gì! Tiểu nhị ở cầu thang nâng tay áo lau mồ hôi trên trán, bê nẩy vò rượu lớn, khó khăn đi lên. Vương Ngôn dù là kẻ thô lỗ, cũng chưa đến mức ngu ngốc, không dám động tay động chân nữa. Tiểu Hắc nếu là kẻ địch đúng là rất đáng sợ, nhưng là bạn đồng hành lại rất đáng tin cậy!

Trên bàn không đặt bát, chỉ có năm vò rượu lớn. Tôi mở vò ở gần mình nhất, hít hít mũi, một mùi thơm dễ chịu dâng lên. Đối với tôi mà nói, mùi hương dễ chịu nhất không phải là hương hoa cỏ, mà chính là mùi của rượu! Thật sáng khoái...

Tôi nhìn tiểu nhị, nhoèn miệng cười:

"Hong Lộ tửu".

Tiểu nhị vui vẻ đáp lời:

"Công tử thật có nhãn quan! Đây đúng là Hong Lộ tửu. Nhưng không chỉ là Hong Lộ tửu bình thường, mà đã cất giữ được mười năm rồi. Chính là Bát Niên Hong Lão tửu đó!".

Ồ? Thế thì rất đáng để uống. Tôi nhưn mảy nhìn tiểu nhị:

"Tiểu ca rất biết cách làm ăn".

Tiểu nhị xoa xoa hai tay, khiêm tốn nói:

"Công tử quá khen, là lão bản của chúng ta không dám để các ngài mất hứng".

Ông chủ này cũng nhanh trí lắm. Trông thấy bọn tôi mặc vải vóc thượng hạng, trên người lại tự nhiên bộc lộ khí chất cao quý, không sợ bọn tôi không có tiền, rượu đương nhiên phải mang loại tốt nhất để kiếm lời.

Vương Ngôn nhếch môi cười khẩy:

"Xem ra người cũng có chút hiểu biết đó. Sao? Muốn thi thế nào?".

Tôi chỉ vào ba người bọn họ:

"Các anh có ba người, để cho nhanh cứ uống một lượt đi. Bên nào có người trụ lại cuối cùng sẽ thắng. Không ủy khuất các anh chứ hả?".

Đám đông lại bật cười ha ha. Một tiểu công tử lại đi hỏi một đại hán gấp đôi tuổi mình, có sợ "ủy khuất" hay không? Rõ ràng là tôi đang xem bọn họ là kẻ yếu mà bắt nạt rồi. Vương Ngôn nghiêng răng nhưng nhìn tới ánh mắt sắc lạnh của Tiểu Hắc cũng chẳng dám nói năng gì, hừ một tiếng hỏi tiếp:

"Cược cái gì?".

Tôi liền nói:

"Ai thua sẽ trả tiền rượu cho ông chủ. Sau này ra đường gặp kẻ thắng phải gọi hai tiếng "tổ phụ".

Tôi phải tranh nói trước, nếu để Tiểu Hắc mở miệng, với tính cách của anh ta, thế nào cũng nói mấy câu như: "Kẻ nào thua để đầu ở lại". Tiểu Hắc nghe tôi nói thì liếc tôi một cái, nhưn mảy cười cười. Vương Ngôn hùng hổ muốn lập tức bắt đầu. Tôi đưa tay ngăn lại:

"Khoan đã".

Người ngồi cạnh Vương Ngôn nhanh mồm:

"Tiểu tử, ngươi sợ sao?".

Tôi chớp mắt:

"Hả? Sao bản công tử phải sợ? Ta chỉ không muốn mất thời gian. Thêm một chút quy định mà thôi. Rượu phải một hơi uống hết. Kẻ nào giữa chừng ngừng lại, lập tức bị loại".

Vương Ngôn đang nóng giận, chẳng thèm để ý đến hai người bên cạnh đang nhăn mặt, gật đầu đáp ứng:

"Được".

Xung quanh xì xầm:

"Chắc, đây là rượu mạnh đó. Một hơi uống hết một vò, có được hay không vậy?".

Năm người ôm lấy năm vò rượu, ngửa cổ tu ừng ực. Hương vị đậm đà của rượu lên men lâu năm cộng với mùi thơm dễ chịu của gạo nếp, cảm giác như lâu ngày gặp bạn cũ. Rượu trôi xuống cuống họng, như mưa xuân thấm đất. Hơi ấm nhẹ nhàng lan tỏa khắp người. Tôi thích chậm rãi nhắm nháp, nhưng muốn hạ nhục khí của đối thủ, liền nâng cao vò, đẩy nhanh tốc độ. Lúc tôi đặt vò rỗng xuống bàn, Tiểu Hắc đã uống xong phần của mình, chép chép miệng bộ dạng lười biếng. Nhưng ánh mắt lại tố cáo anh ta đang rất hừng hực! Ha ha.

Tôi vừa đặt vò xuống, một giây sau Vương Ngôn cũng hạ vò. Đồng bọn của anh ta trông thấy bị tụt lại phía sau thì gấp gấp uống, vừa xong một vò, mặt đỏ bừng bừng chưa kịp nghỉ lấy hơi tôi đã hát càn với tiểu nhị:

"Mang thêm mười vò nữa".

Vương Ngôn chỉ hừ một tiếng. Nhưng hai người kia mặt lại lúc đỏ lúc trắng. Rượu lại được mang lên, tôi và Tiểu Hắc không nói hai lời, một lượt uống liên tiếp hai vò. Vương Ngôn cắn răng uống theo. Người bên trái anh ta uống đến nửa vò thứ hai đã phải dừng lại thở hổn hển. Người bên phải khá hơn một chút, uống hết toàn bộ số rượu của mình. Chỉ là vừa uống xong đã đưa tay bưng miệng, ngăn không cho rượu trào ra. Tôi chắc chắc lưỡi lắc đầu:

"Huynh xem bọn họ kia, uống rượu chứ có phải uống nước tiểu đâu, sao mặt mày lại khó coi như thế?".

Người kia nghe xong không kìm được nữa, "phụt" một tiếng, phun ra hết sạch số rượu trong miệng. Một người khách xui xẻo bị rượu làm bẩn y phục, la lên oai oái:

"Thiên a, uống không được thì đừng cố chứ, y phục này ta vừa mới may đó".

Cả lầu hai cười ầm ĩ. Anh chàng kia vừa tức vừa ghen. Vương Ngôn giận dữ quát:

"Tiểu nhị, mang tất cả rượu của quán này lên cho lão tử".

Tôi làm bộ giật mình:

"Ây da, đây đều là rượu thượng hạng của người ta đó, anh có đủ tiền để trả không vậy? Không phải muốn ở lại đây cả đời rửa bát trả nợ đấy chứ?".

Tiểu nhị nghe vậy liền nuốt nước bọt, cực kỳ lo lắng. Vương Ngôn nhìn thấy biểu cảm đó của tiểu nhị thì càng tức giận, rút ngân phiếu trong người ném lên bàn:

"Con bà nó, lão tử uống rượu còn sợ không có tiền trả chắt. Hai người cũng đừng đắc ý quá sớm, ai thắng ai thua còn chưa biết đâu".

Tiểu Hắc búng búng ngân phiếu, gãi cằm ra vẻ khó hiểu:

"Nếu không nhận thua, ngươi móc ngân phiếu này ra làm gì?".

Tôi phì cười. Có người đi tới nói nhỏ bên tai Vương Ngôn:

"Lão Vương à, bỏ đi. Xem bộ dạng hai người bọn hán không dễ chọc đâu, đừng tự chuốc phiền phức".

Vương Ngôn đẩy mạnh người vừa khuyên giải, phanh ngực áo lộ ra vòm ngực đầy lông đen, vung tay dứt khoát nói:

"Lão tử dù có bỏ mạng cũng không bỏ cuộc. Chưa đánh đã chịu thua, còn đáng mặt là nam nhân sao?".

Tôi vỗ bàn:

"Được. Vì câu nói này, hôm nay ta thống khoái uống với anh một trận".

Tiểu Hắc híp mắt cười gọi tiểu nhị:

"Mang rượu lên".

Tiểu nhị vội vàng chạy xuống lầu, lại gọi thêm người phụ, bê mui mấy vò rượu lên lầu. Mới đầu bọn tôi còn khách khí, về sau uống hết vò nào lại đập bẻ vò đó. Cả lầu hai chìm trong hương rượu, đám đông không uống cũng say vì mùi. Những người xung quanh khi này còn cười Vương Ngôn, hiện tại đều nhìn anh ta với ánh mắt khâm phục. (Truyện được sáng tác và đăng trên diendanlequydon.com và wattpad.com) Tôi cũng đã uống đến mức người phiêu phiêu, trước mặt từ một Vương Ngôn biến thành ba, bốn Vương Ngôn. Có Vương Ngôn mặt đen, lại có Vương Ngôn mặt đỏ. Tôi ghét nhất thua cuộc, đối thủ còn đứng tôi tuyệt đối không ngã. Uống tới vò rượu cuối cùng, Vương Ngôn không trụ nổi nữa, đổ gục xuống bàn không nhúc nhích. Tôi quăng vò rượu xuống đất miệng cười ha ha, chân loạn choạng. Tiểu Hắc vẫn ngồi bên bàn không biết từ lúc nào đã xuất hiện đằng sau, đỡ lấy eo tôi, nhe răng cười:

"Hiện đệ, không phải đệ cũng say rồi chứ?"

Tôi ngẩng cao đầu, vỗ ngực:

"Lão tử cho dù uống thêm một trăm vò nữa cũng không say nổi".

Tiểu Hắc giật giật lông mày. Tôi có cái tật, tức giận sẽ xưng lão nương, đặc ý lại tự xưng lão tử. Tôi huych vào hông anh ta:

"Thưởng tiền cho tiểu nhị. Chúng ta uống đã rồi, đi chỗ khác chơi thôi".

Tiểu Hắc không thèm đếm, ném ngân phiếu cho tiểu nhị bên cạnh:

"Dọn dẹp quán của ngươi".

Tiểu nhị cười tươi như hoa:

"Đa tạ hai vị công tử".

Tôi chỉ tay vào Vương Ngôn, nói với đồng bọn của anh ta:

"Nói anh ta không cần đổi tên, sau này có dịp chúng ta lại uống tiếp".

Đối phương gật mạnh đầu:

"Ta sẽ luyện lại tử lượng, sau này cũng muốn cùng các ngươi uống".

Tôi nhón miệng cười, vui vẻ cùng Tiểu Hắc rời khỏi tử lâu

Bạn đang đọc truyện *Nhị Vương Phi Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Đi đánh bạc

Cảm thấy hơi đói bụng, tôi cùng Tiểu Hắc tìm một quán ăn đánh chén một bữa. Ăn uống xong, đứng ở ngã tư đường, Tiểu Hắc hỏi:

"Đi đâu đây?"

Hiện tại mặt trời đã khuất dạng, tháng giêng vẫn còn có chút giá lạnh, tôi ra đường không mang theo áo khoác. Gió lại thổi tới, khiến tôi tỉnh táo ra mấy phần, men rượu trong người bốc hơi sạch sẽ. Từ khi đến cổ đại này, tôi vẫn chưa chính thức tham quan nơi nào. Hôm nay nhất định phải chơi cho thỏa chí! Vẫn thường nghe Lãnh tiểu đệ nhắc đến, địa phương náo nhiệt nhất kinh thành chính là Hoàng Hạc lâu. Hoàng Hạc, tên nghe rất có ý tứ, như họa như thơ, thật ra lại là khách sạn kiêm sòng bạc lớn nhất cả nước! Tôi không có mấu cờ bạc, nhưng đi tìm vui đương nhiên phải đến nơi náo nhiệt để tìm rồi. Tôi nghiêng đầu cười, hỏi thăm đường một chút liền cùng Tiểu Hắc đi đánh bạc.

Hoàng Hạc lâu nằm trên đường lớn Nguyên Bảo, không hề khó tìm. Trước cửa khách ra vào nườm nượp, đèn đuốc sáng trưng. Tôi vừa định gọi Tiểu Hắc đi vào, ngược mắt liền thấy anh ta cười như mèo thấy mỡ, mặt mày rạng rỡ trông rất phấn khởi. Không phải chứ...

Bên trong so với bên ngoài còn đông hơn gấp nhiều lần, có mấy bàn lớn tụ tập xem chừng cực kỳ náo nhiệt. Tuy đánh bạc không giống như "cầm kỳ thi họa" được giới quyền quý đánh giá cao, nhưng trên đời ai có thể xem thường tiền tài? Ngoài mặt xem thường, lúc đói bụng vẫn cứ nhớ đến đầy thôi? Khách đến nơi này không chỉ có dân thường, còn có các phú thương bậc nhất cùng du khách từ phương xa đến. Tề đầu heo, tính cách mặc dù không ra gì, nhưng phương diện này lại có tầm nhìn rất tốt, rất biết làm thế nào phát triển kinh tế.

Tiểu Hắc nhanh chân bước đến một bàn lớn đang đồ xí ngầu. Xem ra anh chàng thích trò này. Khách vây quanh bàn trông thấy hai người mới tới ăn mặc quý khí, dung mạo tuấn tú thì đặt ra nhường một khoảng trống. Người đồ xúc xúc là một gã đàn ông trẻ tuổi, gật đầu với bọn tôi, sau đó lắc ống đồ, thao tác rất chuyên nghiệp:

"Khách quan, mời đặt cược".

Tiểu Hắc móc ngân phiếu một trăm lượng, kẹp giữa hai đầu ngón tay, nhẹ nhàng đặt vào ô sáu điểm. Trên bàn có mười một ô cược, đánh số từ hai đến mười hai. Có không ít người đặt cược, nhưng Tiểu Hắc mới đến đã đặt tiền cược lớn nhất. Mọi người càng nhìn anh ta thăm đánh giá.

Nhà cái mở ống đồ, là mười hai điểm, hai con xúc xúc mặt sáu điểm hướng lên trên. Rất rõ ràng, Tiểu Hắc mất tiền. Nhưng anh ta chẳng cau mày lấy một cái. Tôi cũng mỉm cười. Trò này nhìn qua có vẻ thắng thua quyết định bởi may rủi. Nhưng trong cờ bạc, hai chữ may rủi này chỉ dùng để bịp những tay mơ mà thôi.

Ván thứ hai, Tiểu Hắc như cũ, đặt một trăm lượng vào ô sáu điểm. Những người khác thấy anh ta đặt rất lớn, cho rằng người mới đến này có lẽ bản lĩnh đánh bạc rất cao? Số lượng người đặt sáu điểm tăng lên không ít. Kết quả: bảy điểm.

Ván thứ ba, Tiểu Hắc ý chí kiên định! Vẫn đặt sáu điểm, tiền cược không bớt một xu. Mọi người lại nuốt nước bọt, đặt theo anh ta. Lại thua! Tôi nhủ thầm, Tiểu Hắc à, không phải anh thích số sáu đây chứ? Là ngày sinh? Con số may mắn?

Liên tiếp năm ván, nhiều người lắc đầu không ai đặt vào ô sáu điểm nữa. Tiểu Hắc một mình một chiến tuyến. Ống đồ mở ra, số ít người thắng, nhiều hơn là người thua. Nhưng không ai như Tiểu Hắc, thua không ngừng nghỉ! Đến ván thứ năm mươi, tôi mới nhận ra: Tiểu Hắc huynh đệ vô công tái thế, sát khí địch cả trăm người, khôi ngô sáng sủa, đến uống rượu cũng không có đối thủ, không ngờ lại là kẻ... mê bài bạc! Hơn nữa con bạc này không phải con bạc thông thường, mà là kẻ đánh bạc dốt đặc...

Tôi nhin hết nổi, chộp tay anh ta:

"Anh có biết đã thua bao nhiêu ván rồi không?".

Tiểu Hắc:

"Không nhớ".

Tôi lại hỏi:

"Anh không tiếc của à?".

Tiểu Hắc:

"Ta nhiều bạc lắm, tiêu không hết".

Nói xong lôi xấp ngân phiếu dày cộp trong ngực ra. Xung quanh tiếng hít thở vang lên dồn dập. Tôi giật lấy nhét vào ngực áo, quay đầu nói với nhà cái:

"Tiếp tục đi".

Hừ, đốt tiền là một cảm giác rất... sướng! Nhưng nhìn kẻ khác đốt tiền thì lại rất ngứa mắt! Âm thanh xúc xúc va vào nhau rất hỗn loạn, tôi cũng chẳng để tâm lắng nghe, ông vừa úp xuống, tôi đặt ngân phiếu một ngàn lượng vào ô hai điểm. Ông mở: hai điểm. Gã đàn ông trước mặt liếc mắt nhìn, phụ tá của anh ta đem bạc thắng đặt trước mặt tôi. Ông đồ lại lắc lên xuống không theo quy luật, tôi mang toàn bộ số bạc trước mặt đặt vào ô năm điểm. Lại thắng! Khách chơi bắt đầu gom bạc đánh theo tôi. Mười ván, tôi thắng toàn bộ. Không chỉ tôi mà toàn bộ khách bàn này đều thắng cả! Nhà cái đã bắt đầu mất kiên nhẫn. Tôi nhếch môi cười cười nhìn anh ta.

Người chơi xí ngầu thường có ba lối chơi. Thứ nhất, đánh theo xác suất. Hai quân xúc xúc, sẽ có ba mươi sáu trường hợp, dẫn tới mười một kết quả. Trong đó có hai mươi tư trường hợp rơi vào khoảng từ năm đến chín điểm. Nếu đánh theo lối này, thua ít thắng nhiều. Thứ hai, đánh theo suy đoán. Không phải đoán bừa, mà người đánh theo lối thứ hai là những kẻ có tài, dựa vào thực lực để đánh! Trước khi đặt cược phải tính toán chính xác: lực hấp dẫn, lực cản của không khí, ma sát trên mặt bàn, vị trí ban đầu của xúc xúc... Thứ ba, chính là loại người như Tiểu Hắc bên cạnh tôi! Đặt cược duy nhất một điểm số, theo tôi cùng! Lối đánh này chính là... thua thảm! Bởi vì kết quả đồ xúc xúc là ngẫu nhiên, nhưng xúc xúc này lại là con người đồ ra. Mà nhà cái ở một sòng bạc lớn như thế này, sao có thể dựa vào may rủi để thu bạc? Tất nhiên là gian lận. Cho dù là đánh theo lối thứ nhất hay thứ hai, cũng phải dựa trên cơ sở nhà cái chơi công bằng mới được.

Tôi từng nhận nhiệm vụ ám sát một nhân vật. Mà mục tiêu của tôi lại là kẻ mê trò đồ đen. Để tiếp cận ông ta, tôi phải bỏ ra hai tháng lăn lộn ở Casino Bellagio. Một trong những sòng bạc lớn nhất Las Vegas. Tôi không học đồ xúc xúc, cũng chẳng học đoán xúc xúc, chỉ học cách gian lận và chiêu trò đối phó với gian lận. So với thời hiện đại, gian lận tinh vi đa số đều dùng công nghệ cao để qua mắt, thì trò lừa nhỏ ở Hoàng Hạc lâu này chẳng qua chỉ là tiểu xảo mà thôi.

Trong số khách đánh bạc có không ít người của nhà cái trà trộn. Người đàn ông mặc áo trắng bên trái, thỉnh thoảng sẽ nháy mắt. Người áo xám bên phải, lúc thì gãi tai, khi gãi cằm. Một người khác thường xuyên vuốt tóc. Mỗi động tác nhỏ của bọn họ đều là ám hiệu. Ông đồ không có vấn đề, xúc xúc cũng không bị giò trò, nhưng cái bàn trải thảm trước mặt bên trong nhất định đã được bọn họ "chuẩn bị" kĩ càng. Nhà cái sẽ theo tín hiệu của đồng bọn mà đồ đến vị trí khác nhau, điểm số theo đó mà được quyết định. Thông thường, sẽ dựa vào số tiền đặt cược của khách để tính toán cuối cùng thu lợi về nhiều nhất! Nhưng từ lúc tôi bắt đầu thay Tiểu Hắc chơi, khách đều đặt cược theo tôi, chiêu này của bọn họ chẳng còn "đắt để dụng võ" nữa. Chồng

ngân phiếu trước mặt tôi đã cao tới ngực.

Nhà cái nhìn chăm chăm tôi, trầm giọng nói:

"Khách quan, ngài hôm nay vận khí rất... không tệ. Chỉ bằng, chúng ta chơi lớn một chút. Thế nào?"

Tôi mỉm cười:

"Chơi thế nào?"

Đối phương muốn đổi sang chiều khác đây mà. Anh ta chỉ chồng ngân phiếu của tôi:

"Một ván. Cuộc toàn bộ số bạc của ngài".

Tôi sáng khoái đáp:

"Được".

Anh ta nghiêm túc lại, bắt đầu lắc ống, động tác cực kỳ nhanh. Hoàn toàn không nghe ra quy luật. Ống đổ úp xuống mặt bàn. Tôi gõ nhẹ vào ô sáu điểm:

"Sáu điểm, đặt toàn bộ".

Gã nhà cái nhếch môi, tay chạm vào ống đổ, vừa muốn mở ra, tôi lại la lên:

"Khoan đã".

Anh ta sa sầm mặt:

"Khách quan, ngài muốn đổi ý?"

Tôi cười nhạt:

"Chỉ bằng chúng ta đổi vị trí. Lần này tự anh đoán xem, là bao nhiêu điểm? Đoán đúng, ta lập tức chịu thua".

Những gã đồng bọn của anh ta nhao nhao:

"Tiểu huynh đệ, người như thế là chơi không đẹp rồi. Đã đặt cược sao lại nuốt lời?"

Gã nhà cái cắn tức nói:

"Khách quan, ngài đã là kẻ có bản lĩnh. Chẳng lẽ lại đánh bạc không có nguyên tắc như vậy?"

Tôi bật cười, một lời hai ý nói:

"Ta cho dù có bản lĩnh, nhưng anh "vô tình" chạm tay vào ống đổ trước khi mở, ta muốn thắng chỉ e phải về nhà học lại cách đổi trắng thay đen mới có khả năng".(Truyện được sáng tác và đăng trên diendanlequydon.com và wattpad.com)

Động tác nhỏ của anh ta muốn qua mắt tôi? Nói đùa chắc? Gã nhà cái cậy uy thế địa bàn, chỉ tay vào mặt tôi quát lớn:

"Người đừng có ngậm máu phun người. Nói ta gian lận, có bằng cứ gì không?"

Tôi còn chưa kịp vạch trần, bàn tay vừa rồi còn chỉ trò hùng hổ, hiện tại đã đưa quờ quạng muốn gỡ tay Tiểu Hắc. Một người đàn ông cao to, trên tay Tiểu Hắc lại chẳng khác gì con gà con. Chân gã ta cách xa mặt đất, điên cuồng quấy đạp. Tiểu Hắc nheo mắt, trên người tỏa ra hơi thở lạnh băng:

"Dám giờ trò trước mũi ta? Người cảm thấy bản thân sống đủ rồi?"

Những kẻ khác muốn xông lên, tôi ngại Tiểu Hắc bạo phát sát khí sẽ làm sát người vô tội, tự động thủ, nhanh chóng dùng một chiêu đánh ngã bọn chúng. Thở dài gọi Tiểu Hắc:

"Buông anh ta ra đi".

Tiểu Hắc vẫn không rời tay khỏi cổ kẻ kia, quay đầu nhìn tôi với vẻ không vui. Tôi vờ ngáp một cái:

"Ta buồn ngủ. Về thôi. Bọn họ gian lận tự mất uy tín về sau sẽ mất khách. Anh ta cũng chỉ là người làm công, tha cho anh ta đi".

Tiểu Hắc hừ một tiếng nhưng vẫn nghe lời thả "con gà" trong tay ra. Gã nhà cái rơi bịch xuống đất, tham lam hít không khí vào phổi. Ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt sắc lạnh của Tiểu Hắc thì co quắp người, không dám hó hé nửa lời. Tôi cầm bạc, kéo tay Tiểu Hắc đi ra cửa. Cũng chẳng còn ai dám ngăn lại. So với tiền, mạng vẫn quan trọng hơn!

Bạn đang đọc truyện *Nhị Vương Phi Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Sinh mệnh

Đi qua mấy con đường, đến tận một hẻm nhỏ, sát khí trên người Tiểu Hắc mới dịu xuống. Anh ta dừng chân hậm hực hỏi:

"Sao cô lại ngăn ta?"

Tôi gãi gãi mũi:

"Tiểu Hắc à, bọn họ dù sai cũng chưa đáng tội chết. Hơn nữa, sông bạc nào mà không có gian lận. Anh tức giận thì dạy cho bọn họ một bài học là được rồi".

Gương mặt cau có vì tức giận bỗng dưng giãn ra, sau đó ánh mắt anh ta sáng ngời, môi cong lên:

"Tiểu Hắc? Đây là tên thân mật cô đặt cho ta ư?"

Hả? Sát khí trên người Tiểu Hắc đã biến mất không còn chút gì, một giây trước anh ta còn đang tức giận muốn lấy mạng kẻ khác, một giây sau đã tươi cười như nắng ấm. Tâm trạng xem chừng rất tốt! Tôi dờ khóc dờ cười...

Thấy tôi không trả lời, Tiểu Hắc lại hỏi tiếp:

"Cô dựa vào y phục nên mới gọi ta là Tiểu Hắc? Thế nếu sau này ta mặc màu khác cô phải gọi thế nào? Tiểu Lam? Tiểu Bạch? Tiểu... Hồng?"

Tiểu Hắc cao ráo, dáng người rất đẹp, màu xanh, màu trắng, màu đỏ... anh ta mặc lên có lẽ đều rất khôi ngô, rất bắt mắt. Nhưng, tôi đâu có rảnh! Tôi bĩu môi:

"Nếu anh cứ bạ đâu giết đó, không có sau này! Ta không thêm đi chung với anh nữa".

Không phải tôi tự cho mình thanh cao gì, hai tay tôi cũng dính không ít máu, người chết dưới đao của tôi cũng không ít hơn những kẻ bỏ mạng trong tay anh ta là bao. Nhưng tôi không muốn bất kỳ việc gì cũng chọn cách giết người làm giải pháp duy nhất. Nếu có thể đánh thì đánh là đủ, có thể bỏ qua thì bỏ qua. Mang trên lưng quá nhiều thù hận, sẽ có lúc cảm thấy không thể thở nổi, giống... tôi kiếp trước.

Tiểu Hắc nghiêm túc nhìn tôi:

"Ta thấy cô không như kẻ tầm thường khác. Cô thú vị, ta mới muốn kết giao. Hiện tại cô lại nói ra những lời vô nghĩa như vậy. Đây là lời nói nhất thời, hay là nhân sinh quan cả đời của cô?"

Những lời này sao quen tai vậy? Chẳng phải là tôi vừa nhắc Tề Nhan hay sao? Hiện tại thời thế thay đổi, tôi phiên tôi thành kẻ nông cạn rồi? Tôi hít sâu một hơi, không đùa bốn nữa:

"Không phải lời nói nhất thời. Giết người phải có lý do chính đáng, cho dù cái "chính đáng" đó không hợp với trắng đen, đạo lý ở đời, ít ra ta có nguyên tắc của mình. Những kẻ mà anh đã giết, có rất nhiều người trong số bọn họ không đáng tội chết. Họ đều là con người, ai cũng có tư cách giống ai, đều có quyền được sống!"

Anh ta bật cười to, cười không ngừng. Tiếng cười sắc nhọn xé tan màn đêm tĩnh lặng. Qua một lúc Tiểu Hắc mới ngừng lại:

"Thế nào là đáng chết? Như nào là đáng sống? Những kẻ mà cô nói có tư cách sống, thật sự có đúng thế không? Còn những con người khác, chết vì vô số nguyên nhân, cô cũng cảm thấy bọn họ đáng được sống, nhưng ông trời vẫn bắt bọn họ phải chết! Nguyên tắc của cô là gì? Hay cô tự cho mình có quyền quyết định ai đáng sống ai không? Từ xưa đến nay "thắng làm vua thua làm giặc", vận mệnh kẻ yếu sẽ nằm trong tay kẻ mạnh. Một câu nói thối nát, từ miệng mười người, trăm người, vạn người đồng loạt nói ra, tự nhiên sẽ trở thành "đạo lý". Vua muốn giết một người, nói một câu là được. Quan lại, kẻ quyền quý cướp bóc, ức hiếp dân đen xem như lẽ thường. Muốn đời đều vậy! Nhưng cô thử đem dân đen lên làm hoàng đế, làm quan lại, dân đen này từ kẻ yếu thành kẻ mạnh, sẽ thương xót những kẻ yếu khác? Không đâu, hắn sẽ dùng quyền lực mới có được để đầu cúi cổ người khác, hơn nữa còn tàn độc hơn gấp bội. Cô còn cho rằng con người ai cũng như ai, có quyền được sống? Hử?"

Tôi muốn phản bác lại không biết phản bác thế nào. Anh ta nói không sai. Nhưng mà... nhưng mà... Nhớ đến nhiệm vụ cuối cùng đó, nhớ đến cảm giác tuyệt vọng như đi trong đường hầm không chút ánh sáng, không tìm nổi một lý do để sống, cảm thấy bản thân không đáng được tiếp tục níu giữ sinh mệnh... Tôi khó nhọc hỏi:

"Vậy anh thì sao? Giết nhiều người như vậy, anh không có cảm giác tội lỗi gì ư?"

Tiểu Hắc nhếch môi cười ngạo nghễ:

"Một chút cũng không có".

Giống như sấm rạch ngang trời. Tôi chấn động, mở to mắt nhìn anh ta trùng trùng:

"Ta không tin!".

Sao có thể? Trái tim sắt thủ là đá là băng, nhưng linh hồn sao có thể không bị lay động? Trừ khi không có nhân tính. Chỉ có quỷ dưới địa ngục mới không có linh hồn...

Như nhìn thấu suy nghĩ của tôi, anh ta cười nhạt, rồi quay đầu, ánh mắt xa xăm:

"Ta sinh ra đã bị vứt ra đường. Sư phụ nhặt ta mang về nuôi. Dùng mười lăm năm dạy dỗ ta. Mỗi ngày chúng ta ăn cùng mâm, ngủ cùng nhà. Người dạy ta viết chữ, dạy ta võ công, dạy ta những thứ cha mẹ không dạy... Người không nuôi ta bằng sữa, mà tự cắt máu cho ta uống, cho ta dùng được, truyền ta công lực mấy chục năm của người... Cô có biết, người đầu tiên ta giết là ai không? Là sư phụ!".

Tôi kinh ngạc há hốc mồm. Ánh mắt tôi nhìn anh ta đầy sợ hãi. Lần đầu tiên trong đời tôi cảm thấy sợ một người là thế nào. Sao anh ta có thể nhẫn tâm như vậy? Không! Không phải nhẫn tâm! Kẻ này làm gì có tâm. Là tàn nhẫn, là máu lạnh! Nhưng... ánh mắt anh ta nhìn tôi lại ngập trong... bi thương.

Trong con hẻm nhỏ, trăng không chiếu tới, thân hình người đàn ông này bị bóng đêm nuốt gọn. Hơi thở anh ta lạnh lùng, không nhìn rõ sắc mặt, chỉ có ánh mắt... như có thiên binh vạn mã giằng xé. Kẻ không có linh hồn, sao có thể có đôi mắt đẹp ẩn chứa nỗi đau vô hạn như vậy? Tôi khàn giọng:

"Tại sao?".

Tiểu Hắc cười, nụ cười không lan được đến mắt:

"Lời của sư phụ, không được cãi. Người muốn ta cùng người đầu một trận sinh tử. Muốn ta tự tay giết sư phụ. Dùng kết thúc của mình, mở đầu con đường của ta. Dùng tro cốt của người, lót đường để ta đi tới. Ta thắng, người rất vui. Người cười với ta, nói người không còn gì hối tiếc. Người muốn ta hiểu, không có bài học nào đắt giá bằng bài học sống chết. Người tặng ta nhân sinh quan của người. Ta không chôn người, dùng một mồi lửa thiêu thân xác đã lạnh thành tro tàn, hòa trong nước uống không chứa một giọt. Nếu là ta, cô sẽ làm gì?".

Tôi lắc đầu nguầy nguậy:

"Ta không biết...".

Tiểu Hắc nhìn hai bàn tay mình, tự lẩm bẩm:

"Ta đưa người cùng ta đi khắp bốn bể, người thích uống rượu, ta học uống rượu. Cuộc đời người chưa bao giờ thua dưới tay kẻ nào, ta cũng sẽ không làm kẻ bại trận. Trong máu ta có huyết dịch của người, sinh mệnh của ta cũng là sinh mệnh của người. Ta tuyệt đối không để bản thân đổ máu!".

Tôi ngồi sụp xuống đất, ôm gối run rẩy:

"Nếu anh đúng... nếu ta sai... nếu ta cũng giống kẻ khác... nếu ta vừa đáng chết cũng vừa đáng sống... Vậy hai mươi chín năm đó ta tồn tại vì cái gì, chết đi vì cái gì? Nếu ta không sai, sao lại không thể như anh, như người khác? Khóc giả, cười giả. Không dám có tình cảm, không dám... sống. Vậy nào nguyên tắc, nào nhân sinh quan kia chẳng phải rất nực cười, rất đạo đức giả? Ta luôn tự cho rằng mình không sợ trời chẳng sợ đất, không sợ kẻ địch, không sợ ai cả... Hóa ra ta luôn sợ bản thân. Coi bản thân như cỏ rác, tùy ý vứt bỏ sinh mệnh..."

Tôi bắt đầu nói năng lộn xộn, bịt chặt hai tai, không ngừng lắc đầu. Tiểu Hắc đi tới đập cho tôi một cước ngã lăn ra đất, anh ta đè lên người tôi, tay trái bóp miệng tôi, tay phải rút chủy thủ. Tôi điên cuồng chống cự, anh ta chẳng thèm quan tâm, quát lên:

"Nuốt xuống".

Tôi muốn nhè máu trong miệng ra. Tiểu Hắc phát ra sát khí dày đặc, cả con hẻm lạnh lẽo u tối như địa ngục, chỉ có cặp mắt đối diện nhìn tôi trùng trùng. Cả người tôi bị sát khí ép đông cứng, nhưng không đau đớn. Anh ta không làm tôi bị thương, mà làm bản thân bị thương. Tiểu Hắc lại cứa thêm một đường, máu trên tay anh ta từng giọt từng giọt tanh nồng chảy vào miệng tôi. Mắt trào lệ, tôi gào lên:

"Cút đi. Mẹ kiếp. Anh là tên biến thái. Đồ điên. Lão nương không uống, bỏ ta ra. Ta thoát ra được, ta sẽ thiến anh".

Anh ta đột nhiên cúi xuống, kề trán mình lên trán tôi. Giọng nói lạnh lùng không cho phép cãi lại:

"Cho dù trên đời không ai muốn cô sống, cô vẫn phải sống tiếp. Cho dù cả nhân loại đều muốn cô chết, cô không được phép chết".

Má tôi ươn ướt. Anh ta... khóc ư? Cơ thể Tiểu Hắc run rẩy, âm thanh phát ra vẫn cứng rắn như cũ:

"Đừng tự vứt bỏ chính mình".

Tôi giờ tay níu chặt áo anh ta, như người chết vớ được cọc rom:

"Cho dù ta từng giết người, sau này tiếp tục giết người, ta vẫn có quyền sống ư?"

"Ừ".

"Cho dù không ai cần, ta vẫn có quyền sống ư?"

"Ừ".

"Cho dù không có lý do để sống..."

Tiểu Hắc ngắt lời:

"Cô không cần lý do để sống, cô chỉ sống thôi".

Tôi cắn nát môi, gật đầu như gà mổ thóc. Lại bật khóc, tức giận tay nắm chân đá anh ta:

"Khốn kiếp. Đồ chết tiệt nhà anh. Sao kiếp trước anh không xuất hiện? Anh chết ở xó nào chứ hả?"

Tiểu Hắc nâng người dậy, vẻ mặt thắc mắc:

"Kiếp trước?"

Tôi nhe răng cười. Trong miệng còn dính đầy máu, tôi giơ "móng vuốt" trước mặt anh ta, làm mặt đáng sợ:

"Ta mượn xác hoàn hồn. Là... ma..."

Tôi kéo dài giọng. Tiểu Hắc bật cười:

"Có ma nào vừa đàn vừa thương người như cô. Tiểu quý!"

Tôi đẩy anh ta ra, lau sạch mặt, liếc mắt lườm:

"Ai là tiểu quý! Anh thì sao? Vừa nãy còn bảo tuyệt đối sẽ không đổ máu? Khi không lại nổi cơn điên. Ta cũng đâu phải ma cả rờn..."

Tiểu Hắc ngồi dậy ngáp một cái:

"Tự dưng thấy buồn ngủ quá..."

Lại còn đánh trống lảng nữa! Thật muốn tẩn cho kẻ xấu xa này một trận. Tôi xốc lại y phục, bỏ đi về. Giọng anh ta sau lưng vang lên:

"Đừng trẻ con nữa. Hôm sau ta lại tới tìm cô đi uống rượu".

Tôi không thèm quay đầu. Trong lòng lại thờ ra một hơi, giống như tảng đá cả nghìn cân đè trong lòng bao nhiêu năm, cuối cùng cũng bị đánh vỡ. Là anh ta giúp tôi dẹp bỏ chướng ngại tâm lý. "Cô không cần lý do để sống, cô chỉ sống thôi". Tôi mỉm cười, ngẩng đầu nhìn trời. Trăng đêm nay, đã không còn là trăng đêm trước!

Bạn đang đọc truyện *Nhị Vương Phi Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Tề anh, Tề em

Tôi mang tâm trạng thoải mái trở lại Vương phủ. Vương phi ra ngoài nửa đêm mới mò về, để người khác thấy thì không hay, nên tôi rón rén đi lại như thích khách, nhẹ nhàng về phòng. Bên trong sáng đèn, tôi đẩy cửa bước vào, coi cái người đang ngồi trên xe bên cạnh bàn như không khí, lướt qua anh ta, thẳng chân tới giường ngủ của mình. Tôi hiện tại chỉ muốn đánh một giấc, hơi đầu mà quan tâm cái ông thần kia.

Nhưng có người lại không vừa lòng với thái độ dùng dưng của tôi:

"Nàng ra ngoài sao không nói với ta? Nếu có việc gấp, cũng nên để lại lời nhắn. Cả ngày nay nàng đã đi đâu?"

Nếu tôi nói vương phi nhà anh đi uống rượu, đánh bạc với một người đàn ông khác, liệu anh ta có tức chết không nhỉ? Tề Nhan đẩy xe tới cạnh giường, giọng lộ rõ vẻ không vui:

“Sao nàng không trả lời? Mùi rượu nồng thế này... Có vương phi nào như nàng không?”.

Tôi nổi điên bật dậy:

“Vương phi cái rắm! Ta thích đi đâu thì đi đó, muốn uống bao nhiêu rượu thì uống bấy nhiêu. Anh quản được chắc? Nhị vương gia, chắc anh không coi ta là vợ anh thật đấy chứ?”.

Tề Nhan nhú chặt chân mày:

“Đã bảo nàng sửa cách nói chuyện...”.

Tôi cười khẩy ngắt lời:

“Ta việc quái gì phải sửa? Ta chán phải sống theo sự sắp đặt của kẻ khác rồi. Ta muốn làm gì sẽ làm đó, thích nói gì thì nói. Còn anh, thích làm vương gia vĩ đại, bác ái thì cứ việc làm. Đừng có áp đặt lối suy nghĩ của anh lên người kẻ khác. Nể tình thời gian qua anh “săn sóc” ta, đợi anh ta ra tay, ta sẽ nhặt thầy cho anh”.

Tôi thật sự không hiểu cái đầu của Tề Nhan đang nghĩ cái gì. Cứ cho là không cần vương vị thì cũng cần mạng chứ? Giờ Tề Quán đã ra chiêu hiểm rồi, không giết người chỉ có thể bị người giết...

“Ta không thể làm hại ca ca ruột của mình được”.

Tôi là đứa trẻ mồ côi nên có lẽ tôi không hiểu được cảm giác có anh chị em là như thế nào. Nhưng một người anh trong đầu chỉ có ý nghĩ duy nhất là “xử lý” em trai mình. Vậy sao còn nhân nhượng? Tôi thử thuyết phục Tề Nhan lần nữa:

“Là anh ta có lòng hại anh trước. Không phải là anh sai. Hơn nữa, hai người sinh ra trong nhà đế vương, vốn không thân thiết hòa thuận như gia đình bình thường. Anh ta dù sao... cũng chỉ là anh trai cùng cha khác mẹ. Đâu đáng để anh hi sinh bản thân như vậy?”.

Tề Nhan lấy trong tay áo ra chiếc vòng “đính ước” của Tề đầu heo. Tôi nhăn mặt, thứ đồ đó đáng ra nên vứt càng xa càng tốt, anh chàng này lại vẫn mang theo bên người. Không phải muốn làm một kẻ ngu trung thật đấy chứ? Ánh mắt Tề Nhan nhuộm vẻ thâm lương, trong đêm tân hôn với tôi anh ta cũng có dáng vẻ đau buồn như thế...

“Có lẽ ta không nên giấu huynh ấy... Nhưng mà ta không có lựa chọn nào khác. Chỉ có thể làm như vậy...”.

Tôi nghe Tề Nhan lẩm bẩm mà khó hiểu. Ý anh ta là giấu Tề Quán chuyện tàn tật, giả bệnh? Nhưng chuyện đấy tôi không cho là “không nên”. Mặc dù trong bụng vẫn còn tức giận cái tính mềm lòng như đàn bà của Tề Nhan, song nếu mặc kệ anh ta, tôi lại không làm được. Nếu anh ta cứ nhất quyết không chịu động thủ, cùng lắm tôi nhờ Tiểu Hắc đánh ngất rồi bắt cóc đem anh ta đi. Chỉ là cách đó suy cho cùng vẫn là hạ sách. Tề Nhan mất tích, Tề đầu heo chịu để yên cho Vương phủ và Tướng phủ chắc? Tôi sẽ phải mang cả cha và anh trai hồ ly theo nữa. Vẫn nên tìm xem có cách khác tốt hơn không. Tôi liền đặt nghi vấn:

“Anh giấu Tề Quán chuyện gì?”.

Tề Nhan nhìn tôi thật lâu mới trả lời.

“Huynh ấy là ca ca của ta, cùng cha cùng mẹ!”.

“Cái gì? Chẳng phải anh ta là con của thái hậu đương triều, còn anh là con của thái phi hay sao? Nếu hai người là do một mẹ sinh ra, vậy anh cũng là con của thái hậu?”.

Tề Nhan lắc đầu, nói rõ sự tình.

“Thái hậu không có con trai. Lúc mẫu phi mang thai ca ca, thái hậu lúc đó là hoàng hậu cũng đang mang thai. Thái hậu chuyển dạ trước một ngày, sinh ra một công chúa. Đêm hôm sau, mẫu phi sinh hạ ca ca. Năm đó tình hình trong triều rất rối ren, quyền lực nằm trong tay thái hậu. Bà ta âm thầm cướp lấy ca ca, nhận là do mình sinh. Còn công chúa bị đem ra khỏi cung. Lại nói đứa bé do mẫu phi sinh ra chết non. Chuyện này chỉ có thái hậu và mẫu phi biết, những người khác đều đã bị diệt khẩu. Mẫu phi trước lúc xuất gia mới kể ta nghe, dặn ta không được tranh giành ngôi báu”.

Tôi nghe mà ong cả đầu. Chuyện này sao giống vụ án “Ly miêu hoán chúa” vậy? Thái hậu xem ra là một người đàn bà đáng sợ. Còn mẹ của Tề Nhan, nói cho anh ta nghe sự thật. Thứ nhất là muốn bảo vệ anh ta, tránh khỏi mũi tên của thái hậu. Thứ nhì hi vọng anh ta không tranh giành với chính anh ruột của mình. Thái phi không phải không yêu thương Tề Nhan như tôi nhầm tưởng. Mà bà ấy xuất gia để bảo toàn cho cả hai đứa con, ngoài thuận theo thái hậu thì còn có thể làm gì khác? Chỉ là, sao Tề Nhan phải giấu Tề Quán thân thể thật? Nói ra chẳng phải tốt hơn ư? Giờ câu chuyện cảm động về tình mẫu tử, huynh đệ sắp biến thành bi kịch “người anh vì không biết sự thật đã tự tay giết chết em trai ruột” rồi!

“Sao anh không nói rõ cho anh ta biết?”.

“Ta không thể. Lúc trước quyền lực toàn bộ bị thái hậu nắm trong tay. Chuyện kia nếu lộ ra không chỉ ta và mẫu phi, mà huynh ấy cũng sẽ bị thái hậu trừ bỏ. Đến khi ta dần lớn lên, thái hậu ở sau lưng giờ trở lại gián, khiến huynh ấy xem ta như kẻ địch. Ta lại càng không thể nói. Nếu không sẽ làm bà ta động sát tâm”.

Vậy tức là Tề Nhan giả bệnh tật tàn phế không phải muốn qua mắt Tề Quán, mà người anh ta muốn che giấu là thái hậu? Đúng là trong tình huống thái hậu nhiều năm nắm quyền, muốn sống dưới mí mắt bà ta chỉ có thể giữ kín bí mật.

“Bây giờ thì sao? Hiện tại đã có thể nói rồi chứ?”.

Tề Nhan buồn bã nhìn tôi.

“Nay huynh ấy đã nắm hơn phân nửa quyền hành, nhưng chuyện năm đó không lưu lại vật chứng, những người chứng kiến thì đều đã chết. Chi e hoàng huynh chẳng tin ta”.

Tôi lờ mờ Tề Nhan. Anh không nói sao biết người ta tin hay là không? Cho dù không thể hoàn toàn tin tưởng, ít ra Tề Quán cũng không gấp rút muốn giết đứa em trai này nữa mà sẽ điều tra lại sự việc. Còn cứ tiếp tục im lặng, Tề Quán thật sự ra tay thì mọi chuyện đã rồi, chẳng thể cứu vãn. Sau này biết được bản thân sai lầm, Tề Quán sẽ cảm thấy thế nào? Tôi chẳng quan tâm tới cảm giác của Tề đầu heo, nhưng không thể đứng nhìn Tề Nhan chết một cách lãng xẹt như vậy được. Tôi ngập dài một cái rồi nằm xuống lại, cách một lớp chăn dày mà nói:

“Ta buồn ngủ rồi. Anh về phòng của anh đi”.

Tề Nhan thoáng im lặng. Có lẽ không ngờ tôi nghe xong sự thật “chấn động” kia lại chỉ hỏi mấy câu rồi thờ ơ thế này. Anh ta lẳng lặng ngồi một lúc rồi mới đẩy xe rời đi.

Tôi mở mắt nhìn đỉnh màn. Chuyện này tôi thay anh ta giải quyết vậy. Trước đó ở trong cung tôi bịa chuyện, nói mình chung phòng với Tề Nhan. Tình hình lúc ấy tôi không thể không nói dối. Nhưng chỉ cần Tề Quán sai người tra hỏi lại sẽ rõ, tôi và Tề Nhan phòng ai nấy ở. Lời nói dối của tôi sẽ bị bóc trần. Một khi Tề Quán biết bị tôi lừa, thì không cần đợi một năm nữa mà lập tức đổi ý giết Tề Nhan ngay. Đương nhiên cũng sẽ giết nốt “đồng phạm” tôi đây. Cho nên, tôi nhất định phải lòi cái bí mật kia ra ngoài ánh sáng.

Tề đầu heo nếu dám không tin, tôi liền thiên anh ta! Cho anh ta từ Tề hoàng đế trở thành Tề thái giám!

Trưa hôm sau, thái giám hôm qua lại tới phủ truyền chỉ. Hoàng hậu triệu tôi vào cung, muốn nghe tôi đánh đàn. Tên đầu heo này thật là... hôm qua mượn danh nghĩa thái hậu, hôm nay lại tới phiên hoàng hậu. Anh ta định để tôi lần lượt “gặp” từng người trong đám đàn bà của anh ta chắc? Tôi sửa soạn một chút, mặc bộ đồ thoải mái, vút áo choàng dài chạm đất lại. Tề Nhan muốn đi theo, nhưng anh ta là vương gia, đâu thể ngang nhiên đi vào tầm cung của vợ hoàng đế? Vẫn như hôm qua, chỉ có thể ở nhà đợi tin tức. Tôi trấn an Tề Nhan rồi leo lên xe ngựa.

Thái giám lại đưa tôi đến căn phòng u ám kia. Khác chẳng là lần này Tề Quán không ở bên trong đợi sẵn. Tôi đứng giữa phòng, không đóng cửa. Đưa lưng hướng ra ngoài, làm như đang ngắm... mạng nhện trong phòng. Tai lại vênh lên “đếm” xem bên ngoài có bao nhiêu thuộc hạ của hoàng đế ẩn nấp. Có tiếng bước chân khẽ đến mức khó nhận ra vang lên phía sau, tôi làm bộ chẳng nghe thấy. Tề Quán chém vào gáy tôi một nhát, lực đủ mạnh để đánh ngất một người có da thịt thô dày. Nhưng tôi đã sớm có đề phòng, sao để anh ta được như ý? Tôi thuận theo hành động của anh ta, nhắm mắt ngã xuống. Tề Quán vạch cổ tay áo tôi, không nhìn thấy chiếc vòng thì rít lên:

“Quả nhiên”.

Tôi cười nhạt trong lòng. Quả nhiên cái rắm ấy! Anh đã nghi ngờ mới triệu tôi vào cung, tôi đeo hay không đeo cái vòng xấu xí kia thì cũng có gì khác biệt đâu. Cái bệnh đa nghi như lão Tào này của Tề Quán, không biết là có sẵn hay do thái hậu dạy dỗ mà nên đây...

Anh ta dùng dây trói chặt hai tay tôi lại. Không phải dây thừng mà một loại dây mảnh, có vẻ rất chắc chắn. Xem ra dùng dao cũng không cắt đứt được. Có tiếng rót nước vang lên, sau đó mặt tôi hứng trọn cả ly trà lạnh ngắt. Tôi mở mắt ra nhìn anh ta. Trong bụng thầm rủa, cái tên đầu heo này đúng là không ra gì!

Mặt Tề Quán âm trầm, lạnh lẽo.

“Nàng dám gạt trẫm!”.

Tôi chớp mắt “ngây ngô” hỏi:

“Hoàng thượng nói gì thần thiếp nghe không hiểu?”.

“Hai người các ngươi không có ở chung một phòng! Nói, là hấn bảo nàng nói dối? Có phải nhị đệ căn bản không có bệnh tật gì cả?”.

Tốc độ điều tra của hoàng đế đúng là rất nhanh. Chẳng muốn thừa hơi tiếp tục diễn trò, tôi lạnh lùng nói vào tai anh ta:

“Cấm nhúc nhích”.

Tề Quán kinh ngạc cúi nhìn mấy giọt máu trước ngực. Giấy trước tôi còn nằm dưới đất, hai tay trói quặp sau lưng. Giấy kẻ tiếp đã đứng sau anh ta, một tay vòng qua cổ khổng chế, một tay biến thành vũ khí uy hiếp Tề Quán. Năm đầu ngón tay tôi bật móng sắc nhọn ghim vào dưới cổ anh ta. Hôm qua anh ta hôn tôi, hôm nay chém tôi một nhát, lại còn hất nước lạnh vào mặt tôi. Không để anh ta ném chút khỗ, tôi sẽ không phải Lưu Liễm nữa!

“Nàng... Ngươi làm sao cởi trói được?”.

Tôi nhoen miệng cười.

“Tháo khớp”.

Đáng lẽ anh ta nên điểm huyết đạo của tôi. Như thế thì tôi sẽ phải mất nhiều thời gian để thoát ra hơn. Tề Quán không nghĩ tôi biết võ, lại quá tin tưởng vào sợi dây dao cắt không đứt kia. Cơ thể con gái linh hoạt, bàn tay tôi lại nhỏ, không to lớn như tay đàn ông. Chỉ cần nửa giây, tháo khớp cổ tay thoát ra sau đó lập tức nổi lại là xong. So với những gì tôi từng trải qua, một chút đau đớn này thì thấm vào đâu.

“Người biết võ? Nữ nhi của tể tướng không có võ công. Người là ai?”.

“Sai! Ta là con gái của cha. Ngược lại, anh mới không phải con trai thái hậu. Tề Quán, anh đã nhận giặc làm mẹ rồi!”.

Anh ta quay đầu nổi giận.

“Nói năng hàm hồ!”.

Cái quay đầu của Tề Quán làm móng tay tôi ngập sâu vào da anh ta, máu chảy càng nhiều.

“Đã bảo chó có cử động. Ta biết anh sẽ không tin. Nhưng sự thật anh là con trai thái phi - mẹ của Tề Nhan. Hai người cùng một mẹ sinh ra. Thái hậu cướp anh về nuôi vì bà ta không sinh nổi con trai. Những bà mẹ đỡ đẻ cho mẹ anh và thái hậu năm đó cùng với nô tỳ, thái giám biết chuyện đều đã bị thái hậu diệt khẩu. Tuy nhiên thân tín bên cạnh thái hậu khẳng định biết rõ. Kể cả không có ai, anh chỉ cần tìm thái phi để xác minh. Hoặc âm thầm điều tra từ chỗ thái hậu”.

“Trẫm không tin”.

Tôi cũng chẳng vội, nhẹ nhàng nói tiếp.

“Anh có thể tin, có thể nghi ngờ. Nhưng anh phải tự tìm ra sự thật. Nếu như anh không muốn tiếp tục coi kẻ thù là thân thích, cung phụng bà ta. Đối với mẹ ruột, em ruột của mình ngược lại giết nhầm. Đến lúc hối hận cũng muộn rồi. Bọn họ đều vì nghĩ cho anh mà che giấu sự thật. Kết quả nhận được lại là chết dưới chính tay người họ muốn bảo vệ. Anh làm sao để đối mặt với hai người họ, làm sao để đối mặt với bản thân anh đây?”.

Tôi buông Tề Quán ra, đi tới bên bàn ngồi xuống. Anh ta nhìn tôi chằm chằm. Tề Quán đứng bất động rất lâu. Đến lúc tôi hết kiên nhẫn, anh ta mới lạnh lùng mở miệng.

“Chuyện này trẫm sẽ đích thân tra xét. Nếu người dám bịa chuyện lừa trẫm, đây là tội khi quân. Trẫm sẽ chém đầu cả gia tộc của người!”.

Tôi bĩu môi.

“Anh đi mà tra. Nhưng đừng có uy hiếp bản cô nương. Ta không phải Tề Nhan. Anh ta coi anh là hoàng đế, là anh trai. Chứ ta thì không! Anh dám đụng tới một sợi tóc của cha ta, đừng trách ta không nể mặt em trai anh!”.

Tề Quán bật cười.

“Khẩu khí cũng lớn gớm nhỉ? Nàng nên nhớ rõ thân phận của mình. Cho dù những lời nàng nói là thật, thì nàng cũng không được nói năng bất kính với trẫm như vậy! Nàng dựa vào cái gì mà to gan, ngông cuồng thế hả?”.

Tôi gả cho Tề Nhan là chuyện đã rồi. Nhưng không có lý do gì để tôi lại phải nghe theo mọi sự an bài của người khác. Tôi ngoan ngoãn nghe lời chỉ khiến Tề Quán đắc ý, muốn làm gì tôi thì làm, muốn đối phó với gia đình tôi thế nào cũng được. Vậy chẳng phải cả đời chấp nhận số mệnh? Sau đó mỗi lần gặp anh ta lại quỳ gối khom lưng, tự xưng thân thiếp? Anh ta hỏi tôi dựa vào cái gì? Dựa vào việc tôi chẳng sợ anh ta!

“Anh không đụng đến ta, ta cũng sẽ không đụng đến anh. Chúng ta nước sông không phạm nước giếng. Cũng chớ có dùng quyền lực uy hiếp ta làm gì cho mất công. Ta chẳng sợ anh đâu. Chúng ta ai cũng có điểm yếu cả. Người ta cần bảo vệ chỉ có hai. Nhưng vợ con của anh thì nhiều lắm. Anh dám làm gì người của tướng phủ, ta sẽ cho anh đoạn tử tuyệt tôn”.

Động tác xoa cổ của Tề Quán khựng lại, mắt anh ta vừa liếc ra bên ngoài, tôi liền nhếch môi cười.

“Muốn xử lý ta tại chỗ? Mười người bên ngoài đó liệu có đủ không? Không bằng chúng ta đánh cược xem, bọn họ xông vào trước cứu anh ra, hay ta giết được anh trước? Ta đã nói rồi, chúng ta không có thù oán, anh không cần đề phòng ta làm gì. Tốt nhất là đừng có tính toán gì trên người ta!”.

Tề Quán nhìn tôi ngạc nhiên. Có lẽ không ngờ tôi lại dễ dàng phát hiện người của anh ta “trốn kỹ” bên ngoài. Anh ta xoay người đi tới bên bàn, ngồi xuống đối diện với tôi. Trên mặt không còn vẻ tức giận nữa, mắt hoa đào sáng sủa.

“Ồ, trẫm rất tò mò. Oánh nhi có bản lĩnh trốn thoát khỏi hoàng cung thâm nghiêm của trẫm không đây?”.

Tôi hí híp mắt.

“Anh muốn nói tới ba ngàn cấm quân? Trong một lúc ta không thể giải quyết hết bọn họ. Nhưng “nhà” của anh rộng lắm. Thiếu gì chỗ trốn. Ta đốt chỗ này, giết người chỗ kia. Chơi chán rồi muốn đi lúc nào chả được”.

Anh ta hít sâu một hơi, mặt trầm hẳn xuống. Đến khi tôi cho rằng Tề Quán đang phân vân xem nên gọi thuộc hạ đến hay không thì anh ta lại rướn người tới, vui vẻ hỏi:

“Nàng gọi nhị đệ là Tề Nhan? Không phải nàng đặt tên thân mật cho hắn là Tiểu Nhan ư? Nàng vốn không có tình cảm gì với nhị đệ phải không? Đã như vậy, không bằng vào cung làm phi tử của trẫm. Thế nào?”.

Muốn đem tôi giam lỏng trong cung để thuận tiện giám sát?

“Ta không thích một câu nói lại nhiều lần. Ta không có hứng thú với quyền lực. Anh làm hoàng đế của anh, ta sống cuộc đời tự do của ta. Trừ khi anh đụng đến người thân của ta, còn không ta chẳng có lý do gì để đối đầu với anh. Làm hoàng đế cũng chẳng sung sướng gì, không ai thêm cướp của anh đâu”.

“Nhị đệ có tính là người thân của nàng không?”.

Những gì cần nói tôi đã nói rõ. Muốn đối phó với thái hậu, hay đối phó với Tề Nhan, là quyết định của anh ta. Nếu anh ta không tin lời tôi, cho rằng Tề Nhan sai tôi bịa chuyện hãm hại thái hậu để rồi hành động hồ đồ. Vậy thì đừng trách tôi cắt cái đầu heo của anh ta xuống. Tôi đứng dậy, phui phui vạt áo đi thẳng ra ngoài. Bước một chân qua bậc cửa, tôi mới nhàn nhạt đáp lời câu hỏi vừa rồi của anh ta.

“Tề Nhan là người thân của anh”.

Bạn đang đọc truyện *Nhị Vương Phi Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Một tháng sau

Gần đây Tề Quán rất rối rối. Cứ cách hai, ba ngày lại chạy tới Vương phủ dùng bữa. Lần nào anh ta cũng lên khỏi cung, một mình mò đến.

Nếu nói thái độ của anh ta đối với Tề Nhan có gì khác trước thì chính là, từ nghi kị chuyển sang chăm chọc. À, tất nhiên là chăm chọc không có ác ý. Anh ta dường như rất thích trêu ghẹo khiến cậu em trai đỏ mặt hoặc tái mặt, sau đó phá lên cười vô cùng khoái chí. Đã vậy, tới bữa ăn là anh ta lại giờ tính trẻ con.

“Sao hôm nay vẫn nấu toàn những món Oánh nhi thích vậy? Gần nai, tay gấu, yến sào của trẫm đâu?”.

“A Nhan à, đệ cũng thật keo kiệt. Trẫm xuất cung cũng không dễ dàng gì, ít ra phải cho trẫm ăn ngon một bữa chứ?”.

Tôi nhin hết nổi.

“Không thích chứ gì? Không thích thì về hoàng cung của anh mà ăn. Bảo đầu bếp Ngự thiện phòng nấu Bát trân cho anh vừa miệng. Không phải nhà nào cũng có điều kiện mỗi bữa ăn tay gấu, gần nai như nhà anh”.

(Chú thích: Bát trân là tên gọi chung của tám món ăn quý hiếm và cầu kỳ chỉ dành cho giới quý tộc cung đình, chủ yếu là các bậc vua chúa. Bát trân (八珍): Long can (龍肝, gan rồng), Phượng tủy (鳳髓, tủy phượng), Báo thai (豹胎, bào thai báo), Lý vĩ (鯉尾, đuôi cá chép), Hào chích (鴛炙, chà chim cú), Tinh thần (猩脣, môi đuôi ươi), Hùng chưởng (熊掌, bàn chân gấu), Tô lạc thiên (酥酪蟬, ve nấu sữa béo). Nguồn: Wikipedia).

Đã ăn chực không mất tiền, mặt dày tới làm khách lại còn đòi hỏi.

“A Nhan... đệ xem nàng ấy lại bắt nạt trẫm kìa! Có chủ nhà nào như nàng ấy không...”.

Cũng may Tề Nhan không cho nô tài ở cạnh lúc Tề Quán tới. Nếu không để người khác nhìn thấy cái bộ dạng “ăn vạ” này của hoàng đế, liệu có tron mắt ngất xỉu không!

Tề Nhan háng giọng.

“Liễm nhi trước nay đều quen nói chuyện thẳng thừng, không phải nàng ấy... bắt nạt huynh”.

Hai anh em nhà này cũng thật khiến tôi nhức đầu. Suốt ngày Liễm nhi, Oánh nhi. Bộ tôi với hai người các anh thân thiết lắm chắc? Tôi nảy ra ý định xấu xa, trong bụng cười tà ác, ngoài mặt lại chớp chớp mắt ngọt ngào nhìn Tề Quán.

“Hoàng thượng muốn ăn ngon cũng không phải việc gì khó. Thần thiếp còn có thể đích thân xuống bếp. Chỉ cần...”.

Tay cầm đũa của Tề Quán khẽ run.

“Mỗi lần không có mặt người ngoài mà nàng xưng hô thế này, đều không có ý gì tốt... Nói trẫm nghe xem, chỉ cần thế nào?”.

Tôi nhếch môi.

“Chỉ cần anh thắng được ta”.

Tề Quán lập tức lắc đầu.

“Không công bằng. Võ công của trẫm không bằng nàng. Muốn tỷ thí thì để nhị đệ đánh với nàng. A Nhan sẽ đại diện cho trẫm!”.

Lời này mà anh ta cũng nói ra được, không biết ngượng mồm hả? Có hoàng đế nào mắt mặt như anh ta không? Tôi phẩy tay.

“Quên đi. Coi như bản cô nương chưa nói gì”.

“Ồ, thì ra Oánh nhi sợ thua. Nàng sợ không đánh thắng được A Nhan của trẫm à...”.

Tề Nhan đang húp canh nghe vậy sặc nước, ho đến mắt hết hình tượng. “A Nhan của trẫm”, tôi xoa xoa thái dương đang co giật của mình. Tưởng mỗi anh biết dùng kế khích tướng đấy hả?

“Ta thắng hay thua còn chưa biết. Nhưng người nào đó không dám ứng chiến, chỉ biết núp sau lưng em trai, có đáng mặt đàn ông nữa không đây...”.

“Nàng...”.

Tề Quán nổi giận chỉ tay vào mặt tôi, còn mặt anh ta thì đỏ lên. Tôi đang cảm sẵn đôi đũa trong tay, liền gấp ngón tay chia ra kia, muốn đem nó nhúng xuống nồi cháo còn bốc hơi nóng. Anh ta phản ứng cũng không chậm, tay trái đập xuống bàn, đôi đũa của anh ta nảy lên. Tề Quán dùng đũa kẹp ngược lại đôi đũa của tôi. Cái trò này kiếp trước tôi chơi thường xuyên lắm, mỗi lần trên bàn ăn có món cua biển, đám “sát thủ” bọn tôi toàn giành tới giành lui. Tôi chưa có thua lần nào đâu nhé!

Tôi dồn lực vào cổ tay, kẹp chặt ngón tay thối của Tề Quán kéo mạnh, cả người anh ta liền chúi về phía trước, úp mặt xuống... nồi cháo. Tề Quán ngẩng đầu lên, tóc dính bết lại, da mặt đỏ lựng vì hơi nóng của đồ ăn, khắp mặt toàn gạo trắng... Tôi ôm bụng cười nắc nẻ.

“Liếm nhí!”.

Tề Nhan trừng mắt nhìn tôi, lại vội vàng lấy khăn ra giúp anh trai lau mặt.

“Đệ đi lấy nước cho huynh”.

Tề Nhan lặn xe rồi đi. Tôi ngừng cười, nghiêm túc hỏi.

“Chuyện kia anh tính thế nào? Không phải nhẹ nhàng bỏ qua cho bà ta chứ?”.

Tề Quán làm mặt giận.

“Nàng có muốn lấy cơ đuổi A Nhan đi, cũng đâu cần hại trẫm như vậy”.

Tôi thừa nhận là tôi cố tình chình hoàng đế. Ai bảo kẻ này khiến tôi dính vào mớ rắc rối, lại phải ở chung với Tề Nhan một nhà. Tôi đã nhẹ tay với anh lắm rồi ấy!

“Bà ta còn có vây cánh, không thể bứt dây động rừng được. Nàng không cần quản chuyện này, trẫm tự có biện pháp”.

“Ta chỉ cảm thấy Tề Nhan đáng thương, có chán mà không được xài. Ngày nào thái hậu còn gây uy hiếp, anh ta ngày đó còn chưa thể sống thoải mái. Anh thì tốt rồi, vợ con đều huê. Còn em trai anh...”.

Tề Quán nghiêng người tới, khum tay nói nhỏ.

“Nàng thấy nữ nhi của Ngô thị lang thế nào? Trẫm thấy nàng ta ôn nhu, hiểu chuyện. Có thể làm trắc phi của A Nhan”.

Ngô tiểu thư? Cô gái đó tôi cũng có thiện cảm, liền gật đầu.

“Ngô tiểu thư được đấy!”.

Một chậu nước đặt mạnh xuống bàn. Tôi và Tề Quán không né kịp, áo bị nước bắn lên ướt một mảng. Tề Nhan không thèm nhìn bọn tôi, lạnh lùng bỏ đi.

Tề Quán dùng nước sạch em trai mang tới, vừa lau vết bẩn trên mặt, vừa tủm tủm cười. Tôi chặc lưỡi.

“Chắc Tiểu Nhan giận anh đấy! Ai bảo trước kia anh toàn sắp đặt cuộc sống của anh ta”.

“Người khiến đệ ấy không vui là nàng, không phải trẫm!”.

Tôi khiến Tề Nhan không vui? Nói đùa gì vậy. Thử tìm khắp kinh thành xem, từ cổ chí kim, có vương phi nào có tấm lòng hiền thực như tôi không hả? Không ghen tuông, không đòi chuyên sủng. Một lòng quan tâm tới “đời sống riêng” của chồng. Chọn cô nương tốt cho anh ta. Tề Nhan này đúng là phụ lòng tôi quá mà...

Tề Quán đột nhiên vỗ bàn.

“Trẫm vừa nghĩ ra một ý rất hay! Trẫm giả làm hôn quân, cướp vợ của đệ đệ. Sau đó A Nhan nổi giận, làm phản. Trẫm liền tống giam đệ ấy. Thái hậu tưởng thật sẽ mất cảnh giác. Kế tiếp...”

Tôi chẳng thèm nghe kẻ dờ hoi này nói hươu nói vượn, đứng dậy bỏ về phòng. Vỡ kịch cầu huyết như vậy mà anh ta cũng nghĩ ra được. Anh ta định đổi nghề, chuyển sang làm biên kịch chắc! Rõ là biến thái...

Nhắc tới Tô tiểu thư chẳng qua chỉ là tôi với Tề Quán thuận miệng “buôn chuyện”. Không ngờ hai ngày sau lại nhận được thư tay của cô ấy. Nội dung thư chỉ vồn vện một câu: “Có phải là cô nhân?”. Điều khiến tôi không tin nổi là lá thư này viết bằng mật mã chỉ riêng người trong tổ chức bọn tôi mới biết! Sau khi kinh ngạc nửa ngày trời, tôi quyết định trực tiếp gặp Tô tiểu thư để xác minh nghi vấn trong lòng.

Đêm ngày mười lăm trăng tròn. Tôi lại mặc “đồng phục thích khách” của mình, chuồn khỏi Vương phủ. Tới bên ngoài phủ của Ngô thị lang đại nhân, tôi ẩn mình trên ngọn cây giả tiếng chim kêu đêm. Âm thanh này người ngoài sẽ không nghe ra có gì khác thường, nhưng nếu Ngô tiểu thư là người của tổ chức bọn tôi, nhất định nghe hiểu.

Một khắc đồng hồ sau, một thân hình nhỏ nhắn mặc trung y trắng như tuyết xuất hiện bên cạnh gốc cây. Ngô tiểu thư không khoác thêm áo choàng. Tháng hai, trời vẫn còn rất lạnh. Bọn tôi lại chỉ mặc y phục mỏng manh. Vì điểm chung này, tôi liền có cảm giác thân thiết với cô ấy. Tôi mỉm cười, vẫy vẫy tay. Đối phương nhẹ nhàng phồng lên, ngồi trên chạc cây sát bên tôi.

“Liễm tỷ”.

Tôi nghe cô ấy gọi cũng không quá ngạc nhiên. Chỉ là vẫn chưa đoán ra cô gái này là người quen nào của mình.

“Muội là ai? Sao lại nhận ra thân phận của ta?”.

Ngô tiểu thư đứng đưa chân, nghiêng đầu cười khúc khích.

“Lúc đầu trông thấy tỷ, muội rất ngạc nhiên. Tự hỏi, sao nhị vương phi lại giống tỷ tỷ kiếp trước của muội như đúc. Nhưng chỉ cho là trùng hợp. Sau đó nghe tiếng đàn của tỷ, quan sát từng cử chỉ của tỷ thì muội khẳng định tỷ chính là Lưu Liễm. Chúng ta ở cạnh nhau năm năm, cùng ăn cùng ngủ cùng huấn luyện. Sao muội có thể không nhận ra tỷ được! Tỷ vẫn chưa đoán ra muội là ai ư?”.

Trong đầu như có tia sét rạch ngang qua. Tôi bám vào thân cây, suýt chút thì ngã xuống đất. Người cùng ăn cùng ngủ với tôi năm năm, chỉ có một! Bởi vì sau khi cô bé ấy chết đi, tôi chỉ ở một mình, không chung phòng với ai nữa. Giọng tôi run run:

“Muội là... Tiểu Ánh?”.

Ngô tiểu thư, không, là Lâm Ánh, gật mạnh đầu. Tôi bàng hoàng nhìn muội ấy, không rõ cảm giác lúc này của mình là gì. Là vui mừng hay là hổ thẹn... Tôi cúi đầu, đột nhiên cảm thấy thật lạnh... Hình như trời vừa nổi gió. Trên mặt vừa lạnh vừa ướt. Trời... mưa ư?

Một bàn tay trắng trẻo vươn ra, lau đi vệt nước trên gò má tôi.

“Liễm tỷ, đừng khóc. Gặp lại Tiểu Ánh, tỷ không vui sao?”.

Tôi lắc đầu, đưa tay muốn vuốt tóc muội ấy như trước kia, lại ngập ngừng rút tay về.

“Xin lỗi muội”.

Ngoài câu xin lỗi, tôi chẳng biết phải nói gì. Tôi còn có thể nói gì? Là tôi đã hại muội ấy. Tiểu Ánh cầm lấy bàn tay tôi, đặt trong tay mình, giọng nói trong veo:

“Tỷ không có lỗi. Cái chết của muội, không liên quan đến tỷ”.

Bạn đang đọc truyện *Nhị Vương Phi Hai Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Cái chết của đồng đội

Mười lăm năm về trước, tôi mười lăm tuổi, Tiểu Ánh tròn mười tuổi. Tôi vẫn nhớ như in ngày hôm đó. Ngày đầu tiên của tháng mười hai.

Tôi dặt tay Tiểu Ánh, đầu ngón chân giống như không còn cảm giác gì nữa, máy móc bước đi. Lúc ra khỏi giường đã thả chân trái hay chân phải chạm đất trước nhỉ? Sao mà xui thế...

Trước mặt hai đứa, bão tuyết vẫn không có dấu hiệu sẽ ngừng lại. Tôi quay đầu sang bên phải, xoay cái cổ tê cứng vì lạnh cúi xuống nhìn Tiểu Ánh. Con bé đang úp tay phải lên mặt, bên dưới tuyết đã ngập qua hai đầu gối.

“Em làm gì vậy?”.

Tiểu Ánh xoay cổ một cách chậm rãi y hệt con rối gỗ, chớp mắt một cái.

“Nếu không che lại, em sợ mũi mình sẽ rụng mất”.

Ánh mắt con bé cực kỳ nghiêm túc. Tôi nén cười, đáp lại bằng giọng điệu chắc chắn:

“Dùng tay để che thì năm ngón tay của em sẽ rụng thay cho mũi. Từng đốt, từng đốt một...”.

“Á... á...!”. Con bé hét lên.

Tôi không trêu nữa, cúi xuống lớp tuyết trên đầu con bé. Vì mục tiêu là kẻ có tính đa nghi nên cấp trên muốn bọn tôi giả làm hai đứa trẻ mồ côi đi lạc trong rừng. Vợ của ông ta rất thích con nít nhưng hai vợ chồng bọn họ lại không có con cái. Hai bọn tôi ăn mặc phong phanh lê lét trong con bão tuyết. Lúc này giả mà được ăn món cà ri nóng hổi thì hạnh phúc phải biết...

“Không lạnh đến mức ấy đâu. Em cố chịu một chút, chúng ta sắp đến rồi”.

Nếu là đứa trẻ bình thường có khi đã chết cứng rồi, may là bọn tôi đều đã trải qua huấn luyện khắc nghiệt nhiều năm. Tiểu Ánh vỗ ngực thờ phào nhẹ nhõm. Sau lại chu cái môi tím tái hỏi:

“Liệu có lạc không ạ? Em chẳng nhìn thấy gì ở phía trước cả”.

“Không sao, chị có mang theo thiết bị định vị mà. Nào, chúng ta đi nhanh một chút”.

“Nhà người đàn ông đó có nấu bò hầm không nhỉ? Em muốn ăn thịt bò...”.

“Khi được hỏi em chỉ nên xin một ổ bánh mì thôi, chúng ta là hai đứa trẻ đáng thương chưa bao giờ được ăn món gì tử tế. James Johnson là con cáo già, không được để ông ta sinh ra nghi ngờ”.

“V... ă... n... g...”. Con bé kéo dài giọng đáp.

Một tiếng đồng hồ sau. Cuối cùng bọn tôi cũng tới được căn biệt thự hẻo lánh của James Johnson. Bên dưới lớp tuyết phủ dày mấy centimet, có thể nhìn thấy màu đen của cổng sắt và bức tường. Nơi này đã hoang vắng lại thêm cái vẻ u ám như nhà ma vậy. Tôi ấn chuông và chờ đợi.

Cửa sổ tầng trên có bóng người đang nhìn xuống dưới này. Tôi vờ như không nhận ra, khẽ bóp tay Tiểu Ánh. Con bé lập tức ngã xuống tuyết vờ ngất xỉu. Tôi hốt hoảng vừa lay nó, vừa ấn chuông liên tục. Cánh cửa bật mở, một người phụ nữ tóc vàng trên người khoác áo choàng vội vàng chạy ra mở cổng.

“Chúng cháu đi lạc. Em gái cháu lạnh quá, làm ơn... cứu con bé...”.

“Chúa ơi!”. Người phụ nữ thốt lên bằng thứ tiếng Trung ngọng nghịu sau đó bế Tiểu Ánh lên đi nhanh vào nhà. Tôi lễo đẽo theo bên cạnh.

Tiếng giày có gót sắt nện xuống sàn nhà kêu cộp cộp vang lên to dần. James Johnson xuất hiện ở chân cầu thang. Tôi đã xem tư liệu về người đàn ông này từ trước. Tên gián điệp này đội lốt là một nhà văn chuyên viết truyện kinh dị. Thế nên việc ông ta chọn sống ở căn biệt thự hẻo lánh này với lý do tập trung viết tiểu thuyết sẽ không gây nghi ngờ. Nhưng có nhà văn nào lại đi giày gót sắt của quân đội? Tuy nhiên sự thân nhiên đó có nghĩa ông ta không để phòng hai đứa trẻ bọn tôi. James Johnson liếc nhanh tôi rồi chuyển ánh nhìn sang Tiểu Ánh đang được đặt trên trường kỷ. Cái nhìn của ông ta có cái gì đó méo mó khiến tôi buồn nôn.

Vợ James Johnson mang khăn dày tới đắp cho Tiểu Ánh rồi dịu dàng vuốt mái tóc ẩm ướt vì tuyết của tôi.

“Em cần phải tắm nước nóng. Đi theo tôi nào”.

Dịu dàng quá... Tôi gật nhẹ đầu.

“Cảm ơn bà”.

Bữa tối là món súp gà nấu với nấm trông có vẻ rất ngon. Bọn tôi đều đã tắm rửa sạch sẽ và thay đồ. Trong nhà không có quần áo cho trẻ nhỏ. Người phụ nữ che miệng nhìn bọn tôi cười khúc khích. Tôi xăn tay áo rộng thùng thình, ngượng ngùng dùng bữa cùng vợ chồng James.

“Hai em ở đâu? Tôi có thể liên lạc để người nhà đến đón các em”. Người phụ nữ hỏi.

Tiểu Ánh vừa thổi phù phù món súp gà, vừa hít mũi đáp:

“Chúng cháu không có gia đình. Viện trưởng bảo là không cần chúng cháu nữa nên đã đuổi hai chị em ra khỏi cô nhi viện”.

“VẬY À”. James Johnson nheo mắt.

Bàn tay cầm thìa của vợ ông ta run lên. Suốt bữa ăn không ai nói thêm gì nữa. Nhưng ánh nhìn kỳ quái của James Johnson và thái độ khó hiểu của bà vợ khiến tôi thấy cảnh giác. Phải nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ rồi rời khỏi nơi này mới được.

Tôi đã tìm khắp mọi góc ngách của căn biệt thự nhưng không thể tìm ra tài liệu bí mật mà James Johnson cất giấu. Chỉ còn một căn phòng cuối cùng, phòng làm việc của James. Già đàn ông trung niên này rất cẩn thận, mỗi khi ra khỏi phòng kể cả lúc đi vệ sinh ông ta cũng sẽ khóa cửa. Chắc chỉ còn cách duy nhất là trộm chìa khóa khi James ngủ. Cách này rất mạo hiểm, một khi bị phát hiện thì nhiệm vụ sẽ thất bại. Đồ ăn và cà phê của ông ta đều do bà vợ chuẩn bị. James có bệnh sạch sẽ thái quá nên cơ hội lén bỏ thuốc mê cũng không dễ chút nào.

“Hai em đều có mái tóc dài rất đẹp. Lúc trẻ tôi cũng có mái tóc như thế này”.

Mãi tập trung suy nghĩ nên tôi có chút lơ đãng. Sáng nào người phụ nữ này cũng giúp bọn tôi chải tóc. Cảm giác ấm áp dễ chịu này là thứ mọi đứa trẻ mồ côi đều khao khát. Phải chăng vì lưu luyến hơi ấm của bà nên tôi mới hành động chậm chạp, thiếu quyết đoán?

“Mary vẫn còn rất trẻ mà”. Tiểu Ánh nghiêng đầu nhovn miệng cười.

Chiếc lược khựng lại giữa chừng. Ánh mắt Mary đờm buồn. Sâu trong đó là đau đớn và khổ sở khiến tôi ngơ ngẩn.

Tình cảm là thứ mang lại điềm xấu. . .

“James! Xin anh. . . đừng làm vậy. Em cầu xin anh, đừng hại con bé”.

Tiếng khóc của ai vậy? Tôi cố nâng mí mắt nặng trĩu. Lại có tiếng đồ vật rơi vỡ, ai đó bị kéo đi, âm thanh quần áo sột soạt. Tôi vận hết sức lực trong người cắn mạnh môi dưới. Tên khốn đó đã bỏ thuốc mê vào đồ ăn tối. Món hầm đậm đặc nên tôi đã không nhận ra mùi thuốc mê. Mary vẫn đang gào khóc van nài chồng mình. Tiểu Ánh bất động như con búp bê bị James lôi lên cầu thang.

Khi đã có thể cử động, tôi lao lên tầng hai. Trong phòng ngủ vọng ra giọng nói của James:

“Em sẽ bắn tôi ư? Như thế không ngoan đâu. Không ngoan chút nào, Mary. Xuống dưới nhà và nhắm nháp cuốn sách của em đi. Như mọi lần. . .”.

“Đừng lại đi. Em van anh!”. Mary hét lên.

James bật cười.

“Bóp cò đi. Nếu em không yêu tôi”.

Tôi chạy vào phòng nhìn thấy Mary đang run rẩy quỳ dưới đất, bên cạnh là khẩu súng nằm lẩn lóc. Bà ta đã không dám bắn. Tôi chộp lấy vũ khí đi tới chìa thẳng vào James.

“Xuống khỏi người con bé ngay! Đồ bệnh hoạn”.

Tôi đã sớm cảm thấy không khí ngôi nhà này có gì đó khác thường. Nhưng không ngờ James là kẻ mắc bệnh áu dâm. Khốn kiếp thật! Già đàn ông rời giường đứng dậy nhìn tôi chằm chằm.

“Mày định trả ơn người đã cứu mạng mình bằng việc chìa súng vào tao à? Ngoan ngoãn đặt món đồ chơi nguy hiểm ấy xuống. Tao sẽ để hai chị em mày đi”.

Bên dưới áo choàng tắm của gã bệnh hoạn, con giống của ông ta dựng đứng và chìa ra như khẩu súng. Tôi cười nhạt.

“Tôi không nghĩ ông sẽ giữ lời. Cơ thể của ông bảo rằng ông đang nói dối”.

“Ồ, mày thật là hư hỏng. Thế nên tao luôn không có hứng thú nổi với lũ lớn xác. Sao nào? Mày có biết cách dùng súng đâu, để tao dạy mày cách để ghim một viên đạn vào óc ai đó”.

James ngoác miệng cười tới tận mang tai, chân bước về phía tôi. Cách. Tôi kéo chốt an toàn. Cáp trên muốn bọn tôi bí mật sao chép tài liệu nhưng tình huống này chỉ có thể bắn chết gã ta, sau đó. . . . Đột nhiên một bóng người lao tới chắn trước họng súng. Mary tuyệt vọng nhìn tôi, nước mắt rơi lã chã. Tôi chần chừ không bóp cò. Vì khoảnh khắc mềm lòng đó mà tôi phải vĩnh viễn mang theo niềm hối hận về sau. . .

Mary bị đẩy mạnh, ngã đè lên người tôi. James giẫm lên bàn tay tôi, đoạt lấy khẩu súng. Đầu bị báng súng đánh mạnh, tôi ngã đi chìm vào bóng tối. Tỉnh dậy là con ác mộng.

Chiếc giường loang lổ máu, cơ thể Tiểu Ánh lạnh lẽo không một mảnh vải che thân. Khắp người con bé đầy dấu hôn chẳng chừa xen với vết cháy của thuốc lá dụi lên. Hận thù khiến tôi run rẩy bầy. Mary nằm dưới sàn, trên bụng cắm một con dao gọt trái cây.

“Thấy tác phẩm của tao thế nào? Rất tuyệt phải không?”.

Tôi xoay người lại nhìn con quỷ đứng ở cửa phòng. Nhân từ là thứ đáng nguyên rủa!

Đoàng.

Lau vết máu nơi gò má, tôi chậm rãi bước về phía trước.

“Sao... này có thể né được?”.

“Này. Có muốn biết địa ngục là gì không?”.

Tôi mang tài liệu rồi đi. Bỏ lại sau lưng ngọn lửa đang nuốt trọn căn biệt thự. Tiếng gào thét vì bị tra tấn cùng ánh mắt khiếp đảm của gã đàn ông, cái chết của Mary, hình ảnh Tiểu Ánh vậy máu nằm bất động... Mọi thứ nhắc tôi nhớ, đừng bao giờ cho phép trái tim yếu mềm thêm lần nào nữa!

Bạn đang đọc truyện *Nhị Vương Phi Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Đồng chí Tề Nhan nổi cơn giận

Tề Nhan đã chiến tranh lạnh với tôi suốt một tháng rồi. Tôi nằm dài trên lan can trong đình bên hồ cá. Tề hoàng đế ngồi xồm bên cạnh cắn hạt dưa, lắc đầu nói:

“A Nhan vẫn không thèm nói chuyện với trẫm. Đều là do nàng hại”.

Tôi trừng mắt.

“Thánh chỉ là do anh ban. Chú ý ban đầu cũng là anh đưa ra. Đẩy hết trách nhiệm lên người ta, không thấy mất mặt hả?”.

“Lúc đó trẫm chỉ nói vậy thôi. Là nàng bảo A Nhan sẽ không giận đâu nên trẫm mới nghe theo đấy chứ!”. Tề Quán vạch tội.

“Ai biết em trai anh lại lên con gì. Giao thừa năm ngoái chính anh ta bảo chỉ cần ta thấy không vấn đề thì anh có ban tước phi hay nha hoàn gì cũng chả sao. Giờ lại làm mặt lạnh với chúng ta, đúng là trẻ nhỏ không hiểu chuyện”.

Em gái tôi xinh đẹp, thông minh, giỏi giang, ngoan ngoãn. Anh ta còn ý kiến gì nữa. Cũng đâu có ép anh ta động phòng hay có nghĩa vụ làm gì đâu. Tôi chỉ muốn đón Tiểu Ánh vào phủ, để cô bé ở bên cạnh mình. Ai bảo cái thời đại phong kiến này quá rườm rà lễ tiết. Chỉ có biện pháp duy nhất là nhờ Tề Quán ban hôn, phong Ngô tiểu thư làm trắc phi của nhị vương gia. Mới có thể danh chính ngôn thuận để Tiểu Ánh tới sống ở Vương phủ.

“Nếu nàng đã không muốn làm vương phi, đợi ta giải quyết xong thái hậu thì nàng sẽ được tự do. Đâu cần phải đưa nữ nhân khác tới bên cạnh đệ ấy”.

Vấn đề không nằm ở đó. Nếu tôi không nhờ Tề Quán ban thánh chỉ, sớm muộn gì Tiểu Ánh cũng bị đem gả cho một vương gia hay quan lại nào đó. Đây là số mệnh của phụ nữ phong kiến. Cô bé không muốn thế, mà tôi cũng không chấp nhận được. Chỉ mượn tạm chỗ ở một thời gian thôi nên tôi đã không hỏi ý Tề Nhan trước mà tự quyết định. Nhưng có gì nghiêm trọng đâu. Sao anh ta cứ phải tỏ thái độ đáng ghét như vậy.

“Anh không hiểu đâu”. Tôi thờ dãi đáp lời Tề Quán.

“Người không hiểu gì là nàng ấy. Tình cảm của A Nhan, ngay đến trẫm cũng nhìn ra được. Đệ ấy có gì không tốt? Sao nàng lại không thích đệ đệ ưu tú của trẫm?”.

“Tốt hay không thì liên quan gì”.

Tôi không thích một vương gia, không muốn làm vương phi. Cả đời chịu gò bó ở nơi này. Cuộc đời kiêu đó ai mà sống nổi. Nếu không phải còn lo lắng cho cha và anh trai hồ ly, tôi đã sớm mang Liễu Nhi cùng Tiểu Ánh đi phiêu bạt giang hồ rồi. Thêm vào mà ở lại nơi này nhìn bản mặt nhăn nhó của Tề Nhan chắc.

Tề Quán vẫn ưu nhã cắn hạt dưa trong tư thế ngồi rất mát hình tượng của một vị quân vương, chớp mắt nhìn tôi hỏi một câu ngớ ngẩn:

“Vậy tuýp đàn ông của nàng là gì?”.

Kẻ này cái gì không học lại học cách nói chuyện và từ ngữ của tôi. Sao mà có cảm giác tôi đã dạy hư hoàng đế thế này...

“Tỷ ấy thích người nào đánh bại mình”.

Tôi và Tề Quán đồng thời quay đầu lại. Tiểu Ánh nhìn người hành lễ với Tề hoàng đế.

“Hoàng thượng vạn an”.

Tề Quán liền bật dậy, chắp tay sau lưng lén lút ném hạt dưa xuống hồ cá phía sau. Tôi bĩu môi, anh cũng sợ mất hình tượng cơ à.

“Nàng xem, nàng ấy lễ phép biết bao nhiêu. Còn nàng chà bao giờ chào thăm thử một tiếng”. Tề Quán lại lắc đầu, làm bộ mặt thất vọng với tôi.

“Đi thôi. Chúng ta ra ngoài thành cưới ngựa”. Tôi đứng dậy, kéo tay Tiểu Ánh.

“Trẫm cũng muốn đi”.

“Anh đâu có được xuất đầu lộ diện. Rảnh rồi thì đi dỗ em trai anh ấy”.

Tiểu Ánh cười khúc khích.

“Thần thiếp cáo lui. Hoàng thượng... ở lại vui vẻ”.

Tôi cùng Tiểu Ánh che mặt, phóng ra ngoài thành. Hoàng hôn đỏ ối nơi chân trời trông thật dễ chịu. Kiếp trước vẫn luôn không có tâm trạng thả lỏng, luyện tập bất kể mưa nắng, ngày đêm bị nguy hiểm rình rập. Từ khi Tiểu Ánh mất, tôi chẳng còn thân thiết với ai. Mười bốn năm trôi qua trong ánh đao và máu tươi. Tôi đã luôn nghĩ, nếu sự việc năm đó không xảy ra, cuộc sống của tôi có lẽ đã khác.

“Liếm tỷ, chúng ta tỷ thí đi”. Tiểu Ánh tung mình đáp xuống đám cỏ, hếch mũi nhìn tôi.

“Được thôi, để ta xem muội có tiến bộ gì không”.

Tôi không muốn ngộ thương cô bé, chỉ đấu tay không. Trong quá trình tập luyện trước đây, hai người bọn tôi đã từng là tổ hợp ăn ý nhất. Tôi thiên về đánh cận chiến, luôn nhắm vào điểm yếu của đối thủ sau đó tung một đòn duy nhất kết thúc trận đấu. Tiểu Ánh không thích đối đầu trực diện, thường chọn cách dồn ép từ từ làm đối thủ suy yếu rồi mới ra đòn quyết định. Tôi phòng thủ kém, đúng hơn tôi chả bao giờ thèm thủ. Vì không giống những đồng đội khác thực hiện đa dạng nhiệm vụ, 99% nhiệm vụ của tôi là ám sát. Đã là nhiệm vụ đánh nhanh rút gọn thì cần phòng thủ để làm gì? Vì suy nghĩ cứng đầu cứng cổ ấy mà cấp trên đã phân “lính mới” là Tiểu Ánh vào cùng đội với tôi. Cô bé mạnh nhất khi bắt cặp cùng người khác, giỏi hỗ trợ đồng đội. Tiểu Ánh là kiểu đồng đội mà nếu gặp phải phục kích của kẻ địch, ta hoàn toàn có thể yên tâm giao phía sau lưng cho cô bé. Mặc dù tôi không thích dựa dẫm vào bất kì ai, thế mà Tiểu Ánh lại trở thành ngoại lệ duy nhất.

“Chuyển động của tỷ vẫn nhẹ nhàng như trước nhỉ?”. Tiểu Ánh tươi cười di động bước chân thành vòng tròn, vậy tôi ở giữa.

“Muội thì nhanh hơn một chút so với khi đó đấy”.

Bất được kể hờ của đối phương tôi lập tức xông tới quét chân nhằm đón ngã Tiểu Ánh. Ngay lúc cô bé ngửa người lùi về sau tôi chớp thời cơ thu lại động tác mới đi được nửa đường, nghiêng mình đè Tiểu Ánh xuống đất chế trụ không cho cô bé nhúc nhích.

“Nhưng so với ta vẫn còn non lắm”. Tôi híp mắt.

Hình như thắng lợi tới dễ dàng quá... Đột nhiên Tiểu Ánh hai mắt lóe sáng, cười ranh mãnh. Cô bé quặp chân kẹp cứng chân tôi. Bị khóa rồi! Tôi định tăng lực để thoát ra thì cơ thể trở nên mềm oặt.

“Tiểu Ánh, không được! Đây! Đứng... đứng lại đi. Đứng ngay... ha... ha... Đứng đùa... nữa... ha... a... đừng sờ chỗ đó... ha... ha...”.

“Xin tha đi”.

“Ta thoát được xem ta phạt muội thế nào!”.

“Vây... sao... o...”.

“A... buồn quá... Tiểu Ánh...”.

“Hai người đang làm cái quái gì vậy hả?”.

Sát khí này... sao mà quen thuộc quá? Nếu không nhầm thì đây là... Quả nhiên mở mắt ra liền trông thấy Tề Nhan ngồi trên xe lăn lạnh lùng nhìn bọn tôi. Sao tên này lại xuất hiện ở đây? Không lẽ anh ta lén xe từ “nhà” ra tới tận chỗ này? Mà anh ta vừa mới dùng từ “quái” phải không nhỉ? Mẹ ơi, Tề Nhan huynh đệ nổi giận thật rồi

Bạn đang đọc truyện *Nhị Vương Phi Hai Mặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 26: Thê tử duy nhất

Từ sau hôm Tề Nhan bắt quả tang vương phi và trác phi của anh ta lẩn lộn trên đồng cỏ phía ngoài thành, tình hình chiến tranh lạnh càng trở nên nghiêm trọng. Tôi có ý mặc kệ Tề Nhan. Đường đường là một vương gia hai mươi mấy tuổi đầu, có lý gì tôi phải chạy tới đỡ dành anh ta. Có còn là con nít đâu cơ chứ. Thế nhưng Tiểu Ánh lại bảo, cứ cho là vì muội ấy thì tôi cũng nên làm hòa với vương gia. Nếu không cô bé sẽ cảm thấy bản thân tôi Vương phủ đã gây phiền phức cho tôi.

Thế thì vì suy nghĩ cho Tiểu Ánh, tôi đi lấy lòng Tề Nhan vậy. Hoàn toàn là vì Tiểu Ánh thôi đấy nhé!

Gần đây câu nói lặp đi lặp lại nhiều nhất trong Vương phủ chính là: Sắp đến sinh thần vương gia của chúng ta rồi! Đám nô tỳ mỗi lần rào bước trong sân đều bàn tán mãi việc này. Hôm kia nói: Còn năm ngày nữa là sinh thần vương gia đấy. Hôm qua nói: Còn bốn ngày nữa là sinh thần vương gia rồi. Sáng nay mới bảnh mắt ra đã nghe: Chỉ còn ba ngày thôi sẽ là sinh thần của vương gia nha. Tôi nghe đến mồm cả tai, có phải là đón giao thừa giữa cổ đại bắn pháo hoa đâu nào. Sao cứ phải đếm lùi từng ngày như thế? Bọn họ làm tôi sốt cả ruột. Tặng quà gì thì mới khiến Tề Nhan huynh đệ thôi không làm mặt lạnh với tôi nữa đây?

Dắt anh ta đi công viên giải trí chơi trò chơi? Quên mất, cổ đại này đào đâu ra công viên giải trí cơ chứ? Cũng do tôi chưa bao giờ được dắt đi công viên lúc bé thành ra đối với nơi đó trong lòng luôn lưu giữ một chút khao khát nho nhỏ. Ý tưởng này không hiện thực. Bỏ qua!

Dẫn Tề Nhan đi uống rượu, đánh bạc? Tề Nhan và Tiểu Hắc không giống nhau. Ý định này cũng không được. Tiếp tục bỏ qua!

Trực tiếp mua quà tặng? Tôi lại không nghĩ ra mình có thể mua nổi thứ quý hiếm gì mà Tề Nhan không thể tự mua. Hơn nữa như vậy không đủ thành ý. Nhanh chóng bỏ qua!

Tự mình xuống bếp nấu cho Tề Nhan bát mì trường thọ? Quên đi, tôi đối với việc bếp núc và may vá vốn không có duyên. Mì tôi làm, đừng nói Tiểu Nhan, đến Tiểu Cầu còn không dám đụng đến nửa sợi đâu. Lại bỏ qua vậy.

Cắt đầu thái hậu bỏ vô hộp thất nơ bướm? Cũng không ổn. Sinh nhật không phải Halloween. Không hợp hoàn cảnh. Bỏ qua. Bỏ qua.

Tôi vắt óc suy nghĩ từ sáng tới tối cũng không nảy ra được ý gì khả dĩ. Đúng là giết người dễ, tặng quà khó! Còn đang ôm gối chán chường đột nhiên nghe thấy tiếng cười rình rích bật lên khe khẽ. Tôi rút cổ nhìn cái bóng áo trắng trong phòng. Tiểu Ánh ơi là Tiểu Ánh, muội có thể hay không đừng mặc trung y trắng như tuyết, tóc đen dài không chải đứng trong bóng tối cười the thé như vậy. Rất dọa người đấy có biết chưa hả?

“Tỷ có cần muội cho ý kiến không?”.

Tôi nhồm thân trên dậy, vui vẻ hỏi:

“Nói xem, muội có cao kiến gì?”.

Tiểu Ánh nhanh chóng phóng lên giường, chui tọt vào chăn của tôi. Từ cổ chí kim có lẽ chỉ có phủ của Tề Nhan là độc nhất vô nhị, vương phi và trác phi lại ở chung một phòng, ngủ chung một giường, đắp cùng một cái chăn bông. Cũng chỉ có tôi là vương phi duy nhất trong lịch sử biết bao thời đại phong kiến có tình thân vì nghĩa quên thân, tự mình xin thánh chỉ nạp phi cho chồng. Đáng lẽ Tề Nhan phải mặt mày nở hoa tự hào không hết thế mà anh ta lại mặt nặng mày nhẹ suốt ngày!

“Cao kiến không có, chỉ có một câu thôi. Hi hi”.

“Câu gì?”.

“Tỷ lấy thân báo đáp đi! Đơn giản, hiệu quả, đảm bảo vương gia hài lòng mãi ngàn năm”.

Tôi lườm Tiểu Ánh. Một muội nghĩ ra. Hiệu quả cái nỗi gì, có mà để lại hậu quả ấy! Cho dù tôi có “vì nghĩa quên thân” thế nào cũng đâu thể tự đóng gói bản thân đem dâng cho người khác làm quà.

Cuối cùng nghe theo Tiểu Ánh, ngày mười lăm tháng ba, tôi bị ép ngâm trong thùng nước rải đầy hoa tươi đến nửa canh giờ lại mặc lên người mấy lớp váy áo cầu kỳ. Thật sự là có chút phiền toái. Chỉ là gây một khúc nhạc thôi mà, tắm rửa sửa soạn có liên quan gì đâu? Tôi ôm cây cột trong đình nhỏ bên hồ cá, thử thương lượng lại lần cuối:

“Ta thấy hay là thôi đi. Muội xem treo nhiều đèn lồng như vậy có phải là rất phí phạm hay không? Lũ cá bị muội làm cho lóa mắt nhất định là vô cùng khổ sở. Gọi hết mọi người trong phủ tới cùng Tề Nhan ăn bữa cơm vui vẻ, nào nhiệt là tốt rồi”.

Tiểu Ánh kéo tôi ra khỏi cột lớn như sợ tôi làm hỏng trang phục trên người. Cô bé dùng ánh mắt “kiểm định chất lượng hàng hóa lần cuối trước khi xuất kho” để đánh giá tôi một lượt từ đầu xuống chân, sau đó nghiêm mặt nói:

“Com ăn lúc nào mà chả được. Vương gia khẳng định thích ở chỗ này nghe tỷ đánh đàn, cười dịu dàng với ngài ấy hơn. Tỷ xem, trăng thanh gió mát, hoa

phủ mặt hồ. Bên đình nhỏ có một mỹ nhân đẹp đến rung động tận đáy lòng đứng đợi. Muội đã phải dày công chuẩn bị từ sớm, tỷ không được chưa lắm trận đã đòi đánh trống thu quân, bỏ của chạy lấy người!”.

Cái gì mà đẹp đến rung động tận đáy lòng, có mà đẹp đến ná thờ đây này. Tôi ngoẹo đầu, làm bộ tui thân:

“Có thể cho ta đòi y phục được không? Muội ép ta mặc bốn, năm lớp áo. Ngực bị muội quấn chặt đến mức hít thở không thông rồi”.

“Tỷ tỷ yêu quý, việc nhỏ không nhịn việc lớn khó thành! A, nhân vật chính đến rồi. Muội đi đây. Đêm nay tỷ cứ uống rượu thưởng trăng với vương gia. Đêm xuân một khắc đáng ngàn vàng, tỷ không cản trở về phòng đâu hi hi”.

Tiểu Ánh bỏ lại một câu mập mờ rồi vụt biến mất, tôi nghe muội ấy nói mà cảm thấy dưới chân lão đảo chực ngã. Một bàn tay rắn chắc siết nhẹ eo tôi, kéo thân hình lung lay của tôi đứng vững trở lại.

“Cẩn thận. Nàng chưa uống rượu đã say rồi sao?”.

Tôi ngượng ngùng cười khan:

“Vấp phải gấu váy, ha ha”.

“Hiếm khi thấy nàng chịu mặc y phục chu toàn lễ tiết thế này”.

Tôi quay đầu nhìn Tề Nhan, lại ngó xuống eo mình rồi tiếp tục nhìn Tề Nhan chờ đợi. Qua một lúc vẫn không thấy anh ta rút tay về, đành phải mở miệng nhắc:

“Ta đứng vững rồi”.

Tề Nhan thân nhiên gật đầu rồi mới chậm chạp thu tay về. Đêm nay Tề Nhan không ngồi xe lăn mà tự tàn bộ đến đây. Bình thường đều là tôi cúi đầu nhìn xuống, hiện tại lại phải ngẩng đầu trông lên. Đột nhiên có cảm giác đối phương thật cao lớn. Tề Nhan mặc áo gấm màu lam, ống tay áo thêu chi bực lấp lánh như ánh trăng. Mái tóc đen như mực được búi cao giống đêm giao thừa năm ngoái. Tề Nhan thả tóc cũng rất ưa nhìn nhưng vấn tóc thế này vẫn hợp nhất, vừa tuấn tú nhỏ nhắn lại vừa uy vũ hiên ngang. Nhận ra bản thân đã vô thức nhìn đối phương không rời mắt, tôi vội ngoảnh đầu sang bên. Người trước mặt dường như đang nín cười, âm thanh khe khẽ ấy đi vào tai khiến hai má tôi nóng bừng. Tự trách bản thân háo sắc, cũng đâu phải chưa từng thấy qua đàn ông đẹp trai. Tốt nhất nên nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ rồi rút lui an toàn mới được.

Trên bàn đặt cây thất huyền cầm, chính là cây đàn cổ hai trăm năm tôi mượn từ chỗ Tề Quán. Tính tôi xưa nay không thích nửa nạc nửa mỡ, nếu đã muốn gảy đàn đương nhiên phải dùng cây đàn tốt nhất. Đây cũng là thành ý của tôi. Mím cười nhìn Tề Nhan, tôi nhẹ giọng hỏi:

“Anh muốn nghe khúc gì?”.

Tôi đợi Tề Nhan trả lời nhưng đối phương không đáp, mà ung dung đi tới bên bàn ngồi xuống, những ngón tay thon dài đặt lên thân đàn; lại ngẩng đầu cắt giọng ôn tồn:

“Nàng có nguyện ý nghe ta gảy đàn?”.

Hả? Tôi ngạc nhiên tưởng mình nghe nhầm. Sao bỗng dưng lại đảo ngược vị trí thế này? Giống như một người đàn ông đến lầu xanh, được tiếp đón rất ân cần chu đáo. Sau một đêm vui vậy, đến lúc anh ta móc hầu bao thì cô gái kia lại hỏi một đêm của anh ta đáng giá bao nhiêu, đòi thanh toán “tiền công” cho anh ta. Mặc dù so sánh Tề Nhan là cô nương hoa lâu có vẻ khập khiễng. Nhưng cũng như người đàn ông kia phải chi tiền, đáng ra tôi phải là người gảy đàn tấu khúc để lấy lòng Tề Nhan mới đúng vai chứ? Tôi gãi mũi:

“Hôm nay sinh thần của anh mà. Ngày sinh của ai thì người ấy nên được ưu ái, anh có ước nguyện hay mong muốn gì...”.

Tề Nhan dịu dàng cười.

“Phải. Vậy nên ta muốn đàn cho nàng nghe”.

Tuy không theo kịch bản ban đầu của Tiểu Ánh, nhưng Tề Nhan đã muốn như vậy thì tôi nên chiều ý anh ta. Chỉ cần Tề Nhan không giận dữ nữa, chịu làm hòa thì mục đích cuối cùng vẫn đạt được. Tôi ngồi xuống chỗ lan can đối diện với Tề Nhan, gật đầu nói được.

Tề Nhan cúi đầu, mười đầu ngón tay chạm dây đàn. Vào đêm diễn ra hôn lễ, khi Tề Nhan muốn cùng tôi uống rượu giao bôi, tôi đã nghĩ tay người này thật đẹp. Là đôi tay mạnh mẽ khi cầm trường kiếm có thể tạo ra thế kiếm như cuồng phong vũ bão, lúc đánh đàn lại ưu nhã khiến người đối diện nảy sinh cảm giác chủ nhân đôi tay này sinh ra là để trở thành cầm sư. Tề Nhan từng nói, ngoại trừ nữ công, cái gì anh ta cũng biết, có thể dạy tôi. Có lẽ tôi không cần ai dạy mình chơi đàn, bởi vì đàn là vật rất quen thuộc với tôi. Thế nhưng kể cả người thầy dạy tôi kiếp trước vốn là bậc cao sư cũng không có được tư thế phong nhã hút hồn như Tề Nhan lúc này.

Tiếng đàn tự nhiên như gió đang reo vang nhảy múa. Là tình ca lại không dung tục, ai oán. Trước mắt như có cảnh tượng bóng dáng một người cô tịch, đứng trong tuyết lạnh đêm đông. Chàng ta cời áo choàng khoác cho cô gái, nở nụ cười rạng rỡ tiễn chân cô. Đến khi nàng ta xoay lưng bước đi xa, nụ cười trên môi bậc kia mới thấm buồn, trắng bệch như tuyết. Trong khoảnh khắc, gương mặt chàng trai và Tề Nhan dung nhập làm một khiến tôi bàng hoàng. Khẽ chớp mắt, chỉ thấy nét mặt Tề Nhan bình thản, ung dung tự tại. Giống như nét bi thương kia chỉ là ảo giác của tôi.

Thanh âm dừng hẳn, Tề Nhan ngược mi chăm chú nhìn tôi. Đêm mười lăm trăng sáng như gương, xung quanh hồ thấp đèn soi tỏ cảnh vật. Dù ở trong đình, tôi vẫn có thể nhìn rõ đường nét trên gương mặt kia. Ánh mắt Tề Nhan sáng như hai ngọn đuốc đang cháy. Cái nhìn nóng bỏng như dung nham núi lửa khiến tôi lúng túng vội cúi đầu lảng tránh.

Trước mắt bỗng dung xuất hiện một đôi giày đen, Tề Nhan đã di chuyển tới bên cạnh tôi từ lúc nào. Dáng người thẳng như từng bách gàn trong gang tấc. Tôi nuốt nước bọt, ngẩng đầu làm bộ không nhận ra khoảng cách giữa hai người, vui vẻ khen:

“Đàn hay lắm. Không tệ, không tệ. Ha ha...”.

Tề Nhan không đếm xỉa lời khen tặng của tôi, chống hai tay lên thân cột, giam kín tôi ở giữa. Tôi tròn mắt. Anh ta làm sao vậy? Tề Nhan chưa bao giờ có dáng vẻ thế này. Anh ta từng nói những câu như nàng là vương phi của ta, nhưng chưa từng tỏ thái độ quá rõ ràng, cứng rắn. Mà Tề Nhan lúc này lại giống như không chịu thỏa hiệp. Đưa nhỏ này, lại giận dỗi gì nữa đây...

Tôi cố đẩy Tề Nhan ra song lồng ngực kia lại cứng rắn như thép, một phen cũng không nhúc nhích. Sắp mở miệng mắng anh ta lại nghe thấy giọng nói trầm khàn lộ vẻ không vui của Tề Nhan:

“Nàng muốn rời khỏi ta đến vậy sao?”.

Tôi hùng hổ đáp:

“Đương nhiên rồi”.

Anh giam ta thế này cướp đoạt hết đường khí, ta ngọt ngào sắp chết tới nơi rồi đây. Ánh mắt Tề Nhan đang nóng như lửa đột ngột trở nên lạnh lẽo như băng. Cặp mày nhíu chặt đầy vẻ giận dữ.

“Ta vẫn luôn đợi. Tin rằng nhất định có ngày nàng nguyện ý mở lòng, chia sẻ gánh nặng của mình với ta. Biết nàng hay bướng bỉnh dù có ép buộc cũng không có được tình cảm của nàng. Nhưng như thế không có nghĩa là ta không lo lắng, không khó chịu. Chẳng lẽ trong lòng nàng, ta là kẻ xa lạ đến một chỗ đứng cũng chẳng có? Nàng nói đi!”.

Tôi sừng sốt.

“Ta...”.

“Nàng muốn tự do, ta chưa từng gò bó nàng. Nàng không muốn làm vương phi, ta có thể cùng nàng mai danh ẩn tích. Trời Nam đất Bắc, chỉ cần có nàng bên cạnh ta ở đâu cũng thấy tốt. Chỉ cần cho ta thêm chút thời gian, xử lý xong chuyện của thái hậu. Ta không yên tâm nếu để hoàng huynh một mình đối mặt với kẻ địch. Nhưng nàng, ngay cả một cơ hội cũng không cho ta, muốn lặng lẽ rời đi. Sao nàng có thể nhẫn tâm như vậy?”.

Hả? Há? Tề Nhan càng nói tôi càng chẳng hiểu gì cả. Tôi lắc đầu.

“Huynh đệ, anh bình tĩnh một chút. Ta nói rời đi khi nào?”.

Tất nhiên là tôi muốn đi khỏi nơi này, vứt chức vương phi lại cho nhàn thân. Nhưng tôi đâu có định đi ngay ngày mai hay ngày mốt. Tề Nhan không yên tâm về Tề Quán, tôi cũng vậy mà. Nói gì đi nữa hai anh em bọn họ đối với tôi đều không tệ, có oán báo oán có ơn trả ơn, đạo lý này tôi vẫn hiểu chứ! Đâu thể mặc kệ mọi chuyện mà chạy tháo thân. Hơn nữa cha và anh trai hồ ly vẫn ở đây, tôi phải đảm bảo an toàn cho họ rồi mới cùng Tiểu Ánh và Liễu Nhi yên tâm phiêu bạt giang hồ. Thế nên Tề Nhan... nghe tin đồn nhảm ở đâu vậy?

Cặp mày của Tề Nhan vẫn không giãn ra chút nào.

“Nàng còn muốn giấu ta? Những lời nàng nói với Ngô tiểu thư, ta đều nghe cả. Lần trước nếu ta không đuổi theo kịp, hai người chẳng phải đã cao bay xa chạy?”.

Tôi vắt óc nhớ lại. Đúng là tôi từng nói với Tiểu Ánh rằng sẽ cùng muội ấy rời khỏi Vương phủ, rằng tôi không muốn làm vương phi này nọ. Không ngờ Tề Nhan lại nghe “lén”. Nhưng mà, nhưng mà tôi có nói sẽ lập tức rời đi đâu? Chẳng lẽ cái hôm tôi và Tiểu Ánh phóng ngựa ra khỏi thành dạo chơi lại bị Tề Nhan hiểu lầm là bỏ nhà đi bụi? Chẳng qua thân phận vương phi và trắc phi không tiện xuất đầu lộ diện, ra khỏi phủ phải chú ý “dư luận” nên bọn tôi mới che mặt cười ngựa mà đi. Tôi buồn cười, vỗ vỗ má Tề Nhan.

“Huynh đệ, anh thật sự hiểu lầm rồi đó. Ta với Tiểu Ánh chỉ là buồn chán nên ra ngoài cưỡi ngựa một lát. Nếu muốn đi xa, sao có thể không mang hành lý, ngân lượng? Có đi đâu ta cũng phải mang Liễu Nhi theo cùng, nở lòng nào bỏ bé con của tôi ở lại. Anh thật hồ đồ”.

Tề Nhan mở to đôi mắt đẹp nhìn tôi, qua một thoáng anh ta lại khó hiểu hỏi:

“Tiểu Ánh?”.

Chắc, Tề Nhan vẫn chưa biết Tiểu Ánh là đồng đội của tôi từ kiếp trước. Cũng tại anh ta chơi trò chiến tranh lạnh, suốt ngày tránh mặt chẳng cho tôi cơ hội giải thích rõ ràng.

“Là Ngô tiểu thư. Muội ấy giống ta, mượn xác hoàn hồn. Chỉ là muội ấy đến nơi này trước ta mười lăm năm. Hai người bọn ta trước kia là đồng đội, muội ấy là người quan trọng nhất với ta. Cho nên ta mới nhờ hoàng thượng ban hôn, để muội ấy đến sống cùng ta trong phủ này. Nếu không chỉ sợ muội

ấy lại bị Ngô đại nhân gả cho một người xa lạ. Không phải ta làm thế để chứng minh cái gì với anh, chỉ là tình thế ép buộc thôi. Tại anh không cho ta cơ hội giải thích...”

Tề Nhan cuối cùng cũng chịu rời khỏi, lại cúi đầu nhìn tôi trách móc:

“Nếu nàng tin tưởng ta thì đã không tự ý làm vậy như vậy?”

Tôi cãi:

“Sao lại nói là làm vậy?”

Anh ta nhếch môi về phía tôi.

“Nàng cứ tự cho rằng bản thân đã làm đúng. Nhưng nếu chịu nói trước với ta, bản vương có thể nhờ cậy hoàng huynh. Chỉ cần huynh ấy ra mặt chỉ với Ngô đại nhân, không gả con gái khi nàng ta không nguyện ý. Ngô tiểu thư mới mười lăm, cho dù ba năm tới không gả cho ai cũng chẳng phải chuyện gì to tát. Ngược lại nàng làm như vậy, sau này nàng ta còn có thể gả cho ai?”

Sau này, sau này bọn tôi phiêu bạt giang hồ. Cần đề ý cái khi gì nữa. Tôi bĩu môi:

“Chuyện Tiểu Ánh sẽ do ta quản. Ta sẽ không để muội ấy chịu thiệt thòi. Kẻ nào dám chê bai, ức hiếp muội muội của ta, ta sẽ lấy mạng hắn”.

“Vậy còn ta? Hôn sự của bản vương nàng tùy ý sắp đặt. Trong mắt nàng, ta đáng chịu thiệt thòi, đáng bị ức hiếp?”

Đây rõ ràng là đang nói tôi ức hiếp anh ta. Tuy tôi làm vậy quả thật không nghĩ đến chỗ khó xử của Tề Nhan, song dù sao anh ta là đàn ông lại là vương gia, sẽ không bị đè ép bởi hai chữ “danh tiết”. Chỉ chịu chút thiệt thòi thôi mà...

“Lần trước Tề Quán ban ta cho anh, có thấy anh phản đối đâu...”

Tề Nhan lạnh lùng nhìn tôi. Ánh sáng trong mắt anh ta tắt dần. Tôi chợt dạ không dám nói thêm gì nữa.

“Trong lòng nàng không có ta. Mong đợi nàng suy nghĩ cho ta đúng là ta ảo tưởng rồi”.

Nói xong câu ấy Tề Nhan phất áo bước ra khỏi đình. Tôi gục đầu lên hai gối, thở dài một hơi. Tề Nhan muốn tôi nghĩ cho anh ta. Nghĩ cho anh ta thì tôi sẽ thế nào? Ngoan ngoãn làm một vương phi hiền thực, sinh con dưỡng cái ở cạnh anh ta cả đời. Nhưng anh ta là vương gia, dù muốn hay không cũng không thể chỉ có một vợ. Tôi không phải phụ nữ phong kiến, sinh ra đã được dạy dỗ tam tòng tứ đức, phải nhìn sắc mặt đàn ông mà sống. Cứ cho là anh ta thật lòng với tôi, vì tôi mà làm trái quy củ không tấn phi nạp thiếp. Thì điều kiện tiên quyết phải là tôi yêu anh ta, bằng lòng ở lại nơi này. Tôi, có yêu Tề Nhan đâu.

Đột nhiên cảm nhận khí tức quen thuộc, tôi ngẩng đầu. Cứ ngỡ Tề Nhan đã giận dỗi bỏ về phòng tiếp tục chiến tranh lạnh với tôi thêm mấy tháng, thế mà anh ta quay trở lại nhanh như vậy.

Tề Nhan nhẹ nhàng cúi xuống cầm lấy tay trái của tôi đặt vào một cái thẻ vàng khắc chữ. Đang lúc tôi lúng túng chẳng rõ anh ta có ý gì, thì Tề Nhan lại tròng vào cổ tôi sợi chỉ đỏ bên dưới là miếng bạch ngọc nhẫn nhui.

“Kim bài chứng minh thân phận vương phi của nàng. Nếu ta không còn hoặc xảy ra chuyện, nàng có toàn quyền điều động người trong phủ và hai ngàn binh lính trong quân. Không cần thi nàng cứ việc ném đi. Tùy nàng”.

Đây là đang nói lấy mà. Có phải là miếng sắt vụn tùy ý vứt bỏ được đâu. Nếu không quan trọng thì đã chẳng giao cho tôi giữ...

“Ngọc bội là của mẫu thân dặn ta trao cho thế tử. Nếu nàng dám ném hay không cẩn thận làm mất, ta sẽ tính sổ với nàng”.

Tề Nhan trao “đi vật” xong lại lần nữa phất tay áo muốn bỏ đi. Tôi cuống lên.

“Khoan đã. Ta...”

Tề Nhan đứng ở lối đi, nơi đầu ngọn gió. Giọng nói theo gió thổi đến chỗ tôi mang theo cảm xúc của Tề Nhan cùng với những cánh hoa sẫm màu.

“Nàng chưa từng thật lòng xem ta là phu quân. Tề Nhan này chỉ có thể từ duy nhất là nàng. Nếu như nàng dám trốn. Dù có lạt tung thiên hạ, ta nhất định đuổi theo truy thê. Liễm nhi, nhớ cho kỹ. Nàng có thể không làm vương phi của Đại Tề, nhưng không thể quên mình là thế tử của Tề Nhan”.

Chéo áo màu lam của Tề Nhan mất hút sau bóng cây. Tôi ngó xuống dưới chân, mấy cánh hoa vương vãi dưới đất. Tề Nhan nói sẵn sàng từ bỏ địa vị vương gia tôn nghiêm, không màng trách nhiệm, cùng tôi làm kẻ bình dân áo vải? Tôi khịt mũi, không cho là thật. Anh ta lớn lên trong nhung lụa, ăn sang mặc quý, kẻ hầu người hạ. Biết làm bách tính bình thường là cuộc sống thế nào không? Anh ta biết kiếm tiền chắt, biết lăn vào bếp nấu ăn chắt? Nhưng mà Tề Nhan nói những lời như vậy, tôi cảm thấy thật đau đầu. Còn ngọc bội với kim bài, bỗng dưng lại quăng lên người tôi. Hức, ai cần đâu chứ!

Bạn đang đọc truyện *Nhị Vương Phi Hai Mặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 27: Tiểu Ánh làm bà mối

Mặt Trời chậm chạp nhô đầu từ sau những đám mây phía đông. Tôi ngó xuống dưới đất, dưới chân lẫn lóc mưới mấy vò rượu rỗng. Chắc, hình như uống hơi quá chén mất rồi. Cũng tại Tề Nhan nói năng lung tung khiến đầu óc tôi rối tinh lên, lồng ngực như có kiến bò, ngứa ngáy đến khó chịu.

Đang định đứng dậy trở về phòng, vừa ngẩng đầu liền trông thấy một cái bóng màu đỏ loạng choạng tiến về phía mình. Tôi nhìn Tiểu Ánh một thân y phục thắm đậm màu tươi mà sợ hãi người.

"Tiểu Ánh, sao lại bị thương thế này? Kê nào ra tay với muội?"

Tôi đỡ muội ấy, cả người run lên vì cơn giận.

"Vương gia..."

Tôi ngỡ mình nghe lầm.

"Sao kia? Tề Nhan ra tay với muội?"

Tiểu Ánh siết chặt ống tay áo của tôi, lắc đầu khó nhọc nói:

"Không phải... Có cao thủ lên vào Vương phủ. Muội thấy tỷ cả đêm không về, nghĩ tỷ ở chỗ vương gia nên muốn đến thăm tỷ một phen. Không ngờ vừa đến đã gặp kẻ địch. Vương gia mở đường máu cho muội thoát thân... Tỷ mau đi xem ngài ấy..."

"Không được. Muội mất máu nhiều quá, ta đưa muội đi trị thương trước đã..."

"Muội không sao. Tính mạng vương gia quan trọng hơn, chỉ có tỷ mới cứu được ngài ấy!"

Tôi cắn mạnh môi dưới làm mình tỉnh táo, đỡ Tiểu Ánh ngồi dựa vào cột đình, căn dặn:

"Vậy muội chịu khó đợi ta một lát, tỷ tỷ rất nhanh sẽ trở lại".

"Tỷ mau đi! Không nhanh lên sẽ không kịp mất..."

Trên người tôi không mang vũ khí, đành chộp lấy kiếm của Tiểu Ánh, dùng tốc độ tối đa phóng về hướng phòng của Tề Nhan. Tiểu Ánh võ công không cao nhưng muội ấy ở cạnh Tề Nhan mà vẫn bị thương nặng như thế chứng tỏ kẻ địch không chỉ có một tên, hơn nữa còn là cao thủ. Phải chăng là người có thái hậu? Bộ dạng lạnh lặn của Tề Nhan tối qua có khi nào bị kẻ khác phát giác ra hay không? Tôi biết tính cách của Tề Nhan. Nếu không phải là tình huống xấu nhất thì anh ta tuyệt đối không để Tiểu Ánh bị thương. Lòng nóng như có lửa đốt, tôi vừa tới bên ngoài phòng Tề Nhan, lập tức đá cửa xông vào. Bên trong như bị bao phủ bởi sương mù trắng xóa. Tôi nhíu mày nín thở, là hơi độc?

"Ai!?"

Sau tiếng quát, Tề Nhan nhô dậy khỏi... thùng nước tắm, ngạc nhiên nhìn tôi.

"Liễm nhi?"

Tôi chớp chớp mắt nhìn lại anh ta. Chết tiệt, hơi độc ở đâu ra, cái đám mịt mù lằng lằng xung quanh rõ ràng là... hơi nước mà. Ánh mắt Tề Nhan di chuyển từ gương mặt tôi xuống cánh tay đang cầm thanh kiếm của Tiểu Ánh. Tiểu Ánh! Tôi nghiêng rặng. Không ngờ muội ấy dám lừa tôi, càng không ngờ đường đường là kẻ chuyên đi lừa phỉnh như tôi lại bị mắc mưu dễ dàng như vậy. Cái thứ màu đỏ bôi đầy người muội ấy nào có phải là máu người. Nhất định là nha đầu đó giả trò. Tôi nhìn thấy bộ dạng máu me bê bết của Tiểu Ánh, tim đập chân run, nào có thời gian mà xem xét cẩn thận, muội ấy nói gì cũng tin là thật. Hơn nữa đêm qua còn uống không ít rượu, não hoạt động không được tốt lắm... Lulu Liễm ơi Lulu Liễm, nếu quả thật có thích khách, trong phủ sao có thể im ắng đến vậy. Trong lòng hối hận không thôi, tôi vội xoay người định chuẩn bị. Có trọn mắt nói dối là đi nhầm phòng thì Tề Nhan cũng không tin nổi. Vừa đi được hai bước, tay trái đột nhiên bị chộp lấy.

"Khoan đã".

Giọng nói Tề Nhan ngay sát sau lưng truyền đến. Có lẽ vì ngâm mình trong nước nên giọng nói kia nghe khàn hơn lúc bình thường, có cảm giác... gọi cảm. Hừm. Gặng đã, ngâm mình? Tắm? Từ lúc tôi xoay người tính chuẩn bị đến khi Tề Nhan xuất hiện sau lưng chỉ trong một khoảnh khắc cực kỳ ngắn, anh ta tuyệt đối không có khả năng kịp mặc y phục. Không thể nào chứ! Tôi chậm chạp quay lại như con rối gỗ. Vừa lúc bắt gặp giọt nước trên tóc Tề Nhan một đường chảy xuống, bị xương quai xanh cản lại, ngừng một chút rồi trượt thẳng từ vòm ngực rộng xuống cơ bụng rắn chắc, lại tiếp tục trượt xuống... Mắt vừa thu được toàn bộ hình ảnh Tề Nhan, mũi tôi đồng thời... phun máu. Khốn kiếp, anh ta lại dám... khỏa thân. Tên mặt dày, vô lại, háo sắc, khốn nạn... Ừ ra anh cũng phải quần khăn tắm vào chứ! Vừa giận vừa xấu hổ, tôi tự trách mình ngu ngốc, sao lại quay đầu chứng thực làm cái khi gì.

Tề Nhan dùng đôi mắt đẹp nhìn tôi với vẻ kinh ngạc. Tôi trừng mắt, nhìn cái rắm ấy. Tay trái còn đang bị anh ta giữ lấy, bàn tay phải lại đang cầm kiếm,

tôi chỉ còn cách dùng mu bàn tay quạt máu mũi. Tay vừa nhấc, Tề Nhan đã nhanh hơn một nhịp. Anh ta vừa nhẹ nhàng lau vết máu cho tôi, vừa nén cười.

"Luu manh".

Tôi hùng hổ mắng rồi hất tay anh ta, chạy như có ma đuổi đằng sau. Tề Nhan có mặt dày đến đâu cũng không dám khóa thân đuổi theo tôi ra bên ngoài. Tôi nắm chặt kiếm phóng về phòng tìm Tiểu Ánh tính sổ. Muội ấy biết chỉ cần tôi gặp được Tề Nhan đương nhiên sẽ rõ ràng chuyện thích khách là giả. Tiểu Ánh khẳng định không còn ôm cột đình ở bên hồ chơi với cá làm gì. Bộ dạng máu me đó mà để người trong phủ nhìn thấy không hết hồn mới là lạ. Vừa mạnh tay đẩy cửa phòng, liền trông thấy Tiểu Ánh nhàn nhã ngồi bên bàn ăn uống rất ngon miệng, lại còn vẫy vẫy tay với tôi.

"Tỷ tỷ, mau đến nếm thử món cháo cá chép này, mùi vị được lắm".

Tôi rống lên:

"Được lắm không phải là cháo, mà là muội đấy: Lâm Ánh!".

Tiểu Ánh gác cầm trên đôi bàn tay vẫn đang cầm đũa, chớp chớp mắt nhìn tôi, hỏi một câu rất đáng ăn đòn:

"Vương gia thế nào?".

Tôi tức muốn nổ phổi. Anh ta thế nào ấy à? Thân hình tráng kiện, cơ thể hoàn hảo không chút khiếm khuyết. Thương tích ở đâu ra? Kê địch ở đâu ra?

"Có phải muội bị Tề Nhan mua chuộc rồi hay không? Sao muội dám hại ta? Xem ta trừng trị muội thế nào!".

Tôi vừa nhào đến, Tiểu Ánh đã nhanh nhẹn dùng bàn tròn làm vật cản, trốn ở đằng sau cười rạng rỡ như hoa mùa xuân, chẳng có chút gì ăn năn hối lỗi.

"Sao lại nói là hại tỷ? Muội là đang giúp tỷ đấy chứ!".

Tôi giận quá hóa cười.

"Phải, muội giúp ta mất hết mặt mũi".

"Từ khi nào tỷ tỷ không sợ trời không sợ đất của muội lại để ý đến "mặt mũi" như vậy? Ấy da, tỷ tỷ rất để ý hình tượng của mình trong mắt vương gia? Quả nhiên, phụ nữ khi yêu đều mong muốn người kia chỉ nhìn thấy ưu điểm của mình. Không sai, chính là đạo lý này!".

"Muội nói linh tinh cái gì đó. Ta yêu Tề Nhan lúc nào!".

"Tỷ tỷ có tình cảm với vương gia "lúc nào" muội không biết, muội chỉ biết tỷ có thích vương gia".

Tôi lắc đầu nguầy nguậy:

"Ta không có".

Tiểu Ánh chống tay lên bàn chồm người tới trước cười ranh mãnh.

"Vậy tỷ nói xem, tại sao lại không thích vương gia?".

"Chính vì anh ta là vương gia. Muội thừa biết ta không thích bị trói buộc...".

Tiểu Ánh gờ tay ngắt lời:

"Sinh ra trong gia đình hoàng tộc đâu phải là chuyện ngài ấy có thể tự mình lựa chọn, tỷ không thể đem thân phận ra làm lý do từ chối ngài ấy. Như vậy không công bằng với vương gia, mà ngài ấy cũng sẽ không chấp nhận lý do đó. Hơn nữa, là vương gia cũng đâu hẳn là xấu?".

Tôi trợn mắt:

"Sao lại không? Vương gia có cái khi gì tốt chứ. Thời đại này lắm vợ nhất là hoàng đế, đứng thứ hai chính là vương gia. Muội bảo ta cùng một đám phụ nữ chia nhau một người đàn ông, sáng tranh tối đấu? Ta thêm vào mà tranh!".

"Ồ, nếu muội nhớ không nhầm thì vương gia từ trước đến nay chưa từng đón nữ nhân nào vào phủ, ngoại trừ... tỷ!".

"Trước không có, sau này sao có thể...".

Đột nhiên nhớ đến những lời Tề Nhan nói. "Tề Nhan này chỉ có thể tử duy nhất là nàng". Cứ cho là anh ta thật lòng nghĩ như thế, nhưng lấy gì chứng minh anh ta sẽ làm được, có thể giữ lời hứa đó cả đời? Chỉ có người phụ nữ ngu ngốc mới đi tin lời hứa hẹn trên đầu lưỡi của đàn ông.

"Xem về mặt tỷ thế kia, nhất định vương gia đã cho tỷ câu trả lời rồi đúng không? Chỉ là tỷ lựa chọn không tin tưởng ngài ấy mà thôi. Lưu Liễm, tỷ đối mặt với hoàn cảnh gian nan cỡ nào cũng không chùn bước, nhưng chuyện tình cảm sao lại thiếu quyết đoán như vậy? Ngài ấy là vương gia cao cao tại

thượng lại chưa từng ép buộc tỷ, chấp nhận con người thật của tỷ, nhẫn nại với tỷ lâu như vậy. Tỷ không thể mở lòng ra đón nhận ngài ấy sao?".

Tôi thở dài:

"Muội biết rõ hơn ai hết, chúng ta làm công việc gì. Muội đến đây mười mấy năm nên có lẽ đã không còn nhớ rõ. Nhưng ta chưa từng quên, cũng không thể quên. Nếu như đánh mất lý trí, cho phép trái tim mềm yếu thì ta sớm đã chết trên đao kẻ địch rồi".

Là mật vụ chuyên nhận nhiệm vụ ám sát, ẩn mình trong tối. Tư tình nam nữ là thứ không thể chứa chấp được. Nếu phạm sai lầm không chỉ bản thân xui xẻo, còn liên lụy đến người thân bên cạnh mình.

Tiểu Ánh đi tới gỡ thanh kiếm trên tay tôi, đặt lên bàn, lại áp tay tôi lên má muội ấy, ánh mắt trong trẻo nhìn tôi.

"Muội biết tỷ vẫn luôn để ý chuyện muội chết đi. Nhưng tỷ xem, muội hiện tại đang sống rất tốt, sống ở bên cạnh tỷ. Muội không quên kiếp trước. Muội vẫn nhớ, nhớ rất rõ ràng. Bởi vì năm năm ở cùng tỷ, là khoảng thời gian ấm áp hạnh phúc nhất của muội. Mong muốn duy nhất của muội là hy vọng nhìn thấy tỷ hạnh phúc. Tỷ vui thì muội mới vui, tỷ cứ giam mình trong bóng tối như thế, muội sẽ cảm thấy là bởi vì muội nên tỷ mới...".

Tôi vội lắc đầu:

"Không phải...".

Tiểu Ánh nhướn mày, híp mắt cười.

"Không phải lỗi của muội, cũng không phải lỗi của vương gia. Vậy vấn đề chỉ có thể nằm ở chỗ tỷ rồi. Tỷ ngồi đây suy nghĩ cho kĩ. Tỷ nói không thích vương gia, vậy tỷ tự hỏi lại bản thân. Điểm tốt của vương gia và điểm không tốt của ngài ấy, bên nào nhiều hơn bên nào. Nếu tỷ nghĩ xong vẫn cảm thấy vương gia không đáng để tỷ trân trọng. Vậy muội sẽ nghe lời tỷ, cùng tỷ cao bay xa chạy, phiêu bạt giang hồ".

Tiểu Ánh bỏ lại tôi trong phòng một mình, chấp tay sau lưng, miệng ngâm nga đi ra ngoài. Tôi ngoe ngoắt suy nghĩ. Thường ngày luôn bị Tề Nhan chọc tức, vốn dĩ cảm thấy con người anh ta khó ưa, chẳng có gì tốt. Thế nhưng bây giờ bảo tôi nói ra khuyết điểm của Tề Nhan, tôi lại không chỉ ra được. Tôi ghét anh ta suốt ngày đem Liễu Nhi ra uy hiếp tôi, song thực ra Tề Nhan chưa từng làm gì cô bé, ngay cả mắng mỏ cũng không. Nhớ lại thì Tề Nhan đối với người trong phủ rất nghiêm khắc, nhưng thường phạt phân minh, không hề vì bọn họ là nô tài mà xem thường hay phân biệt đối xử. Tôi từng giận Tề Nhan ngu trung với vua, nhưng sau đó biết được sự thật Tề Quán là anh ruột anh ta. Nên cũng không thể nói Tề Nhan là kẻ ngu trung cổ hủ. Ngược lại, Tề Nhan có thể chấp nhận việc tôi mượn xác hoàn hồn, hơn nữa chưa từng dùng quy củ, nữ tắc gì đẩy để trói buộc tôi. Anh ta cũng là cầu nối giúp cha và anh trai hồ ly chấp nhận tôi, hiểu rõ tôi. Bình thường đối xử với bọn họ cũng rất có chừng mực. Điểm này tôi rất vừa ý.

Nhưng mà, tất cả những điều đó chỉ nói lên Tề Nhan không tệ, chứ không chứng tỏ tôi có tình cảm gì đặc biệt với anh ta. Tôi vốn cho rằng Tề Nhan là vương gia nên tôi không thích. Tiểu Ánh lại bảo đó không phải chuyện Tề Nhan có thể quyết định. Muội ấy nói không sai. Chỉ là đột nhiên muội ấy nói như vậy khiến tôi cảm thấy thật là... rồi. Tôi thực sự không biết mình có thích Tề Nhan hay là không..

Gượng đã, Tiểu Ánh kiếp trước còn chưa đến tuổi trải qua chuyện yêu đương. Kiếp này muội ấy lại là tiểu thư quý tộc, không ra khỏi cửa nửa bước. Thế quái nào muội ấy là rành rọt chuyện tình cảm nam nữ như vậy? Tôi nhất định phải bắt muội ấy khai ra mới được.

Còn đang tập trung suy nghĩ, bên ngoài có người gõ cửa. Tôi bước tới, vừa mở cửa đã trông thấy Tề Nhan y phục chỉnh tề, môi cong cong nhìn tôi.

"Chúng ta hẹn hò đi".

Tôi cắn phải lưỡi.

Bạn đang đọc truyện *Nhị Vương Phi Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Hẹn hò

Tôi chỉ vào người ngồi trên xe lăn, lại xoay cổ tay chỉ vào mặt mình, cơ mặt cứng ngắc hỏi lại:

"Hẹn hò? Anh nói anh và ta, hai người chúng ta đi ra ngoài... hẹn hò?".

Tề Nhan thân nhiên lên xe đi vào phòng, quay đầu xe nhìn tôi gật đầu một cái:

"Đương nhiên là hai chúng ta hẹn hò, ta đang nói chuyện với nàng mà. Tiểu Ánh bảo ở thời đại của các nàng, hẹn hò chính là chuyện không thể thiếu của những đôi tình nhân. Nàng còn đứng ngây ra đấy làm gì, mau đến giúp ta hoán dung".

Hả? Từ khi nào mà "Ngô tiểu thư" đã thăng cấp thành "Tiểu Ánh" rồi? Gọi tên trực tiếp như thế, hai người này khẳng định là thông đồng với nhau, trèo lên đứng chung một thuyền rồi. Còn có cái gì mà "hẹn hò là chuyện không thể thiếu của những đôi tình nhân"? Tôi chống nạnh lườm anh ta:

"Ai là một đôi với vương gia nhà anh!"

Tề Nhan chống cằm lên bàn, nhướn mày cười với tôi:

"Chúng ta trời sinh một đôi, chẳng phải thế sao? Đừng chậm chạp nữa, mau đến đây nào".

Tôi bĩu môi, không nhúc nhích. Sao tôi phải nghe lời anh ta chứ. Thấy tôi như vậy, Tề Nhan lắc đầu làm bộ thờ dài, rồi vừa chậm rãi cời y phục vừa nhàn nhạp nói:

"Nàng khoanh tay bỏ mặc, ta chỉ đành tự mình làm lấy. Nhưng là... bản vương không biết cái trang thì nên bắt đầu từ đâu. Thôi ta cứ đối y phục trước... sau đó..."

Tôi đóng sập cửa, phóng tới hung hăng đẩy xe đưa Tề Nhan đến trước bàn trang điểm. Đối y phục cái rắm! Kê này rõ ràng đang cố ý chinh tôi mà. Chẳng phải người cổ đại đều mở miệng ra là "ham nữ thụ thụ bất thân" hay sao, tên vương gia này vì có gì cứ phải khác người như thế, đa mặt dày đến phát bực. Tôi đem "đồ nghề" đặt lên bàn. Trang phục và tóc không cần thay đổi, chỉ cần đổi cho Tề Nhan một gương mặt khác là được. Ngày nào sự uy hiếp của thái hậu vẫn còn đó, Tề Nhan vẫn phải sống dưới vỏ bọc của kẻ tàn phế, bệnh tật. Đừng nói dốc sức vì quốc gia, dân chúng gì đấy, riêng việc đi lại như người bình thường đã là không thể thực hiện rồi. Tôi vừa động tay vừa tập trung suy nghĩ, không chú ý Tề Nhan đang nhìn tôi rất lạ. Ánh mắt như đầm sâu, muốn hút chết tôi chắc? Tôi trợn mắt:

"Nhìn cái gì, nhắm mắt lại đi. Không nghe lời bản cô nương biến mặt anh thành mặt heo bây giờ".

Tề Nhan ngoan ngoãn khép mắt, chỉ có khóe môi là buồm bình về một đường cong. Đường nét trên gương mặt Tề Nhan rất đẹp, lúc bình thường đều khiến tôi nhìn thấy phát ghét. Chỉ có lúc anh ta yên tĩnh thế này mới có cảm giác thân thiết, giống như đêm chúng tôi chung phòng ở Tể tướng phủ. Tề Nhan khi ngủ cũng mang nét mặt yên bình thế này, không có ánh mắt buồn bã khiến người khác nhìn mà không đành lòng, chân mày không còn cả ngày nhíu chặt. Tiểu Anh nói không sai, sinh ra là vương gia đâu phải chuyện Tề Nhan có thể tự mình chọn lựa. Phải chăng tôi đã quá khắt khe với anh ta rồi? Tôi nhìn gương mặt Tề Nhan gần trong gang tấc, không nén được thở dài một tiếng.

"Nàng thờ dài cái gì? Có phải hiện tại mới nhận ra bản vương rất anh tuấn, sợ ta ra đường sẽ bị các cô nương tranh giành với nàng? Liễm nhi chớ lo lắng, bản vương sẽ không để ý nữ nhân nào khác..."

Một câu bản vương, hai câu bản vương. Anh đặc ý cho ai xem chứ? Tôi gờ tay bịt miệng Tề Nhan, ngăn không cho anh ta tiếp tục lảm nhảm. Đầu ngón tay truyền đến cảm giác tê rần như điện giật, tôi vội rút tay như phải bỏng. Khốn kiếp, môi đàn ông chẳng phải rất thô ráp hay sao? Sao lại mềm mại như vậy...

Tề Nhan mở mắt, ngẩng đầu vô tội hỏi:

"Liễm nhi... sao nàng lại đỏ mặt?"

"Ta đỏ mặt thay anh đó... Lời đáng xấu hổ như vậy mà anh cũng nói ra được, chẳng ra dáng vương gia gì cả. Đây, xong rồi đấy. Anh tự soi gương xem đi. Ta vào bên trong thay đổi một chút".

Tôi nói rồi bước nhanh về phía bình phong để che giấu vẻ ngượng ngùng trên mặt. Vì quen tay nên thao tác cũng mau hơn, tự mình hóa trang xong, tôi nhón chân lấy cây quạt trên nóc tủ. Lần trước ra ngoài với Tiểu Hắc định mang theo quạt còn bị anh ta trêu một phen, thoát cái đã qua mùa rồi. Tôi nhếch môi nhìn xuống bộ dạng tay không rồi quạt, thất vọng đeo ngọc bội của mình. Dường như tôi đã hòa mình vào thời cổ đại này mất rồi. Có tiếng Tề Nhan bên ngoài vọng vào:

"Hôm nay ta không phải vương gia, chỉ là một nam nhân bình thường ra ngoài cùng thê tử du..."

Tề Nhan còn chưa dứt câu, tôi đã dùng quạt vén màn bước ra, đường hoàng đỉnh đạc nói:

"Không phải thê tử, là huynh đệ".

Ánh mắt Tề Nhan hiện lên vẻ kinh ngạc, chuyển ánh nhìn đến trước khuôn ngực "rắn chắc" của tôi, lại chú ý đến hai bàn tay bên ngoài tay áo. Đôi tay nhỏ nhắn của thiếu nữ cũng đã được tôi cẩn thận "đắp" thêm da thịt. Tề Nhan chép miệng tấm tắc khen:

"Quả không hổ danh là đường đệ của Tề Nhan này".

Tôi buồn cười nhớ đến mấy câu chuyện cười trong kịch bản lúc làm diễn viên, nam sinh viên đến ký túc xá thăm bạn gái đều tự nói là đi thăm "em họ" bị bệnh. Nhìn lại Tề Nhan, tôi nghĩ một chút rồi thay anh ta đổi cả tên họ:

"Anh là Lưu Đường, anh họ của Lưu Vân. Chúng ta không ai quen biết Tề Nhan cả".

Tề Nhan mỉm cười:

"Được, đều nghe theo đệ".

Tôi không lạ gì với tài ứng biến và khả năng nhập vai của Tề Nhan, hải lòng gật đầu. Trông thấy anh ta định đẩy cửa bước ra thì vội giữ lại. Cùng anh ta

đường đường chính chính đi ra khỏi phòng, đùa tôi chắc? Để người khác trông thấy hai người đàn ông lạ mặt mới sáng sớm đi ra từ phòng vương phi, tôi có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa oan được. Tôi kéo Tề Nhan nhảy qua cửa sổ rồi cẩn thận tránh người trong phủ bí mật treo tường ra ngoài. Tối ngả ba đường, tôi ngược lên nhìn Tề Nhan cao ráo đứng bên cạnh, hỏi:

"Chúng ta đi đâu?".

"Nàng muốn đi đâu?".

Ồ hay, anh hẹn hò mà không lên sẵn lịch trình trước à? Đúng là kẻ ngốc, chẳng có tí kinh nghiệm yêu đương gì cả. Nhưng là... tôi cũng mù tịt chuyện "hẹn hò" này. Bình thường tôi ra ngoài sẽ tìm chỗ uống rượu, còn không sẽ kiếm người tỷ thí một phen để hoạt động gân cốt. Nhưng Tề Nhan không biết uống rượu, không thể rủ anh ta đi chè chén được. Nếu là trước đây có khi tôi đã dắt anh ta tới hoa lâu để anh ta "mở mang tầm mắt, học hỏi kinh nghiệm", còn bây giờ bị Tiểu Ảnh nói loạn một hồi, tôi chỉ đành từ bỏ ý định gắn ghép Tề Nhan cho người khác. Thấy tôi im lặng, Tề Nhan đề nghị:

"Trước tiên chúng ta ăn sáng đã. Trên đường Ngọc Lộ có một tửu lâu rất nổi tiếng, ta đưa nàng đến đấy. Dùng bữa xong ta thuê cỗ xe ngựa cùng nàng ra ngoại thành, thời tiết hôm nay không tệ".

Tôi cũng thấy hơi đói bụng liền đáp ứng.

Hai người bọn tôi đi bộ qua hai con đường lớn, dọc đường đi không chỉ các tiểu cô nương e thẹn liếc mắt nhìn mà đến các bà cô lớn tuổi cũng đỏ mặt đánh mắt tôi. Trước nay không ai dám tỏ thái độ gì trước mặt Tề Nhan vì e sợ thân phận vương gia uy nghiêm của anh ta, hơn nữa các tiểu thư quan lại đều được dạy dỗ nghiêm khắc. Song bách tính bình dân thì không như vậy, người đẹp sinh ra là để kẻ khác ngắm cho thích mắt mà. Đi ngang một gian hàng trang sức nhỏ bày bên đường, người bán là một phụ nữ trung niên trông thấy bọn tôi liền đón đã chào hàng:

"Hai vị công tử mua trâm tặng cho tiểu nương tử đi. Nếu chưa có ý trung nhân thì để ta giới thiệu cho các ngài. Người trong thành này ta đều quen cả".

Hàng son phấn kẻ bên, đứng sau quầy hàng cũng là một "bà cô", che miệng cười nói:

"Thím Dương à, người ta khôì ngô như thế sao lại chưa có thê tử được. Thím vội tìm nhà tốt cho Tiểu Dung nhà thím phải không?".

Vốn tưởng Tề Nhan sẽ không để ý mấy lời nói đùa như vậy, nhưng xem bộ dạng mặt tự nhiên kia mới rõ, thì ra anh ta chỉ giới mặt dày với mỗi mình tôi. Tề Nhan nhìn tôi hỏi ý xem tôi có thích mua gì không. Tôi không có hứng thú với mấy đồ trang sức trâm cài, nhưng lại đặc biệt hứng thú với việc trêu chọc Tề Nhan. Tôi cầm lên một món trang sức, quay đầu nhìn Tề Nhan hỏi:

"Đường ca ca, huynh còn chưa có ý trung nhân, chi bằng để giúp huynh chọn chút đồ trang sức làm quà. Tiểu Dung muội muội của thím Dương đây khẳng định là cô nương tốt, để thay huynh hỏi người ta có bằng lòng với huynh hay không, có được chăng?".

Hai mắt thím Dương phát sáng nhìn Tề Nhan chờ câu trả lời. Anh ta ngẩn ra một lúc rồi đột nhiên đi đến nhéo mũi tôi:

"Tiểu tử vô lương tâm này, biết rõ ta chỉ thích mình đệ, lại nói ra lời khiến tim ta đau như vậy".

Thím Dương tròn mắt há hốc mồm, "hàng xóm" bên kia cũng che miệng chết đứng nhìn bọn tôi. Tề Nhan mặt không đổi sắc, vẫn "dịu dàng" dùng ánh mắt nửa cưng chiều nửa đau lòng để đối phó tôi. Chiêu này cao! Được, được. Xem như vương gia nhà anh lợi hại. Tôi vội móc hầu bao chỉ tiền chọn đại một cây trâm rồi kéo tay Tề Nhan đi như chạy rồi khỏi nơi hai nhân chứng vẫn còn chưa hoàn hồn phía sau. Đi một quãng xa, vừa định giảo huấn tên mặt dày bên cạnh thì Tề Nhan lại ung dung nói:

"Đến rồi".

Tôi nhìn lên tửu lâu bên cạnh, biển hiệu rất phô trương thanh thế, xem chừng là nơi khá đắt đỏ. Tốt, đợi ăn no lấy lại sức rồi tôi sẽ tính sổ với anh ta. Một tiểu nhị của quán tươi cười tiến tới dẫn đường đưa bọn tôi vào bên trong. Tề Nhan chọn chiếc bàn trống bên cửa sổ lầu hai, lúc gọi món rất có khí thế của "kẻ lăm tiền":

"Mỗi món một đĩa, toàn bộ mang lên".

Tiểu nhị vui vẻ đáp ngay:

"Vâng, khách quan đợi một chút sẽ có ngay".

Tôi cũng vui vẻ bổ sung một câu:

"Thêm một bình rượu, loại ngon nhất của quán đấy nhé!".

"Khách quan yên tâm, rượu của chúng ta đều là loại thượng hạng, sẽ phục vụ các ngài loại tốt nhất. Đảm bảo hai vị vừa ý".

Tôi nhếch môi nói mỉa:

"Vừa ý hay không phải xem cái lưỡi của ta, còn người này, có đưa rượu thượng hạng cho anh ta cũng chỉ phí phạm mà thôi. Anh ta làm gì biết thưởng rượu".

Tề Nhan lườm tôi rồi quay mặt ra ngoài cửa sổ. Tiểu nhị cảm giác hơi lạnh tỏa ra từ người Tề Nhan thì rụt cổ nói vội:

"Trà cũng quán cũng là loại thượng hạng. Tiểu nhân lập tức đi đặt món cho hai vị".

Tiểu nhị đi rồi, Tề Nhan vẫn giữ bộ dạng lạnh lùng không thêm để ý đến tôi. Biết thừa là anh ta vẫn chưa quên chuyện bản thân say gục mặt xuống bàn lần trước đây mà. Đến lúc món ăn được mang lên rồi mà Tề Nhan vẫn im lìm, tôi đành xuống nước trước:

"Thôi đừng giận dỗi nữa. Đường... ca... ca...".

Tôi kéo dài giọng, lại chớp chớp mắt mấy cái. Tề Nhan liếc nhìn tôi đang cầm ly rượu, nhãn mặt không vui:

"Biết đệ tửu lượng không tệ nhưng đừng có tham uống mà hại thân thể. Còn chưa ăn gì đã...".

Thấy anh ta đã chịu làm hòa, tôi nhẹ răng cười.

"Được, được. Ăn trước uống sau. Để ta xem đồ ăn quán này có ngon như huynh nói hay không nào".

Tề Nhan cười cười, điềm đạm gấp thức ăn cho tôi. Giữa bữa ăn thì nghe thấy bên ngoài có tiếng huyền não. Tôi gọi tiểu nhị đến hỏi thì được cho hay bên ngoài đang có tỷ võ, lại nghe nói là "hoạt động thường niên" nên có rất nhiều cao thủ hội tụ. Tỷ võ? Lại còn là cao thủ? Chỉ nghe thôi đã thấy cả người ngứa ngáy. Tề Nhan lắc đầu về bất đắc dĩ:

"Đệ thích thì ăn xong chúng ta đi xem. Nhưng không được đánh nhau với người ta, để bị thương ta sẽ nổi giận đấy!".

Tôi không cho là đúng, nói ngay:

"Làm ta bị thương? Chắc huynh đang nói đùa...".

"Những người tham gia tỷ võ đa số đều không đáng chú ý nhưng cũng không phải chỉ toàn kẻ vô dụng. Không ít người còn có thể đánh thắng được A Lân".

Lân tiểu đệ võ công không tệ, Tề Nhan lại khẳng định như vậy thì xem ra đúng là có cao thủ thật rồi. Tôi khó hiểu hỏi:

"Nơi này là kinh thành. Chẳng phải người trong giang hồ thường kỵ nơi ở của quan lại, hoàng đế ư? Mà hoàng thượng cũng không cấm cản việc tỷ võ trong thành à?"

"Đệ thấy võ công của ta và huynh ấy thế nào?"

Tề Quán không phải đối thủ của tôi nhưng cũng không đến nỗi nào, Tề Nhan võ công thâm sâu khó dò, lần nào đánh với tôi đều không dốc toàn lực, hơn nữa anh trai hồ ly từng nói nhị vương gia võ công không có đối thủ. Tôi cười cười:

"Cũng không tệ".

Tề Nhan không chấp nhặt lời khen nửa vời của tôi, thấp giọng nói:

"Nhiều đời nay đều có lệ, mỗi hoàng tử đều có sư phụ dạy võ công riêng. Sư phụ của ta và sư phụ của hoàng huynh đều là người trên giang hồ. Sư phụ của các hoàng tử thời tiền đế cũng vậy. Hoàng huynh cho phép tỷ võ tất nhiên là có dụng ý. Tác dụng nằm ở đâu, ta tin chắc đệ hiểu rõ hơn ai hết".

Thì ra là vậy. Tề Quán bí mật chiêu mộ nhân sĩ giang hồ, một số đương nhiên sẽ bảo vệ anh ta, còn lại sẽ dùng trong chiến tranh. Đánh nhau với nước khác không chỉ binh lính hai bên xông lên chiến trường chém giết là quyết định được thắng thua. Dùng người trong tối bí mật thăm dò tin tức tình báo, thời cơ tốt còn có thể ra tay ám sát tướng bên địch. Tề Quán có chút xấu tính nhưng trên cương vị là một hoàng đế, tôi cảm thấy anh ta làm rất tốt. Kẻ khác có thể nói là anh ta không quang minh chính đại nhưng tôi lại không cho rằng Tề Quán làm thế có gì không tốt. Tùy việc dùng người. Hơn nữa kinh tế nơi này phát triển phồn thịnh, tôi đến nơi này cũng đã được một thời gian đương nhiên có nghe Tề quốc so với các nước khác lớn mạnh thế nào. Tôi có chút tò mò, nếu Tề Nhan làm hoàng đế, so với anh trai anh ta thì có làm tốt hơn không?

Tiếng huyền não càng lúc càng lớn, tôi giục Tề Nhan đi xem náo nhiệt, kéo bỏ lơ trò hay. Tề Nhan nhìn bộ dạng đứng ngồi không yên của tôi mà chịu thua, theo chân tôi đi tới nơi tỷ võ. Vừa nhập vào đám đông người xem thì trông thấy một bóng lưng cao lớn sừng sững trên lôi đài. Kẻ nọ cười to càn rỡ đầy cao ngạo:

"Đánh với những kẻ tệ hại như ngươi chỉ làm phí thời gian quý báu của ta. Kiếp sau đầu thai nên học võ công cho tốt rồi hãy vác mặt ra đường".

Nhận ra người đang thua trận phía đối diện là người đã cùng tôi uống rượu một trận quay cuồng đầu óc, tôi ngạc nhiên nhìn người đó:

"Vương Ngôn?"

Tề Nhan quay đầu hỏi tôi:

"Người quen của đệ?"

Còn chưa kịp đáp lời anh ta, trên đài kẻ ngao mạn kia đã vung đao lên muốn chém bay đầu Vương Ngôn xuống đất, tôi rút vội cây trâm vừa mua ban nãy nhằm vào bàn tay kẻ đó phóng tới. Đao dừng giữa không trung, kẻ nọ quay đầu ánh mắt sắc lạnh bắn về phía bọn tôi:

"Tiểu tử, là người vừa giờ trò?".

Bạn đang đọc truyện *Nhị Vương Phi Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Tỷ võ

Tôi giật mình. Không phải chưa từng thấy qua người có vóc dáng cao lớn, nhưng đối phương chẳng những cao trên hai mét mà thể hình cũng thật đáng sợ, hệt như một quả núi. Vương Ngôn vốn vạm vỡ thể mà so với kẻ nọ chả khác gì một con gà con nhỏ bé. Đối phương phóng ánh mắt như điện về phía này, tôi vô thức lùi lại phía sau. Kẻ này khiến tôi thấy thật khó chịu. Không rõ cảm giác đó đến từ đâu nhưng bản năng mách bảo cho tôi biết, đây không phải là một kẻ đơn giản. Hắn vẫn không rời mắt khỏi bọn tôi trong khi nhẹ nhàng đưa tay trái rút cây trâm ra khỏi bàn tay cầm đao, một cái bóp nhẹ lại khiến trâm kia nát vụn rơi lả tả như bụi phấn xuống đất. Lúc này tuy không dốc toàn lực, nhưng nếu là kẻ khác trúng phải ám khí của tôi cho dù tay không bị phế thì cũng đảm địa máu tươi. Vậy mà một chiêu đó chỉ như gãi ngứa hần ta.

“Là người Khiết Đan“. Tề Nhan bên cạnh nhủ mảy moi.

Xung quanh những người đứng xem tỷ võ cũng nhỏ giọng bàn tán về bất bình trước thái độ ngông cuồng của kẻ trên đài, nhưng không một ai dám lớn tiếng chất vấn. Bỏ qua vấn đề tại sao một người Khiết Đan lại chạy đến nơi này, mặc xác hắn ta là đến tham quan du lịch hay có ý đồ gì khác, tôi chỉ quan tâm đến việc ngăn cho cái đầu của Vương Ngôn rời khỏi cổ.

“Tỷ võ nếu đã phân định thắng thua thì đâu cần lấy mạng đối thủ. Vương Ngôn cũng không có thù hằn gì với người, sáng sớm đã muốn chặt đầu người ta giữa chốn đông người, người không sợ làm bắn mất mọi người hả?“.

Kẻ nọ nhún cao cặp mày rậm, đứng trên đài nhếch môi nhìn xuống về phía mai.

“Ta còn tưởng người đến là kẻ thừa hời thích quản chuyện thiên hạ, hóa ra là người có quen biết với tên phế vật này. Trước khi giao đấu đôi bên đều đã điểm chỉ chấp nhận, ta chẳng làm gì sai cả. Sao nào, nếu người không phục thì lên đây đánh với ta. Người thắng, ta sẽ tha cho hắn“.

Đối phương võ công không tầm thường, mà giao tình giữa tôi và Vương Ngôn chẳng qua chỉ là một trận đấu tửu. Đánh với kẻ kia e là không liều mạng thì đừng mong thắng. Tôi còn đang do dự thì Vương Ngôn ôm cánh tay bị thương nói lớn:

“Đừng xen vào, là do ta không biết tự lượng sức mình. Lão tử không sợ, mười tám năm sau ta lại là một nam tử hán. Kiếp sau chúng ta lại uống say một trận, tổ phụ...“.

Tôi dờ khóc dờ cười, anh ta vẫn nhớ đến giao kèo lần trước. Anh đã gọi ta là tổ phụ thì ta không thể khoanh tay bỏ mặc anh được rồi. Tôi tiến tới, còn chưa kịp phóng lên đài đã bị Tề Nhan cản lại.

“Lúc này vừa nhắc đệ không được liều lĩnh, mới đó mà đã quên rồi? Trận này, ta thay đệ đánh“. Nói rồi quay sang hỏi một người bên cạnh: “Huynh đệ, mượn kiếm của người dùng một lát được không?“.

Người nọ gật đầu lia lịa, lập tức giao vật trong tay ra, còn hừ một tiếng nói:

“Tên Khiết Đan đó quá xem thường người khác rồi, người thay chúng ta dạy cho kẻ ngoại lai đó một bài học cho hắn chừa thói hống hách kia đi“.

Một người khác cũng nói xen vào:

“Đúng vậy, đúng vậy. Ta hôm nay xui xẻo bị đau bụng, nếu không cũng sẽ không đứng yên nhìn tên đó hung hăng phách lối. Thật là đáng giận!“.

Đau bụng? Sao không nói anh “tối tháng“ luôn đi... Tôi nhăn mặt với Tề Nhan:

“Chuyện này không liên quan đến huynh“.

Anh ta lại thần nhiên mỉm cười.

“Đệ là tâm can bảo bối của ta, sao ta có thể đứng nhìn kẻ khác bắt nạt đệ“.

Xung quanh này giờ còn rì rầm lập tức yên lặng như tờ. Để lại câu nói sét đánh kia xong, Tề Nhan đã nhẹ nhàng đáp lên đài tỷ võ. Tôi muốn ngăn cũng ngăn không kịp. Trên đài, kẻ kia liếc mắt nhìn tôi giễu cợt:

“Tiểu tử, người chỉ giỏi đấu võ mồm thôi sao? Chưa đánh đã sợ đến mức phải thay người rồi?“.

Tôi nghiêng rằng. Kẻ này... đúng là không ưa nổi mà! Tề Nhan bình tĩnh thay tôi đáp trả:

“Vân đệ còn chưa đủ tuổi. Vừa hay ta mới dùng xong bữa sáng, ngươi giúp ta tiêu thực cũng không tệ. Chắc không phải ngươi chỉ giỏi bắt nạt kẻ yếu nên không dám đánh trận này chứ?”.

Tôi trở mặt. Chưa, chưa đủ tuổi!? Anh ta còn ngang nhiên khích tướng đối thủ mà mặt vẫn điềm đạm như cũ. Tôi nhìn kẻ nọ trán nổi đầy gân xanh thì chép miệng, lại hỏi người lúc nãy vừa than đau bụng:

“Này, tỷ võ cũng có quy định tuổi tác hả?”.

Anh ta nhìn tôi chăm chú, không đáp mà hỏi lại:

“Ngươi mấy tuổi rồi?”.

Tôi xì mặt:

“Mười sáu”.

“Trẻ dữ vậy hả? Vậy thì không được tham gia tỷ võ ở đây đâu, muốn đánh nhau thì hai năm nữa hãy quay lại. Mà lúc nãy hình như Vương Ngôn kia gọi ngươi là tổ phụ? Hay tại ta nghe nhầm vậy?”.

Anh ta vừa hỏi vừa đi giạt lùi, khi đã cách tôi một quãng khá xa mới yên tâm nhìn xuống chân rồi nhìn đến chỗ tôi giống như đang ước lượng khoảng cách hai bên, sau đấy hải lòng đứng đó nhưn cô đội tôi trả lời. Tôi dằn mặt:

“Đang nói chuyện tại sao phải đứng ra xa như vậy?”.

Anh ta liếc nhanh nhìn Tề Nhan phía đằng kia rồi ngượng ngùng vò vạt áo, giống như sợ tôi ở xa không nghe thấy lại lớn tiếng la lên:

“Ta sợ đứng gần ngươi, huynh đệ của ngươi sẽ ghen”.

Đám đông quay phắt lại, đổ dồn ánh mắt lên người tôi. Được, được lắm! Khiết Đan huynh đệ, ngươi đánh chết tên vương gia yêu quái kia đi cũng được!

Vừa nghĩ vậy đã trông thấy kẻ kia vung trường đao bổ xuống đầu Tề Nhan. Một đao kia uy lực to lớn giống như muốn đem đối thủ chẻ làm hai nửa, mà Tề Nhan cũng không chậm chút nào, mau chóng tránh sang một bên. Vì sàn dựng lồi đài làm bằng gỗ, trúng phải chiêu kia liền rung lắc dữ dội. Riêng nơi Tề Nhan đứng lúc trước, hiện tại đã thủng một lỗ to rộng cả mét. Cũng may Tề Nhan tránh đòn chứ không nghênh chiến trực diện. Tề Nhan chỉ vừa ổn định thân hình, đối phương đã không chần chừ ra đòn kế tiếp. Lần này Tề Nhan không tiếp tục né đòn mà rút kiếm xông tới muốn giành lấy thế thượng phong. Kẻ kia dùng đao như lá chắn ngăn trước người mình, thanh đao nặng cả mấy mươi cân ở trong tay hắn lại lưu loát di động không gặp chút trở ngại nào.

“Đã đánh gần một trăm chiêu rồi, rút cục thì ai sẽ thắng đây? Huynh đệ, có muốn đặt cược không?”.

“Tên Khiết Đan kia đúng là đáng ghét, nhưng trận này có vẻ là hắn sẽ thắng rồi”.

Những tiếng bàn tán bên tai khiến tôi sốt cả ruột. Lại nhìn đến Tề Nhan, bình thường đánh nhau với tôi, anh ta chẳng đồ lấy một giọt mồ hôi. Vậy mà bây giờ hô hấp rối loạn, còn liên tục bị dồn vào góc đài. Ngược lại kẻ to lớn kia, thân hình đồ sộ là vậy song không ngờ chuyển động lại nhanh đến khó tin, có thể đuổi kịp tốc độ của Tề Nhan. Hắn ta lại còn có sức lực hơn người, Tề Nhan muốn thắng chỉ còn cách nhờ vào chiêu thức. Thế nhưng thế kiếm của Tề Nhan tuy hiểm, song trường đao kia quá dài cộng thêm sai tay của kẻ nọ chả khác gì một khung thành có đến hai người bảo vệ. Thật sự là đến gần hắn đã khó, muốn một chiêu dứt điểm e càng khó hơn. Tôi đi qua đi lại, có nên ngăm ra tay giúp hay không đây? Nếu là trước đây thì rất đơn giản, hiện tại lại không thể. Thứ nhất, dùng ám khí thì bọn tôi đang từ có lý sẽ thành đuối lý, e là sẽ ảnh hưởng đến việc giữ mạng cho Vương Ngôn. Thứ nhì, Tề Nhan dù chưa thắng nhưng nhất định sẽ thua, ánh mắt anh ta vẫn không lộ ra chút lúng túng nào. Tôi chỉ còn cách tin tưởng và chờ đợi.

Hai người kia lại đánh thêm ba mươi chiêu vẫn chưa phân được thắng bại. Vương Ngôn sau khi băng bó vết thương thì đi lại đằng này, sắc mặt xám ngắt cúi đầu như đứa trẻ phạm lỗi:

“Xin lỗi, là ta làm liên lụy các ngươi”.

Tôi đập cây quạt vào đầu vai anh ta.

“Xin lỗi cái gì, đường huynh của ta sẽ không thua đâu. Ngươi nếu cảm thấy áy náy thì hãy cổ vũ cho huynh ấy đi”.

Vương Ngôn ngẩng ra rồi nghiêm túc xoay người đi đến phía dưới lồi đài hít một hơi thật sâu dồn sức, sau đấy hét lên:

“Huynh đệ, đánh bại hắn đi!”.

Đám đông nghe vậy đưa mắt nhìn nhau rồi học theo, lớn tiếng cổ vũ đồng chí Tề Nhan:

“Đúng vậy, đánh bại hắn đi”.

“Dạy cho hần một bài học. Cho hần biết người Trung Nguyên chúng ta lợi hại ra sao”.

Quả nhiên như tôi dự liệu, kẻ kia nghe đám đông hò hét ầm ĩ muốn đánh bại hần thì bộc phát cơn giận, nắm chặt đao xông tới áp sát Tề Nhan. Vốn tưởng Tề Nhan sẽ dễ dàng né được rồi tìm cơ hội tấn công nhân lúc đối phương đang nóng giận. Ai ngờ anh ta tự mình để lộ sơ hở phía bên phải, tôi thâm hô hồng rồi, có khi nào Tề Nhan đã kiệt sức rồi không? Đối thủ của anh ta cũng đã nhận ra, thu đao chuyển hướng tấn công vào bên phải mạn sườn Tề Nhan. Đương lúc tôi nghĩ Tề Nhan trúng đòn rồi thì anh ta lại nhanh như cắt xoay người, thanh kiếm sắc bén kể lên cổ kẻ nọ, khóe môi cong cong:

“Ngươi thua”.

Tôi chớp chớp mắt. Tề Nhan à, anh quá gian xảo rồi! Vừa rồi nhất định là Tề Nhan cố ý giả vờ để lộ điểm yếu lừa đối thủ tấn công vào phía bên phải của mình. Kẻ kia vốn thuận tay phải, tuy nói hần có thể nhẹ nhàng vung đao nhưng trong sát na đổi chiều, lực đạo đã giảm đi đáng kể, lại ngược bên tay thuận nên không thể điều khiển hoàn hảo như ý muốn. Huống hồ khi thu đao hần đã phải chậm lại để giảm bớt lực tránh tự ngộ thương bản thân nên khi tung ra đòn kế tiếp vừa lờ đã vừa lờ nhịp, nhận ra ý đồ thực sự của Tề Nhan nhưng muốn ngăn cản anh ta thì đã không kịp nữa rồi. Khiết Đan huynh đệ tuyệt đối đang ôm một bụng tức tối, không tức mới là lạ!

“Ngươi cố ý!”.

Đây, thấy chưa? Xem hần bùng bùng nộ khí xung thiên thế kia là biết hần đã diễn tiết lên rồi. Tề Nhan thu kiếm, ung dung đáp:

“Phải, là ta dùng hư chiêu. Nhưng để bị đánh lừa là do bản thân ngươi. Ngươi không phục?”.

Kẻ nọ đột nhiên ngửa cổ cười to.

“Ha ha. Không tệ, không tệ. Ngươi là kẻ đầu tiên toàn mạng dưới đao của ta, xưng tên đi”.

Tôi bĩu môi. Cái gì mà toàn mạng với không toàn mạng. Tề Nhan còn chưa trả da chút nào nhé. Nói chuyện cứ ra vẻ làm như người thắng là hần ta vậy. Tề Nhan đáp lời nhưng lại nhìn tôi nháy mắt:

“Luu Đường, đường huynh của Luu Vân”.

Anh ta đáp xuống đất, trả thanh kiếm lại cho chủ nhân của nó rồi cười nói với tôi:

“Vân đệ, chúng ta về thôi”.

Tôi gật nhẹ đầu. Xung quanh vỗ tay nhiệt liệt, hò hét nói “hay lắm!”. Vương Ngôn cũng hớn hờ chạy đến nói với bọn tôi:

“Đa tạ huynh đệ các ngươi. Tiểu huynh đệ, hôm nào rảnh lại đến Tử Trung Tiên uống rượu với bọn ta nhé!”.

Tề Nhan nghe thấy có người rủ tôi đi đánh chén thì sa sầm mặt, lờm Vương Ngôn khiến anh ta đàn mặt không hiểu tại sao Tề Nhan lại nổi giận, nhìn tôi đầy vẻ ủy khuất. Tôi đành cười nói:

“Được, có thời gian rảnh ta sẽ đến”.

Có cảm giác bị ai đó nhìn chòng chọc, tôi ngẩng đầu bắt gặp ánh mắt không chút dè chừng của kẻ vẫn còn đứng trên loi đài như quả núi. Hần ta nhìn tôi với ý vị thâm trường, híp mắt nói:

“Tiểu tử, ngươi giỏi lắm”.

Nhận ra rồi? Tôi mặc kệ hần ta, dù sao sau này cũng không còn gặp lại. Nghiêng đầu nhìn Tề Nhan bên cạnh, tôi mỉm cười:

“Đi thôi, Đường ca ca”.

Bạn đang đọc truyện *Nhị Vương Phi Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Tỷ võ lần hai

Hai người bọn tôi ngược đường trở về Vương phủ, đi ngang qua quầy hàng trang sức lúc trước, bắt gặp ánh mắt hùng hực như lửa của hai bà cô luống tuổi, tôi cụp mắt cúi đầu tăng lò đi. Vô tình nhìn xuống mới phát hiện cánh tay Tề Nhan đang run lẩy bẩy. Tôi kinh ngạc gọi:

“Này!”.

Tề Nhan xoay đầu, mỉm cười như chẳng có chuyện gì.

“Sao thế, Vân đệ?”.

Anh ta vẫn còn sức để diễn trò với tôi nữa cơ đấy! Không muốn mất thời gian truy vấn, tôi mau mắn cầm bàn tay phải của Tề Nhan lên xem. Giữa hồ khẩu là một vết nứt, rách toác còn đang rỉ máu. Vì anh ta nắm chặt lòng bàn tay cố ý giấu đi tình trạng thương tích nên dọc đường không lưu lại vết máu. Nếu không phải vô tình nhìn xuống, tôi đã chẳng hay biết gì cả. Tôi chộp tay kia của Tề Nhan, kéo anh ta đi như chạy trốn về phủ. Tránh đụng mặt người khác, tôi cẩn thận đẩy anh ta vào phòng mình, nhanh chóng đi lấy vải sạch và thuốc trị thương. Bôi thuốc, băng bó xong tôi mới tức giận mắng:

“Bị thương cũng không nói, bộ anh là con nít đấy hả?”.

“Liêm nhi lo lắng cho ta, ta rất vui”.

Tôi lừ mắt.

“Đừng có mà đánh trống lảng. Ta biết kẻ kia không đơn giản, nhưng anh cũng không phải hạng tầm thường. Hẳn thực sự khó đối phó vậy à?”.

“Có lẽ vậy”.

Cái kiểu trả lời gì thế này!? Tôi bực mình, bực với mình vì đã khiến anh ta bị thương. Xưa nay tôi rất ghét việc bản thân làm liên lụy người bên cạnh.

“Chẳng phải ta đã bảo không liên quan đến anh, nói anh đừng xen vào hay sao! Nếu như ban nãy người tỷ vô với hần là ta...”.

Tề Nhan ngắt lời:

“Nếu người tỷ vô là nàng thì nàng sẽ không bị thương? Ta biết nàng đang nghĩ rằng kẻ đó có lợi thế sức mạnh, nàng chỉ cần tránh đòn tìm cơ hội áp sát thì hần không thể vung đao chém ngược trở về nếu không sẽ chém trúng cả bản thân hần. Nàng dùng tốc độ một nhát cắt yết hầu hần hoặc giấu đi khí tức tấn công vào phía sau lưng là có thể thắng được. Nàng nghĩ thế đúng không?”.

Tôi không phản bác. Tề Nhan nghiêm túc nhìn tôi, nói tiếp:

“Trong lúc đánh nhau với ta mà hần vẫn luôn chú ý động tĩnh bên chỗ nàng, dè chừng nàng. Kẻ đó luôn đề cao cảnh giác. Một trâm của nàng đắc thủ chẳng qua là nàng vừa đến, ở đó có nhiều người nên hần không chú ý, động tác của hần lúc đó không thể dừng lại nên nàng mới may mắn làm hần bị thương. Ta chưa từng gặp kẻ nào như hần. Không hề có chiêu thức gì đặc biệt. Đơn giản là bản năng của hần giống như dã thú vậy”.

Đồng ý là bản lĩnh kẻ đó cao cường. Khả năng phản xạ, tốc độ ra đòn, lực bạo phát... đều vượt xa người bình thường. Thế nhưng, thế nhưng... Tôi ngoảnh đầu sang bên.

“Dù sao nếu là ta đánh cũng sẽ thích hợp hơn anh. Đánh trực diện với kẻ cật mạnh đâu phải là khôn ngoan. Huống chi, anh cũng chẳng quen biết Vương Ngôn, ta đâu cần anh xen vào”.

“Người nàng muốn bảo vệ, ta đương nhiên sẽ thay nàng bảo vệ cho tốt. Đừng nói mấy câu như chuyện riêng của nàng không liên quan đến ta. Nàng không biết nói như thế sẽ khiến ta thấy khó chịu ư?”.

Tôi ngoạ cổ.

“Chuyện của ta không cần anh quản. Sau này dù xảy ra bất cứ việc gì hay gặp kẻ địch khó đối phó đến đâu ta cũng sẽ tự mình giải quyết được. Trước kia như thế, hiện tại như thế, đương nhiên về sau cũng sẽ không thay đổi”.

Tề Nhan nổi giận.

“Nàng là vương phi của ta, sao ta có thể bỏ mặc nàng? Chẳng phải ta đã nói, dù nàng không nhận ta là phu quân, nhưng ta sẽ đợi nàng. Liêm nhi, sao nàng lại cố chấp như vậy?”.

Tôi đứng bật dậy hét vào mặt anh ta:

“Phải, ta cố chấp, ta luôn thích làm theo ý mình. Cho nên chúng ta không hợp với nhau. Anh là gì chứ, chẳng có quyền gì để đòi hỏi ta phải thích anh. Trông thấy bản mặt của anh mỗi ngày là việc phiền chán nhất trên đời. Đồ vương giả hợm hĩnh”.

Chạm phải ánh mắt sừng sờ của đối phương, tôi bậm môi xoay người chạy đi. Ôm một bụng tức giận, tôi bỏ về nhà “mẹ đẻ”. Rồi khỏi Vương phủ rồi lại thấy hối hận. Đáng ra tôi không nên nặng lời với Tề Nhan như vậy. Tôi không ghét anh ta, cũng chẳng thấy phiền chán gì cả. Nhưng nhìn thấy người khác vì mình mà bị thương là tôi lại tức đến ghen cả người. Không phải tôi giận Tề Nhan, là tôi tự giận chính bản thân. Vốn ban sáng tôi còn có ý nghĩ thử mở lòng, tiếp xúc với Tề Nhan nhiều hơn. Nhưng hiện tại, nhớ đến ánh mắt kia của anh ta tôi lại chỉ muốn trốn đi nơi khác. Đều tại tên người Khiết Đan kia, đúng là đáng hận. Tôi nổi điên đá tung cửa phòng, mặt hầm hầm đi vào. Anh trai hồ ly đang lui húi ở bên trong giặt mình quay lại.

“Ngươi là ai? Sao lại...”.

Tôi ngồi phịch xuống ghế, cảm nguyên ấm trà ngira cổ tu một hơi, rồi mới đáp:

“Là muối đây”.

“Liêm nhi? Sao lại ăn mặc thế này? Mặt mũi sao nhăn nhó thế kia? Cãi nhau với nhị vương gia à?”.

Tôi đặt mạnh ấm trà xuống bàn.

“Đừng có nhắc đến anh ta trước mặt muối”.

Qua một lúc mà chẳng thấy anh trai hồ ly đáp lời. Này, ít ra huynh cũng nên tỏ vẻ quan tâm, an ủi vài câu chứ? Tôi đi tới ngó nghiêng hỏi:

“Đại ca đang tìm gì vậy?”.

“Ngân phiếu. Ta nhớ có để dành ít bạc nhưng chẳng rõ nó trốn ở xó nào rồi. Tìm mãi chẳng thấy đâu”.

“Huynh cần bạc làm gì? Chắc, không phải huynh muốn đến hoa lầu ngắt hoa bẻ cành đấy chứ hả?”.

“Nói linh tinh. Mai là lễ mừng thọ của cha, ta nghe nói Từ Trung Tiên đang đấu giá một bình rượu Nữ Nhi Hồng ủ lâu năm. Là loại cha thích nhất, chỉ là giá hơi đắt nên ta đang tìm ngân phiếu”.

Tôi đứng là đưa con gái vô tâm. Tôi vỗ mạnh trán, lời anh trai hồ ly ra cửa, vừa đi vừa trách:

“Sao huynh không nói sớm, muối chẳng hay biết gì cả. Đi mau, đi mau. Kéo người ta lại bán hết mất”.

“Nhưng còn ngân phiếu...”.

“Muối có, mua hết rượu của từ lâu cũng không thành vấn đề”.

Cũng may tôi có thói quen mang theo ngân phiếu trước khi rời khỏi phủ, mà bữa sáng Tề Nhan đã thanh toán nên số bạc trong người tôi vẫn còn nguyên. Thôi, thôi, chớ nhắc đến anh ta làm gì cho đau đầu.

Hai người bọn tôi chạy nước rút đến từ lâu, vẫn may vừa kịp lúc. Số người tham gia đấu giá đông nghẹt, chật kín cả sảnh dưới. Đúng là thời đại nào cũng sinh ra sâu rọu. Tôi lập tức chen một chân vào hết giá. Đến khi ngã giá đến con số hai vạn lượng bạc, tường rượu sắp đến tay rồi thì một giọng nói chường tai vang lên:

“Một trăm vạn”.

Tôi quay đầu nhìn kẻ vừa đến mà máu nóng bốc lên khắp mặt. Lại là hắn ta! Tôi và kẻ này chắc chắn là vận mệnh xung khắc. Đồ sao chổi! Đồ phá đám!

“Đại gia, ngài vừa mới nói là... là... một trăm vạn?”. Ông chủ từ lâu khó tin hỏi lại.

Hắn ta thản nhiên gật đầu rồi đi đến chỗ tôi, đặc ý nói:

“Tiểu tử, không ngờ sớm như vậy đã gặp lại ngươi, càng không ngờ ngươi mới tí tuổi, còn chưa kịp mọc lông mà đã học thói xấu ham mê từ sắc rồi?”.

Ai mới tí tuổi, bản cô nương hai kiếp làm người rồi đấy, chưa chắc ta đã thua tuổi nhà ngươi đâu. Trên người tôi chỉ có mười vạn lượng bạc, cho dù muốn về lấy thêm thì tên gia hỏa kia khẳng định đoạt rượu về tay trước khi tôi kịp trở lại. Chết tiệt, hôm nay là ngày quái quỷ gì thế này! []

“Sao không nói gì? Kẻ tình quái như ngươi lại có lúc nói không ra lời hả? A, không phải ngươi không có đủ bạc đấy chứ?”.

Tôi ức đến mức muốn xông tới đâm một phát thẳng mặt hắn ta. Chủ quán đã bắt đầu hô giá một trăm vạn lượng lần thứ hai. Tôi nhìn hũ rượu kia mà khóc không ra nước mắt. Rút cục đành đứng chôn chân nhìn kẻ vô lại cố tình phá đám nghênh ngang giành lấy rượu quý. Hắn đến trước mặt tôi cười rất gian xảo:

“Rượu này thưởng cho ngươi, có muốn hay là không?”.

“Ngươi có ý gì?”.

“Ta hiện tại có chút ngứa chân ngứa tay. Chúng ta tỷ thí một trận, ngươi thắng thì rượu này sẽ thuộc về ngươi, ta thắng sẽ không đòi gì của ngươi cả. Rất hời cho ngươi đúng không? Thế nào? Đấu? Hay là không đấu?”.

Anh trai hồ ly đứng chắn trước tôi, sắc mặt trầm xuống nói với kẻ kia:

“Rượu này nếu huynh đã thắng đấu giá thì nó là của huynh. Xem như bọn ta không có duyên với nó. Trận tỷ thí kia, ta thấy không cần đâu”.

Đối phương tỏa ra hơi lạnh, đánh giọng hỏi:

“Ngươi là kẻ nào? Ta đang nói chuyện với hần, liên quan gì đến ngươi?”.

“Ta là đại ca của đệ ấy. Đệ đệ tuổi nhỏ không biết cư xử, nếu có chỗ nào đắc tội mong huynh rộng lượng bỏ qua cho”.

“Đại ca? Hết đường huynh rồi lại xuất hiện thêm một ca ca ruột, có nhiều huynh đệ gớm nhỉ? Hừ, ta cứ không muốn bỏ qua cho hần thì sao?”.

Anh trai hồ ly cau mày nổi giận:

“Huynh là kẻ có bản lĩnh, chẳng lẽ lại nhất quyết bắt nạt kẻ yếu ư?”.

Kẻ nọ cười to, đưa tay chỉ vào tôi.

“Hần là kẻ yếu? Vết thương trên tay ta là hần gây ra, ta bại dưới tay kẻ khác cũng là do hần tính kế. Ngươi nói xem, món nợ này ta không tìm hần tính sổ thì tìm ai? Tiểu tử thôi, ngươi chỉ giỏi trốn sau lưng kẻ khác thôi há?”.

Tôi bước sang một bên, tránh khỏi bóng lưng anh trai, nghiêng răng nhìn hần.

“Đánh thì đánh, bản thiếu gia sợ ngươi chắc!”.

Anh trai hồ ly quay đầu hô lên:

“Không được. Nếu... đệ bị thương, ta biết ăn nói với cha thế nào? Đệ đừng quên mai là ngày gi, chẳng lẽ đệ muốn làm cha nổi giận?”.

Nghe nhắc đến cha, tôi lại nhớ đến mục đích đến đây lần này mà nhìn chăm chăm vào hũ rượu mới bị cướp mất kia. Còn cả món nợ vì hần ta mà tôi và Tề Nhan cãi nhau một trận nữa. Ai thiếu nợ ai, chúng ta còn phải tính toán lại đấy, đồ to xác!

“Đệ tự biết chừng mực, đại ca đừng lo”.

“Nhưng...”.

Tên cao lớn kia mất kiên nhẫn hừ mũi:

“Các ngươi lời thôi quá đấy. Ta cũng không muốn mang tiếng bắt nạt kẻ yếu ớt hơn mình. Ngươi muốn dùng binh khí gì tùy ý, ta chỉ đánh tay không. Hôn nữa, một tay là đủ”.

Tôi nhếch môi cười mỉa:

“Là do ngươi tự đề nghị thế đấy nhé? Đến lúc thua đừng nên lấy đó làm cái cớ giữ lấy mặt mũi”.

“Đề ta xem lát nữa tiểu tử ngươi còn ngông nghênh được nữa hay không”.

Bọn tôi đến chỗ dựng đài tỷ võ. Những người muốn đi xem náo nhiệt đều bị tùy tùng của kẻ kia ngăn lại. Anh trai hồ ly vẫn không yên tâm, thấp giọng khuyên tôi lần nữa:

“Hay là ta thay muội đánh, đại ca da thịt thô dày dù thua cũng không đáng ngại. Còn muội...”.

“Tề Nhan phải dốc toàn lực mới thắng được hần ta, hơn nữa còn là thắng hiểm. Muội không muốn làm đại ca mất hứng nhưng thực sự huynh không đấu lại kẻ này đâu”.

“Nếu hần đã khó lường đến mức ấy sao muội còn mạo hiểm đi đánh nhau với hần. Không được, đại ca không đồng ý”.

Tôi khẽ vỗ vai huynh ấy trấn an.

“Lo gì chứ, nhắm không thắng nổi thì muội chịu thua là được. Chẳng phải hần đã nói muội nếu thua cũng chẳng mất gì hay sao? Chớ lo, chớ lo”.

Tôi cười cười phóng lên đài cao. Mặc dù nói những lời bình thản đó nhưng đáy chẳng qua là mấy câu an ủi huynh ấy. Kẻ đang đứng đối diện tôi, thứ hần muốn đâu chỉ đơn giản là tỷ thí phân thắng bại. E là muốn tính mạng tôi thì đúng hơn. Tôi hít sâu một hơi, tuyệt đối không được phép lơ lửng.

“Ngươi không mang kiếm? Dao của ta quá nặng e là sẽ đè bẹp ngươi mất, ha ha. Đột Tử, đem kiếm của ngươi đưa hần”.

Hần ta mỉa mai tôi xong rồi bảo tùy tùng của mình cho tôi mượn binh khí xài tạm. Tôi gơ tay ngăn lại, cười rạng rỡ nói:

“Khỏi đi. Bản thiếu gia dùng tay không cũng đủ đánh bại ngươi rồi”.

Đối phương ôm bụng cười ngặt nghẽo.

“Dựa vào ngươi?”.

“Phải, dựa vào bản lĩnh của ta”.

Hắn neho mắt nhìn tôi từ đầu đến chân rồi mới thu lại về cười cợt, chắc lưỡi một tiếng ra vẻ độ lượng.

“Ta cũng muốn xem xem tiểu tử ngươi thật sự có bản lĩnh gì. Đến đi, ta nhường ngươi trước mười chiêu, tuyệt đối không đánh trả”.

Tôi không khách sáo nữa. Dù sao cũng không phải đoạt danh hiệu gì nên chẳng cần làm cao, hắn đã thích nhường như vậy tôi sẽ để hắn nếm mùi lợi hại. Trước mặt là đối thủ cao lớn, da thịt thô dày, chỉ có thể nhắm đến chỗ yếu hại trên người hắn để tấn công. Tôi điểm chân xông đến dồn lực vào bàn chân, chống tay xoay ngược cơ thể quét chân đá vào cổ hắn. Kẻ nọ xem thường vóc dáng tôi thấp bé, chênh lệch giữa đôi bên quá rõ ràng, chỉ thân nhiên hơi ngược cầm. Khi hắn tưởng đã tránh thoát đòn tấn công kia, khỏe môi đáng ghét ngạo mạn nhếch lên; tôi cười thâm trong bụng hất mạnh chiếc giày đang mang để tăng tầm đá. Giày kia “bộp” một tiếng và lệch mặt hắn. Tôi lập tức bùng người lùi lại.

“Tiểu tử thôi, ngươi...”

Tôi làm bộ giật mình hốt hoảng:

“A, thật ngại quá. Giày của ta mới may, mang không được vừa chân”.

Vừa nói tôi vừa tháo nốt chiếc giày còn lại, bước đi chậm rãi thành vòng tròn vây hắn lại. Kẻ địch trông thấy tôi từ một người bỗng chốc hóa ra năm, sáu người thì khê kinh ngạc. Tôi tìm cơ hội tấn công bất ngờ, nhưng mọi đòn tấn công đều không chạm được đến đối phương. Tề Nhan nói không sai, kẻ này lúc nào cũng cảnh giác cao độ, phòng thủ rất chặt. Trái ngược với thân hình quả núi của mình, tốc độ của hắn nhanh đến đáng sợ. Mỗi khi tôi sắp chạm tới người hắn, chỉ trong gang tấc, hắn lại bình tĩnh lắc mình nhẹ nhàng né đi. Đã sắp đủ mười chiêu nhưng tôi chẳng giành được bất kì lợi thế gì.

Liếc thấy dưới chân có một viên sỏi, tôi đột ngột dùng mũi chân hất nó đá mạnh vào vị trí trung tâm giữa hai chân hắn. Bàn tay to lớn của hắn quả như dự liệu nhanh chóng bắt lấy “âm khí” vừa phóng tới, ngay lúc vừa đá viên sỏi tôi đã nhận cơ hội dùng tốc độ tối đa lao đến. Hắn đã nói chấp tôi một tay, mà tay phải hắn đã đưa ra đỡ đòn, tay còn lại không được dùng đến. Đây chính là thời điểm tốt nhất để một kích tất sát. Chiêu cuối cùng của mười chiêu, năm móng tay phải của tôi bật ra sắc nhọn như dao nhắm thẳng lồng ngực bên trái của hắn đâm mạnh. Khi đầu móng tay chỉ vừa ngập sâu được một phân, đối phương mở to mắt phần nộ nhìn xuống, mà tôi cũng đồng thời kinh ngạc tột cùng. Cảm nhận được luồng kinh phong ập lên từ phía dưới, tôi phản xạ lùi ngay tức khắc né khỏi cú đá thúc của đối phương. Tôi cau mày nhìn bàn tay phải của mình. [] Nếu là kẻ khác, cho dù không moi được tim, ít nhất tôi cũng đã bóp nát được quả tim đó trong lồng ngực đối phương. Vậy mà thứ lấy được từ trên người hắn chỉ là mấy mẩu da. Chết tiệt, chẳng khác gì vuốt mèo cào tường thép. Tôi nghiêng răng khê chửi thề. Mẹ kiếp, ngươi có phải người hay không đây?

“Tiểu tử vô lại, ngươi lại dám dùng ma trảo”.

Vừa dứt lời, kẻ nọ hùng hổ xông đến đâm thẳng vào mặt tôi. Trong lúc ngã người xuống né đòn, chân tôi đồng thời đá lên trên, trước sau không muốn từ bỏ chiêu “đập bê bong bóng”. Đổ chết giẫm, lão nương thiên người thành thái giám. Nhận ra ý đồ của tôi, hắn xoay người sang bên tránh đi, sắc mặt âm u, ánh mắt thâm trầm nhìn tôi như muốn lột da lột thịt tôi vậy.

Ngay thời khắc hắn tỏ ra căm hận tôi nhất, kẻ kia bỗng dung ngăn ra nhìn tôi tươi cười từng bước tiến về phía hắn. Kiếp trước, người thầy Nhật Bản từng nói, tôi đã được định sẵn sinh ra là sát thủ bởi vì tôi có tài năng thiên phú dành cho việc ám sát. Không ngờ sau nhiều năm như vậy lại có kẻ ép tôi phải dùng đến tuyệt chiêu cuối cùng của mình. Tôi mỉm cười nhìn người trước mặt, không phải nụ cười diễn xuất mà hoàn toàn xuất phát từ nội tâm chân thật. Một nụ cười hoàn hảo đủ để phá vỡ mọi sự phòng bị. Khi khoảng cách rút ngắn chỉ còn hai bước chân, tôi ngã người tới như muốn ôm lấy đối phương. Giương mắt hắn vẫn chưa hết ngờ ngàng, chính ngay lúc ấy tôi khóa lấy cánh tay phải của hắn, bẻ ngoặt về sau. Bản thân vòng ra sau áp sát vào người hắn tránh khả năng bị hắn tung cho một đá. Bàn tay trái bật móng, vì rút kinh nghiệm đòn tấn công trước, lần này tôi vận hết sức lực tăng thêm độ cứng. Năm móng tay cắm vào nơi động mạch nằm trên cổ đối thủ. Khi chất dịch nhầy màu đỏ chảy ra, gần như cùng lúc một tiếng “rắc” khô khốc vang lên. Tôi rút tay ra, dồn lực xuống chân nhanh chóng thoái lui về góc đài.

Một đòn của hắn dù đã tránh đi nhưng tôi vẫn trúng nửa chiêu, hai ngón tay ngoài cùng gãy gập, xương cổ tay bị vỡ truyền đến cảm giác buốt đến tận óc. Giờ thì đã hiểu vì sao Tề Nhan không dùng tròng đòn trực tiếp, chỉ dùng kiếm nghênh đón đao của hắn mà đã rách cả hổ khẩu. Sức lực của kẻ này giống như không cách nào đo đếm hết được.

Anh trai hồ ly há miệng muốn hét lên, tôi vội lắc đầu ra hiệu. Mà phía dưới đài, tùy tùng tên Đột Tử kia cảm kiếm xông lên nhằm thẳng vào tôi với thái độ cuồng nộ.

“Dừng tay!”.

Nghe tiếng hét của chủ nhân, anh ta khựng lại khó hiểu quay đầu.

“Ồ đây không có việc của ngươi. Cút xuống dưới!”.

Tôi thờ dõc nhìn gã đàn ông to lớn sắc mặt hết sức khó coi vẫn đang dùng tay bịt chặt một bên cổ kia. Hắn đứng đó lạnh lùng nhìn tôi. Tôi nhón miệng cười nhìn lại:

“Ngươi nói lời lại chẳng giữ lời. Rượu kia bản thiếu gia không thêm nữa. Sau này hi vọng ta không phải xui xẻo gặp lại ngươi”.

Anh trai hồ ly nhặt giày mang đến giúp tôi đi vào. Tôi bĩu môi, hừ mũi xem thường nhìn kẻ kia rồi mới đáp xuống đất, cùng anh trai hồ ly rời khỏi nơi đó. Tôi nắm chặt tay, khốn nạn, hắn đã nói chấp tôi một tay nhưng đến lúc nguy khốn lại nuốt lời, dùng tay trái tặng cho tôi một đòn. Cúi đầu nhìn bàn tay trái đáng thương của mình, tôi thờ dãi, không biết có khả năng bị phế hay không đây.

Bạn đang đọc truyện *Nhị Vương Phi Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Bức tranh thanh bình

“Muội còn chịu được không? Ta cống muội nhé? Phải mau chóng xử lý vết thương, nếu hồi phủ sẽ mất rất nhiều thời gian. Gần đây hình như có y quán, đại ca cống muội đến đó trị thương...”

Tôi thở dài ngắt lời:

“Đại ca, muội bị thương ở tay mà. Huynh bình tĩnh một chút. Không nghiêm trọng đến mức ấy đâu. Trước đây huấn luyện hay làm nhiệm vụ, muội thường xuyên bị thương, so với lần này chỉ hơn chứ không kém. Không sao cả...”

Nhìn thấy vẻ mặt xót xa kia mới nhận ra bản thân đã lỡ lời. Anh trai hồ ly cup mắt không nhìn tôi.

“Đều trách đại ca vô dụng, không bảo vệ muội cho tốt”.

“Đừng làm vẻ mặt đó, không hợp với huynh đâu. Chúng ta đến y quán, băng bó một chút là muội sẽ ổn thôi. À, huynh tuyệt đối không được để cha biết đâu đấy nhé!”

“Ừ. Nhưng muội phải nhớ sau này chớ liều lĩnh như thế nữa!”.

“Vâng”.

Tôi là lười. Chúng tôi đến y quán cách đó hai dãy phố. Vừa bước vào, bất ngờ đụng mặt một người đạo này mắt hút chẳng thấy tung tích. Tôi nhìn lão già trước mặt, chào hỏi:

“Tiểu Hắc!”.

“Cô... đệ đến đây làm gì?”, vừa hỏi xong liền ngo xuống bàn tay sưng tấy của tôi, trán nổi gân xanh: “Bị thương? Kẻ đó đâu?”.

“Hà, kẻ nào?”.

“Phí lời. Kẻ làm đệ bị thương, hấn ở đâu? Đệ giải quyết hấn rồi hay là vẫn còn sống? Ta đi lấy thủ cấp hấn cho đệ”.

Tôi vội lắc đầu:

“Không cần, không cần. Tự ta bắt cần...”.

“Sao lại bỏ qua nhẹ nhàng như vậy được, ta...”.

Anh trai hồ ly đột nhiên ngắt lời:

“Vị lão bá này, trước tiên đệ ấy chữa thương trước đã rồi nói”.

Tiểu Hắc gật đầu. Trong lúc đại phu kiểm tra vết thương, tôi liếc bọc thuốc trong tay Tiểu Hắc, tò mò hỏi:

“Huynh đến mua thuốc hả? Không phải là xuân dược đấy chứ...”.

Vốn chỉ đùa một câu trêu anh ta, không ngờ Tiểu Hắc lại gật một cái, mặt không đổi sắc đáp:

“Ừ, có việc cần nó”.

Anh trai hồ ly đỏ mặt, cúi đầu thấp giọng lẩm bẩm với tôi:

“Đã có tuổi rồi còn không đứng đắn, sao muội lại quen biết một kẻ như vậy?”.

Tiểu Hắc tai thính đương nhiên nghe rõ mồn một, mặt đen như đất nòi.

“Tên đầu óc sâu bọ này là ai thế?”.

Tôi nhin cười nói: “Đại ca của ta. Hiểu lầm thôi, hiểu lầm thôi”. Kéo tay áo anh trai hồ ly, tôi kín đáo giải thích: “Tiểu Hắc dịch dung, hơn đại ca vài tuổi

thôi. Anh ta không phải loại người hạ được làm hại con gái nhà lành đâu“.

Vừa nói xong thì đại phu đã hoàn thành công việc khám bệnh, sai đồ đệ đi bốc thuốc, bản thân quay sang tôi:

“Vết thương của cô nương, e hèm, của công tử chỉ e thuốc bình thường không trị khỏi được. Hai ngón tay bị gãy có thể nối lại, bôi thuốc là sẽ không còn trở ngại. Nhưng phần xương bị nứt vỡ... Tạm thời, ta chỉ có thể kê cho ngài đơn thuốc giảm đau, chống thoái hóa. Ngài vẫn nên tìm đại phu có y thuật cao hơn thì mới mong giữ lại được bàn tay này“.

Anh trai hồ ly nghe xong mặt mày càng thêm âm trầm, lo lắng nhìn đại phu muốn nhờ ông ta nghĩ biện pháp. Huynh ấy còn chưa nói gì, Tiểu Hắc đã nhét bọc đồ vào ngực áo, ngồi xồm trước mặt tôi. Anh ta cầm tay tôi, ngừng đầu hỏi ý. Tôi mỉm cười:

“Nhờ huynh vậy“.

Tôi đã định tự mình làm lấy nhưng lực đạo của đòn đánh kia quả thật không đơn giản, xương ngón tay may mắn không bị vỡ song khớp xương đứt tay lại bị lệch khá hiểm. Nắn không cẩn thận sợ là tay sẽ biến dạng mất. Thao tác của Tiểu Hắc nhanh gọn, chính xác. Tôi còn chưa kịp cảm thấy đau đớn, anh ta đã làm xong đứng dậy, lắc đầu với tôi:

“Còn lại đệ tự mình nghĩ cách, ta không giúp được“.

Anh cũng không phải thần y có muốn giúp nữa cũng không thể, tôi cảm kích vừa nói vừa đứng dậy:

“Đa tạ. Huynh nếu có việc cứ đi làm việc của huynh đi. Ta ở Tương phủ, rảnh rồi cứ đến tìm ta uống rượu“.

Tiểu Hắc đáp được rồi rời khỏi y quán. Đại phu trao thuốc và đơn kê dặn tôi nhớ đừng để vết thương nhiễm nước. Tôi cũng cùng anh trai rời khỏi đó, vừa đi vừa lo lắng. Hụt mất hũ rượu, quà cho cha phải làm thế nào đây?

“Không biết trong thành còn từ lâu nào có rượu quý?“.

Tôi còn đang nghĩ hay là nhờ Tề Quán, anh ta chắc chắn không thiếu rượu ngon. Mới vừa nghĩ thế đã nghe người bên cạnh tức giận mắng:

“Thôi đi, muội còn có tâm trí nghĩ đến chuyện đó. Thương tích của muội phải làm thế nào bây giờ? Ta đưa muội về Vương phủ. Phủ chúng ta không có thần y thần dược, bên chỗ vương gia...“.

Nhớ tới ánh mắt kia, tôi liền phản bác:

“Muội không về đó đâu. Mai là đại thọ của cha rồi, để qua ngày mai rồi tính. Lâu ngày muội mới về thăm nhà, huynh lại còn muốn tống khứ muội đi“.

“Đại ca chỉ là lo cho tay của muội. Đầu phải là chút thương tích con con, nếu thật sự bị phế thì sao?“.

“Ôi sao hôm nay huynh lăm lăm như bà thím ế chồng vậy, muội sẽ nghĩ biện pháp mà. Cùng lắm muội nhờ Tề... hoàng thượng“.

Anh trai lấy làm lạ hỏi:

“Nhờ hoàng thượng? Chẳng phải quan hệ giữa hoàng thượng với nhị vương gia không được tốt? Sao lại...“.

Tôi nhìn quanh rồi nói nhỏ:

“Chuyện này có thời gian sẽ kể đại ca nghe sau. Chúng ta còn đang ở ngoài đường. Hồi phủ đã nhé, muội thấy đói rồi“.

“Ừ“.

Sáng ngày hôm sau vừa thức dậy còn chưa kịp đến phòng ăn đã thấy Liễu Nhi bê chậu nước đi vào, nhìn thấy tôi thì hai mắt chuyển hồng, méu máo gọi:

“Tiểu thư...“.

“Sao em lại ở đây?“.

“Hôm qua đại thiếu gia đến Vương phủ gặp vương gia. Sau đó thì vương gia sai em về đây chăm sóc tiểu thư, còn nói ngài ấy sẽ tìm thuốc tốt, nhất định chữa khỏi vết thương của người“.

Tôi nhăn mặt, anh trai hồ ly lại không nghe lời tôi rồi. Tề Nhan biết tôi quen thuộc với Liễu Nhi nhất mới bảo bé con này đến đây chăm sóc tôi. Anh ta vẫn luôn chu đáo như vậy. Tôi vỗ vỗ mặt Liễu Nhi:

“Có em ở đây cũng tốt. Giúp ta rửa mặt chải tóc, kịp dùng bữa sáng trước khi cha ta lên triều dự chầu. Chuyện ta bị thương, không được để lão gia hay. Biết chưa?“.

“Em nhớ rồi ạ“.

Cũng không biết vết thương của Tề Nhan thế nào rồi. Tôi nghĩ rằng, tên Kiệt Đan khôn kiếp kia, đừng để tôi gặp lại hắn ta! Lúc dùng bữa, tôi cẩn thận giấu tay trái dưới bàn. Ăn xong tiễn cha ra cổng rồi quay về, cùng Liễu Nhi tản bộ trong phủ. Đi một lúc đến bên ngoài viện của anh trai, nghe thấy âm thanh luyện kiếm bên trong, bước chân khựng lại. Liễu Nhi nghiêng đầu hỏi:

“Tiểu thư không vào trong sao?”.

“Đi thôi, chúng ta không làm phiền huynh ấy”.

Suốt bữa ăn đều trông thấy ánh mắt tự trách của anh trai, tôi tự kiểm điểm bản thân. Vốn quen đơn độc sống, đơn độc hành động nên chẳng bao giờ lo lắng đến chuyện sẽ có ai khác vì mình mà thấy bất an, lo nghĩ. Hiện tại tôi đã có người thân, kể từ bây giờ không thể bất cẩn nữa. Cảm thấy trên vai như mang thêm trách nhiệm, song trong lòng lại như có dòng nước ấm chảy qua. Cảm giác có người thân để thương yêu, trân trọng thật tốt quá!

Tôi đi đến phòng bếp, người làm trông thấy tôi đến liền dừng tay hành lễ:

“Tham kiến vương phi”.

“Không cần đa lễ. Ở phủ chúng ta, cứ gọi đại tiểu thư như trước kia là được. Việc ta nhờ, mọi người chuẩn bị đến đâu rồi?”.

Thím Châu là đầu bếp chính, miệng cười vui vẻ trả lời:

“Đại tiểu thư cứ an tâm, nguyên liệu chúng ta đã mua đủ cả. Toàn bộ đều là món lão gia thích ăn, tối nay đảm bảo lão gia hài lòng”.

“Tốt lắm. Cẩn thận đừng để xảy ra sơ sót gì, ta không muốn cha mất hứng”.

“Vâng, vâng. Nhất định ạ. Tấm lòng hiếu thảo của đại tiểu thư, chúng ta rất ngưỡng mộ, sẽ không làm hỏng chuyện đâu”.

Tôi cũng đâu có làm gì. Trù nghệ của tôi tệ hại đến mức nếu dính thân vào bếp e là sẽ ở nơi chế biến đồ ăn mà chế ra độc dược mất thôi. Tôi kiểm tra lại một lượt cẩn thận. Từ việc lần trước đến giờ vẫn luôn canh cánh chuyện nhị tiểu thư được kẻ khác cứu đi kia sẽ âm thầm tìm cách cho người trà trộn ám hại cha và anh trai. Sau này phải thường xuyên về đây quan sát mới được. Tôi đảm bảo phòng bếp không có gì khác thường thì mới yên tâm rồi đi.

Đến tối chỉ có ba người chúng tôi dùng bữa, để một mình Liễu Nhi ở lại hầu hạ. Tôi thích yên tĩnh nhưng lại sợ không khí không đủ náo nhiệt cha sẽ không vui, vừa gấp thức ăn cho ông vừa hỏi:

“Cha không mời đồng liêu đến chung vui liệu có chỗ nào không thỏa không ạ?”.

Làm quan vốn rất phức tạp mà. Trái ngược với lo lắng của tôi, cha ôn tồn đáp:

“Hoàng thượng xưa nay không thích quan lại kéo bè kết cánh. Người khác cha không rõ, nhưng lão già này là võ tướng không quen khách sáo qua lại với bọn họ. Trước kia ta cũng có tổ chức mừng thọ bao giờ. Nay có con và Khanh nhi, một nhà ba người chúng ta dùng bữa thế này là tốt rồi”.

Anh trai hồ ly chống cằm chắc lưỡi.

“Định mời ca vũ góp vui, thế nhưng cha lại phản đối. Hai huynh muội chúng con chẳng biết làm gì để cha được vui”.

Cha nghe thế như sực nhớ ra điều gì, đặt đũa xuống rồi quay sang tôi.

“Khanh nhi nhắc mới nhớ, có mấy vị quan văn không ít lần khen ngợi cảm nghệ của con trước mặt ta. Cha không am hiểu âm luật, nhưng cũng muốn nghe Liễu nhi đánh đàn một lần”.

Tôi còn chưa kịp lên tiếng, anh trai hồ ly đã buột miệng:

“Không được”.

Anh trai ngốc này... Quả nhiên, cha cũng người về mặt đầy thắc mắc:

“Sao vậy? Hay là xảy ra chuyện gì mà hai đứa giấu ta? Liễu nhi, sao một tay của con lại giấu dưới bàn? Có phải là bị thương...”.

Biết hiện tại không thể tiếp tục giấu giếm, tôi đành nói dối để ứng phó:

“Con với đại ca ham vui tý thí một chút, chỉ là bong gân thôi ạ. Vài hôm nữa là sẽ khỏi”.

Cha nghe xong mắt hồ trừng người bên kia bàn, gằn dữ mắng:

“Con thân là đại ca, không bảo vệ muội muội của mình cho tốt lại còn... Thật khiến ta thất vọng!”.

Anh trai cúi đầu nhận sai. Thấy cha thật sự nổi giận, tôi áy náy nhìn anh trai, dùng khẩu hình nói xin lỗi. Huynh ấy mỉm cười lắc đầu. Tôi sai Liễu Nhi đi lấy giấy bút và mực về rồi lắc ống tay áo cha làm nũng:

“Cha đừng giận đại ca nữa. Sau này còn nhiều cơ hội, con gái sẽ thường xuyên về đây đánh đàn cho cha nghe. Khả năng hội họa của con không xuất chúng nhưng cũng không đến nỗi nào, con vẽ tranh tặng cha có được hay không?”.

Sắc mặt cha lúc này mới dịu xuống, ánh mắt nhu hòa xoa đầu tôi.

“Cầm kỳ thi họa con đều biết ư? Ta tưởng... sát thủ chỉ học võ công và dùng độc?”.

Tôi chu môi đắc ý vỗ vỗ ngực:

“Con gái của cha đương nhiên không thể bất tài vô dụng được. Ngoại trừ việc bếp núc, thêu thùa; còn lại chẳng có gì làm khó được con đâu. Hi hi”.

Cha bật cười xem chừng rất vừa lòng, không còn tức giận với anh trai hồ ly nữa. Dùng xong bữa tối, chúng tôi đến hoa viên. Liễu Nhi mang dụng cụ đến, lại giúp tôi thắp đèn soi rõ xung quanh. Tôi sai người đặt ghế tựa dưới gốc cây lớn để cha ngồi rồi vẫy tay gọi anh trai:

“Đại ca tới đứng cạnh cha đi”.

Huỳnh Ấy có vẻ muốn từ chối, bị cha lờm cho một cái, vội vàng đi tới ngoan ngoãn đứng bên cạnh. Nhìn hai người trước mặt mình, gió khẽ lay mái tóc bọn họ, môi cười thân thiết với tôi. Trong đêm đầu hạ, khung cảnh thanh bình mà chân thật này khiến tôi nhìn không nỡ dời mắt đi nơi khác. Nhớ đến bức tranh được nâng niu, gìn giữ như bảo vật trong phòng cha. Thì ra, cảm giác lưu lại hình ảnh người thân thương bằng chính tay mình lại có thể khiến người ta hạnh phúc đến vậy. Tóc cha già đã điểm sợi bạc, gương mặt uy vũ của một võ tướng từng tung hoành trận mạc đi qua năm tháng dần thay thế bởi gương mặt hiền nếp nhăn bởi nhiều năm không được ngon giấc. Tôi phải hiểu kính cha nhiều hơn mới không uổng công cha nhận đứa con này. Chàng trai trẻ bên cạnh, mắt sáng như sao, lưng thẳng như tùng bách nhìn tôi dịu dàng. Đây là người thân mà tôi có thể ưỡn ngực tự hào. Là người muốn bảo vệ tôi, che chở cho tôi cả đời bình yên. Cũng là người tôi dù đánh đổi mọi thứ cũng phải bảo vệ chu toàn.

“Liễm nhi, sao muội lại khóc?”.

Tôi hít hít mũi, giả vờ than thở:

“Muội nhìn đại ca, càng nhìn càng lo lắng. Huỳnh xấu thế này phải là cô nương có tấm lòng hào hiệp cỡ nào mới có thể đại nghĩa quên thân, đồng ý gả cho huỳnh làm thê tử?”.

“Nói bừa. Đại ca của muội dung mạo bất phàm, làm gì có chuyện không lấy được vợ!”.

“Ấy huỳnh đừng nhăn mặt, muội không muốn đem cái vẻ nhăn nhó của huỳnh vào trong tranh làm hỏng hình tượng khôi ngô lẫm lẫm của huỳnh đâu”.

Liễu Nhi đứng sau lưng tôi lộ đầu ra làm bộ mặt nghiêm túc nói:

“Đúng vậy, đại thiếu gia. Người đã không được ưa nhìn, phải tạo dáng cho tốt thì tiểu thư mới giúp người phóng đại nhan sắc được”.

“Được lắm nha đầu kia, người hiện tại giống nha hoàn thân cận của vương phi rồi đấy. Đến chủ tử mà người cũng dám trêu chọc”.

Tôi cười. Quả là bé con này càng ngày càng to gan lớn mật, chẳng còn nhút nhát như ngày trước nữa. Đến Tề Nhan con bé còn không sợ cơ mà. Tôi thu lại nụ cười, tập trung vào bức vẽ, mong muốn tại nơi này dùng đôi tay không mấy tài hoa của mình cũng có thể phác nên thần thái phóng khoáng, chính trực của hai người tôi kính yêu nhất. Cuối xuân, đầu hạ, muôn hoa đua sắc, mùi hương thoang thoảng trong không trung. Lần đầu tiên, ngoài hương vị của rượu, có một thứ mùi khiến tôi thấy lâng lâng dễ chịu đến say lòng. Hương vị của cuộc sống, thì ra tuyệt vời đến độ như vậy.

Không hiểu sao lại nhớ đến những lời Tề Nhan nói sau đêm giao thừa. Có lẽ bởi vì những điều tốt đẹp tôi may mắn có được, đều là nhờ Tề Nhan. Nếu không thì hiện tại tôi hẳn là vẫn đang đối gạt mọi người, cố gắng đóng vai Trương Oánh, vĩnh viễn cũng không có cơ hội cảm nhận được hơi ấm tình thân, không có được một gia đình trọn vẹn đúng nghĩa. Sau này tôi sẽ không hung dữ với anh ta nữa.

“Xong rồi ạ, cha và đại ca đến đây xem có thích không?”.

Cha hỏi rồi khỏi ghế đứng dậy bước nhanh tới chỗ tôi. Anh trai miệng nói: “Muội không cố ý vẽ đại ca xấu đi đấy chứ hả?”, song bước chân cũng không chậm chút nào. Tôi đứng sang một bên nghiêng đầu chờ được khen ngợi. Cha ngắm thật kỹ bức tranh, liên tục gật gù:

“Tốt. Tốt. Khanh nhi, con mau xem, muội muội con vẽ chúng ta thật giống. Trông hai chúng ta như vừa từ trong tranh bước ra vậy”.

Tôi ngượng ngùng xoa xoa chóp mũi.

“Cha thích không ạ?”.

“Thích! Sao lại không thích được. Không hổ danh là con gái Trương Khải ta”.

Tôi huyếch vào hông người bên cạnh.

“Đại ca không khen muội sao?”.

Huỳnh Ấy nhún vai ra vẻ không mấy quan tâm “Muội muội của huỳnh là tài nữ, được chưa nào?”.

Gương mặt trông nghiêng lúc ngoảnh sang bên lại

không giấu nổi nét vui mừng kiêu ngạo, khóe mắt không rời khỏi bức họa. Tôi quay sang hôn chụt một cái bên má cha, lại nhón chân hôn má anh trai, vui vui về về nói:

“Con yêu hai người chết mất!”.

“Đồ ngốc, muội làm gì vậy”.

Nhìn vẻ mặt tự nhiên của anh trai hồ ly, tôi rướn người ngó sát mặt huynh ấy.

“A ha, đại ca mặt đỏ sắp thành mông khi rồi này”.

“Nha đầu tinh quái, không thêm đề ý đến muội nữa”.

Nhìn bóng lưng gấp gáp của anh trai, tôi phì cười. Bảo Liễu Nhi ở lại thu dọn đồ đạc, tôi cuộn bức tranh đã ráo mực, đi đến khoác tay cha đề nghị:

“Con không mua được rượu quý, nhưng có chuẩn bị vài vò rượu Nữ Nhi Hồng cha thích đây. Cha uống với con nhé?”.

“Được, để cha xem tửu lượng con thế nào”.

“Tuyệt đối không để cha phải xấu hổ đâu ạ, hi hi”.

Bên trong sân viện của cha, tôi dẫn Luật Bình đứng gác bên ngoài, không được để bất kỳ ai đến gần. Cha nhìn tôi rót rượu cho ông, thần sắc trở nên nghiêm túc.

“Con có chuyện muốn bàn với ta phải không?”.

Chuyện này trước sau gì tôi cũng phải nói với ông ấy. Cha tôi là võ quan, lại là tể tướng đương triều, cuộc chính biến kia bất luận thế nào cũng sẽ lôi cha vào. Tôi không đủ khả năng để ngăn cản việc đó, trừ khi bảo cha từ chức không làm quan nữa. Nhưng làm vậy sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch của Tề Quán. Mặc dù tôi chưa rõ anh ta tính toán thế nào, song ít nhiều cũng đoán định được tình hình. Tôi đem những uẩn khúc bị chôn giấu của hoàng tộc nói ra, kể rõ sự việc thái hậu đoạt đứa bé trai năm xưa, không ai khác chính là đương kim hoàng thượng bây giờ. Cũng nói cho cha hay lập trường của hoàng thượng và suy tính của anh ta sắp tới. Nếu hôm nay tôi không nói, khi trong cung phát sinh biến cố, cha sẽ rất khó xử. Vì ông vốn cho rằng hoàng thượng và nhị vương gia xung đột, tôi lại là vương phi của Tề Nhan. Không ủng hộ hoàng thượng là bất trung bất nghĩa. Nghe lệnh hoàng thượng mà vẫn nghĩ Tề Nhan là kẻ hoàng thượng muốn trừ khử, cha sẽ lo đến an nguy của tôi. Hơn nữa tôi chẳng biết cái đầu lăm quý kẻ của Tề Quán sẽ lại nảy ra cái ý tưởng dở hơi gì. Rủi như anh ta bảo Tề Nhan cùng diễn vở kịch huynh đệ tương tàn để đánh lừa thái hậu, mà cha tôi lại chẳng hay biết nội tình, ông sẽ cảm thấy vô cùng rối rắm, bị thái hậu ngầm lợi dụng sơ hở.

Cha nghe xong nâng bát rượu uống cạn, ánh mắt suy tư. Qua một lúc lại thở hắt ra một hơi.

“Cứ tưởng gả con đến phủ nhị vương gia sẽ giúp con có được cuộc sống yên bình, vô tranh. Theo lời con nói vậy không sớm thì muộn, hoàng thượng sẽ ra tay. Vương gia tất nhiên sẽ giúp đỡ hoàng thượng. Còn con, con định thế nào?”.

Tôi dĩ nhiên muốn đứng ngoài cuộc. Nhưng tôi không thể. Khoan nói đến giao tình giữa tôi và hai anh em Tề Nhan. Trước hết, chính biến sẽ ảnh hưởng đến toàn bộ kinh thành này. Mạng sống của cha và anh trai tôi, của Tề Nhan và anh trai anh ta, còn tất cả những người liên quan đến họ nữa. Tôi âm thầm đi thích sát thái hậu cho dù thành công cũng chỉ chữa ngọn không chữa gốc. Quan trọng hơn là, mối thù của hai anh em họ với bà ta, nên là bọn họ tự giải quyết. Tôi chỉ có thể hỗ trợ phần nào trong khả năng của mình.

Nâng vò rượu cẩn thận rót đầy bát cha, rồi tự rót cho mình. Tôi uống mấy ngụm cho tỉnh táo, ngược mi hơi cười nói:

“Hoàng thượng và vương gia đều đối với con không tệ. Con biết cha lo lắng điều gì. Cha yên tâm, con sẽ không can thiệp sâu vào chuyện hoàng tộc. Chỉ là thái hậu xảo trá, hai huynh đệ họ dù sao cũng là nam nhân, có tính toán kĩ càng đến đâu cũng không quán hết được mọi chuyện. Con giúp họ đề phòng bà ta, còn những việc khác, con không tham dự”.

Cha suy nghĩ một lát rồi gật đầu:

“Được, con nhớ phải tự mình cẩn thận. Lúc phát sinh chính biến, ta sẽ bảo Khanh nhi và Luật Bình đến bảo vệ con”.

“Con có thể tự bảo vệ mình. Không có Luật Bình bên cạnh cha, con sẽ không yên tâm”.

“Như vậy không ổn, cha sẽ lo lắng”.

Tôi biết không thuyết phục được cha ông sẽ không chịu từ bỏ ý định, đành cúi xuống đất nhặt lấy một viên đá nhỏ, vận lực nhắm vào thân cây xa nhất ném tới. Hòn đá xuyên qua thân cây, đập vào tường. Còn thân cây nọ hờ toác một lỗ hổng rộng bằng miệng bát rượu trên bàn. Tôi nhẹ nhàng cười:

“Hiện tại, con so với trước kia chỉ khôi phục được bảy, tám phần mười. Nhưng đại ca và Luật Bình đồng thời tấn công cũng không phải là đối thủ của con. Cao thủ thắng được con không có mấy người đâu. Tự con có thể bảo vệ bản thân. Cha phải tin tưởng con gái của mình chứ!”.

Cha thờ phào một hơi nhẹ nhõm, lại vỗ vỗ đầu tôi.

“Cha tin tưởng khả năng của con, chỉ lo lắng tính cách liều lĩnh của con. Nên nhớ, mọi việc phải lấy bản thân làm trọng”.

“Vâng, con nghe lời cha, sẽ chiều cố bản thân thật tốt. Cha cũng cẩn trọng nhé!”.

Thấy ánh mắt cha đột nhiên chuyển hướng đến chỗ vò rượu rồng, tôi còn đang thắc mắc thì nghe cha bảo:

“Tư lượng của con đúng là rất khá”.

“Đương nhiên rồi ạ”.

“Khanh nhi lần nào uống với ta cũng gục trước, nó còn phải rèn luyện nhiều lắm!”.

“Không sao, con có thể uống với cha. Đến khi cha tận hứng mới thôi”.

“Được. Được”.

Kết quả uống sạch rượu mà hai cha con tôi vẫn chưa say chút nào. Tôi đành cười đỡ cha về phòng để ông nghỉ ngơi sớm mai còn dự châu. Làm quan thật khổ, mưa nắng đều phải dậy trước cả lũ gà để vào triều quỳ lạy quân vương, bàn bạc quốc sự. Dèm chán cho cha cẩn thận, đặt tranh bên thư án, tắt bốt đèn rồi tôi mới yên tâm bước ra bên ngoài. Luật Bình ôm kiếm đứng đó, tôi đi đến bên cạnh nghiêm giọng nhìn thẳng anh ta:

“An nguy của cha ta đều phó thác cho anh. Chuyện như lần trước, ta không muốn nó xảy ra lần thứ hai. Hiểu không?”.

Anh ta chống kiếm xuống đất, quỳ một gối ngẩng đầu cam đoan:

“Thuộc hạ nhớ rồi!”.

Chuyện kẻ địch phóng hỏa, dương Đông kích Tây cứu thoát tù nhân kia không thể trách một mình Luật Bình. Nhưng anh ta là thân vệ của cha, tôi không thể không nghiêm khắc một chút. Gật đầu định xoay đi, người sau lưng lại gọi:

“Trời tối, hay để ta gọi người thấp đèn đưa tiểu thư về viện”.

Tôi nổi giận quay đầu, lạnh nhạt hỏi:

“Người làm thế nào gọi người? Hồ lớn đánh thức kẻ khác? Hay tự mình chạy đi tìm người? Luật Bình, ta có hảo cảm với sự trung hậu thật thà của người, song thứ ta cần chỉ là sự trung thành của người mà thôi. Ta vừa mới nói mà người đã quên nhanh như vậy. Tập trung một trăm phần trăm tinh lực của người mà chú ý mọi động thái xung quanh cha ta, đó là chủ nhân duy nhất mà người phải bảo vệ”.

“Thuộc hạ biết sai. Tiểu thư... đừng giận”.

Tôi búng lỗ tai anh chàng, lừ mắt nói:

“Ai giận đối với anh?”.

“Vừa rồi tiểu thư... trông đáng sợ quá...”.

Tôi hít một hơi thu hồi sát khí. Không dọa một chút thì cái đầu gỗ của nhà anh có tỉnh táo không hả? Phất tay áo, nhìn anh ta xem thường:

“Bản tiểu thư nhắm hai mắt cũng tự về được phòng của mình. Vào trong bảo vệ cha ta đi. Cha mất một cọng tóc thôi ta cũng sẽ thiên anh đấy!”.

Anh ta đỏ mặt tía tai lí nhí đáp vâng. Đúng là một kẻ thật thà ngốc nghếch.

Bạn đang đọc truyện *Nhị Vương Phi Hai Mặt* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Thân phận thật

“Em lại đây, giúp ta vấn tóc thay y phục. Ta muốn vào cung”.

Liễu Nhi dừng công việc may vá đang làm dở, ngẩng đầu ngạc nhiên.

“Vết thương của tiểu thư còn chưa lành, sao người lại muốn tiến cung ạ? Vương gia đã dặn em không được rời mắt khỏi tiểu thư...”.

Tôi quắc mắt:

“Sao? Em là người của ta hay người của Tề Nhan?”

“Nhưng... chẳng phải trong cung đang tuyển tú nữ, tiểu thư bảo không thích phiền phức mà?”

Bé con này trở nên thích quản chuyện từ khi nào thế không biết. Tôi thì hứng thú gì với việc cưới vợ bé của Tề Quán. Chỉ muốn gặp anh ta thảo luận một chút. Cũng khá lâu rồi không thấy anh ta chạy đến ăn chực, không biết tình hình liệu có xấu đi hay không. Tôi giục Liễu Nhi:

“Em đừng chậm chạp nữa, mau đến đây”.

Liễu Nhi ngoan ngoãn giúp tôi chải chuốt cẩn thận theo đúng lễ nghi của một vương phi. Tôi ngồi kiệu, một mình vào cung. Thông báo với nội thị xin được yết kiến hoàng thượng, đợi cả nửa canh giờ mới được thái giám dẫn đường đến Ngự thư phòng. Tề Quán cho toàn bộ cung nhân lui xuống rồi mới ngẩng đầu khỏi thư án, cười vô lại nhìn tôi.

“Oánh nhi nhớ trăm nên mới chủ động tiến cung sao? Hay nghe tin trăm tuyển tú nữ nàng liền thấy khó chịu, chạy đến ngăn cản?”

Chẳng thêm để ý mấy lời dò hơi của kẻ này, tôi nhắc ghế mang đến ngồi trước thư án. Tề Quán nhanh tay dùng giấy trắng che đi bức tranh đang vẽ giữa chừng. Tôi chặc lưỡi tò vò xem thường:

“Làm hoàng đế cũng rảnh rồi quá nhỉ, còn có thời gian vẽ Xuân Cung đồ”.

“Nói năng linh tinh. Vết thương của nàng thế nào rồi?”

Tôi có chút ngạc nhiên ngoài ý muốn.

“Ai nói ta bị thương?”

“Đương nhiên là A Nhan nói cho trăm biết. Trăm đã sai người đi tìm thảo dược, không lâu nữa sẽ có tin tức. Nói xem, nàng đến gặp trăm có việc gì?”

Xác định xung quanh không có kẻ nghe lén, tôi mới yên tâm hỏi:

“Bên chỗ bà ta có động tĩnh gì không? Ta muốn biết anh định thế nào...”, thấy anh ta nhẩn máy, tôi trừng mắt, “ta biết anh lại sắp bảo ta đừng xen vào. Nhưng chuyện này liên lụy nhiều người, bao gồm cả người thân của ta. Sao ta có thể ngồi yên chờ đợi mà không làm gì! Hay anh sợ ta hành động lỗ mãng, làm hỏng việc của anh?”

Tề Quán nhìn tôi chăm chú, qua một lát đột nhiên lại nở nụ cười.

“Nàng rất giỏi đóng kịch nên ngay cả A Nhan cũng cho rằng nàng hành sự không suy tính trước sau. Đệ ấy không nhận ra, mỗi bước đi của nàng đều tính toán cẩn thận. A Nhan vẫn thường lo ngại nàng nói năng không biết chừng mực, đặc tội với trăm. Cũng phải, từ cổ chí kim có lẽ chỉ duy nhất nàng dám xem thường lễ nghi quân thần như vậy”.

Không rõ vì sao Tề Quán bỗng dưng nói đến chuyện này, định mở miệng thì anh ta lại chống cằm, ánh mắt sáng rỡ không rời khỏi tôi, nhếch môi nói tiếp:

“Biết trăm sẽ không dễ dàng tin tưởng sự thật, tin tưởng A Nhan; nên nàng mới cố ý như vậy đúng không? Một người không sợ cái chết, không sợ hoàng quyền so với một kẻ quỳ mọp dưới chân như bao kẻ khác tất nhiên sẽ đáng tin hơn. Nàng luôn bày ra dáng vẻ tùy tiện thực chất việc gì cũng đi trước một bước. Chỉ có nhị đệ bởi vì “quan tâm tác loạn” mới không phát giác ra mà thôi”.

Tôi làm bộ chớp mắt vô tội hỏi lại:

“Hoàng thượng nói gì, thần thiếp nghe không hiểu”.

Anh ta xua tay.

“Thôi đi, thôi đi. Ở đây không có người thứ ba, nàng diễn kịch cho ai xem chứ. Có biết tại sao trăm dung túng cho nàng như vậy hay không?”

Tất nhiên không phải vì anh ta sợ tôi. Làm hoàng đế nếu chỉ vì mấy câu uy hiếp mà thỏa hiệp thì sớm muộn cũng đánh rơi giang sơn vào tay kẻ khác. Chỉ là tôi đã mạo hiểm đánh cược, kết quả vừa hay anh ta không làm tôi thất vọng. Bốn mắt nhìn nhau một lúc lâu, cuối cùng Tề Quán hí mắt, gạt đầu tỏ vẻ hài lòng.

“Đây, trăm biết nàng thật sự không ngốc chút nào mà. Trăm thuận lợi lên làm thái tử rồi đăng cơ kế vị, chưa từng có kẻ nào dám làm trái ý trăm, cũng chưa từng có một ai dám nói chuyện thẳng thắn với trăm. A Nhan hiện tại cũng thế, luôn tự nhắc nhở bản thân là thần tử của trăm. Chỉ có nàng không giống với bọn họ. Nhưng là... chính vì như thế, trăm không muốn nàng gặp nguy hiểm”.

Tề Quán bình thường đều hi hi ha ha, toàn đưa ra một đồng kể sách dò hơi, mờ ám. Bây giờ lại trung ra vẻ mặt nghiêm túc, nói những câu như vậy. Phải chăng anh ta cũng nhìn ra điều tôi đang lo ngại? Nếu đối phương đã gỡ xuống lớp mặt nạ, tôi cũng không cần mất thời gian dông dài nữa.

“Anh đã tự nhận nhìn thấu ta vậy hẳn cũng rõ cho dù anh nói không thì tự ta cũng sẽ hành động theo ý mình. Không bằng chúng ta làm một phép thử. Thế nào?”

Không đợi đối phương trả lời, tôi nhẹ nhàng đứng dậy khỏi ghế cầm lên chiếc bút lông và tờ giấy trắng, hất cầm ra hiệu rồi mang giấy bút đi đến góc phòng đưa lưng về phía anh ta. Viết xong chữ tôi xoay người đến trước mặt Tề Quán, đặt tờ giấy ghi một chữ duy nhất chồng lên tờ giấy anh ta vừa đặt bút viết xong. Tôi cười cười. Tề Quán lắc đầu cười khổ.

“Nàng thắng. Trẫm không ngăn nàng nữa. Nàng không phải là biết thuật đọc tâm đấy chứ?”.

Bản cô nương không phải đạo sĩ cũng chẳng phải yêu quái, chẳng có cái khả năng đó. Tôi vừa tiêu hủy hai tờ giấy vừa bình tĩnh đáp:

“Anh đoán bà ta nhắm vào đâu là bởi vì anh được bà ta nuôi dưỡng, ở cạnh thời gian dài đương nhiên hiểu cách hành sự ngoan độc của bà ta. Còn ta, ta chẳng biết thuật đọc tâm gì cả. Chẳng qua môi trường hình thành thói quen mà thôi. Ta biết kẻ địch luôn nhắm vào điểm yếu để tấn công, mà điểm yếu của hai huynh đệ các anh chỉ có một”.

Tề Quán ừ một tiếng rồi lại lẩm bẩm: “Nàng luôn miệng nói không có tình cảm đặc biệt với nhị đệ nhưng lại vì đệ ấy mà không ngại mạo hiểm tính mạng. Nếu như không liên quan đến A Nhan, nàng hẳn là sẽ không...”.

Tôi biết anh ta có ý gì, lắc đầu thờ ra một hơi:

“Không có cái nếu như đó. Cho dù là có, ta cũng sẽ không bỏ mặc chuyện của anh”.

Đối phương ngẩn ra nhìn tôi. Chắc anh ta không tin? Tôi nhún vai xoay người rời khỏi Ngự thư phòng, tay vừa đặt lên cánh cửa, đằng sau vang lên giọng nói hơi khàn của Tề Quán:

“Nàng nhớ... cẩn thận”.

Tôi gật đầu. Những chuyện khác đều giao cho anh em bọn họ xử lý. Tôi chỉ cần bảo vệ người kia là đủ.

Thái giám đứng ở xa trông thấy tôi bước ra bên ngoài thì nhanh chân chạy đến, cung kính nói sẽ dẫn đường đưa tôi ra cửa cung. Lắc đầu bảo không cần. Đường tôi đã đi qua một lần đều sẽ nhớ rõ không quên. Để thái giám quay về hầu hạ chủ nhân, tôi dúi gót rời đi. Vốn định theo lối cũ trở ra song nhìn thấy phía trước tấp nập, thái giám cung nữ bận rộn đi đi lại lại có vẻ đang chạy việc chuẩn bị chuyện tuyên tú nữ. Bức tranh lúc này trên thư án kia bị đè phía dưới chỉ thấy loáng thoáng dường như là vẽ một cô gái, chỉ không nhìn rõ được gương mặt. Có chút hiếu kỳ, Tề Quán muốn mỹ nhân nào mà chẳng có, còn tương tư ai vậy? Tôi tự cười mình rồi hơi, chân rẽ sang lối vào Ngự hoa viên, muốn men theo lối này xuất cung cho yên tĩnh.

Vừa đi hết một con đường định quẹo phải bỗng trông thấy một cái bóng to lớn cách không xa đang đứng cạnh hòn giả sơn. Tôi loạng choạng mém tí thì ngã đập đầu xuống đất. Tề Quán ời Tề Quán, anh nên coi lại việc bố trí canh phòng của hoàng cung nhà anh đi. Sao lại để gấu hạ sơn mò đến tận nơi thâm nghiêm này? Đường lúc tôi tính âm thầm tránh đi trước khi bị đối phương phát hiện thì lại nghe thấy giọng nói trung tính đằng đó cất lên:

“Khả hãn, phía trước là nội cung của các vị nương nương. Ngài không thể đi đường này, ngài muốn thưởng cảnh để nô tài dẫn đường cho ngài”.

Khả hãn? Người đứng đầu của nước Liêu? Nói cách khác là kẻ này cũng giống Tề Quán, là vua một nước. Giờ thì tôi đã rõ vì sao trước đó đã cảm thấy khó chịu và đề phòng một cách bản năng đối với hắn. Thứ khiến tôi trong vô thức muốn cách xa chính là hơi thở để vương tỏa ra nồng đặc từ trên người kẻ nọ. Tốt nhất là đừng để hắn phát hiện ra sự tồn tại của tôi. Tuy đối phương không biết Lưu Vân là nữ tử, cũng là vương phi của Tề quốc; nhưng cứ tránh xa hắn vẫn yên tâm hơn. Ngẩng đầu muốn tìm đường khuất bóng để đi thì trông thấy phía đằng kia một bóng áo vàng dưới ánh nắng ban trưa trông đến là nhức mắt. Sau lưng là gấu, trước mặt là linh cầu. Phen này thì hay rồi, nơi nào cũng có kẻ địch chắn lối. Tô áo vàng, Tô Tiểu Thanh phát hiện ra tôi đứng nơi này thì vô cùng kinh ngạc, cũng vô cùng tức tối, nhắc váy muốn chạy tới. Tôi cũng vội vàng quay người không muốn bị cô ả cuốn lấy. Có điều chân tôi nhanh cũng không nhanh bằng miệng cô ta.

“Này, đứng lại. Ngươi đứng lại cho ta!”.

Tôi làm bộ không nghe không thấy, tiếp tục tăng tốc. Ai dè cô nàng vút luôn cả hình tượng, nhắc cao váy chạy băng qua đường tắt tới trước mặt tôi, vừa thở hồng hộc vừa trợn to hai mắt, chất vấn tôi tại sao dám bỏ cô ta.

Tôi chặc lưỡi.

“Ngươi gọi ta lúc nào?”.

“Ngươi còn giả bộ. Trông thấy ta, ngươi liền bỏ chạy. Ngươi làm chuyện hồ thẹn không dám đối diện với người khác hay sao, nếu không thì có gì đang yên đang lành lại phải tránh đi!”.

“Tô tiểu thư, ta đi đường ta ngươi đi đường ngươi. Ta còn đang lấy làm lạ không hiểu sao ngươi lại hùng hổ xông đến chắn đường của ta đây. Còn nữa, vừa rồi là ngươi gọi ta? Ngươi gào lên như thế, ta còn tưởng ngươi có bệnh thích gào lung tung. Nào biết là ngươi đang gọi ta chứ!”.

Cô ta đỏ mặt tía tai vùng tay chỉ vào mặt tôi, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

“Rõ ràng ngươi biết ta chính là đang gọi ngươi. Ngươi cố ý! Ta nói cho ngươi biết, ngươi không xứng với chàng, không xứng ngồi vào vị trí vương phi!”.

Tôi không muốn gây ồn ào vào lúc này, nhưng không nhìn nổi cái điệu bộ khiến người ta đau đầu nhức óc trước mặt. Tiến lên trước, tôi nhẹ nhàng kẹp lấy ngón tay đang chia ra sắp chạm vào chóp mũi mình mà bẻ ngoặt.

“Á, đau... đau quá... ngươi làm gì vậy, bỏ ta ra, bỏ ra...”

Tôi buông tay, hừ lạnh một tiếng.

“Bản phi xứng hay không đến lượt ngươi quản chắt? Ngươi có tư cách gì? Ta thấy ngươi ra khỏi nhà lại quên mang não đi theo nên tốt bụng nhắc cho ngươi nhớ. Với thân phận của ngươi gặp vương phi phải quỳ gối hành đại lễ chứ không phải chặn đường chỉ tay, ở đây hô to gọi nhỏ. Có tỷ tỷ là sủng phi nên không coi lễ nghi phép tắc ra gì nữa? Sủng phi thì chẳng qua cũng chỉ là thiếp, ngươi muốn dựa hơi cũng nên tìm chỗ dựa nào lớn một chút. Tỷ tỷ ngươi, ta còn không để vào mắt lại đi sợ muội muội của nàng ta đấy chắt!”

Tô Tiểu Thanh nhìn tôi căm hận nhưng ít nhiều vẫn chưa đến mức đần độn, còn nhớ được bản thân có thân phận dưới tôi. Cuối cùng cũng chịu rút lui, tức tối rời đi. Tôi cũng xong việc ở nơi này, không muốn tiếp tục lưu lại. Cho dù hiện tại thái hậu vẫn chưa hay biết gì, vẫn nghĩ tôi là nữ nhân ngu ngốc bị Tề Quán “dùng mỹ nam kế dụ dỗ” đối phó Tề Nhan. Nhưng cái hoàng cung âm thịnh dương suy này tốt nhất nên tránh càng xa càng tốt. Đi mau, đi mau.

Vừa đi được hai bước, đằng sau lại vang lên tiếng gọi:

“Vương phi, xin dừng bước”.

Không thể lại giả điếc, đành xoay người thi lễ:

“Ngài là ai, xin hỏi gọi ta có việc gì?”.

Hắn không đáp mà nhướn mày nhìn lại, miệng như cười như không. Chẳng lẽ đã nhận ra tôi chính là Lưu Vân rồi? Cái trang của tôi tuyệt đối không có vấn đề, người thường không thể nhìn ra bất kỳ điểm khả nghi nào. Vừa nãy tôi nhìn thấy hắn ở xa, lại nghe thái giám kia gọi hắn là “Khả hân”. Là vì tôi có võ, còn nhị vương phi “chân yếu tay mềm, vô dụng bất tài” tất nhiên không nghe không thấy không biết gì cả. Thế nên hắn cười đầy hàm ý như vậy là có làm sao? Biết tôi đã nghe nhưng cố ý giả bộ? Dù trong bụng cảm thấy khó hiểu thì ngoài mặt tôi vẫn duy trì ánh mắt thản nhiên. Đối phương khoanh tay híp mắt giọng có chút trêu đùa:

“Bản khả hân Gia Luật Tà Chẩn, nàng có thể gọi ta là Át Chân”.

Mẹ ơi, lại thêm một kẻ thích xưng hô thân mật. Tôi cũng đâu bị điên mà gọi tên tự của hắn ta. Kẻ này là vua một nước, hơn nữa còn là kẻ có bát tự xung khắc với mình, dẹp chuyện ân oán qua một bên, tôi chẳng muốn ở lâu một chỗ với hắn.

“Nếu Khả hân không có việc gì khác, ta xin phép đi trước”.

Thi lễ xong không đợi đối phương ừ hừ tôi liền nhắm hướng cổng cung mà đi tới. Lại chỉ vừa đi được mấy bước, lần nữa bị gọi giật. Lần này hắn to giọng đầy vẻ tức giận:

“Tiểu tử Lưu Vân, đứng lại!”.

Gặp ma rồi! Ông trời, ông không có mắt à? Sao không cho thiên lôi đánh chết kẻ trời đánh thánh vật này đi... Nơi này là hoàng cung, một nửa tai mắt là của thái hậu đó! Ngươi là lối cái của nợ! Tôi quay người chạy tới trước mặt hắn rít qua kẽ răng:

“Sao ngươi nhận ra ta?”.

Hắn ung dung nhìn xuống, nhàn nhạt đáp:

“Người của ta theo dõi thấy nàng và ca ca ruột kia đi vào Trường phủ. Dưới gối của Trương tử tướng chỉ có một nam một nữ. Nàng gọi Trương đại công tử là đại ca, bản khả hân tài trí hơn người tất nhiên là đoán ra được. Hơn nữa...”.

Lại còn không quên tự khen cơ đấy. Hơn nữa? Tôi nheo mắt:

“Hơn nữa cái gì?”.

Hắn chỉ vào mũi mình, nói:

“Cái mũi này của ta có khả năng phân biệt mùi chính xác. Trên người nàng, trùng hợp thay lại có cùng mùi với tiểu tử không sợ trời không sợ đất kia”.

Gi? Ngươi là chó đẩy chắt? Tôi không bao giờ dùng dầu thơm, trên người cũng không mang túi hương. Hắn thật sự có thể phân biệt mùi của những người khác nhau? Biến thái nha... Đáng nói là bên cạnh hắn còn có cao thủ. Hôm đó dù bị thương nhưng tôi vẫn cảnh giác xung quanh, một mạch theo đuôi tôi đến tận Trường phủ thì chỉ có thể là cao thủ có khả năng giấu mình. Ngay cả ám vệ của Tề Quán ẩn nấp, tôi còn phát hiện được. Vậy mà hoàn toàn không phát giác hành tung kẻ kia. Cũng một phần do tôi chủ quan, không nghĩ đến kẻ có bản lĩnh cao cường như hắn còn mang theo bên người một cao thủ bảo vệ nấp trong tôi. Thôi vậy, ai mà ngờ được tên Khiết Đan này lại là vua của Liêu quốc cơ chứ! Tôi đứng là xui tận mạng...

“Nàng không cần đề phòng ta như vậy. Ta đảm bảo sẽ giữ kín bí mật cho nàng”.

Vậy kẻ nào mới vừa rồi còn hô lớn lên? Tôi ngẩng cao đầu, quyết không để bị thua khí thế.

“Rất tốt. Chúng ta nước sông không phạm nước giếng, cáo từ!”.

Mới chỉ xoay người, hần vốn đứng sau lưng lại lần nữa đối diện trước mặt căn lều tôi. Chết tiệt, tốc độ này chẳng tương xứng với thân hình như khối thép kia gì cả. Mà tôi cũng không chậm, lập tức lui về sau giữ khoảng cách. Hần nhăn nhó nói:

“Nàng sợ cái gì, chẳng lẽ ta lại động thủ với nàng?”.

Tôi hừ lạnh.

“Ai biết được”.

Hần liếc xuống bàn tay trái quần băng của tôi rồi đột nhiên ôm trán thở dài.

“Lần trước đúng là do ta không giữ lời song cũng chẳng phải ta đây cố ý, chỉ là phản xạ mà thôi. Nhưng nàng cũng nên tự trách bản thân, ra tay ngoan độc như vậy. Nếu khi ấy ta không đánh trả liệu nàng có chịu dùng tay hay không?”.

Chỉ có kẻ ngốc mới dùng... Tôi đánh nhau với kẻ địch, còn là cao thủ, nằm mơ mới có chuyện bản cô nương nhường nhịn nhé! Hần lại lắc đầu làm bộ chán chường, than thở:

“Ta không ưa nổi trang phục rườm rà của Tề quốc, vậy mà nàng xem... Lát nữa hoàng đế các nàng thế nào cũng đắc ý, còn nghĩ ta nịnh bợ hần cũng nên”.

Chả trách này giờ cứ có cảm giác kì quái, thì ra là do cách ăn mặc khác thường của hần. Là muốn che đi vết thương trên cổ đây mà. Chắc, người ta thường bảo người đẹp vì lụa, y phục tôn vóc dáng. Nhưng vải vóc thượng hạng của nơi này mặc trên thân thể to lớn của hần lại gây ra hiệu ứng trái ngược. Thật là tội nghiệp cho bộ trang phục kia...

Tôi liếc nhìn xung quanh rồi nhích tới, héch mũi nhìn hần.

“Ta đã nói chúng ta nước sông không phạm nước giếng, ngươi cũng vừa bảo không tính toán chuyện cũ. Vậy ngươi còn lời thôi muốn ngăn ta là có làm sao?”.

Gia Luật Tà Chấn moi từ trong ngực áo ra một lọ sứ, đưa tới tay tôi.

“Cho nàng”.

Tôi đáp ngay:

“Không cần”.

Ai thêm đồ của nhà ngươi. Đánh người ta bị thương rồi bồi thường bằng thuốc có khác gì giết người xong xin lỗi. Hần nghe thế thì lại nổi cơn giận:

“Nàng không sợ bàn tay đó bị phế hả? Chưa từng thấy nữ nhân nào ngoan cố như nàng. Thứ trong lọ này là cao sói tinh chế cùng hơn mười loại dược liệu quý hiếm. Trên đời không có lọ thứ hai, muốn điều chế thêm cũng phải mấy năm nữa. Nàng dùng thuốc khác dù tay không bị phế cũng dùng hồng khô phục lại nguyên vẹn như cũ”.

Chuyển ánh mắt từ lọ thuốc kia dời lên gương mặt kếm sắc đối diện. Kẻ này xem chừng cũng không đến nỗi đáng ghét lắm. Bỏ đi, hần biết bí mật của tôi, chọc giận hần cũng chẳng có lợi ích gì. Huống hồ tôi cũng chỉ ức chế một chút, không đến mức không bỏ qua được chút hiềm khích. Chỉ là tôi không thích thiếu nợ kẻ khác, cũng móc ra một lọ thuốc bồi lấy lọ cao trong lòng bàn tay hần.

“Ngày bồi hai lần, sau mười ngày đảm bảo sẹo cũng không lưu lại”.

Gia Luật Tà Chấn có chút ngạc nhiên, sau đấy ôm bụng cười lớn:

“Nàng đúng là thú vị”.

Trời ạ, lại lớn tiếng nữa rồi. Ngươi muốn mời thái hậu đến góp vui chăng? Tránh xa hần ra mới là thượng sách. Tôi nhét lọ nhỏ vào ngực áo, gấp rút bỏ đi. Lần này không còn ai ngăn lại nữa. Ông trời cuối cùng cũng chịu thương xót tôi rồi.

Ra khỏi cổng lớn nhìn quanh không thấy xe ngựa của Tướng phủ đâu, ngoài ý muốn lại trông thấy một chiếc xe khác có chút quen thuộc. Tề Nhan bên trong đưa tay vén rèm lặng lẽ nhìn tôi chờ đợi. Trông thấy người ngồi trên xe lần ấy, tự dung thấy chột dạ. Tôi hít thở sâu đi đến. Xin lỗi rồi làm hòa với anh ta vậy. Đợi tôi ngồi ổn định, Tề Nhan mới đánh tiếng với phu xe bên ngoài:

“Hồi phủ”.

Xe ngựa lăn bánh. Giả bộ nhìn quanh để tránh đối mặt với Tề Nhan, lại vô tình nhìn đến bàn tay băng bó đặt trên đùi anh ta. Tôi lí nhí hỏi:

“Vết thương của anh thế nào rồi?”.

“Tay nàng thế nào rồi?”.

Anh ta gần như đồng thanh hỏi. Tề Nhan lắc đầu nói bản thân không việc gì, ánh mắt lại lo lắng nhìn đến tay tôi. Tề Nhan không sao thì tốt rồi, tôi cũng thấy yên tâm hơn, lấy ra lọ thuốc, cười cười nói:

“Bôi cái này vài ngày là sẽ khỏi thôi”.

Tề Nhan ngạc nhiên nhìn lọ thuốc. Tôi bèn kể lại chuyện ban nãy. Anh ta nghe xong thoáng im lặng như suy nghĩ gì đó, cuối cùng mở miệng ra lại hỏi:

“Thuốc này không có vấn đề gì chứ? Nàng chớ dùng vội, đợi ta bảo thái y đến kiểm tra kĩ rồi hẵng...”.

“Không cần phiền phức như vậy”.

Tôi xua tay rồi gỡ nút vải trên miệng cái lọ, nhắm mắt tập trung ngửi mùi. Hoàn toàn không có độc, giống như Gia Luật Tề Chấn đã nói, trong này có chứa những loại thảo dược quý hiếm. Điều chế không khó nhưng muốn có được nguyên liệu lại chẳng hề dễ dàng. Dùng ngón tay út quẹt vào cao đặc bên trong, vừa định tháo băng bôi thuốc thì bị Tề Nhan giữ lại. Nghĩ anh ta vẫn dè chừng có độc, tôi liền nói:

“Ta có thể phân biệt thành phần thuốc, thực sự không có độc. Anh...”.

Tề Nhan ừ một tiếng rồi nhẹ nhàng gỡ lớp vải quấn bên ngoài cổ tay, vừa cẩn thận giúp tôi bôi thuốc vừa... tỏa ra khí lạnh trùng trùng. Lại nổi giận rồi? Tay run run, tôi lắp bắp:

“Xin... xin lỗi”.

Tề Nhan ngẩng phắt đầu mở to đôi mắt đẹp nhìn tôi. Đầu cần ngạc nhiên đến vậy chứ hả? Tôi đâu phải người không biết nói lý lẽ. Dám làm dám nhận sai. Tôi xin lỗi có đến mức phải kính ngạc giật mình bày ra cái biểu cảm đó không? Tề Nhan lại cúi đầu tập trung bôi thuốc, giọng nhàn nhạt không nghe ra vui buồn:

“Ồ, hiếm khi thấy nàng ngoan ngoãn như vậy. Nói xem, nàng có lỗi gì?”.

Tôi ngoảnh đầu nhìn bức rèm bên cạnh, giọng nhỏ như muỗi:

“Xin lỗi vì đã mắng anh là... đồ hợm hĩnh”.

“Còn gì nữa?”.

“Còn... còn khiến anh bị thương”.

“Tiếp tục”.

Hả? Không phải là cố ý chính tôi đấy chứ. Tôi lên kút bấu môi:

“Ta về thăm cha vài ngày cũng là sai sao?”.

Tề Nhan lại ngẩng đầu lên, mày kiếm nhíu chặt.

“Nàng nghĩ ta để ý những chuyện đó? Ta giận vì cái gì nàng còn không rõ? Về sau còn dám hành động lỗ mãng để bị thương xem ta phạt nàng thế nào”.

Một lời uy hiếp chẳng có lực sát thương gì cả, tôi đắc ý vênh cằm:

“Anh có thể phạt ta thế nào chứ?”.

“Đem bán nha đầu Liễu Nhi của nàng”.

Lại giờ trò cũ rồi? Tôi rút tay trái đã bôi thuốc xong về, lườm anh ta.

“Cô bé là người của ta, anh có quyền gì mà bán”.

“Bán vương bán nô tài trong phủ, ai dám phản đối”.

Ta phản đối, kịch liệt phản đối! Kẻ này nói không để ý vậy mà vẫn ghim chuyện tôi mắng anh ta, cố ý lờn thân phận vương gia mà tôi không thích để trêu tức tôi. Nhưng là... tôi biết Tề Nhan chỉ nói chứ không làm, anh ta không phải loại người dùng quyền lực đối xử tùy tiện với kẻ khác. Tôi còn lạ gì với tính cách người này. Thôi vậy, dĩ hòa vi quý mà, nhường anh ta một chút.

“Biết rồi. Là ta hành động lỗ mãng, không nghĩ kĩ hậu quả. Sau này không thế nữa...”.

Vì cha và anh trai hờ ly, tôi sẽ hành động cẩn thận. Tề Nhan cuối cùng cũng hài lòng với thái độ hợp tác của tôi, gạt đầu giọng nghiêm khắc:

“Nhớ kĩ lời nàng nói”.

Tôi cũng gật đầu, trong bụng lại nhủ thầm, đến lúc bại lộ chuyện tôi lén chạy đến nơi nguy hiểm kia không biết anh ta có đem bán Liễu Nhi thật không đây... Nhưng ý tôi đã quyết, bằng mọi giá phải bảo vệ người đó an toàn.

Bạn đang đọc truyện *Nhị Vương Phi Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Chính biến

Vài ngày trước, lúc hồi phủ nghe nha hoàn Linh Nhi nói Tiểu Ánh về thăm nhà. Chuyện này tôi cũng không để ý lắm. Theo lời Tiểu Ánh thì Ngô phu nhân qua đời đã lâu, Ngô đại nhân đối với muội ấy không mặn không nhạt, không thể nói là tốt song cũng không đến mức tệ bạc. Con gái về thăm cha không phải là chuyện lạ. Vừa hay có thể giúp Tiểu Ánh tránh khỏi cuộc chiến này. Nếu không thể nào muội ấy cũng đòi đi theo tôi đến chỗ nguy hiểm.

"Thật ra đêm nay vương gia đâu cần có mặt. Hoàng thượng lại hạ khẩu dụ như thế liệu có phải sẽ chọn một người trong số tú nữ ban cho vương gia làm trắc phi hay không? Đúng vậy thì thật không hay!". Liễu Nhi vừa chống đẩy vừa nhún nhó nói, hô hấp vẫn không hề rối loạn.

Đêm nay là vòng chung khảo, những tú nữ vượt qua vòng loại, sẽ trở tài để thái hậu, hoàng thượng và hoàng hậu đánh giá. Cô nương nào xinh đẹp thoát tục, tài năng vượt trội tất nhiên sẽ trở thành cung phi, gia tăng dân số cho hậu cung của Tề Quán. Một số khác sẽ được ban cho những người trong tông thất của anh ta và số ít quan lại có phẩm cấp cao. Tề Nhan không cần thiết phải tham dự. Nhưng tôi biết, đêm nay sẽ xảy ra chuyện gì. Không phải ca vũ tuyệt luân, không phải yến tiệc linh đình. Dưới bầu trời đêm, trăm hoa quy tụ trong Ngự hoa viên sẽ được tắm trong biển máu.

Một màn mưa máu gió tanh, rửa hận trả thù do Tề Quán làm đạo diễn, có Tề Nhan phối hợp.

Tôi hơi cười nói:

"Ta không lo, em lo cái gì. Sẽ không có trắc phi thị thiếp gì nhập phủ đâu".

"Thế thì tốt. Thật ra em thấy vương gia đối với tiểu thư cũng rất quan tâm, tiểu thư...".

Tôi nhéo mũi cô bé.

"Em lại còn muốn làm bà mối. Ta ra tiễn Tề Nhan sau đó về thăm lão gia, em ngoan ngoãn ở trong phòng ngồi thiền cho tốt, trời sáng ta trở về sẽ kiểm tra em có tiến bộ hay không".

Liễu Nhi lè lưỡi.

Đẩy cửa bước ra đã thấy Tề Nhan ngồi trên xe lăn đợi sẵn. Không đợi anh ta đánh tiếng, tôi đi đến đằng sau nhẹ nhàng đẩy xe, Tề Nhan cất giọng ôn tồn:

"Mọi chuyện ta và hoàng huynh đã an bài ổn thỏa. Đêm nay nàng phải ở yên trong phủ, không được vào cung. Nàng đã hứa với ta không hành động lỗ mãng, có nhớ hay không?".

Tôi nói dối không chớp mắt, hùng hồn mở miệng:

"Được. Đều giao lại cho huynh đệ các anh, ta đảm bảo sẽ không bước nửa đầu ngón chân vào cửa cung".

Câu này cũng không tính là hoàn toàn bịa đặt. Dù sao mục tiêu của tôi cũng không phải là trong cung. Tề Nhan nghe tôi đáp ứng thì hài lòng gật đầu, một mình xuất phủ tiễn cung. Tôi đợi anh ta leo lên xe ngựa đi khuất mới tìm một góc không có thị vệ tuần tra, nhảy lên đầu tường phóng đi. Tất nhiên không phải về thăm cha như đã nói với Liễu Nhi, tôi nói thế chỉ vì không muốn cô bé biết tôi đi tới nơi nào.

Ngon núi cách hoàng cung sáu mươi dặm về phía Bắc có một ngôi chùa đặc biệt dành riêng cho hoàng tộc, cũng là nơi có người mà tôi cần bảo vệ. Bản đồ địa hình xung quanh và vị trí căn phòng của người đó, Tề Quán đã giao cho tôi từ trước. Tôi cẩn thận che giấu hành tung, ẩn mình trên ngọn cây chờ đợi.

Giờ Hợi hai khắc, phía hoàng cung có pháo sáng lóe lên, đỏ rực như máu. Cuối cùng tiếng chuông điểm của cuộc huyết chiến cũng đã gióng lên rồi. Tôi nhếch môi cười nhạt, pháo hiệu kia không phải của Tề Quán, người của anh ta đã phong tỏa nội cung và chốt chặn mọi lối ra vào của kinh thành, đương nhiên không cần bắn pháo hiệu làm gì. Cái ánh đỏ mới vừa lóe lên kia, chỉ có thể là của lão thái hậu. Bà ta cho người đốt "pháo bông" không gì khác nhằm hai mục đích, hoặc điều động binh mã, hoặc báo tin cho thích khách đến giết người mà tôi cần bảo vệ - thái phi, mẹ chồng của tôi. Quả nhiên, chưa đến nửa khắc đồng hồ, những bóng đen từ con đường độc đạo dưới núi như đàn thú ăn đêm xông về phía này. Hai mươi người. Thân thủ có vẻ nhanh nhẹn, nhưng không phải là kẻ mà Tề Quán nhắc đến. Tôi vẫn án binh bất động, tiếp tục quan sát tình hình.

Khi đám thích khách bao vây căn phòng phía dưới, hai mươi thanh kiếm vừa rút ra khỏi vỏ, cùng lúc đó một bóng người từ trên mái nhà nhẹ nhàng đáp

xuống, chắn trước căn phòng. Tôi thầm chắc lưỡi, Lãnh tiểu đệ à, cậu nằm trên mái nhà này giờ, kẻ địch không phát hiện ra, có thể nhân cơ hội tặng bọn chúng vài cây châm chẳng phải là thuận tay lắm sao? Lại ra về anh hùng đường hoàng xuất hiện làm cái gì cơ chứ, đúng là đồ ngốc. Tôi không có ý định trợ giúp cậu ta, vẫn giấu nhem khí tức, ôm cây giả chết.

"Huynh ấy đoán không sai, bà ta quả nhiên muốn hành thích thái phi". Lãnh tiểu đệ hừ mũi, rút kiếm nghênh địch.

Lãnh tiểu đệ có mặt ở đây không ngoài dự đoán của tôi. Tề Nhan tất nhiên không thể không nghĩ đến an nguy của mẹ mình, chỉ là anh chàng đoán được thái hậu muốn chơi trò "cá chết lưới rách", dù chết cũng phải trừ bỏ cái gai trong mắt; lại không phán đoán chính xác sự thâm độc của bà ta. Chỉ có Tề Quán từ nhỏ được bà ta nuôi dưỡng mới rõ, thái hậu đã muốn mạng thái phi thì đầu đơn giản chỉ phải đến một nhóm thích khách không nắm chắc phần thắng. Tề Nhan đoán được ý đồ của thái hậu, bà ta ngược lại cũng dự sẵn có ngày Tề Nhan muốn trả thù, đầu thế bỏ qua cho người thân quan trọng nhất của anh ta. Tề Quán biết bên cạnh thái hậu có một cao thủ, thay bà ta ở trong tối làm không biết bao nhiêu việc mờ ám. Mà kẻ đó, rất nhanh thôi sẽ xuất đầu lộ diện.

Dưới sân, Lãnh tiểu đệ vẫn đang hằng hái chém giết. Vô công cậu ta không tề, so với tuổi của mình có được tu vi như thế đúng là đáng tán thưởng. Chỉ là kẻ địch dù sao cũng có lợi thế nhân số, mà Lãnh tiểu đệ phải thủ vệ cửa phòng, không thể không dấn vào thế hạ phong. Đến khi kẻ địch chỉ còn sót lại một kẻ cuối cùng, trên người Lãnh tiểu đệ cũng đã bết máu. Không phải tôi không muốn giúp cậu ta, nhưng mục đích của tôi là bảo vệ thái phi, không phải bảo vệ tên ngốc này. Một khi tôi lộ diện, kẻ kia còn ở trong tối, đối phó với cao thủ như hấn lại để bản thân rơi vào thế bị động thì nhiệm vụ đã bại chắc phân nửa. Lãnh tiểu đệ chỉ có thể tự lực cánh sinh mà thôi.

Đòn cuối cùng, đường kiếm của Lãnh tiểu đệ quét qua cổ tên thích khách, sau đó cắm thẳng xuống đất. Cậu ta gần như quỵ trên đất thờ đốc, không còn sức đứng lên nữa. Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau lưng. Tôi biết kẻ nọ chính là chờ thời khắc này. Âm thanh một vật sắc nhọn xé gió lao đến, Lãnh tiểu đệ ngẩng phát đầu nhưng cơ thể lại bất động như cũ. Cậu ta thật sự đã kiệt sức rồi. Tôi phóng đến chớp lấy Lãnh tiểu đệ tránh sang một bên, đồng thời xuất chiêu phản kích. Kẻ nọ đứng trên mái nhà, trong tay hấn chính là năm cây châm tôi vừa phóng ra. Những cây châm này đã được tôi phủ màu, ở nơi tối nhất thường tuyệt đối không có khả năng nhìn ra hướng đi của chúng. Vậy mà hấn ta bắt lấy không gặp chút trở ngại nào, xem ra còn khó đối phó hơn tôi dự đoán.

"Vương phi tẩu tẩu, sao tẩu lại ở đây?"

Tôi lờm người bên cạnh.

"Hỏi thừa. Cậu cho là ta rảnh rồi chạy tới chỗ này dạo chơi chắc, đương nhiên là..."

...còn chưa dứt câu đã nghe trên đầu "rắc" một tiếng, mái nhà bị đập vỡ, kẻ nọ thả một vật qua lỗ hồng vào trong phòng. Tôi thầm hô hồngбет, vội đập tung cửa phòng. Lãnh tiểu đệ gắng gượng xông vào đưa người bên trong ra. Vừa rồi chỉ là đạn khói, không có độc. Kẻ nọ "hun khói đuổi chuột" là muốn xác minh người trong phòng có phải thái phi hay là bọn tôi dùng người khác thế thân.

"Thái phi, người không sao chứ?". Lãnh tiểu đệ gấp gấp hỏi.

"Ta không sao, không có việc gì".

Tôi liếc mắt nhìn bà ấy một cái, không có thời gian chào hỏi, "ra mắt" mẹ chồng, điểm chân đạp lên thân cây búng mình đáp xuống mái nhà. Kẻ trước mặt bịt kín chỉ để lộ hai mắt nhưng hơi thở hắt trầm ổn, lại là "tay sai" giàu kinh nghiệm của thái hậu. Đối phó với một kẻ già dặn như hấn không thể có động tác dư thừa, dùng mảnh khỏe e là không thể qua mặt được. Âm khí đối với hấn cũng không mấy tác dụng, chỉ có thể đánh trực diện. Tôi rút đoản đao Tề Nhan tặng lần trước, quyết đoán xông thẳng tới. Kẻ nọ nheo mắt, tuốt kiếm khỏi vỏ còn thuận tiện dùng vỏ kiếm như ám khí ném tới chỗ tôi.

"Vương phi tẩu tẩu, cẩn thận!"

Cẩn thận cái đầu cậu! Nếu thấy ai gặp nguy hiểm cậu chỉ cần hét hai tiếng "cẩn thận" là đủ rồi, còn có thời gian ở đó mà gọi tên họ người ta ra à? Mặc dù nghĩ vậy song cơ thể tôi đã theo bản năng trượt khỏi tầm "hung khí". Đẳng sau tức thì vang lên một tiếng ầm rồi một tiếng rắc, thân cây to bằng miệng bát đã gãy làm đôi. Đúng là tu vi lâu năm có khác. Thật muốn hỏi ông ta một câu, đã sắp tu luyện thành tinh hay chưa? Đối phương không chần chừ dù chỉ một khắc, kiếm trên cao chém xuống, ý đồ rõ ràng muốn chém dọc tôi ra. Tôi lẩn sang một bên, dùng toàn lực quét chân đá vào khớp gối phía sau ông ta. Thân hình trước mắt nhoáng cái đã phóng lên cao nhanh như ảo ảnh. Trong tình huống vừa phòng thủ như vậy ông ta vẫn có thể đồng thời xuất chiêu. Một đám kim châm như mưa trút xuống người tôi, nhiều như vậy có dùng đến mười ngón tay thêm mười ngón chân cũng không chop hết được. Bộ ông không biết tiết kiệm hả? Tôi gỡ lấy một viên ngói dùng làm tấm chắn, tiếp được ám khí xong lập tức ném thẳng viên ngói vào mặt ông ta, đối phương bình thân lắc mình đáp lại xuống mái nhà. Tôi liền áp sát xông tới. Kẻ này khinh công quý dị, vừa có nội lực vừa xài ám khí, có quá nhiều lợi thế, không thể để ông ta kéo giãn khoảng cách.

Trăng trên trời đã lên đến vị trí cao nhất, bọn tôi đã đánh nhau hơn nửa canh giờ vậy mà đối phương không những không giảm sút phong độ, ngược lại càng đánh càng hăng, tốc độ chỉ tăng không giảm, nào tương xứng với cái tuổi của ông ta chứ? Tệ hại là mỗi đòn đánh của lão già này đều hư hư thực thực, chiêu thức biến hóa phức tạp và quái đản. Nếu không phải tôi có kinh nghiệm hơn hai mươi năm trong nghề thì e đã chết từ đời nào rồi. Ông ta không chỉ gian xảo mà lực đạo ra đòn đều như cuồng phong sấm sét, mái nhà sớm đã thành một đồng hồ lớn. Cứ kéo dài thế này sẽ nguy mất. Thái phi đã cầm máu cho Lãnh tiểu đệ nhưng với thương tích đó cậu ta chẳng thể đưa thái phi trốn đi hơn nữa xem chừng cũng sắp không cầm cự nổi nữa rồi. Ba người bọn tôi có thoát được hay không chỉ dựa vào việc tôi thắng hay bại. Tôi cười khổ. Nếu là trước kia tôi chẳng e ngại lão già chết tiết này, nhưng cơ thể Trương Oánh không được trui rèn từ nhỏ, dù thời gian qua tôi đã đẩy cao sức chịu đựng của cơ thể này thì vẫn không thể so được với quá khứ. Đối thủ lại có nội lực thâm hậu, kẻ ngốc cũng biết ai sẽ là người trụ lại cuối cùng.

Những lúc luyện tập giao đấu với Tề Nhan, anh ta đều bảo tôi ra đòn quá quyết tuyệt, liều lĩnh như vậy trong thực chiến nếu gặp phải cao thủ sẽ không thể tránh khỏi bị thương. Thật ra tôi chưa từng nói cho Tề Nhan biết, tôi chưa lần nào đánh hết sức với anh ta. Trước đây không nghĩ ngại ngại, hiện tại

mới phát hiện, tại sao tôi lại như thế. Tại sao trong vô thức lại không muốn đả thương Tề Nhan...

Tôi không giống Tề Nhan hay lão già trước mặt này, bọn họ đều là cao thủ tinh thông kiếm thuật, có nội lực, có khinh công, còn tôi không phải. Tôi đơn thuần chỉ là một sát thủ, một sinh mạng yếu ớt như ngọn cỏ lau, trưởng thành bằng trải nghiệm của hàng ngàn, hàng vạn lần liều mạng, tắm máu mà sống sót. Sát thủ thì không đánh để phân cao thấp, mỗi đòn mỗi chiêu đều có duy nhất một mục đích là tước đoạt mạng sống đối phương. Nhưng có gì tôi vẫn chưa giết được kẻ trước mặt? Tôi do dự vì đâu?

"Mùi vị gì thế này? Thật là kinh khủng. Oánh nhi, trầm nói cho nàng hay, con gà này nhất định là hầm không đúng cách. Cả đời trầm chưa từng ăn qua món nào đáng sợ thế này. Sau này phải để hai người ném thử tay nghề đầu bếp Ngự thiện phòng của trầm mới được".

"Nàng nhớ... cẩn thận".

Có cơ hội tôi sẽ lôi hai anh em Tề Quán đi huấn luyện học lại cách ăn uống. Người khác có lẽ chỉ nhìn thấy một hoàng thượng cao cao tại thượng, một vương gia uy nghiêm kiêu ngạo nhưng tôi chẳng còn lạ gì tật xấu của hai anh em nhà này nữa. Có thể vì lớn lên thiếu đi tình thương của cha mẹ, cả hai người đều có sự cố chấp ương bướng của trẻ con. Lúc nào cũng thích xưng hô thân mật, đồ ăn trên bàn món nào không vừa miệng thì về sau vĩnh viễn cũng không đụng tới nữa. Đã thế cả hai đều rất lười lười. Nói nhiều đến mức tôi phát bực. Không biết hiện tại bọn họ có bình an...

Cha đã có anh trai hồ ly và Luật Binh bên cạnh, kẻ nguy hiểm nhất đã được thái hậu điều tới nơi này, vậy hẳn là người thân của tôi sẽ không sao. Cha là võ tướng, chỉ huy binh sĩ là sở trường của ông; Tề Quán đã bố trí mọi thứ kín kẽ, trong cung còn có Tề Nhan. Tất cả bọn họ đều sẽ không có việc gì. Tôi chỉ cần sống để trở về gặp bọn họ, còn phải bảo vệ thái phi. Điều an ủi lớn nhất có lẽ là thái phi không có tiền sử bị bệnh tim, nếu không lần đầu gặp nàng đầu lại trông thấy bộ dạng nàng ta cầm dao chém chém giết giết với đàn ông trên mái nhà, bà không đau tim mới là lạ. Chắc, Tề Nhan cứ dạn đi dạn lại, bảo tôi không được hành sự lỗ mãng, nếu không sẽ bán Liễu Nhi ra ngoài. Thật muốn khuyên anh ta một câu, về sau nên đổi cách khác hoặc ít ra cũng đổi câu uy hiếp nào mới mẻ một chút. Anh ta miệng thì uy hiếp lại phân phó nha hoàn khác giành hết việc của Liễu Nhi hại bé con của tôi càng ngày càng béo tốt, sắp lần được đến nơi.

Vô số lần chấp chới giữa lần ranh sống chết khi làm nhiệm vụ nhưng tôi chưa từng có cảm giác nao núng, lo đến sự được mất. Thì ra cảm giác có người để lưu luyến là như thế này đây...

Tôi vẫn chưa giết được kẻ địch, là bởi vì tôi không dám liều mạng. Sợ bản thân chết đi sẽ khiến người thân đau lòng. Nhưng mà, hiện tại ngoài cách đặt cược mạng sống e là không còn biện pháp nào khả dĩ hơn.

Đôi mắt kẻ đối diện mờ lớn, nhìn tôi bỗng dung hóa ra vô số bóng người trước mặt ông ta. Những mảnh ngói vỡ đâm xuyên qua giày cũng không khiến tôi mất đi tập trung nữa. Tôi thu lại toàn bộ sát khí, bình thân tiến dần về phía ông ta như đang bách bộ. Khi còn cách đối phương chưa đầy hai mét, lòng bàn tay vốn nắm chặt thanh đoản đao của tôi buông lỏng, vũ khí cận chiến duy nhất mà tôi dùng từ đầu đến giờ đột nhiên rơi xuống đã hút lấy ánh mắt của kẻ địch. Khi ánh nhìn của ông ta vừa di chuyển hướng xuống phía dưới, cùng lúc với tiếng keng khi thanh đao va chạm một mảnh ngói, tôi đã áp sát được đối phương. Mạng lưới bảo an ở thời hiện đại rất nghiêm ngặt, bất kì tòa nhà nào mà tôi nhận nhiệm vụ ám sát đều có máy quét kim loại, không thể dễ dàng mang theo vũ khí. Thế nên từ nhỏ bọn tôi đã được học cách dùng chính cơ thể của mình để tấn công và phòng thủ. Đao kiếm bên ngoài chỉ để che mắt kẻ địch hòng chớp lấy thời cơ ra đòn bất ngờ. Bàn tay phải của tôi bật ra nắm móng tay sắc nhọn, cứng rắn như thép nhằm thẳng vào vị trí trái tim trong lồng ngực đối diện. Khi móng tay ngập được phân nửa, một đường kiếm từ sau lưng ép tới. Tôi đã quyết ý liều mạng, tuyệt không rút lui khi chưa giết được kẻ địch. Tay trái tôi vòng ra sau bắt lấy thanh lợi kiếm. Dù đã cố chỉ dùng phần móng để bảo vệ da thịt nhưng tay trái vốn bị thương do giao đấu với Gia Luật Tề Chấn lần trước vẫn chưa khỏi hẳn, đối phương nghiêng răng ép mạnh tới, lòng bàn tay tôi truyền tới cảm giác đau rát, mùi máu của chính mình dâng lên mũi khiến tôi càng không muốn nhân nhượng, dồn toàn bộ sức lực vào năm ngón tay phải, cho dù tay trái thật sự đứt lìa cũng phải moi bằng được tim ông ta đổi lại. Cảm giác vật kia đã chạm tới đầu ngón tay, tôi còn chưa kịp cắt đứt cuống tim bỗng cảm giác thân thể chấn động, bị luồng phong của ông ta đánh bay xuống dưới.

Khi tôi còn ở giữa không trung, một loạt kim châm phóng tới truy hồn đoạt mệnh. Tôi định vùng tay đâm vào người mình để rơi khỏi tầm bắn nhưng khóe mắt trông thấy hai người kia, đành từ bỏ ý định. Nếu tôi tránh đi, bọn họ sẽ hứng lấy toàn bộ số kim độc này. Những cây kim phóng đại dần trước mắt, đột nhiên một bóng áo lam quen thuộc dưới ánh trăng mang theo mùi hương thanh nhát dễ chịu che khuất những chiếc kim độc. Tề Nhan ôm chặt lấy tôi, dùng cơ thể chính mình tiếp lấy toàn bộ ám khí.

Tôi là một sát thủ chuyên nghiệp. Nếu ngay cả việc bình thân đón nhận cái chết của đồng đội khi đang thi hành nhiệm vụ cũng không làm được thì không thể tự nhận bản thân là kẻ "đám thuê chém mướn". Bởi vì một khoảnh khắc do dự, cũng đủ để nhận lấy cái kết thất bại tất yếu. Thế nên tôi không chút chần chừ, khi âm thanh kim chạm da thịt, người bên cạnh nặng nề ôm tôi rơi xuống, tay tôi đã đồng thời xuất ra ám khí trả lại đối phương. Kẻ nọ trúng chiêu, gục ngã trên mái nhà.

Tề Nhan ôm tôi rơi xuống, đến khi tiếp đất ngược lại đổi thành tôi là người đỡ lấy. Y phục Tề Nhan nhuốm mùi bách hoa của Ngự hoa viên, vạt áo đôi chỗ còn lấm tẩm vết máu không rõ là của chủ nhân nó hay của kẻ địch lưu lại. Tề Nhan khó nhọc ngẩng lên nhìn tôi, ánh mắt nửa trách cứ nửa cung chiêu, đồng tử lóe lên tia sáng bất đắc dĩ rồi mau chóng tối lại, môi nở nụ cười. Bàn tay trái vươn ra, những ngón tay thon dài dịu dàng lau tơ máu nơi khóe miệng tôi.

"Liếm nhi, nàng lại không nghe lời... Nàng nói xem, ta nên phạt nàng thế nào đây..."

Khóe môi như vàng trắng non chưa kịp khép lại, nụ cười kia đã đông cứng trên gương mặt, sắc môi dần tối đi. Đằng sau có tiếng gọi thất thanh cùng tiếng bước chân loạng choạng. Tôi để Tề Nhan tựa đầu lên vai mình, đưa tay rút lấy từng cây kim ngập sâu vào tấm lưng tôi đang ôm lấy. Trắng trên nền trời đã nép nửa mình vào tầng mây, vạt rừng xung quanh chúng tôi kêu xào xạc trong gió. Tôi nuốt xuống huyết dịch chực dâng lên trong cuống họng, cúi xuống nhìn đồng kim châm dưới đất và đôi bàn tay run run của mình. Bên tai có giọng ai như đang thì thầm:

"Thì ra, em có thích chàng".

Chương 34: Hiểm cảnh

Bên trong Dược phòng loáng thoáng có tiếng thái phi và thái y đang trao đổi.

"Doãn thái y, với giao tình hơn ba mươi năm của chúng ta, ông nhất định phải cứu lấy A Nhan. Từ nhỏ đến lớn, A Nhan đều do ông chăm sóc, không ai hiểu rõ thể chất nó hơn ông".

"Thần đương nhiên sẽ dốc hết sức. Cũng may vương phi kịp thời rút ra toàn bộ kim châm và phong bế huyệt đạo mới bảo vệ được kinh mạch và lục phủ ngũ tạng của vương gia. Chỉ là độc mà vương gia trúng phải thật sự quá lợi hại, một phần nhỏ cũng đủ lấy mạng một người trưởng thành, vương gia lại tiếp một lúc mười kim châm độc..."

"Ông nhất định có biện pháp đúng không? Ta biết bản lĩnh giải độc của ông rất giỏi..."

"Người đừng nôn nóng. Thần sẽ tận lực điều chế giải dược. Nhưng là..."

"Thế nào?"

"Cho dù bào chế thành công thuốc giải, thần cũng chỉ đảm bảo được năm phần".

Năm phần mười ư? Tôi thu tay về, bỏ qua ý định đẩy cửa đi vào. Doãn thái y kia không ngờ lại "đồng kích", giả vờ làm lang băm trước mặt tôi. Lần trước rõ ràng ông ta đã phát hiện tôi giả ngọc nhưng lại không tố giác. Tôi cười khổ, hiện tại tôi cũng chẳng có tâm tình đầu mà mắng mỏ, mỉa mai vị thái y này. Tôi hiểu ý những lời ông ta vừa nói. Nếu không phải Tề Nhan từ nhỏ luyện võ, thân thể khỏe mạnh, nội lực thâm hậu, chỉ e... Tôi biết rõ ám khí kẻ kia lợi hại thế nào, nếu thái phi trúng phải sẽ lập tức mất mạng nên ngoài việc thay bà đỡ lấy ám khí ra thì chẳng còn cách nào. Tề Nhan cũng vậy, chẳng biết cơ thể tôi không có nội lực, trúng độc thì so với thái phi cũng sẽ không khá hơn là mấy.

Tôi tự cười mình ngốc. Chẳng không hề do dự bảo vệ tôi, không phải vì biết rõ kim châm kia lợi hại đến đâu, chẳng bảo vệ tôi chẳng cần nhiều lí do đến thế...

Mọi lần đi vào phòng Tề Nhan, tôi đều đi thẳng xuống tầng hầm để luyện võ, chưa bao giờ nán lại quá lâu trong phòng, cũng chẳng hề để tâm nơi này có đáng về ra sao. Bởi vì chưa từng nghĩ sẽ bầu bạn với chàng cả đời, còn cười mong muốn của chàng là nhất thời, là lời hứa hẹn trên đầu lưỡi của kẻ ở nơi cao, của một vương gia phong kiến không hiểu được sức nặng chân tình bình dị.

Tề Nhan vẫn bất động trên giường, hai mắt khép chặt, hơi thở nhẹ đến mức hầu như không cảm nhận được.

Ngoại trừ lần Tiểu Ánh chết đi, tôi chưa từng thấy khiếp sợ trước việc ai đó bên cạnh mình bị cướp đi tính mạng. Cho dù đồng đội chết đi, hay bản thân chết đi, tôi đều có thể bình thản chấp nhận. Nhưng vào giây phút Tề Nhan nặng nề gục xuống, cảm chàng tựa lên vai tôi, gần như vậy tôi mới phát hiện sinh mạng chàng đang mất dần, như ngọn lửa giữa con bão tuyết, có thể tắt đi bất cứ lúc nào... Tôi đã rất sợ hãi. Nếu chàng cứ như vậy chết đi trước mặt mình, tôi phải làm thế nào?

Tôi ngắm nhìn dung mạo người đang say giấc trước mặt mình. Chàng vẫn thế, vẫn tư dung bất phàm không chút khiếm khuyết. Hai hàng mày kiếm kéo dài đến tận tóc mai, sống mũi thẳng đứng, môi bạc kể cả lúc không cười cũng vẫn khiến người khác mê mải không rời mắt. Nhưng da chàng lại tái nhợt, sắc môi và mười đầu móng tay nhuộm màu đen của độc dược. Nếu là lúc thường hẳn là tôi sẽ lay đến khi chàng tỉnh lại, không tỉnh sẽ dần cho chàng một trận đến khi chàng đau tỉnh mới thôi. Chứ không muốn nhìn thấy chàng mê man, yếu ớt thế này. Nhưng bây giờ tôi lại không nỡ. Trước kia luôn trốn tránh ánh nhìn của chàng, đôi mắt như hai vực sâu ấy khiến lòng tôi rối rắm, chỉ muốn bỏ đi thật xa. Hiện tại, tôi chỉ cầu mong chàng tỉnh lại, chỉ cần chàng khỏe lại, tôi sẽ không bao giờ rời khỏi chàng nữa.

"Chàng biết không? Thật ra chàng cười lên rất đẹp. Mặc dù chàng toàn cười những lúc trêu chọc em, nhưng em chẳng giận chàng thật đâu, vì em biết chàng chẳng hề có ác ý. Em thích chàng cười với em, nhưng lại sợ chàng thích em. Chàng càng thích em, em càng không dám thân cận với chàng".

"Có phải chàng thấy em rất ngốc? Chàng là người thế nào, ngay cả chuyện em mượn xác hoàn hồn đáng sợ như vậy chàng còn có thể bình thản tiếp nhận. Chàng đâu phải một kẻ có tư tưởng phong kiến chấp nhất, hạn hẹp. Là người có tâm hồn phóng khoáng, trái tim thẳng thắn nhất mà em từng gặp. Vậy mà em vẫn không tin chàng..."

"Lúc nào chàng cũng bao dung với em. Em nổi giận vô cớ với chàng, nói những lời rất khó nghe, còn từng làm chàng bị thương... Em làm mọi cách khiến chàng không thích em nữa, sao chàng vẫn không ghét bỏ em?"

"Chàng từng bảo em nói chuyện thật kì quái, chẳng ra dáng một vương phi gì cả. Thật ra đều là em cố ý khiêu khích, chọc cho chàng nổi giận. Em rất giỏi đồng kích, lại không hiểu vì sao bản thân đứng trước mặt chàng ngược lại cất đi lớp vỏ nguy trang. Có lẽ vì chàng cứ dung túng cho em mãi, chưa từng gò bó em bất cứ điều gì".

"Em chưa từng gây đàn cho riêng chàng nghe, mà em cũng chỉ biết những khúc nhạc "đưa tiễn" vong hồn người chết, chưa từng để tâm học những tình khúc lãng mạn. Khúc nhạc lần trước của chàng rất hay, chàng có thể dạy em không?"

"Có một vấn đề em đã thắc mắc từ rất lâu? Tại sao tử lượng của chàng lại thấp như thế? Gan chàng có vấn đề, hay cơ thể chàng thiếu mất enzym phân giải chất cồn trong rượu?"

Tôi cười nhẹ, khẽ nhấc bàn tay Tề Nhan, luôn nắm ngón tay mình trong những ngón tay thon dài rất đẹp của chàng. Nơi tôi chạm vào, da thịt chàng lạnh băng khiến tôi run rẩy. Lần nữa cố gắng ép xuống huyết dịch ngọt ngào trong cuống họng. Tôi không muốn phun máu trước mặt chàng, sợ dọa chàng hoảng sợ. Nếu biết tôi bị thương, chàng sẽ lại lo lắng. "Nàng vui, ta mới vui". Chàng từng cười nói với tôi những lời dịu dàng như vậy. Khi ấy tôi còn giễu chàng, nghĩ chàng nói mấy câu thật sến sẩm. Nhưng chàng đâu phải kẻ thích nói những lời hoa ngôn xảo ngữ, mỗi câu mỗi từ chàng nói với tôi, đều là ý sao tình vậy. Chỉ là tôi luôn không chịu tin chàng.

Tôi đặt tay chàng vào lại trong chăn, áp môi lên vầng trán băng lạnh của chàng, cầu mong chàng mau chóng khỏe lại. Tôi vốn là kẻ không có đức tin, lúc này đây lại chỉ có thể thầm xin Thượng Đế ban ơn, đừng cướp đi tính mạng của chàng. Chàng là phu quân tôi, trong vô số kiếp luân hồi, tôi đã được đưa đến bên chàng, xin đừng để tôi thấy chàng phải chết.

"Khi em trở về, chàng nhất định phải khỏe mạnh đứng trước mặt em. Em còn rất nhiều, rất nhiều điều muốn nói với chàng".

Khẽ kháng rời khỏi, trước cửa phòng, thái phi lo lắng nhìn tôi.

"Con còn đang bị thương, con đi thế này, ta không an tâm..."

Tôi mím môi nhìn bà.

"Con nhất định phải đi. Muội ấy là người thân quan trọng của con, nếu không cứu được muội ấy, con sẽ ân hận cả đời".

Người trước mặt lặng lẽ thở dài.

"Kim bài A Nhan đã đưa cho con. Con có quyền điều động binh mã, một mình con đơn độc đi đến nơi nguy hiểm, không bằng mang theo người giúp đỡ con. Con là vương phi của Đại Tề, bọn họ sẽ nghe lệnh của con..."

Tôi hiểu ý của bà, nhưng việc giải cứu Tiểu Ánh không thể đánh động kẻ địch. Khi đồng đội rơi vào tay địch, muốn giải cứu dựa vào nhân số cũng không có tác dụng. Người đã ở trong tay bọn chúng, nếu hành động liều lĩnh sẽ khiến Tiểu Ánh gặp nguy hiểm. Thân thủ của muội ấy không kém Lãnh tiêu đệ là bao mà vẫn bị chế ngự, chứng tỏ đối phương là cao thủ. Hai ngàn binh sĩ muốn tiếp cận chỉ e chưa kịp bao vây, động thái đã bị kẻ địch phát hiện. Tuy tôi bị nội thương nhưng vẫn có thể cầm cự. Huống hồ, hiện tại cũng chẳng còn cách nào khác.

"Cảm ơn người, mẫu phi. Nhưng kinh thành đang rối ren, điều động binh mã cũng mất không ít thời gian. Hơn nữa, ngộ nhỡ đánh động kẻ địch, sẽ bứt dây động rừng. Con sẽ cẩn thận, người đừng lo cho con. Chàng..."

"A Nhan có ta chăm sóc. Mỗi lần đến thăm ta, nhắc đến con, A Nhan đều mỉm cười, ta chưa từng thấy nó vui vẻ như vậy. Ta đã luôn muốn gặp mặt con, không ngờ lần đầu gặp nhau lại là trong hiểm cảnh... Con nhất định phải bình an quay về. A Nhan còn đợi con quay về".

Tôi gật nhẹ đầu.

"Con hứa".

Tôi mang theo hai con ngựa, dùng kim bài một mình phóng ra khỏi thành. Tuy không thể điều động binh mã, nhưng kim bài chứng minh thân phận vương phi có thể giúp tôi mau chóng rời khỏi kinh thành hiện vẫn đang đóng chặt các cổng vì cuộc nội chiến, Tề Quán còn đang cho người truy bắt đồng đảng của thái hậu. Đi ra từ cổng Nam, tôi phóng hết tốc lực, gắng kìm nén tâm trạng nôn nóng song vẫn không ngăn được quai hàm nghiến chặt. Đã từng một lần để muội ấy chết đi trước mắt mình, lần này Tiểu Ánh lại vì tôi mà đi vào chỗ nguy hiểm. Bằng mọi giá tôi phải đưa muội ấy an toàn, lành lặn trở về.

Tiểu Ánh bị giam giữ ở một biệt viện Ô thành. Phóng ngựa hơn nửa ngày đường, khi đến bên ngoài thành trấn, tôi buộc ngựa ở bìa rừng, hóa trang cẩn thận rồi đi bộ vào thành. Biệt viện kia nằm ở vị trí hẻo lánh, xung quanh không có hộ dân sinh sống, muốn thu thập tin tức e là không dễ. Hơn nữa chỉ cần lộ diện, đi vào tầm quan sát của kẻ địch, cho dù tôi đã thay đổi dung mạo cũng sẽ khiến bọn chúng sinh nghi. Đành phải đợi đến khi trời tối mới có thể xâm nhập.

Tôi rút lui vào lại trong trấn, vào quán trà ven đường gọi một bát mì ăn qua loa để dưỡng sức. Mỳ chỉ vừa mang lên, tôi cúi mặt gấp được hai đũa thì nghe trong quán xôn xao. Ra là có một cô nương xinh đẹp như hoa vừa bước vào quán. Hiện tại đã quá xế chiều, trong quán hầu như chỉ có đàn ông, hơn nữa vào thời điểm này trong ngày rất hiếm khi thấy các cô nương, tiểu thư chưa xuất giá đi lại ngoài phố. Cô gái kia một tay cầm kiếm, vai khoác tay nải, vừa nhìn đã biết là người trong giang hồ. Cô ta vừa ngồi xuống, còn chưa nóng chỗ, bốn gã đàn ông ngồi chung một bàn bên kia đã nhồm dấy đi tới, nụ cười gian tà trên mặt bọn chúng như viết rõ rành rành mấy chữ: yêu râu xanh. Xem ra sắp có một màn trêu hoa ghẹo nguyệt đây mà. Dù sao cũng không liên quan đến tôi, ăn mì mới là đại sự. Nghĩ vậy nên tôi tiếp tục tập trung chuyên môn, mặc kệ diễn biến bàn bên đó từ tranh cãi cho đến khi vang lên tiếng đao kiếm chạm nhau, tiếng bàn ghế ngã đổ kèm theo âm thanh bát đĩa rơi vỡ.

Bốn gã kia võ nghệ cũng chẳng cao siêu gì, chẳng qua là lấy đông hiếp ít. Tôi đợi một lúc lâu, nhưng tình tiết hiệp sĩ áo trắng võ nghệ siêu quần ra tay anh hùng cứu mỹ nhân trong truyền thuyết lại không thấy xuất hiện. Quả nhiên đời thực so với phim ảnh vẫn cứ phải tàn nhẫn hơn. Phải như ngày thường có lẽ tôi đã tiện tay đập cho mấy gã kia một trận cho khỏi chướng mắt, nhưng giờ là thời điểm đặc biệt, tôi không thể thu hút sự chú ý của đám đông, đành

xem như cô gái kia không gặp may mắn.

Thanh toán tiền tô mỳ, còn đang định đứng dậy rời đi, lúc này mới nhìn rõ gương mặt cô gái nọ. Cô gái trẻ đúng là khá thanh tú, xinh đẹp nổi bật, nhưng điều khiến tôi kinh ngạc là cô ta giống Tiểu Ánh đến bảy, tám phần; ngay cả dáng người cũng không sai lệch mấy phần. Nhớ đến muối muối còn đang trong tay kẻ địch, bị bọn chúng tra tấn, bắt nạt; nhìn tới cô gái hao hao muối ấy trước mặt, bỗng dưng thấy mềm lòng.

Tôi thờ dãi đi lướt qua cô gái và mấy gã đàn ông, lặng lẽ rời khỏi quán. Còn chưa đi đến cuối đường đã nghe có giọng nói trong trẻo gọi từ đằng sau:

"Công tử, xin dừng bước".

Quay đầu nhìn đối phương, tôi lâm bộ ngạc nhiên hỏi:

"Cô nương gọi ta?"

Cô ta đi tới gần hơn, ngẩng đầu mỉm cười. Cười lên lại càng trông giống Tiểu Ánh thêm mấy phần khiến tôi hơi ngơ ngẩn. Cô gái trẻ thoáng đỏ mặt, chấp tay với tôi.

"Vừa rồi đa tạ công tử ra tay tương cứu".

Tôi hơi nghiêng đầu giả bộ hồ đồ.

"Tại hạ không hiểu cô nương có ý gì, có lẽ cô nương nhận nhầm người chăng? Tại hạ còn có việc, xin phép đi trước".

"Công tử thân thủ bất phàm, ngài đã hiệp nghĩa ra tay cứu giúp Tàn Liên, có gì lại tỏ vẻ hồ đồ như vậy? Tàn Liên chỉ muốn biết quý danh công tử, mai này có dịp nhất định báo đáp ân tình ngày hôm nay".

Tôi thầm chắc lưỡi. Cô gái à, mặc dù cô giống muối muối yêu quý của ta đến thế nào ta cũng không muốn ở chỗ này dây dưa với cô đâu. Ta thật sự rất bận, không có thời gian và tâm trạng đóng vai hiệp khách hội ngộ với mỹ nhân. Thuận tay phóng mấy cây châm không ngờ phát sinh cái tình huống đau đầu này. Tôi đúng là thừa hơi, sau này nên bớt quan chuyện thiên hạ thì hơn. Ngoài mặt vẫn duy trì vẻ khó hiểu, hơi chau mày nhìn đối phương lắc đầu đáp:

"Tàn cô nương thật sự đã hiểu nhầm rồi. Tại hạ thân mang công vụ, không thể phụng bồi. Cáo từ".

Tôi xoay người gấp rút rời đi, trong bụng thầm khấn A di đà phật, mong cô ta đừng có mà bám theo. Sau lưng có tiếng gọi không đành lòng "Công tử", nhưng tôi giả điếc, bước chân càng thêm nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Nhị Vương Phi Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Tử biệt

Tôi ngồi trên một thân cây ngay phía ngoài biệt viện, cảm thấy có chút kì quái. Theo lý mà nói đáng lẽ phải có người canh gác cẩn thận nhưng cổng trước, cổng sau đều không có lấy một bóng người, thật sự là im ắng đến quỷ dị. Phải chăng có trã? Tôi lòng lo lắng cho an nguy của Tiểu Ánh, muốn gấp rút cứu người. Hiện tại có ở đây đoán đồng đoán tây không bằng cứ trực tiếp đột nhập vào trong thăm thính. Nhẹ nhàng tụt xuống đất, nương theo góc khuất của mái che, tôi nhảy vào sân trong.

Đột nhiên ngửi thấy mùi hôi thối của tử thi. Bên dưới lớp đất mỏng có chôn một đồng thi thể, ước chừng đã chết cách đây vài ngày, vì chôn lấp qua loa, hiện tại thời tiết lại khá nóng nên những cỗ thi thể này bốc mùi nồng nặc. Nếu đám người này là thủ hạ của kẻ địch có lẽ tám, chín phần mười bọn chúng là chết dưới tay Tiểu Ánh. Mà kẻ địch không chôn cất xác chết đồng bọn đang hoảng, rất có khả năng hẳn cũng mang thương tích. Tôi không lấy đó làm mừng. Tiểu Ánh giết nhiều người của bọn chúng như vậy, chỉ sợ kẻ địch sẽ lấy việc tra tấn muối ấy để hà con giận.

Tôi kiểm tra khắp lượt, tất cả gian phòng đều trống không, cho đến khi bước vào căn phòng lớn nhất, cũng là căn cuối cùng. Trên chiếc giường trước mặt không chăn không gối, vật duy nhất đặt trên đó là một bộ y phục nhuộm đỏ máu người đã khô lại, không còn nhìn ra nổi màu sắc ban đầu. Đây là bộ y phục Tiểu Ánh từng mặc vào hôm sinh nhật Tề Nhan. Tôi bám vào mép giường, cố gắng ép bản thân bình tĩnh nhưng nỗi sợ giống như mây đen che kín tầm mắt khiến tôi nhìn không rõ, nghe không ra mọi thứ xung quanh. Cơ thể như không còn tuân theo sự điều khiển của não bộ. Con đau từ vết thương cũ phát tác. Đến khi nhận ra bản thân sơ sẩy trúng phải mê dược, hai mắt đã từ từ khép chặt, bị một màu đen đồng đặc phủ lấy.

Cái lạnh và ẩm ướt của chất lỏng khiến tôi rùng mình tỉnh lại. Tôi mở mắt nhìn lão già trước mặt, trên tay hắn là cái thùng gỗ còn đọng lại mấy giọt nước.

"Nàng ấy đâu?"

Nghe tôi hỏi, lão ta cười lớn, tiếng cười vang xa đụng phải các bức vách bằng đá dội lại ầm ầm vào tai tôi. Nội lực kẻ này tuyệt đối không thua kém tên cao thủ tôi từng giao chiến hôm trước ở chùa.

"Thật là bất ngờ. Ta vốn không tin nổi ngươi có thể vì một ả trác phi mà mạo hiểm tính mạng. Ai ngờ ngươi thật sự đến đây nộp mạng cho ta".

"Con trai ngươi hại chết thân mẫu ta, con dâu ngươi uy hiếp phụ thân và ca ca ta gần đây năm. Toàn bộ đều do ngươi sai khiến? Ngươi thả muội muội ta ra, ân oán giữa chúng ta không liên quan đến muội ấy".

"Không liên quan? Nha đầu thối đó giết cháu gái của ta, lão phu sẽ không để ả chết nhẹ nhàng, thế thì quá tiện nghi cho ả rồi".

Nhị tiểu thư kia chết rồi?

"Thả muội ấy ra. Mạng của cháu gái ngươi cứ tính lên người ta".

"Ha ha. Hiện tại ngươi là cá nằm trên thớt, ngươi lấy tư cách gì đề nghị ta thả người?"

"Ngươi bớt phí lời đi. Nếu ta không có thứ ngươi muốn, ngươi còn vẽ vờ bày chuyện bắt cóc người của ta làm gì. Nói đi, ngươi muốn gì?"

Lão ta tiến tới gần, nheo nheo mắt nhìn tôi.

"Ngươi thật sự rất thông minh. Trước kia đều là ngươi giả ngốc? Lần trước ngươi như vậy mà lại không chết, đúng là mạng lớn".

Lần trước?

"Ngươi có ý gì? Ngươi từng cho người ám hại ta?"

"Lão phu đích thân ra tay, chính mắt ta nhìn thấy ngươi tắt thở vong mạng. Đến tận bây giờ ta vẫn không hiểu tại sao ngươi vẫn còn sống? Lại còn thay đổi như biến thành một người hoàn toàn khác".

Đích thân ra tay? Thì ra Trương Oánh không phải chết đuối mà chết ngạt. Ngay đến chuyện muội ấy nhảy ao tự vẫn chỉ e cũng là do lão già này giờ trò. Hắn để cháu gái mình kích động Trương Oánh, làm cho cha và anh trai hồ ly không nghi ngờ khi nghe con gái tự vẫn, còn tin rằng cô bé nhất thời suy nghĩ không thông. Lúc mới tỉnh lại, tôi vì cô bé chết trong cô độc tịch mịch, trong lòng xót xa; cho rằng thời đại phong kiến quá coi trọng lễ nghi phép tắc, cha là vì thân phận nữ nhi của cô bé nên mới không kể cạnh, không đủ quan tâm. Hóa ra tất cả đều do lão khôn kiếp trước mặt hãm hại bọn họ! Mà lòng dạ kẻ này còn cực kì thâm độc, hắn cứu nhị tiểu thư nhưng lại thân nhiên đích thân giết chết con ruột và đứa cháu gái còn lại của mình.

"Rút cục mục đích của ngươi là gì?"

"Sơ đồ vị trí đóng quân của Tề quốc".

Thì ra đó là thứ lão ta nhắm đến. Tuy hiện tại cha tôi chỉ nắm một phần nhỏ binh quyền, nhưng thời tiền đế còn sống, cha là tể tướng dưới một người trên vạn người, trấn giữ biên ải. Trong tay ông nắm giữ sơ đồ bố phòng các cửa ngõ then chốt, điều này là có khả năng.

Tôi âm thầm tính toán. Tay và chân đều bị khóa sắt xích chặt, muốn thoát cần tháo khớp. Nhưng được ông ta hạ trên người khiến cơ thể tôi mất hết sức lực, không nhắc nổi ngón tay. Hơn nữa nội thương của tôi vốn không nhẹ, lại bị kích động mà trở nặng thêm, ước chừng nhanh nhất cũng bảy ngày nữa mới hồi phục được. Hiện tại có thoát ra mà nội thương chưa khỏi thì không thể mau chóng tìm được nơi Tiểu Ánh bị giam giữ, cũng không có khả năng đánh thắng được ông ta. Việc quan trọng nhất là cứu Tiểu Ánh, cần phải kéo dài thời gian.

Tôi lo lắng nhìn đối phương, giọng nói run rẩy do dự:

"Chuyện này quá nghiêm trọng, ta cần có thời gian suy nghĩ mới quyết định được. Đợi ta nghĩ thông... sẽ viết thư cho phụ thân".

Lão ta nheo mắt với vẻ nghi ngờ. Tôi giả bộ nổi giận:

"Ngươi sợ gì chứ? Hai tỷ muội chúng ta nằm trong tay ngươi, ngươi còn hạ bí được lên người ta. Còn sợ ta trốn chắc?"

"Ngươi hiện tại có mọc cánh cũng không thoát nổi. Được, ta cho ngươi thời gian hai ngày để suy nghĩ. Tốt nhất ngươi nên ngoan ngoãn phối hợp một chút. Chỉ cần có được thứ ta muốn, lão phu có thể rộng lượng tha mạng cho ngươi".

Kẻ địch đắc ý cười to rồi nghênh ngang rời khỏi phòng giam.

Tôi chưa xót ngẩng đầu nhìn trần hang trên đầu. Trong quá khứ tôi chưa từng bại trận. Giờغم lại có lẽ không phải tôi tài cao hơn người hay may mắn luôn mỉm cười với tôi, mà bởi vì trong lòng không có vướng bận, không phải lo nghĩ cho ai khác nên mới ung dung đứng nơi bờ sinh tử. Khi người thân gặp nguy nan, tính mạng khó giữ; hóa ra lại khiến tôi trở nên yếu đuối hoảng hốt đến nhường này.

Tiểu Ánh nhất định đang chịu đựng đau đớn, giày vò. Còn Tề Nhan, độc trong người chàng đã giải hay chưa? Cha và anh trai hồ ly nếu biết tôi không còn ở kinh thành, nhất định rất lo lắng...

Tôi gắng buộc bản thân không được nghĩ ngợi quá nhiều, phải tập trung hồi phục sức lực, có như vậy mới có cơ hội thoát khỏi nơi này.

Sau hơn mười canh giờ, cuối cùng cũng có thể cử động một chút. Tôi vừa mới thở phào một hơi nhẹ nhõm, bỗng thấy ánh lửa của ngọn đuốc treo bên

vách hang lay động, có tiếng bước chân rất khẽ đang vội vàng hướng về phía này.

Ngẩng đầu, trông thấy dáng người cao lớn quen thuộc, không kìm được tiếng nấc nơi cổ họng, nghẹn ngào mấp máy môi gọi:

"A Nhan...". Vậy là chàng vẫn bình yên!

Tôi lại hoảng sợ nghĩ, phải chăng chỉ là ảo giác? Vừa chớp chớp mắt, cơ thể đã cảm nhận được hơi ấm phủ lên. Giọng chàng bên tai khàn đặc, run rẩy như con thú bị thương:

"Ta rất sợ sẽ không đến kịp, sao nàng cứ luôn dọa ta như vậy?".

Tôi nở nụ cười, cố tỏ ra phấn chấn.

"Đừng lo, em không sao cả".

Đợi một lúc lâu vẫn không thấy chàng nhúc nhích, tôi thử gọi:

"Chàng...".

Tề Nhan lúc này mới rời khỏi người tôi. Thấy chàng rút kiếm khỏi vỏ, tôi vội lắc đầu ngăn lại.

"Kẻ địch còn ở gần đây, hân nghe tiếng động sẽ nguy mất. Chàng giúp em cứu Tiểu Ánh ra, muội ấy bị giam cầm, lại còn bị thương, sẽ không tự trốn thoát được".

Chàng lắc đầu, ánh mắt vẫn đắm đắm nhìn mấy sợi xích to dùng kia, kiếm hơi vung lên. Tôi hoảng, lão già kia phát hiện Tề Nhan tới cứu tôi, việc đầu tiên ông ta làm là chạy đi giết Tiểu Ánh.

"Không được! Kiếp trước em đã không thể bảo vệ muội ấy, em không muốn lại... Chàng đừng lo cho em. Tự em có thể thoát ra được".

Động tác Tề Nhan khựng lại giữa chừng, chàng do dự nhìn tôi. Biết chàng đang lo lắng cho mình, tôi rất vui, nhưng nếu Tiểu Ánh chết, tôi sẽ phát điên mất. Có lẽ thấy tôi quá kiên quyết, cuối cùng Tề Nhan cũng chịu thỏa hiệp, hạ kiếm xuống.

"Ta rất nhanh sẽ trở lại. Nàng không được hành động liều lĩnh, có biết không!".

Tôi gạt đầu lia lịa, cố gắng tỏ ra ngoan ngoãn hết mực. Tề Nhan đặt vào giữa môi tôi viên thuốc trị nội thương rồi xoay người rời khỏi thạch động.

Hai khắc đồng hồ trôi qua, tôi nghe loáng thoáng có tiếng binh khí va chạm. Nhất định là lão già kia đã phát hiện ra Tề Nhan. Nếu chàng đang đánh nhau với ông ta, tôi có thể nhân cơ hội giải cứu Tiểu Ánh. Tôi tháo khớp cổ tay cổ chân, thoát khỏi sự giam cầm rồi lập tức nấn lại. Lớp da xung quanh hai cổ chân bong ra vì bị xích quá chặt, nhưng đau đớn khiến tôi tỉnh táo hơn, thần kinh và cơ bắp bị tê liệt vì chất độc của kẻ địch cũng khôi phục được mấy phần. Tôi lập tức điểm mũi chân xông ra ngoài, theo hướng phát ra âm thanh mà chạy đến gần.

Vừa đến nơi đã thấy lão già chết tiệt bị chém chết, tôi còn chưa kịp vui mừng thì thân hình Tề Nhan cũng lao đảo ngã xuống.

"A Nhan!".

"Ta không sao".

Tôi nhìn vạt áo trước ngực chàng thấm ướt máu tươi, hai tay run lên. Sao tôi lại ngốc như vậy? Độc trên người chàng cho dù đã giải nhưng cơ thể chàng còn yếu, kẻ địch lại là cao thủ, ra tay ngoan độc. Đáng lẽ tôi nên đi ra cùng chàng, nhưng tôi đã sợ chàng sẽ không đồng ý với việc tôi tự làm đau bản thân, phá khớp để thoát khỏi cùm sắt.

Tề Nhan khó nhọc chống kiếm đứng dậy, nhìn xuống chân tôi rồi nhứ chặt chân mày.

"Đã bảo nàng ở yên một chỗ, sao chẳng lần nào nàng chịu nghe lời ta vậy!".

Chàng vừa nói vừa lấy ra lọ thuốc trong người, tôi chẳng còn muốn mở miệng cãi nhau, cướp lấy cái lọ giúp chàng bôi thuốc trị thương trước, xé mảnh vải sạch trên y phục băng lại cho chàng rồi đỡ chàng ngồi xuống.

"Chàng nghỉ ngơi một lát, đợi em tìm Tiểu Ánh rồi chúng ta cùng nhau trở về".

"Tiểu Ánh của nàng đã trở về trước rồi".

Với tính cách của Tiểu Ánh, muội ấy một khi thoát ra được sẽ chạy đi cứu tôi chứ đâu có chuyện đi trước một bước, còn nếu muội ấy bị thương quá nặng không đi nổi thì càng không có khả năng tự mình rời khỏi. Thấy vẻ mặt thất vọng của tôi, Tề Nhan lại cười.

"Ta bảo với muội ấy, nàng bị thương rất nặng đang nằm bất động ở trong phủ. Tiểu Ánh nghe vậy ngoan ngoãn cười ngửa của ta trở về rồi, muội ấy bị thương bên ngoài, không bằng nàng đâu".

"Chàng thật ranh mãnh".

"Nàng còn dám nói".

Tôi lẻ lười nhìn chàng đắp thuốc giúp mình, lại nói:

"Ngựa của em buộc ở ngoài thành, lão già này chắc không còn đồng bọn nhưng nơi này ở lâu không an toàn, chàng có thể di chuyển được không?".

Vết thương của Tề Nhan tuy không trúng chỗ yếu hại nhưng kẻ địch dùng nội lực quá mạnh, miệng vết thương mở rộng làm chàng mất rất nhiều máu. Tề Nhan không trả lời mà nắm lấy tay tôi bắt mạch.

"Nàng trúng độc?".

Chàng đi lại chỗ cái xác lục tìm thuốc giải, kết quả là tức giận vùng kiếm muốn chém lão già đó nhất nữa. Tôi chặn lưỡi, nhún vai mấy cái.

"Chàng nổi giận với kẻ đã chết làm gì. Nếu là em thì cũng không mang theo thuốc giải bên người để tiện nghỉ cho kẻ thù đâu. Bỏ đi, không phải chất độc ghê gớm gì, người bị hạ độc có nội lực càng thâm hậu thì trúng độc càng nặng, chết ngay tại chỗ không biết chừng, nhưng em cần bản chằng có tí nội lực gì, nghỉ ngơi vài ngày sẽ khỏe lại thôi, chả thấm vào đâu".

Tề Nhan nhìn cái xác rồi nhìn sang tôi, hừ mũi. Không rõ là đang nổi giận với ai. Chắc, mấy câu vừa rồi nói quá hung hăng rồi. Hiện tại phải tỏ vẻ ngoan ngoãn. Tôi chớp mắt, hít một hơi rồi la lên.

"Ai ui, đau quá hu hu".

Chàng vội vàng đi đến lo lắng kiểm tra khắp người tôi.

"Sao thế? Có phải nội thương của nàng tái phát hay không?".

Tôi dùng vẻ mặt nghiêm túc nhất gật đầu.

"Tái phát rất nghiêm trọng, cần một cái ôm gấp".

Tề Nhan ngẩn ra. Tôi liền chớp cơ hội sà vào lòng chàng, hít hít mũi.

"Em rất nhớ chàng".

Tề Nhan ừ một tiếng đáp lại.

"Sau này em sẽ ngoan ngoãn nghe lời chàng".

Tề Nhan ừ tiếng nữa.

"Chàng nói xem, nếu giờ có người nhìn thấy chúng ta ôm nhau thế này, phải chăng sẽ kinh ngạc thốt lên: thật là mối tình đoạn tỵ cảm động...".

Người Tề Nhan run lên.

"Đường ca ca...". Tôi kéo dài giọng.

Thân hình chàng lao đảo lảo đảo.

Sợ vết thương chàng trở nặng, tôi không dám đùa nữa, dẫn đường đến chỗ giấu ngựa. Tề Nhan tháo dây buộc, phóng thích một con ngựa. Tôi nghĩ mỗi người một ngựa sẽ trở về nhanh hơn, nhưng chàng bảo tôi bị nội thương không cho tôi tự mình cưỡi ngựa. Tôi không muốn cãi lời chàng, hơn nữa cùng chàng cưỡi chung một ngựa, cảm giác cũng không tệ chút nào.

Ngựa phi nước kiệu, cơ thể được vòng ôm của chàng bảo vệ, những khó khăn nguy hiểm đều đã trôi qua. Người thân của tôi tất cả đều được bình an. Trong lòng ngọt ngào vui sướng, những tháng ngày hạnh phúc của tôi sẽ bắt đầu từ đây.

Tôi còn đang chìm đắm trong nỗi niềm hân hoan, đột nhiên nghe tiếng một vật xé gió lao đến. Tề Nhan thúc ngựa tránh sang một bên. Một đám người mặc đồ trắng như ma xuất hiện, vây lấy chúng tôi.

Đám người này thật là kì quái! Nếu là thích khách thì cách ăn mặc đúng là khiến người ta lấy làm khó hiểu. Chưa từng thấy qua thích khách chọn đồng phục trắng tinh thể này... Chỉ có hiệp sĩ mới chọn màu trắng!

Chim trong khu rừng bên cạnh bay lên nháo nhác, đằng sau những cánh chim là ánh bình minh ửng đỏ trải rộng một khoảng trời. Thật là một cảnh tượng đẹp để đáng chiêm ngưỡng, đáng lý ra là thế... Nhưng sát khí từ bốn phía phóng về chỗ chúng tôi nhanh chóng phá nát tan tành mỹ cảnh và cảm xúc hài hòa đó. Tề Nhan đã siết chặt thanh kiếm trong tay.

"Các ngươi là ai?".

Kẻ địch không ai đáp lời chàng. Tôi há miệng la lên:

"Huynh đệ chúng ta không có tiền đâu!".

Một kẻ trong số bọn chúng nhắm mặt.

"Bọn ta không cần tiền".

Tôi giật mình càng la lớn:

"Cái gì? Muốn cướp sắc ư? Như thế không hay đâu...".

Giờ thì trán kẻ nào kẻ nấy đều nổi đầy gân xanh.

"Vô liêm sỉ! Đừng tưởng bọn ta không biết người là ai. Mau nói, kẻ đó ở đâu?".

Đám người điên khùng này, lại còn mắng người cơ đấy! Người có bị ngốc không, muốn hỏi thì ít nhất phải nói tên ra chứ, sao ta biết được "kẻ đó" là kẻ nào. Tôi thờ dài lắc đầu.

"Ta chẳng hiểu người đang nói gì, người không nhận nhầm người đấy chứ hả? Ta đâu có biết các người là ai".

"Lại còn giả mồm. Các huynh đệ, giết ả trả thù cho nhị thiếu gia".

Hai mươi tư kẻ đồng loạt xông tới. Tôi bắt đầu thấy hoảng thực sự. Vết thương của Tề Nhan nếu cử động mạnh sẽ vỡ toác ra mất. Khó khăn lắm tôi mới gặp lại chàng, tôi không muốn chàng bị thương thêm lần nào nữa. Những kẻ này thật đáng hận! Đội bọn chúng áp sát vào tầm ngắm, tôi phóng toàn bộ số ám khí có độc lẫn không độc trên người. Không ngờ chỉ hạ được năm, sáu kẻ gần nhất. Mười mấy kẻ còn lại lập tức lùi ra xa. Cách thức di chuyển của đám người này thật quỷ dị, có thể tránh được ám khí của tôi rõ ràng thân thủ bọn chúng không hề kém Lãnh tiểu đệ. Tôi cúi rạp mình rút lấy đoản đao nhét trong giày, muốn nhảy xuống ngựa giải quyết kẻ địch thì bị ngăn lại.

"Nàng lại muốn chọc ta tức chết?".

Giọng Tề Nhan rõ ràng là rất không vui. Tôi nhìn kẻ địch lại muốn xông tới lần nữa, lo lắng lắc đầu.

"Không phải em muốn động thủ, nhưng không tấn công thì chúng ta chỉ còn đường chết".

Tề Nhan không đáp lời, tay siết chặt dây cương. Chàng đoạt lấy đoản đao tôi đang cầm rồi bất ngờ đâm mạnh vào móng ngựa. Tuần mã bị đau, hí vang một tiếng, hai chân trước rời khỏi mặt đất. Khi vó vừa chạm đất, nó như phát điên mưng theo hai người chúng tôi bỏ chạy. Tề Nhan cố gắng điều khiển ngựa chạy theo phương hướng nhưng nó chỉ chạy bạt mạng, không thèm đếm xỉa đến chàng, càng chạy càng đi vào nơi hẻo lánh. Tôi nghĩ, đi đâu cũng mặc, chỉ cần thoát khỏi sự truy đuổi của đám "bach công tử" kia. Chả biết "nhị thiếu gia" bọn chúng nhắc đến là tên khi gió nào, đám người này chẳng chịu nói lý lẽ, một mực khẳng khái tôi đã hại chết thiếu gia nhà bọn chúng. Đúng là tai bay vạ gió. Vận khí của tôi sao mà xui xẻo! Cũng may đã thoát khỏi tai ương từ trên trời rơi xuống này.

Vừa thờ phào nhẹ nhõm thì tôi lại hết hồn, quay đầu nhìn lại. Tôi trợn mắt, cái đám quỷ tha ma bắt này không phải cũng tự đâm vào móng mình đấy chứ? Thế quái nào lại có thể đuổi kịp một con ngựa đang nổi điên vậy? Bọn chúng cứ như âm hồn không chịu tiêu tán, còn đáng sợ hơn cả thú vật bị dồn vào đường cùng. Tôi vờn người ra sau rút đoản đao trên móng ngựa ra, con ngựa lần nữa bị đau đớn kích thích, gia tăng tốc độ. Lưng có cảm giác mát lạnh khiến người tôi run lên.

"A Nhan?".

"Ta không sao".

Miệng vết thương của chàng đã vỡ ra rồi. Tôi chẳng còn nhìn thấy gì ở phía trước. Trong tâm trí chỉ có hình ảnh Tề Nhan gục đầu vào vai mình đêm hôm đó. Lại nữa, chàng lại lần nữa vì tôi mà bị thương, vì tôi mà tính mạng gặp nguy hiểm. Tại sao hết lần này đến lần khác tôi đều chỉ có thể tro mắt nhìn thấy người bên cạnh mình bị thương tổn mà chẳng làm được gì. Cái cảm giác bất lực và tuyệt vọng như sợi dây thừng thắt chặt cổ họng khiến tôi không thở nổi. Đầu đau như muốn nứt toác ra.

Đột nhiên cơ thể nhẹ hẫng, rồi âm thanh ma sát vang lên bên tai. Tề Nhan ôm tôi lăn mấy vòng mới dừng lại được. Con ngựa này thật biết chọn đường lại chạy đến bên vách đá. Nếu Tề Nhan phản ứng chậm một chút, có lẽ giờ này hai người bọn tôi đã giống con ngựa kia rơi thẳng xuống đáy vực bên dưới rồi.

"Liêm nhi, có bị thương không?".

Tôi quay đầu lại nhìn chàng, chỉ thấy một mảng đỏ tươi như hoa Bỉ Ngạn nở rộ cả một triền núi. Mùi máu tràn ngập trong khoang mũi. Như vô số tuyết trắng từ trên trời rơi xuống, những bóng kiếm loang loáng lao tới. Tôi nghe thấy âm thanh như có ai đó hét lên vang dội khắp núi rừng như tiếng sói tru. Những cái bóng trắng lần lượt đổ xuống, con chấn động trong lồng ngực dội lên, tôi không ngăn nổi thứ chất lỏng có vị tanh tưởi phun ra khỏi miệng mình. Người thầy Nhật Bản từng nghiêm cấm dặn chúng tôi, một khi bị nội thương tuyệt đối không được dùng sát khí tấn công kẻ địch. Bởi vì khi kẻ địch gục xuống, con dao hai lưỡi cũng sẽ đồng thời đâm vào chính thân thể người sử dụng. Lời thầy dặn quả nhiên là đạo lý không sai chút nào, đau đớn từ

bên trong như xé rách lục phủ ngũ tạng. Tôi nhếch môi cười khổ, nhưng chỉ vừa cử động khóe môi, lại không kìm được thổ huyết lần nữa. Hai chân không chống đỡ nổi thân thể, đầu gối đổ khuỵu đập xuống nền đất mềm mà nghe như tiếng đá tảng ngàn cân rơi xuống. Âm thanh trầm đục đó như vọng từ nơi xa đến.

Sắc mặt Tề Nhan trắng như tượng sáp. Những ngón tay thon dài của chàng run rẩy chạm vào môi tôi.

"Em thật sự rất thích, rất thích chàng".

Bàn tay chàng áp bên má run lên dữ dội. Nhưng sao tay chàng lạnh thế? Rồi chợt nhận ra không phải tại chàng, mà cơ thể tôi đã dần mất đi xúc giác, không cảm nhận nổi hơi ấm truyền đến. Từng tác da thịt như kết thành băng. Một cơn gió thổi đến, tôi nghe thấy tiếng băng nứt vỡ thành từng mảnh tinh thể mất dần sự gắn kết. Gió thổi giọt lệ chàng rơi trên môi tôi.

Một thanh kiếm từ mé trái đâm đến nhằm vào tấm lưng của Tề Nhan. Không biết tôi lấy sức lực ở đâu, khi nhận ra đã thấy bản thân lao tới tông mạnh vào kẻ nọ, cùng hắn bay thẳng xuống dưới. Lại nghĩ chàng mà thấy tôi ôm gã đàn ông khác, nhất định sẽ không vui; liền buông tay, còn thuận thế sẵn đà đập hẳn một cước.

Thân ảnh Tề Nhan nhỏ dần, còn bầu trời như được phóng đại ra hết cỡ. Lẫn trong gió có tiếng chàng thất thanh gọi tên tôi. Có lẽ tôi lại chọc chàng giận nữa rồi. Nếu có thể được lựa chọn, sao lại muốn để chàng nhìn thấy tôi chết trước mặt chàng. Nhưng đành vậy. Duyên phận giữa chúng tôi đã định sẵn là ngắn ngủi. Tôi đã không học cách trân trọng chàng sớm hơn. Điều khiến tôi cảm thấy được an ủi là tôi đã có thể bảo vệ chàng. Chàng còn sống! So với điều ấy, cái chết của tôi chẳng có gì quan trọng. Nụ cười tuyệt luân của chàng đọng đầy trong mắt, tôi đau khổ tiếc nuối trách mình, biết trước đã hôn chàng cho thỏa thích chứ không nên chỉ ôm một cái như vậy.

Tạm biệt chàng, phu quân của em...

Bạn đang đọc truyện *Nhị Vương Phi Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Mất ký ức

"Thanh Tân tỷ, cứ tiếp tục thế này e là chết người mất".

"Hắn(*) đã dùng Bách Sinh đan, không chết nổi đâu".

"Nhưng mà... Thành chủ chỉ nói chúng ta trông coi chứ không bảo chúng ta tra tấn, nhớ chết người thật thì...".

"Người thân của muội đều bình an vô sự nên muội mới nói được mấy câu nhẹ nhàng như vậy, biểu ca của ta là chết dưới tay hắn. Cho dù ta "lỡ tay" giết hắn, Thành chủ trách phạt, cùng lắm xem như ta dùng mạng đổi mạng, dù thế nào cũng báo thù được cho biểu ca".

Xung quanh hình như có tiếng người đang trao đổi, tôi muốn mở mắt xem bọn họ là ai, nhưng mí mắt nặng trĩu, cả người chẳng còn chút sức lực. Chỉ có tiếng vun vút như có vật gì xé gió lao đến. Đây là nơi nào? Bọn họ là ai?

"Tạt nước cho ta!".

Cuối cùng cũng có thể mở mắt. Trước mặt là một đám người mặc y phục trắng muốt như hoa Bạch Lan. Quấn quanh cánh tay một cô gái là chiếc roi hình thù trông như một con rắn, còn chủ nhân của nó thì đang trừng mắt nhìn tới phía này. Tôi cúi đầu nhìn lại cơ thể mình, quần áo rách bươm, máu nhuộm lên y phục chỗ đỏ chỗ đen, dường như chỗ này vừa khô, chỗ khác lại có máu rỉ ra từ vết thương mới. Có lẽ tiếng vun vút ban nãy là tiếng roi quất lên da thịt. Tôi không thấy đau, cả người đều tê dại, chỉ có trong đầu vừa buốt vừa mơ hồ không rõ như bị nhúng trong nước đá. Bọn họ là đang tra tấn tôi ư? Tại sao? Tôi muốn hỏi cho rõ, nhưng hai mắt không nghe lời, dần dần khép lại. Thân ảnh những người trước mặt nhòa dần, cũng không còn nghe được âm thanh nào nữa.

Lại là cái lạnh ẩm ướt quen thuộc. Không nhớ nổi là lần thứ bao nhiêu rồi, có lẽ thời gian cũng đã trôi qua rất lâu. Qua mỗi lần tỉnh lại, da thịt càng đau rát hơn lần trước. Trên người chắc chẳng còn chỗ nào lành lặn nữa. Nước từ trên đỉnh đầu chảy xuống, thấm qua lớp vải bên ngoài rưới lên miệng các vết thương làm tôi tỉnh táo hơn. Đôi giày trắng thêu chỉ đỏ phóng đại dần, tôi ngẩng đầu nhìn đối phương, thử há miệng, muốn hỏi cô ta, nhưng chưa kịp nói gì thì cô đã bị thất lấy. Chiếc roi như con rắn đang giết con mồi ôm siết lấy cổ họng.

Không thở được.

"Ngươi yên tâm, ta sẽ không để ngươi chết nhẹ nhàng đâu. Như vậy chẳng phải là tiện nghi cho ngươi quá rồi?".

Cuối cùng cô ta cũng thu roi về rồi quay lưng rời đi. Con buồn ngủ lại áp đến. Tôi bất lực chìm vào mê man.

Một mùi hương thanh lạnh dễ chịu như sương đọng trên khóm hoa mới nở thoang thoảng trước mũi. Tôi gắng gượng mở mắt.

"Chỉ cần ngươi ngoan ngoãn, ta có thể rộng lượng chờ cho ngươi một con đường sống".

Thật là một giọng nói dễ nghe. Mỗi âm mỗi từ đều du dương, êm ái như tiếng châu ngọc chạm nhau. Làn da kia trắng mịn tựa men sứ, mái tóc đen dài hồ hững phủ lên y phục, bên trên là một gương mặt đẹp như được chạm khắc tỉ mỉ từng chi tiết. Hai hàng chân mày hơi chau lại dưới vầng trán cao như hai thanh kiếm vừa rút ra khỏi vỏ, vừa sắc bén uy nghiêm, vừa lạnh lùng cao quý. Đôi môi mỏng mím chặt, hơi mở ra, rồi lại khép chặt, dường như có vẻ không vui.

"Ngươi, nhìn đủ chưa?"

Tôi nhẹ nhàng lắc đầu, lại hỏi:

"Huynh đệ, ngươi dùng dầu thơm phải không? Mùi hương dễ chịu thật đấy".

Đôi mắt đẹp như vì tinh tú mở to kinh ngạc. Chàng trai trẻ tức giận, phất tay áo, xoay người mất hút. Nhìn bóng dáng rời đi như ma đuổi kia, tôi thầm thở dài. Cũng phải, nam nhân đâu có ai muốn nghe lời khen như vậy. Huống hồ, người khen tặng ở đây cũng là nam nhân giống mình. Người ta giận là lẽ đương nhiên.

Lần tỉnh dậy này, tôi tỉnh rất lâu. Song không thấy những người canh gác và tra tấn trước đó quay trở lại. Khi không khí xung quanh lạnh dần đi, đoán có lẽ trời đã về đêm, thì người bị tôi làm cho tức giận bỏ đi lại xuất hiện.

"Đã nghĩ thông hay chưa?"

Nghĩ thông ư? Tôi chợt vỡ lẽ, hóa ra là vậy. Chả trách mà cô gái kia tức giận với tôi, còn chàng trai này lại có dáng vẻ ngạp ngừng nghỉ ngơi. Đội chàng trai tôi gần hơn, tôi do dự nói:

"Tuy không rõ trước đây chúng ta có quan hệ gì, nhưng ta là nam nhân, huynh... cũng là nam nhân. Huynh quả thực rất đẹp, chỉ là trong một chốc một lát ta không thể đồng ý được. Huynh thả ta ra trước, cho ta chút thời gian để ta suy nghĩ kĩ càng..."

"Ngươi nói linh tinh gì vậy? Sao ngươi dám..."

Tôi vội ngắt lời.

"Ta tuyệt đối không dám khinh ghét, mỉa mai huynh. Thật đấy! Nhưng huynh nhốt ta lại, cho người tra tấn ta cũng đâu có kết quả gì. Tình cảm sao có thể ép buộc".

Thân hình người trước mặt vẫn bất động, nhưng bàn tay dưới ống tay áo khẽ run lên. Tôi nghĩ, nếu đã nói chỉ bằng nói cho hết ý, dùng giọng chân thành nhất để lựa lời khuyên nhủ:

"Đoạn tụ thực ra không có gì xấu, chỉ là cưỡng đoạt để có được sự chấp nhận của đối phương là việc không nên. Nếu huynh không chê, chúng ta có thể làm bạn với nhau..."

Cặp mày kiếm đối diện nhú chặt đến mức dường như có thể nghe ra tiếng binh khí va chạm. Mặc dù đang vô cùng tức giận nhưng gương mặt chàng ta vẫn không khiến người khác cảm thấy chán ghét. Một cái cau mày, một ánh mắt không vui, từng chút biểu cảm đều khuynh thành tuyệt luân. Cuối cùng vẫn kết thúc bằng việc đối phương phất áo bỏ đi. Tôi lại chọc cho chàng ta nổi giận.

Rất nhanh sau đó, cô gái hung dữ thích dùng roi quất người quay trở lại. Cô ta nhếch môi, vừa ra hiệu cho những người khác tới cời trói cho tôi, vừa đắc ý nói:

"Thành chủ có lệnh, giam ngươi vào thủy lao. Hừ, xem ngươi còn có thể tiếp tục già điên nữa hay không!"

Tôi còn chưa kịp phản trần, đã bị lôi đi, ném vào phòng giam mới. Phòng giam mới rất chật hẹp, lại chứa đầy nước. Từ eo lưng trở xuống đều ngâm trong nước lạnh. Cô gái kia sai người sắp lưới sắt trên đầu rồi trói hai tay tôi vào tấm lưới đó. Xong xuôi lại lắc mông cùng những người khác rời khỏi thủy lao.

Vốn còn lấy làm mừng vì nước chỉ ngập phần nửa người, qua một lúc giật mình nhận ra, nước trong này thông với bên ngoài, rất nhanh chóng dâng lên cao. Khi nước ngập đến mũi, tôi chỉ còn cách dùng sức nhướn người lên thêm vài phân, dán mặt vào tấm lưới sắt, cố gắng hít thở. Song chưa được bao lâu đã thấy đuối sức, bắt lực buông xuôi. Nước len qua khoang mũi, tràn vào trong phổi. Tôi nghĩ phen này hỏng rồi, đề sắp vỡ, người sắp tắt thở rồi đây. Nhưng thủy triều lên rồi lại xuống, nước rút dần xuống lại ngang hông. Ngâm mình như thế ước chừng vài canh giờ thì thủy triều lại dâng lên lần nữa. Có kinh nghiệm một lần, nên tôi cũng không hoảng sợ. Có thể đã chẳng còn sức lực, nhưng khi chưa rõ sự tình, tôi không muốn chết ở nơi này; thế là cắn răng giữa mặt cố gắng vượt qua một lần nữa. Tôi muốn biết, rút cục bọn họ là ai, tôi là ai, còn nữa, đây là nơi nào?

Đang ho sặc sụa thì nghe thấy có tiếng bước chân hướng vào.

"Ta đã bảo mà, đâu có chết dễ như vậy, muội lại không tin".

"Tỷ tỷ, hay là thôi đi... Bách Sinh đan chỉ chữa được nội thương, hắc ngã từ trên vách núi xuống đã mất nửa mạng rồi. Nếu còn tiếp tục hành hạ, hắc sẽ mất máu, nhục bằng không cũng sẽ nhiễm trùng mà chết mất".

"Vậy ư? Thế thì ta sẽ đại phát từ bị giúp hân trị thương".

Cô ta vừa cười vừa mở nắp miệng bình gốm đang ôm trước ngực, trút toàn bộ thứ đựng bên trong lên người tôi. Chiêu rắc muối này thật mới lạ. Hiện tại nước hồ sắp biến thành nước biển rồi. Miệng vết thương chưa khép vừa ngứa vừa rát. Mấy chữ "xát muối vào vết thương" dùng để hình dung tình cảnh của tôi lúc này đúng là không sai chút nào. Tôi hít một hơi sâu, nhìn cô ta hỏi:

"Cô nương, tình cảm không nên biến thành chấp niệm. Trong lòng có chấp niệm, ắt sinh ra ghen ghét, oán hận. Như vậy không chỉ hại người, càng là hại mình. Người thích chàng ta, ta đâu có ý chen chân vào giữa. Huống hồ hiện tại ta chẳng nhớ gì cả, người đối với ta thế này, có ý nghĩa gì đâu?".

Cô ta quát lên:

"Người bớt giả điên đi. Đừng tưởng vờ mất trí thì chúng ta sẽ tha cho người. Đã rơi vào tay chúng ta, người chớ vọng tưởng sống sót mà rời khỏi đây".

Nói xong khịt mũi nhìn tôi với vẻ xem thường rồi cùng cô gái còn lại rời đi. Tôi không chống đỡ thêm được, dù da thịt nhứt buốt, cuối cùng vẫn ngất đi.

Không biết qua bao lâu, tôi mở mắt choàng tỉnh. Nước đã ngập đến vai. Ngẩng đầu trông thấy nữ nam nhân đang lạnh nhạt nhìn xuống. Tôi vội vã thương lượng:

"Này, có thể giam ta ở nơi khác không. Ta muốn đi vệ sinh. Cho dù ta là nam nhân, cũng không thể giải quyết nhu cầu tại chỗ thế này đâu, quá đáng sợ rồi".

"Người chịu khai hay không?".

Tôi chặc lưỡi.

"Vấn đề không phải ở chỗ ta có chịu được mùi khai hay không, mà đi giải thế này xấu hổ lắm, còn mất mỹ quan nữa. Huynh cho ta ra ngoài đi vệ sinh, sau đó giam lại cũng được. Ta thật sự nhịn hết nỗi rồi".

Chàng ta chỉ tay vào mặt tôi, ngón tay rung rung, rồi tức giận thu tay về, ngực vẫn phập phồng.

"Người chịu khai ra tung tích của kẻ đó, ta sẽ thả người ra khỏi thủy lao".

Hóa ra là tôi hiểu lầm, đưa tay vỗ trán, lại nhận ra tay vẫn bị trói chặt, vừa đau vừa mỏi. Con giận này đúng là nhịn hết nỗi rồi mà. Tình dục u u mê mê chẳng biết bản thân là ai đã đánh, cả người đau đớn kiệt sức chỉ muốn được nằm xuống ngủ cho thoải mái cũng không được, đã vậy còn bị tra tấn hết trò này tới trò khác.

"Mấy người có thôi đi không. Đã bảo ta chẳng nhớ gì cả. Ngay cả tên của mình ta còn không nhớ, các người ra ra vào vào như thế có mệt hay không? Hoặc là cho ta đi vệ sinh, hoặc là một đao giết quách ta đi cho rồi. Tù nhân thì cũng có quyền giải quyết nhu cầu cơ bản chứ! Huynh trưởng thành bộ dạng đáng tiền như vậy, sao xử sự lại đáng ghét như thế!".

Dường như cuối cùng cũng mắng tỉnh đối phương. Chàng ta dù nghe xong biểu cảm càng phức tạp, nhưng vẫn sai người cời trói, giải tôi đến nhà xí. Tôi nhìn tiểu đến mức cả bụng căng trướng, vừa được ở một mình, vội vàng vàng cời đai lưng, đang định lúi "bảo bối" trong quần ra để xả nước, lập tức cảm giác có điểm không thích hợp, gặp người cúi đầu nhìn xuống bên dưới, suýt chút nữa thì giật mình ngã ngửa.

Không có! Thứ quý giá nhất... mất rồi!

Chà nhẽ tôi lại là thái giám? Còn thắc mắc giọng nói của mình nghe hơi trong trẻo, thì ra là bị người ta cắt mất cái kia từ sớm rồi ư? Đáng thương quá, oan uổng quá! Tôi ngửa mặt lên nhìn trần nhà xí, đau lòng tủi thân vô bờ.

Đột nhiên bên ngoài có tiếng người trò chuyện:

"Này, người bên trong không phải là rơi xuống hố phân rồi đấy chứ? Sao lại lâu ra như vậy?".

"Dù sao cũng là nữ nhân, không mau được đâu. Mặc kệ đi, chỉ có một lối ra, mọc cánh cũng không thoát nổi".

Nữ nhân? Tôi lấy tinh thần, lần nữa kiểm tra lại cơ thể.

Cảm tạ trời đất! Vẫn may không phải là một tiểu thái giám! Tôi thở phào nhẹ nhõm, mau chóng giải quyết cơn buồn tiểu rồi xốc lại y phục, bước ra bên ngoài. Hai người đứng canh tiến tới định áp giải, tôi liền đưa tay hô lên:

"Đợi một chút".

Ở đây sáng sủa hơn trong phòng giam mới để ý da trên tay gồ lên, vì bị roi quất mà đôi chỗ còn bong ra. Tôi lột mạnh lớp da, kinh ngạc nhìn lại đồ trên tay. Chả trách dù bị quật khắp người mà tôi còn đứng được, thì ra là nhờ lớp da bọc thô ráp bọc bên ngoài này. Do bị đánh toi tã, còn ngâm qua nước nên mới bọc ra.

Bên cạnh nhà xí có đặt một lu nước. Tôi chạy lại nhúng đầu vào trong lu. Ai hóa trang cho tôi, tay nghề cũng thật là khéo! Nếu không ngâm vào nước thì không thể phát hiện. Tôi lột tấm da xuống, rửa sạch mặt mũi, nhưng nhìn đi nhìn lại vẫn không nhớ ra mình là ai.

Vẫn còn đang băn khoăn nghĩ ngợi thì đã bị áp giải, tống vào phòng giam ban đầu. Lần này bọn họ không trói đứng tôi nữa mà trực tiếp giam vào sau song sắt. Một người cao tuổi ôm theo chiếc hòm gỗ đi vào, cầm tay tôi sờ mó. À, có lẽ là bắt mạch xem bệnh đây mà. Ông ta chẩn đoán xong thì nhìn tôi một cái rồi đứng dậy bước ra ngoài. Tiếng bước chân nhỏ dần, tôi vênh tai nghe xem bọn họ nói gì.

"Thành chủ, người này quả thực bị mất trí nhớ. Đầu nằng ta lúc rơi khỏi vách núi có lẽ bị va đập mạnh. Nếu ngài muốn tra hỏi phải khôi phục ký ức bị mất cho nằng ta trước mới có thể hỏi được những chuyện trước kia".

Một giọng nói khác cất lên về nghi ngờ, tôi nhận ra giọng cô ta, là người tên gọi Thanh Tân. Tiểu xà Thanh Tân nói:

"Ngô lão à, ta nghi ngờ à ta là đang giả vờ. Làm gì có kẻ nào tình dục mất trí nhớ lại có thể bình tĩnh, thản nhiên như vậy? Rõ ràng là có ý diễn cho chúng ta xem".

Giọng nói giả nua của lão đại phu họ Ngô đáp lại:

"Thương thế của nằng ta không giả. Còn về phản ứng của nằng ta... tuy rằng khác thường, nhưng chỉ là không giống người khác chứ không hẳn là vô lý. Một người từng trải qua sinh tử huyết chiến, tính tình tất sinh ra lạnh nhạt, không hoảng hốt cũng có thể hiểu được".

Tôi biết những người đó là đang bàn tán về mình nên tập trung để nghe cho rõ, biết đâu có thể nghe ra manh mối gì đó để nhớ lại mọi chuyện. Kế tiếp là thanh âm êm tai của chàng trai có vẻ là người nắm quyền cao nhất nơi này. Chàng ta nhẹ giọng, từ tốn nói:

"Ta tin vào y thuật của tiên sinh. Nằng ta cũng không giống đang diễn kịch. Nếu muốn lừa chúng ta, sẽ càng tỏ ra sợ sệt hốt hoảng, thế mới giống người mất đi ký ức. Ngược lại nằng ta thế này, chứng tỏ không phải là đang nói dối. Tiên sinh có biện pháp gì hay không?".

"Biện pháp thì trước mắt có hai cách. Cách thứ nhất là đưa nằng ta đến những nơi nằng ta từng đi qua, từng lưu lại; gặp những người nằng ta có quen biết, càng là người thân thuộc càng dễ khiến nằng ta nhớ lại. Cách thứ nhì...".

"Tiên sinh cứ nói, chớ ngại".

"Cách thứ nhì có hơi tàn nhẫn, là dùng cái đau bên ngoài kích thích để nằng ta nhớ lại toàn bộ những gì đã quên. Nhưng cách này không nhất định có hiệu quả. Mà nằng ta bị thương vô cùng nghiêm trọng. Nếu không nhờ Bách Sinh đan của ngài, nằng ta sớm đã tắt thở. Hiện tại nằng ta không còn nguy kịch, song nội thương kia cần được nghỉ ngơi, cơ thể nằng ta lại mất máu khá nhiều, lúc này tra tấn... sợ là không sống nổi".

"Không thể thả nằng ta ra, cách thứ nhất không có khả năng thực hiện. Cách thứ nhì...".

Tiểu xà Thanh Tân lên tiếng thúc đẩy:

"Thành chủ! À ta hại nhị gia, còn giết chết nhiều người của chúng ta như vậy. Cho dù băm vằm à ra làm hàng trăm hàng ngàn mảnh cũng không oan uổng chút nào".

"Trước tiên giam nằng ta ở đây. Ngươi không được phép tự ý làm càn nữa, rõ chưa!".

"Nô tỳ... rõ rồi".

Nghe giọng nói không mấy hài lòng kia, nhất định là cô nàng sẽ lại giờ trò cho xem. Tôi mệt mỏi lần vào một góc, cố gắng chợp mắt dưỡng sức. Quả nhiên vài canh giờ sau có tiếng lách cách mở ổ khóa. Một bóng trắng lao đến, đầu bị giáng một cú đá mạnh, tôi hoa mắt chóng mặt, cổ mở mắt ra ngồi dậy, thờ dãi nhìn cô ta.

"Cô nương, ngươi để ta ngủ thêm một lát đi. Chủ nhân của ngươi cũng đã ra lệnh ngươi không được tự ý tra tấn ta mà. Muốn đánh muốn hành hạ thì cũng nên đợi ta lành vết thương cũ đã chứ?".

Cô ta kinh ngạc, mắt miệng đều mở lớn.

"Ngươi làm sao mà nghe thấy được? Chúng ta đứng tận lối vào nói chuyện...", Tiểu Xà đột nhiên hất hất cằm cười rộ lên, "nói vậy là võ công của ngươi quả thực rất cao, vài trận đòn không lấy mạng ngươi nổi đâu. Ngươi ở đây một mình không tránh khỏi sẽ cảm thấy buồn chán, chi bằng bản cô nương phụng bồi ngươi giết thời gian".

Giết thời gian? Cô ta rõ ràng là muốn giết tôi thì đúng hơn. Tôi dồn sức xuống bụng, hít một hơi thật sâu, hướng mặt ra ngoài lớn tiếng hô lên:

"Cứu mạng! Thành chủ huynh đệ, nữ nhân của huynh muốn giết người diệt khẩu! Mau đến cứu ta!".

"Ha ha, ngươi la đi. Có la to hơn nữa cũng chẳng có ích gì đâu. Thành chủ đã xuất môn rồi. Hai ngày sau mới trở về".

Cô ta tươi cười nhích tới gần, tôi dịch người lùi về sau.

"Hay là để hôm khác đi. Ngươi quên mang roi, dùng tay đánh ta, tay ngươi cũng đau mà? Ngươi về ăn no lấy sức, mang roi đến, ta đợi ngươi. Thế nào?".

Tiểu Xà dùng chân, nghiêng đầu nghỉ ngơi rồi bước ra bên ngoài. Ngờ là đối phương chịu thỏa hiệp, không ngờ cô ta lại gọi thêm hai người nữa đến, bảo bọn họ áp lưng tôi vào song sắt, trói đứng tôi lên. Phen này không ổn thật rồi, Thành chủ tuần tũ nhỏ nhà không có nhà, tiểu cô nương hôm qua cũng không thấy đâu nữa, đến một người lựa lời khuyên nhủ Tiểu Xà cũng không có. Nhìn đối phương lấy trong tay áo ra một cây châm vừa to vừa dài, lại còn mài nhọn sáng bóng; tôi nuốt nước bọt.

Cô ta vung vẩy cây châm trước mặt tôi, vui sướng nói:

"Người hiện tại đã không còn thứ gì che đây, xem người còn nhìn đau được nữa hay không!"

Châm đầu tiên, cô ta đâm thẳng vào ngực tôi. Một châm này chĩa khác gì dùng búa mà đóng, nhìn máu thấm ướt màng áo, tôi cố nặn ra nụ cười, chân thành khuyên cô ta:

"Người cần thận một chút, nếu sơ sẩy đâm phải tim sẽ mất mạng đấy. Ta chết, người cũng không dễ ăn nói, đúng không? Thông minh một chút, thông minh mới sống thọ".

Cô ta nghiêng rặng tức tối rút mạnh châm ra, máu vọt thành tia bắn thẳng lên mặt Tiểu Xà. Gương mặt cô ta dính máu đỏ tươi, ánh mắt âm trầm lạnh lẽo nhìn tôi trừng trừng không chớp như muốn ăn tươi nuốt sống. Trong lòng chợt bắn khoăn, trước kia tôi là người thế nào, thật sự giống như lời những người này nói, tôi đã giết rất nhiều người của bọn họ? Phải chăng tôi rất xấu xa, rất đáng hận, cũng rất đáng chết?

Tôi không nói gì nữa, mặc cho đối phương thỏa sức đâm ra rút vào. Máu chảy từ khắp nơi, y phục đã chẳng còn nhìn ra nổi màu sắc ban đầu. Máu chảy ra càng nhiều, cơ thể càng thấy lạnh lẽo. Mặc dù cái đau đến không ngừng, nhưng không có được kết quả như lão đại phu kia nói, ký ức vẫn là một vùng hoang sơ trống rỗng. Tôi bắt đầu sinh ra cảm giác thất vọng. Có khi gặp phải lang băm rồi cũng nên.

Tiểu Xà cuối cùng cũng thấm mệt, cắt ngắn châm rồi bỏ đi. Tôi nhìn phòng giam âm u không có lấy một ngọn đuốc, vô cùng bội phục Thành chủ huynh đệ trời sinh tu dưỡng rất tốt, rất biết tiết kiệm. Tiểu Xà không cho người coi trời, tôi ngoài ngủ đứng cũng không còn cách nào khác. Có khi đây là giấc ngủ cuối cùng, cơ thể đã chẳng cử động nổi nữa. Cũng tốt, ngủ một giấc không phải tỉnh dậy, tránh được bao nhiêu phiền toái, không phải tiếp tục chịu đựng tra tấn nữa.

Trong bóng tối toàn bích, dường như có người đang gọi tên tôi. Giọng nói ấy như vọng đến từ nơi rất xa, không nghe rõ người đó nói gì, âm thanh bị gió cắt vụn, tan thành từng mảnh nhỏ. Chỉ còn chút thanh âm vọng được đến tai tôi. Giữa cõi hoang vu bốn bề tịch mịch, tiếng gọi tuyệt vọng ấy như hạt mầm trời lên mặt đất, xuyên qua lớp tuyết đọng, nảy sinh ra một tia hy vọng trong tôi.

Đâu đó có người đợi tôi.

Tôi muốn tiếp tục sống.

(Chú thích *:Tiếng Trung ngôi thứ ba không phân biệt giới tính, nên Thanh Tân gọi "à" nhưng Lưu Liễm lại nghe thành "hắn").

Bạn đang đọc truyện *Nhị Vương Phi Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Trong phòng giam bị hạ xuân được

Có tiếng chìa khóa tra vào ổ gần sát bên, nhưng cơ thể tôi vừa lạnh vừa đói, cả người đông cứng tê dại không moi ra được động lực để thức dậy. "Ba" một tiếng, một bên mặt hứng trọn cái tát. Không cần đoán cũng biết người ra tay là ai. Tôi cọ cọ tơ máu rỉ ra từ khóe môi lên đầu vai áo, bội phục khen đối phương:

"Thanh Tân cô nương, người thật là siêng năng. Sớm như vậy đã thức giấc làm việc. Thành chủ huynh đệ trở về, ta sẽ nói giúp mấy câu tốt lành để chủ nhân tăng lương cho người".

"Đừng có đem Thành chủ ra dọa ta. Nhị gia chết dưới tay đồng bọn của người. Cả thành này từ trên xuống dưới đều biết Thành chủ thương yêu đệ đệ thế nào. Ngài ấy còn chưa hạ lệnh xử tử người, chẳng qua là muốn người khai cung. Miễn là ta không khiến người tát thò thì rút gân lột da cũng chẳng sao gì".

Tôi chặc lưỡi.

"Người hung dữ như vậy, chẳng trách mà "người ta" không thích người".

Bị nói trúng tim đen, Tiểu Xà liền giáng cho tôi một bạt tai bên má còn lại. Rất tốt, trái phải đều có, thật là công bằng. Tôi ngẩng lên, định thương lượng một chút, xoa dịu tình hình hết sức căng thẳng, bỗng hai mắt hoa lên, bụng bị thúc một cú đá kinh thiên động địa, lực đạo mạnh mẽ. Đúng là một chiêu vừa chuẩn vừa đau, ruột non ruột già đều thất lại, đau đến trợn mắt há mồm. Ngay tức thì, một vật đen thùi lù bay thẳng vô miệng, cô nương này đúng là biết chớp thời cơ quá mà!

Tiểu Xà ánh mắt tràn ngập đắc ý, tiến tới sát bên, thì thầm vào tai tôi:

"Người cứ từ từ hưởng thụ, ha ha ha".

Nói rồi nghênh ngang rời khỏi phòng giam, tất nhiên vẫn không quên đóng cửa khóa lại. Người tôi run lên, phen này đại sự hỏng rồi! Một phút sợ ý liền đánh phải quai chiếu. Cô ta đã cho tôi uống cái gì vậy trời? Độc được? Xuân được? Xuân độc được kết hợp? Hay là thuốc xổ trăm trận một ngày? Chiếu hạ độc này cũng hiểm ác quá đi! Phải là thù hận ngút trời, oán khí tích tụ đến bậc nào mới tung đòn sát thủ như vậy chứ? Ôi cha mẹ ơi, trời đất ơi, quý thân ơi, gì cũng được, đừng có là cái cuối nha. Thuốc xổ khổ sở, dày vò kinh thiên động địa! Thành chủ huynh đệ không có nhà, ngay cả nhu cầu được đi nhà xí cũng bị tước đoạt mất rồi.

Tôi nuốt nước bọt, sầu dâng muôn trọng. Vừa nuốt một ngụm thì khí nóng bốc lên, ruột gan sôi sục, hai má bùng bùng, bắp đùi giật giật, ngón chân co rút, sau lưng vã ra một tầng mồ hôi lạnh... Thế trận toàn thân bốc hỏa này không phải thuốc xổ "thông ruột bài độc" mà là xuân được "âm dương hòa hợp, một bước thăng thiên, trọn vẹn viên mãn" rồi. Bà ngoại ơi, bà cô Tiểu Xà của tôi ơi, muốn làm nhục thì phải làm tới cùng chứ, sao lại quên nhét vào một mỹ thiếu niên cho tôi vậy? Thật là thiếu trách nhiệm, làm việc không có tâm huyết, làm một nửa bỏ một nửa, tận tâm không có, sáng tạo không đủ!

Phương pháp tra tấn của đám người này đúng là bài bản quá đỗi. Nhìn xem, hôm qua lạnh, hôm nay nóng, trước thủy sau hỏa, thuận theo ngũ hành bát quái. Một róc da, hai hạ độc. Tuần thủ trình tự, trong ngoài luân phiên kết hợp!

Dựa vào thời gian phát độc, hiệu quả nhanh chóng mà dồn dập thế này thì chỉ e không thể cầm cự lâu dài rồi. Chết vì trúng xuân được, cái chết này cũng quá mất mặt đi! Bình tĩnh, bình tĩnh. Tiểu Xà đã bỏ đi, tuy đám bạch y ở đây đối với tôi không thân thiện gì nhưng không có thù hận ngút trời như Tiểu Xà. Giờ chỉ còn cách cầu cứu bọn họ, nếu tôi thật sự "phi thăng viên mãn" trước khi Thành chủ tuần tú trở về, bọn họ cũng không thoát được tội thất trách, chịu trách nhiệm "liên đới".

Hít một hơi thật sâu, dồn sức rống to:

"Cứu mạng... mạng...! Tù nhân trúng độc sắp chết rồi...".

Bốn bề tịch mịch, quanh quẽ hiu hắt, nắng chiếu không tới, thời gian đóng băng...

Không được! Không thể từ bỏ hy vọng. Tiếp tục gào:

"Có ai khôngggggg? Các tỷ tỷ xinh đẹp, còn không mau đến sẽ có... án mạng... thật đấy!".

Con bà nó, đều điếc cả rồi sao? Nóng quá, lão Tôn ơi, cuối cùng ngài cũng có truyền nhân cùng chung số kiếp được đặc ân hưởng nguyên cái lò bát quái thiêu da đốt lông, nóng từ móng lên tới đầu rồi! Có tiếng bước chân khe khẽ mà vội vàng, tôi liền vênh tai lên, nhìn thấy người tới là tiểu cô nương từng khuyên nhủ Tiểu Xà thì mừng rỡ vô bờ, hai mắt long lanh, dùng trăm phần trăm tinh thần bày ra dáng vẻ chân thành, đáng thương, run rẩy yếu ớt.

"Cô nương xinh đẹp, mau cứu ta!".

Không biết có phải hoa mắt hay không, lại thấy đối phương đỏ mặt... Không ổn, không ổn, xuân được quá đáng sợ, chưa gì thú tính đã nổi lên rồi, cũng may tay chân bị trói chặt, nếu không tôi đã không kìm được suy nghĩ xông tới "tấn công" cô nương nhà người ta rồi.

"Người... đừng la nữa. Thanh Tân tỷ đã đi rồi, chúng ta, chúng ta sẽ không ai đánh người đâu".

Ôi mẹ ơi, ông trời cuối cùng cũng chịu mở mắt rồi!

"Cô nương, mau giải độc giúp ta!".

"Giải độc? Người trúng độc khi nào? Không phải là đang lừa ta đấy chứ?".

Tôi lắc đầu nguầy nguậy:

"Tỷ tỷ của cô nương then quá hóa giận, hạ độc lên người ta... Nếu như ta chết... cô nương cùng các vị tỷ tỷ xinh đẹp chẳng phải đều sẽ vô cơ bị liên lụy? Ta không nhờ cô nương cời trói, chỉ cần cho ta thuốc giải, như vậy... đâu phải là tính toán lừa phỉnh gì?".

Tôi khó nhọc, gắng gượng nói xong mấy câu đó, mồ hôi đầy đầu, da thịt càng lúc càng đỏ, thờ phỉ phò cổ giữ tỉnh táo, đè ép thú tính đang kêu gào bên trong.

"Người trúng độc gì?".

"Xuân được".

Tiểu cô nương tròn mắt, nhảy dựng lên, lắp bắp:

"Xuân, xuân, xuân được?".

Tôi gật mạnh đầu.

"Chính là xuân được danh bất hư truyền trong truyền thuyết!"

"Ta không có giải được, cũng không thông y lý. Ngô lão xuất môn cùng Thành chủ, tỳ tỳ cũng ra ngoài phải nhanh nhất hai canh giờ nữa mới trở về..."

Hai canh giờ? Tà trời tà đất! Tiểu Xà hận tôi thấu xương, cô ta đi càng lâu càng tốt, chứ trở về sớm có khi lại giết người diệt khẩu rồi vu cho tôi "sợ tội nên tự sát" thì sao?

"Vậy cô nương mau đi báo cho Thành chủ, mang Ngô lão cùng trở về để giải độc cho ta".

"Nhưng... tỳ tỳ sẽ bị trách phạt, ta..."

"Nếu ta chết vì trúng độc, nàng ta bị phạt càng nặng... mà cô nương với các tỳ muội khác cũng sẽ bị liên lụy", thấy đối phương do dự, chần chừ, tôi bồi thêm, "Thành chủ muốn có lời khai của ta, ta còn chưa kịp khai đã mất mạng... cô nương không nghĩ cho bản thân thì cũng nên nghĩ cho chủ nhân của mình chứ! Hay là... cô nương cũng giống tỳ tỳ, có lòng muốn ta chết?"

"Ta, ta đương nhiên là trung thành với Thành chủ!". Tiểu cô nương vội vàng hô lên như sợ bị hiểu lầm.

Tôi cười thầm nhưng trên mặt lại bày ra biểu cảm ngưỡng mộ, bái phục đối với tấm lòng trung nghĩa sắt son, gật đầu nói:

"Cô nương trung thành can đảm, Thành chủ đức độ hơn người tất nhiên sẽ hiểu được tấm lòng của cô nương, thưởng công cô nương đến báo tin. Nếu Thành chủ có trách phạt Thanh Tân tỳ tỳ, cô nương có thể dùng công trạng của mình để xin giảm miễn tội của nàng ấy".

Tiểu cô của tôi ơi, trên có đạo lý chính nghĩa dưới có tình tỳ muội đồng môn, trước giữ trọn phép công sau lưu lại tình người, tôi đã nói hết nước hết cái, dùng hết tinh thần, sức lực, vết sạch sự tinh táo ra để khuyên giải. Nếu cô còn không nghe...

"Được", tiểu cô nương gật đầu đáp ứng, còn nhìn tôi với ánh mắt động viên, "ngươi cố chịu đựng thêm một canh giờ, ta sẽ mời Thành chủ cùng Ngô lão trở về".

"Đa tạ". Tôi thở phào nhẹ nhõm.

Tiểu cô nương xoay người gấp gấp chạy đi.

Cơ thể càng lúc càng nóng, nhiệt độ chỉ tăng không giảm. Trong đầu đã mơ hồ xuất hiện ảo giác. Những cảnh "ngghiêm cấm trẻ nhỏ" hiện lên vô cùng sống động, chân thực, hình ảnh sắc nét, âm thanh có trầm có bổng. Hai mắt không tự chủ liếc nhìn xuống trước ngực, hai tay ở trên cao siết chặt, móng tay bấm vào da thịt nhưng một chút đau đớn đó đã không đủ để duy trì tỉnh táo nữa rồi. Bị trói chặt thế này đúng là đại hạnh trong bất hạnh, nếu không tôi đã đá phăng lý trí mà làm mấy việc điên rồ như xé áo xé quần cào cào cầu thân thể rồi. Cái loại thống khổ này so với đòn roi, thủy lao, châm kim còn khủng bố hơn trăm lần. Tôi bặm môi, cắn mạnh vào môi trên, vị máu tanh ập vào khoang mũi, đau đớn kéo lại lý trí đang cuốn gói chạy trốn. Nhưng chỉ trong nháy mắt, mọi thứ lại mờ đi, tiếng hít thở dồn dập của bản thân nghe rõ mồn một. Cứ thế này chỉ e không thể cầm cự đến lúc có người đến cứu thì tôi đã buông vũ khí đầu hàng, vứt bỏ lý trí, đập danh dự xuống bùn nhơ rồi.

Phải làm thế nào mới ổn? Tay chân đều bị khống chế, trong phòng giam cũng không có thứ gì có thể dùng được. Hai mắt đã nhòa dần đi, đầu như bị trét hồ dán đông đặc tri tri, không nghĩ ra được cách gì. Khoan đã, đầu? Tôi mở bừng mắt. Được! Một sống, hai chết. Còn hơn khoanh tay chịu đựng dày vò. Tôi dùng sức rướn thân trên về trước, hai cánh tay bị kéo căng, cùm tay và xích sắt khua loảng xoảng, có được khoảng cách dài nhất, liền dồn lực vào lưng và hai bàn tay, nắm chặt song sắt giật người về sau. Bên tai vang lên một tiếng trầm đục, khô khốc. Sau gáy có cảm giác ươn ướt và mùi máu lại lan tràn ra xung quanh. Tuyệt vời! Cuối cùng cũng thành công... đập đầu cho bản thân bất tỉnh nhân sự. Tôi thả lỏng cả tinh thần và thể xác, chìm vào mê man.

"Mau mở khóa".

Tiếng ai đó ra lệnh, rồi tiếng lách cách mở khóa vang lên rất gần. Một mùi hương vô cùng dễ chịu xâm nhập từng tế bào, tôi gắng gượng hé mắt nhìn. Tay vừa được tháo cùm, sau lưng liền có cảm giác bị ấn hai cái vào huyệt đạo, khi ngã xuống được ai đó đỡ lấy. Thiếu niên mặc áo vải màu xám vừa đỡ tôi, vừa ngẩng đầu nói với người bên cạnh:

"Nàng ta, không ổn".

Thiếu niên dứt lời bỗng thân hình cứng lại, trừng mắt nhìn tôi, còn tôi thì nhìn vật trong tay mình, một mảnh vải trắng tinh đính ngọc dựa vào màu sắc và chất vải tuyệt đối là thượng phẩm trong thượng phẩm, chạm sơ qua cũng có thể phán đoán vật này giá trị liền thành... một, một cái đại lưng! Tà áo trắng của người trước mặt không gió mà tung bay phấp phới. Sát khí từ thiếu niên áo xám đâm vào da thịt như gai nhím. Làng nước ôi, tôi không cố ý mà! Vừa rồi ngã xuống, không nghĩ sẽ có người đỡ, cơ thể theo phản xạ vươn tay để chống xuống đất tránh cho gương mặt này tiếp xúc thân mật với nền nhà giam... chẳng ngờ, chẳng ngờ vô tình vớ bở, tóm lấy đại lưng... người nào đó.

"Ngươi, ngươi, ngươi", thiếu niên vừa cứu tôi đã đổi ý muốn "tiễn" tôi chầu trời, tay vùng vẫy muốn chém xuống, lại run run hạ xuống giật lấy "bảo bối" trong tay tôi, "ngươi thật vô lễ, dám coi đại lưng của thiếu gia".

Khóe miệng tôi co rút. Phen này tốt đẹp rồi, tội mới chồng lên tội cũ, một cái sẩy tay liền bị xem là phùng Đãng Đồ Từ phiên bản nữ! Tôi tròn mắt, ngất lịm.

(Chú thích: Đãng Đồ Từ chỉ kẻ háo sắc.

Truyện kể, Đấng Đồi Từ đố kị Tổng Ngọc bèn dèm pha với Sở Vương, nói Tổng Ngọc háo sắc, chớ nên để hấn đến hậu cung. Tổng Ngọc nghe vậy liền phản kích, tâu với Sở Vương rằng Đấng Đồi Từ mới là kẻ háo sắc.

Tổng Ngọc tâu rằng:

"Mỹ nữ trong thiên hạ không đâu sánh bằng nước Sở, mỹ nữ nước Sở không đâu sánh bằng quê hương thần, mỹ nữ quê hương thần không ai sánh bằng người đẹp cạnh nhà thần, Đông Lâm. Nàng ấy nếu cao thêm một phân thì quá cao, nếu bớt đi một phân thì quá thấp, thoa thêm ít phấn thì quá trắng, thoa thêm ít son thì quá đỏ. Mây cong, da tuyết, eo thon, răng trắng. Ngay cả một tuyệt thế giai nhân như vậy quan tâm đến thần suốt ba năm mà thần vẫn chưa xao lòng, thì không lẽ thần là người háo sắc? Ngược lại, Đấng Đồi Từ không phải kẻ tốt lành gì. Hấn có người vợ xấu xí, đầu tóc rối bù, lỗ tai dị tật, hàm răng lởm chồm, môi trề, lưng gù, bước đi hụt trước thiếu sau, người đầy mụn ghẻ. Đấng Đồi Từ ấy thế mà lại thích cô ta, có liền 5 mụn con. Hoàng thượng thấy không, chỉ cần là phụ nữ thì Đấng Đồi Từ thích ngay. Vì thế hấn ta mới là kẻ háo sắc".

Tổng Ngọc miệng lưỡi sắc bén, có tài ăn nói đã làm cho Sở Vương phẫn quyết Đấng Đồi Từ là kẻ háo sắc, khiến Đấng Đồi Từ phải mang tiếng xấu muôn đời. Về sau khi nói đến những kẻ háo sắc, người ta liền nghĩ ngay đến Đấng Đồi Từ).

Bạn đang đọc truyện *Nhị Vương Phi Hai Mặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Bỏ trốn

Trong phòng giam không nghe được tiếng động bên ngoài nhưng có thể cảm nhận rõ rệt hơi lạnh ngấm vào da, có lẽ bên ngoài trời đang mưa rất to. Ngon được ở đầu hành lang không chiếu sáng được đến nơi này, mở mắt hay nhắm mắt thì thứ duy nhất trông thấy cũng chỉ là bóng tối đen kịt. Trong mơ luôn có ai đó đang gọi tôi, nhưng tỉnh giấc vẫn không thể nhớ ra điều gì. Chỉ cần cố gắng thử lục lọi trong đồng mộng lung mơ hồ một chút ký ức, đầu lại đau như thể bên trong có gã thợ rèn đang nện từng nhát búa.

Đã ba ngày kể từ lúc Thành chủ huynh đệ trở về. Độc trong cơ thể đã được giải, đau và những vết thương do bị châm kim cũng đã được băng bó, đắp thuốc. Giờ trông tôi chả khác gì xác ướp trong ngôi mộ cổ phá quan tài chui ra. Chẳng biết Tiểu Xà Thanh Tân kia có bị phạt hay không mà ba ngày nay không thấy chạy đến hành hạ tôi nữa. Cũng có thể Thành chủ huynh đệ sợ tôi chết trước khi kịp khai cung nên cho tôi được phép dưỡng thương cho lành. Với thương tích ngày hôm ấy, cho dù không tiếp tục tra tấn, chỉ cần bỏ mặc cũng đủ khiến tôi mất mạng rồi.

Kể từ lúc tỉnh dậy ở nơi này thì ba ngày vừa qua là ba ngày yên tĩnh hiếm hoi.

Không thấy tiểu cô nương tốt bụng kia xuất hiện, có thể Thành chủ huynh đệ đã ra lệnh đối toàn bộ người canh gác bên ngoài. Mỗi ngày đều có những người khác nhau mang cơm trắng và chén thuốc đen sì bảo tôi uống hết. Tôi rất ngoan ngoãn phối hợp, đối phương cũng không hề gây khó dễ. Tôi và những người này đều đang chờ đợi. Bọn họ đợi vết thương của tôi lành để tiếp tục tra tấn lấy tin tức về hành tung “kẻ nợ”. Còn tôi đợi thời cơ để bỏ trốn. Không cần biết trước kia tôi và những người này có thù oán thế nào, bản thân đã gây ra tội ác gì khiến tôi mắc nợ bọn họ; hiện tại tôi chỉ muốn sống và rời khỏi đây. Không phải tôi không hiểu đạo lý có ân báo ân, có nợ trả nợ. Song giờ đầu óc tôi hoàn toàn trống rỗng, nợ nần gì cũng mặc xác.

Ngày thứ bảy, những vết thương ngoài da cơ bản đều đã lành thit. Khả năng hồi phục của cơ thể này quả là đáng nể. Giờ cơm chiều tôi còn đề nghị được thêm cơm khiến các vị tỷ tỷ cai ngục vô cùng hải lòng, vội cử người chạy đi bẩm báo Thành chủ rằng tôi đã hoàn toàn bình phục, có thể tiếp tục tra tấn được rồi. Tôi ngoan ngoãn ngồi trên đệm cỏ, đợi Thành chủ huynh đệ mò đến để tìm cơ hội bắt chàng ta làm con tin. Nhưng chờ đến tối, con tin quan trọng không thấy đến, lại thấy một “con rắn lớn” bò vào.

Chỉ mấy ngày không gặp, Tiểu Xà trông còn nhếch nhác hơn cả xác ướp mới tháo băng là tôi. Đôi giày vải của cô ta lấm lem bùn đất chẳng biết là từ nơi nào chạy đến nữa. Tỉnh ra thì người tôi gặp nhiều nhất, nói nhiều câu nhất chính là Tiểu Xà trước mặt. Người ta cực khổ đến thăm, đương nhiên là nên chào hỏi một chút. Tôi mỉm cười, vẫy vẫy tay hỏi:

“Cô nương lưu luyến ta như vậy, là rất nhớ ta ư?”.

Ngon được trên tay rọi lên gương mặt sa sầm của Tiểu Xà, ánh mắt vẫn ngùn ngụt lửa hận như cũ, thậm chí còn lạnh lẽo hơn trước. Nhưng tôi thấy không cần lo lắng, cô ta có muốn vào xử tôi thì cũng không có chìa khóa.

Đột nhiên, Tiểu Xà cười lạnh cầm ngon được lên bức vách rồi lúi trong ống tay áo một vật vô cùng quen thuộc, vô cùng lợi hại: chìa khóa phòng giam. Chả trách mà bên ngoài lại yên tĩnh đến thế, cũng không thấy ai ngăn cản cô ta. Có lẽ đều bị hạ mê được ngủ ngon lành cả rồi.

Nhìn đối phương dễ dàng mở khóa, từng bước tiến tới gần, tôi cảm thấy phen này mình thật sự không xong rồi. Cho dù có kêu cứu rất cổ họng thì các vị tỷ tỷ xinh đẹp ngoài kia cũng không thức dậy nổi. Còn chưa kịp nghĩ ra cách đối phó đã bị Tiểu Xà đẩy lăn ra đất, cô ta đè lên người tôi, ngồi hấn lên bụng khiến tôi không cựa quậy hay vùng vẫy gì được. Mười ngón tay kia như gọng kim đè lên cổ họng, bóp mạnh đến nỗi như muốn bóp vỡ cả mấy đốt xương bên trong. Móng tay nhọn như kim châm đâm sâu vào da thịt. Theo bản năng, tôi muốn gỡ đôi bàn tay đang siết cổ mình ra. Tôi len ngón tay mình vào giữa, bẫy ngón cái của cô ta ra. Còn chưa kịp được ngậm không khí, tay trái bị chụp lấy ấn xuống sàn, Tiểu Xà nhanh như cắt rút lấy chiếc trâm cài tóc đâm mạnh xuống ghim bàn tay trái tôi lại. Trên gương mặt tích tụ oán hận dâng lên một nụ cười khiến tôi lạnh tóc gáy. Một mùi hương thoảng qua chóp mũi như phấn hoa bị đốt có mùi như tro cốt của người chết bị đào lên. Tiểu Xà vừa cười vừa bóp cổ tôi lần nữa.

Phối đầu như muốn nổ tung ra.

Tôi không muốn chết!

Vừa nghĩ như thế, không biết lấy sức lực từ đâu ra, tôi đã rút được cây trâm đang cắm xuyên qua lòng bàn tay trái, đâm mạnh vào cổ Tiểu Xà. Hai mắt cô ta trợn trừng như muốn lòi ra. Viên ngọc đính trên chuỗi cây trâm bạc bong ra rơi xuống đất, lăn đi đâu mất. Tôi đẩy cô ta ra rồi bò dậy ho sù sụ.

Phải mau chóng rời khỏi đây.

Tôi tháo đai lưng Tiểu Xà, băng tạm vết thương trong lòng bàn tay để cầm máu, vội vàng rời khỏi phòng giam. Ra đến bên ngoài, quả nhiên trông thấy ba người gục đầu trên mặt bàn ngủ say như chết. Trên trời không thấy trăng sao gì cả, nhìn đâu cũng thấy đen thui lụi. Đêm đen thế này tất nhiên thích hợp để bỏ trốn, nhưng lại khó khăn cho việc xác định phương hướng để tìm đường. Đành vậy, hướng nào cũng như nhau cả, miễn đi càng xa càng tốt.

Dựa theo phán đoán, Thành chủ huynh đệ nhất định ở khu vực trung tâm của thành này. Muốn trốn thoát thì phải chọn chỗ nào hẻo lánh để đi mới có thể ẩn mình. Từ chỗ giam giữ đi bộ áng chừng chưa đến nửa canh giờ thì ra được đường lớn. Ở chỗ này đã có ánh sáng để phân biệt phương hướng rõ hơn. Khu vực sáng đèn xa xa phía bên trái có lẽ là phủ của Thành chủ huynh đệ. Tôi rẽ vào con đường nhỏ ngược hướng nơi sáng đèn, bắt đầu chạy thực mạng. Biết rằng cơ hội trốn thoát chỉ có một lần duy nhất này thôi nên dù mệt đứt hơi tôi cũng không cho phép mình dừng chân nghỉ ngơi khắc nào. Cứ chạy mãi, chạy mãi, cuối cùng cũng đến được chỗ cổng thành, không biết là cổng nào, chỉ thấy tường thành xây cao ngất ngưỡng. Kỳ lạ là không thấy người canh gác. Điều này chẳng hợp với lẽ thường chút nào.

Tôi bước đến gần quan sát cánh cổng to bằng cả căn nhà. Hai cánh cổng bằng sắt chắn ngay trước mắt. Chỉ cần qua được ải này là có thể cao bay xa chạy. Nhưng khoan nói đến việc có chìa khóa để mở cổng hay không, chỉ riêng thanh gỗ to kênh và hai cánh cửa nặng trĩu kia sức một người không thể nào di chuyển nổi. Tôi ngòai phịch xuống đất, vô cùng tức giận! Vốn dự tính đến được chỗ cổng thành thì tìm cách liều mạng một phen để cướp chìa khóa, cướp ngựa rồi phóng ngựa trốn đi. Hiện tại, cổng thì không ra được, người hay ngựa thì đều không thấy thử một mống.

Còn chưa kịp than vãn, chửi rủa gì đã nghe thấy tiếng huyền oán vọng lại. Ánh đuốc rọi sáng một vùng sau lưng. Hôm nay đúng là không phải ngày thích hợp để xuất thành bỏ trốn mà. Đáng lý lúc ở trong phòng giam phải hỏi xin hoàng lịch để xem trước ngày lành giờ tốt, hiện tại hối hận cũng muộn mất rồi...

Đứng dậy, phui phui mông, tôi nghiêng răng nghiêng lợi cắn đầu tiếp tục chạy, cố gắng bỏ xa đám người truy bắt. Nhưng ở trong thành dù có cố tìm nơi vắng vẻ cũng không được, nếu chạy bừa vào nhà dân thế nào cũng bị người ta đem nộp ngay tức thì. Cái thành này hận tôi muốn chết, tìm đâu ra người có lòng tương trợ kia chứ. Rút cục chạy hết nổi, tôi đành trèo lên một cái cây chẳng biết là cây gì, chỉ mong tán lá sum suê có thể giúp mình không bị tóm gậy.

Nhưng trời chẳng bao giờ chiều lòng người.

Khi đám bạch y cười ngửa chạy đến, vốn dĩ sắp chạy ngang qua cái cây đang “chứa chấp” tôi thì một người trong số họ ghì cương đột ngột, thúc ngựa chậm rãi đi tới đứng dưới gốc cây nhìn lên. Hôn nữa còn là một gương mặt có chút quen quen. Cậu thiếu niên duy nhất không mặc trang phục màu trắng như những người còn lại, ngựa cõ nhìn tôi, lạnh lùng nói:

“Xuống đây”.

Đám người đi trước nghe thấy động tĩnh đều cho ngựa quay đầu trở lại vây thành vòng tròn quanh gốc cây xui xẻo. Tôi thở dài thườn thượt trượt xuống đất, bị áp giải trở về.

Lần này bọn họ không tống tôi vào phòng giam ngay mà lôi tôi đến đại sảnh trong một phủ lớn. Thành chủ huynh đệ ngồi trên cao, khoác áo choàng ngoài, chắc là đang ngủ ngon thì bị đánh thức nên vẻ mặt nhìn tôi có ba phần mất hứng, bảy phần tức giận. Tôi cũng đang tức giận đây! Chạy cả đêm, rút cục công toi. Một người ăn vãi, muốn ép tôi quý xuống. Quý cái cóc khô ấy. Tôi giẫy khởi tay người đó, lườm anh ta trắng mắt. Một người khác bên cạnh thấy vậy muốn tiến lên hợp sức bắt tôi quý.

“Bỏ đi, cứ để nàng ta đứng”, Thành chủ huynh đệ mắt kiên nhẫn ra lệnh, rồi cau mày nhìn sang tôi, hỏi: “Người đã nhớ ra rồi?”.

Tôi lắc đầu:

“Chẳng nhớ ra gì cả”.

“Vậy tại sao lại bỏ trốn?”.

Anh chàng này chưa tỉnh ngủ hay bị kẹp đầu vào cửa mà hỏi một câu thừa thãi như thế nhỉ? Tại sao bỏ trốn? Không trốn để mấy người tra tấn hết ngày này qua ngày khác à? Tôi lười chẳng buồn đáp lại nữa.

Chàng ta lại tiếp tục cau mày, nhìn tôi với ánh mắt khinh miệt.

“Người mất trí nhớ mà vẫn tiếp tục giết người vô tội, đủ thấy bản tính người ác độc không biết hối cải”.

Thật buồn cười. Tôi cũng không mong chàng ta hay những người ở đây có thể bênh vực nói lý cho mình, bọn họ thiên vị Tiểu Xà là chuyện dễ hiểu, nhưng không thể muốn mắng thế nào thì mắng, đồ hết tội lỗi lên đầu tôi được.

“Ta bị nhốt trong phòng giam, nếu nàng ta không tự mình chạy đến, ta có thể triệu nàng ta chắc? Huỳnh quản lý thuộc hạ chẳng ra gì, còn ngồi đó mà mắng ta ác độc. Chẳng lẽ bị bóp cổ còn phải nằm im một chỗ mới không bị coi là kẻ ác? Hừ, ta cũng không muốn phí lời với mấy người. Muốn chém muốn giết gì thì cứ ra tay đi. Ta mà nhúu mày thì không phải là... không phải là...”.

Ôi, đầu lại đau nữa rồi. Muốn vỗ ngực nói mấy câu bộc lộ khí tiết anh hùng hảo hán không sợ đầu rơi máu chảy nhưng tay bị trói chặt không thể vỗ ngực, đến tên của mình cũng không nhớ ra để nói cho hùng hồn. Thật là bi ai.

Thành chủ huỳnh đệ nhìn tôi một hồi chẳng biết là đang nghĩ gì, cuối cùng chỉ phất pho thuộc hạ tạm thời giải tôi vào phòng giam cũ. Tôi ừ ừ như cá héo cuống, “trở về” phòng giam chờ phán quyết. Xác Tiểu Xà đã được mang đi, trên nền chỉ còn đọng lại vũng máu nhỏ. Tôi rút một nắm cỏ khô rải lên che lại cho đỡ chướng mắt. Vận động cả đêm, lại thêm bị chọc tức, cả người vừa nhức vừa mệt. Tôi bò lên đệm cỏ ngủ thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Nhị Vương Phi Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Rời khỏi phòng giam

Hậu quả của việc bỏ trốn là bị bỏ đói hai ngày. Những người này quả là lòng dạ hẹp hòi, ngay cả ngục nước cũng không thêm đem cho người ta nữa.

Buổi sáng ngày thứ ba, cuối cùng cũng có người mang cơm nước. Đến khi ăn xong, nhìn tốp người tới áp giải, tôi mới nhận ra bát cơm vừa cho vào bụng là bữa cơm cuối cùng của tù tù trước khi bị lôi đi hành quyết. Cứ ngỡ sẽ bị dẫn ra pháp trường rồi bị chặt đầu thì chúng, song lại lại bị ném vào... đấu trường? Tôi đỡ đầu nhìn mình được coi trời, ném cho thanh đao cùn rồi bị quăng ra giữa bãi đất trống. Xung quanh được vây bọc kín kẽ bằng đồng đá chất thành vòng tròn cao lên quá đầu, hoàn toàn không có khả năng trèo ra. Bên ngoài có một đài quan sát rất cao. Ngựa cổ nhìn lên quả nhiên trông thấy vật áo trắng của Thành chủ huỳnh đệ và tấm áo xám vải thô của thiếu niên tùy tùng. Đứng hầu hai bên chàng ta còn lỗ nhố bảy, tám vị bạch y nữ tử.

Lại đem tôi ra làm thú tiêu khiển cơ đấy! Trông chàng ta diện mạo tuấn tú, nho nhã vậy mà không ngờ lại có cái sở thích biến thái nhường này. Đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong được.

Giờ thanh đao ngắn ngắn đen sì lên ngang tầm mắt, nhìn thế nào cũng thấy đây là một thanh đao làm mất mặt dòng họ nhà đao. Cùn tới mức này thì có thể gây thương tích được cho ai? Tôi bĩu môi, ngồi chồm hồm, dùng đoản đao xói đất giết thời gian, vừa đoán mò xem lát nữa phải đấu tay đôi với tù nhân nào. Trong phòng giam "của tôi" từ đầu đến giờ chẳng thấy hàng xóm nào khác, không biết có phải là có nhiều nơi giam giữ riêng biệt hay không nữa. Nếu tù nhân sắp phải quyết đấu có cùng chí hướng, biết đâu có thể thỏa thuận ngầm với anh ta dùng trò "búa bao kéo" để quyết định thắng thua.

Đợi đến lúc tôi bắt đầu cảm thấy tê chân, Thành chủ trên đài kia dường như mới giải quyết xong bình trà sáng, nhồm dậy khỏi ghế đi tới đứng sát thanh vịn, cúi đầu nhìn xuống chỗ này. Khi mắt lướt qua cái hồ tôi đào nãy giờ thì hai hàng lông mày như tranh vẽ nhíu lại, nhìn như thể tôi là vật gì chướng mắt khiến chàng ta khó chịu.

"Đối với những kẻ phạm tội giết người, chỉ có một hình phạt duy nhất, đồng thời cũng là cơ hội duy nhất để được xá tội", chàng ta lạnh nhạt nói, vẫn bằng chất giọng êm tai, có điều tôi đã mất thiện cảm nên nghe vào tai chỉ có cảm giác như người này đang chọc ngoáy mình. Chàng ta ném từ trên đài xuống một cái chén nhỏ bằng bạc: "Dùng máu của ngươi để lập minh ước. Chỉ cần hôm nay ngươi thắng, những việc làm của ngươi trước ngày hôm nay, chúng ta sẽ xóa bỏ hoàn toàn. Trả tự do cho ngươi".

Phải không? Chuyện tốt đột nhiên rơi trúng đầu, có đáng tin không vậy?

Tôi dùng đoản đao cùn khều khều cái chén trước mặt, xoay xoay trong tay ngắm nghĩ một chút rồi phui đất đứng dậy hỏi:

"Các người sẽ không nuốt lời chứ?".

"Chúng ta không bao giờ phản bội lời thề đã lập. Chỉ có điều...", môi chàng ta khẽ nhướn lên, ánh mắt nhìn tôi lại như có chút thương hại, "ta không nghĩ ngươi có khả năng giành được phần thắng".

"Vậy ư?", tôi cười, vạch một đường đao lên cánh tay trái, nhò máu xuống cái chén dưới đất, "không thử thì làm sao biết được". Tôi xé tà áo băng lại vết thương, cầm chén máu lên dâng quá đầu, tạt ngang xuống mặt đất trước mặt, ngẩng cao đầu nhìn thẳng vào chàng ta: "Ta lập minh ước với các người".

Thành chủ huỳnh đệ phất tay ra hiệu với một người đứng đợi lệnh bên dưới đài, ở chỗ tôi đứng không trông thấy được người nọ, chỉ nghe thấy mấy tiếng tiêu cất lên như hiệu lệnh. Kế đó cánh cổng duy nhất được mở ra, "đối thủ" của tôi lững thững tiến vào sân đấu.

Suy nghĩ đầu tiên của tôi là: Kế hoạch giao kèo bằng trò "búa bao kéo" bẽ rồi.

Suy nghĩ thứ hai của tôi là: Mẹ kiếp, Thành chủ huỳnh đệ, người thật quá gian xảo.

Một, hai, ba, bốn, năm, sáu... chín, mười. Mười con sói lần lượt nối đuôi nhau đi vào. Cánh cổng lại bị khóa kín. Những con sói "già trẻ nam nữ" đa dạng, mồm chảy nước dãi, rõ ràng là bị bỏ đói từ trước. Mà bữa ăn của chúng, hiển nhiên là sinh vật còn đang đứng chết trân không dám cựa quậy bên

này. Con sói đi đầu về mặt hầu đỏ, đảo mắt nhìn quanh rồi mau chóng tập trung tiêu điểm ánh nhìn vào tôi như phát hiện ra thứ mùi khiến nó phát cuồng. Tôi xoay cái cổ cứng ngắc ngó xuống cái chén và vết máu chưa kịp khô trên đất, hiểu ra mọi chuyện. Minh ước? Thật nực cười là tôi lại tin lời chàng ta. Chẳng qua là bày trò giúp tăng thêm hứng thú, để tôi chích máu kích thích thú tính của đàn sói kia mà thôi. Thành chủ huynh đệ, người không chỉ gian xảo mà còn bỉ ổi, thật đáng hận!

Chẳng để tôi có thời gian nguyên rửa thêm, con sói đầu lĩnh đã chồm người xông tới, những con còn lại vây thành vòng tròn triệt mọi đường trốn chạy của con mồi. Tôi không hề chuẩn bị trước tâm lý sẽ đánh nhau với sói, với cả một đàn sói. Thế nên khi thân mình phủ đầy lông bạc phóng đại dần trước mắt, tôi vẫn chỉ há miệng đứng im như tượng, không kịp phản ứng lại, trong đầu chẳng suy nghĩ được gì. Khoảnh khắc con đầu rất ập đến như đâm thẳng vào tận xương tủy, tôi mới nhận ra vai mình đang bị sói ngoạm chặt. Nước dãi của sói bạc quện lẫn với máu của tôi bốc lên thứ mùi thật lạ lẫm. Bầu trời trên cao trông thật yên bình. Tôi cảm thấy thật khâm phục bản thân, đến lúc này rồi vẫn còn có tâm tình ngắm mây ngó trời. Rồi lại tự hỏi, vì có gì mình lại rơi vào bước đường này?

Vì giết người thì phải đền mạng?

Cũng phải. Nhưng tôi cứ không muốn đền đấy.

Sói bạc nuốt trôi miếng thịt vai, về mặt vô cùng thỏa mãn, xem chừng con mồi này rất hợp khẩu vị của nó, lại ngẩng đầu há to miệng định nhắm vào cổ để cắn đứt đầu con mồi vẫn bất động này giờ. Thời điểm hai hàm răng banh ra rộng nhất, đoản đao cùn cuối cùng cũng tới lúc phải làm việc, chặn giữa hai hàm sói. Tôi vòng tay ôm lấy con sói đang dè lên người mình, cảm thấy chưa đủ, lại quàng cả hai chân lên lưng nó, ôm chặt không dám chừa một khe hở. Ầm quá! Cứ tưởng sói là loài động vật săn mồi máu lạnh, không ngờ cơ thể lại ầm ập thế này.

Sói quẫy mạnh, đá vụn bên dưới cọ xát đâm vào lưng, tôi lại càng siết chặt vòng ôm, tay này tóm chặt tay kia. Không muốn bị xé xác thì phải giữ thật chặt, không được phép lơ lỏng, vết sạch sức lực từ thời cha sinh mẹ đẻ đem ra dùng hết.

Cuối cùng sói bạc cũng chết ngạt, buông thõng tứ chi. Thanh đao cùn vẫn mắc trong họng nó, không cách nào gỡ ra, mà có gỡ được cũng không còn tác dụng. Tôi vẫn đang vận nam trang, trên đầu không có trăm cái tóc để rút ra làm vũ khí. Thành chủ kia rất biết tính toán, nên mới chắc chắn nói rằng tôi không có cơ hội giành phần thắng. Một thanh đao cùn, mười con sói đói. Tôi bịt vết thương trên đầu vai, khó nhọc đẩy xác sói ra, loạng choạng đứng dậy, ngẩng đầu nhìn lên đài cao.

Đối phương sừng sững nhìn xuống bộ dạng chật vật của tôi. Chàng ta không có biểu hiện của kẻ tàn bạo thích xem trò vui như tôi nghĩ, trong đôi mắt đẹp có chút kinh ngạc. Ngoài ra nét mặt vẫn hờ hững lạnh nhạt, bóng dáng tiêu sái như thần tiên thường cảnh. Tôi thôi nhìn chàng ta.

Mùi duy nhất dâng lên, ngập trong khoang mũi, chỉ có mùi máu. Rất tanh nồng, cũng rất quen thuộc. Những ngày qua đã ngửi mùi máu của chính mình không biết bao nhiêu lần. Hiện tại cũng không còn thấy sợ hãi nữa.

Khi chín con sói đồng loạt xông đến, thời gian như bị ép dừng lại, có thể nhìn rõ chuyển động của đàn sói, phiến lá rụng lác lõng bị gió xua đuổi chậm rãi đảo mình trong không khí. Lá chưa chạm đất, đàn sói đã đổ gục ngã xuống. Lá vừa chạm đất, mọi thứ xung quanh lại trở nên mơ hồ, cảnh vật chao đảo rồi sụp đổ, chỉ còn lại màu đen chập xuống như bức màn bị kéo đổ.

Đầu tiên là cảm giác mát lạnh, sau đó là cơn đau rất truyền tới từ bả vai rồi mùi thảo dược xộc lên mũi. Lão đại phu này giờ bận rộn bồi bồi trét trét nhận ra người trên giường đã tỉnh thì ngẩng đầu lên, lăm lăm không rõ là đang nói với tôi hay tự nói tự nghe:

"Cũng may chỉ bị ngoạm mất miếng thịt, nếu xương cũng bị nhai mất thì gay go lắm đấy".

Hình ảnh đàn sói nước dãi đầy mồm lập tức hiện lên sống động, tôi bật dậy như cái lò xo.

"Dừng cử động...", lão đại phu hốt hoảng hô lên... song đã muộn mất rồi.

Ông ta vội vàng ngoảnh mặt sang một bên, còn tôi cúi xuống ngó lại mình mẩy đã bị người ta lột sạch. À, cũng không đến mức trần như nhộng. Nhưng trên người chỉ còn chiếc quần dài và miếng vải bó ngực là không bị "tước đoạt". Áo ngoài đã không cánh mà bay. Vết thương nằm trên bả vai chứ đâu phải sau lưng, sao phải coi cả áo ra làm chi? Chẳng phải chỉ cần mở một bên vai áo để trị thương là được còn gì? Tôi nhìn ông ta bằng ánh mắt khó hiểu, song đối phương còn đang bận dòm chén thuốc trên bàn.

"Này!".

"Người... trước tiên khoác y phục vào đi đã".

"Y phục ở đâu mà khoác?".

Ông ta "a" lên một tiếng, vội vàng mở cái bọc trên bàn, ném một nhúm gì đó trắng tinh lên giường trong khi vẫn ngoảnh mặt không nhìn tôi.

Dù không thích mặc thứ đồng phục trắng một loạt như bị thần kinh của đám người ở đây, nhưng trước mắt cũng chỉ có thể có gì mặc nấy thôi. Vì vai vẫn chưa được băng bó chi mới bôi thuốc nên tôi chỉ choàng áo lên sơ sai để khỏi thất lễ là được.

"Được rồi".

Nghe tiếng gọi, lão đại phu mới xoay người lại, bắt đầu lôi dải vải trong tráp gỗ ra tiến hành quấn băng. Giờ tôi mới để ý, xung quanh rất yên lặng, không giống như có người canh gác bên ngoài. Không định giam giữ rồi bày trò tra tấn nữa ư?

"Sao lại trị thương cho ta?".

À, lão đại phu này không phải người có quyền quyết định cao nhất ở nơi này nhì, vậy hẳn là vị kia ban lệnh như thế, nhưng không phải chàng ta muốn tôi chết hay sao, còn trị thương cứu mạng làm gì, chả hóa ra mức nước bằng rổ, làm việc không đâu à? Hay là muốn lưu lại một mạng để tiếp tục hành hạ? Nhưng mà nếu thế thì cũng không cần chuyển tôi ra khỏi "nhà" giam của mình. Không sợ tôi trốn nữa chắc?

"Người đã thắng mà. Nên được thả tự do chứ sao. Đã thả rồi thì phải trị thương đàng hoàng chứ".

"Thắng gì?".

Đối phương tròn mắt:

"Thắng sói chứ thắng gì? Người khiến đám sói đó bất tỉnh mà, mặc dù sau đó người cũng bất tỉnh luôn".

Ông ta đáp rồi nhún nhún vai, tới phiên tôi tròn mắt sững sờ.

"Không phải bọn nó đói quá nên xiu à?".

"Đương nhiên không phải", giờ thì ông già này lại chuyển sang vuốt chòm râu bạc một nửa, gật gù nói tiếp, "quên mất người đã quên sạch những chuyện trước kia nên cũng không nhớ bản thân có cái bản lĩnh đó".

Bản lĩnh? Bản lĩnh hù cho động vật chết ngất ấy hả? Tôi ngheo đầu nhăn mặt thì ông ta lại mỉm cười quái gở.

"Đám bî nhân gian hồ gọi đó là sát khí, còn chỗ chúng ta gọi đấy là "Uy". Trước người, chưa từng có người nào sống sót đi ra khỏi đó sau khi lập mình uớc đầu, mà thật ra người được khiêng ra mới đúng".

Nói cho oai, trắng ra là bản lĩnh uy hiếp dọa nạt, đầu lĩnh lưu manh mạnh hơn đầu lĩnh sói đói chứ gì. Tôi chẳng nhớ chút gì nên chuyện đó sao cũng được, bữu môi mĩa mai:

"Còn gọi mình cái gì ước cái gì. Chẳng phải Thành chủ của mấy người chỉ muốn chơi trò mèo vờn chuột thôi hay sao, nên mới bày vẽ ra cái trò ngớ ngẩn đó để xem ta chặt vật rồi bị thú dữ xé xác, chết không toàn thây còn gì?".

"Ngài ấy không phải hạng người đó!".

Ông ta đột nhiên lớn tiếng quát lên làm tôi giật nảy mình, vì bị thương khiến tay khê cử động là lại đau nên tôi lười chưa thắt lại dây lưng, y phục bị tiếng hét làm cho điệp hờn, áo ngoài tụt xuống lệch khỏi một bên vai.

Lão đại phu cũng nhận ra đã nhất thời mất bình tĩnh, nên hắng giọng một cái, nhíu mày giải thích:

"Chuyện kia... vốn là lão phu đề xuất".

Nếu không phải tay không cử động được linh hoạt tôi đã nhào tới bóp cổ ông ta rồi. Lão già mất nét, ngựa râu hay ngựa da đầu, có cái thể loại đại phu như ông sao? Đợi tôi lành vết thương xem có vật trụ râu ông ta ra hay không.

Bị nhìn hằm hè, ông ta ho một tiếng, lại còn rất không hiểu tình hình, vừa vuốt râu vừa nói:

"Cũng muốn tốt cho người thôi. Chiến đấu với vài con sói một chút còn hơn là tiếp tục chịu đòn roi còn gì. Cứ nghĩ để người bị sợ hãi, gặp nguy hiểm thì sẽ nhớ ra được gì đó. Đáng tiếc, đáng tiếc...".

Lại còn đáng tiếc? Tôi nghiêng răng trèo treo, hừ lạnh:

"Một chút? Một chút mà ông nói là suýt chút toi mạng thì có. Nếu không phải ta phước lớn mạng lớn thì đã thành bữa ăn sáng cho "vài con sói" của các người rồi".

"Không đâu, không chết được đâu. Đội cung thủ bên cạnh ngài ấy nếu thấy tình hình không ổn sẽ đồng loạt bắn tên giết sói cứu người mà".

Cung thủ? Là cái đám nữ nhân đứng lố nhố trên đài ấy hả? Không phải là chàng ta dắt theo người hầu dàn đội hình để ra oai với tôi ư? Cho dù là cung thủ thật đi chăng nữa, ở đây có kẻ nào không muốn tôi chết? Sẽ đồng loạt cứu tôi ấy à, quý mới tin.

"Đáng tiếc để mấy người mừng hụt rồi. Tôi còn sống nhăn răng nhưng vẫn chẳng nhớ được cái khi gì cả".

"Chuyện đó thì đành chịu vậy thôi".

"Vậy giờ mấy người muốn làm gì?".

"Chẳng làm gì cả. Người đã được tự do rồi".

Không phải là lại giờ trò gài bẫy tôi đấy chứ? Trông thấy vẻ kinh ngạc khó tin rành rành trên mặt tôi, ông ta xua xua tay.

"Chúng ta không bao giờ phản bội lại lời thề đã lập. Ngươi được miễn tội rồi, đợi vết thương của ngươi lành lại, nếu muốn đi không ai giữ ngươi nữa".

Đám máu bệnh sạch sẽ tập thể này thật sự coi trọng mình ước đến vậy sao? Nói vậy... lão đại phu trước mặt này thật sự có ý tốt nên mới đưa ra cái kiến nghị cho tôi lập mình ước giữ lấy một mạng, còn trả tự do cho tôi nữa? Còn chưa kịp cảm động, đã nghe ông ta nói nốt:

"Từ giờ cho đến lúc ấy ngươi phải ở đây phụ việc cho lão".

Cẩn thận nhìn quanh đánh giá căn phòng này mới nhận ra trông có vẻ là phòng thuốc. Còn cái giường nhỏ nhưng dễ chịu này có lẽ là của người có nhiệm vụ trông coi nơi này hoặc của lão già trước mặt, hiện tại đã bị tôi chiếm dụng mất.

"Không phải bảo để cho ta dưỡng thương hay sao?".

Tôi có ý nhấn mạnh hai chữ "dưỡng thương" thì ông ta trợn mắt lên.

"Ngươi tưởng mình là khách quý hay ân nhân của lão? Còn đòi hỏi đãi ngộ gì nữa? Phí chữa trị, phí thuốc thang, phí ăn uống sinh hoạt, còn cả bộ y phục ngươi đang khoác lên người cũng là lão tự bỏ tiền nhờ người mua cho đấy. Ngươi lại còn ở đó phí lời, đúng là mặt dày hơn tám cao da chó".

Bị quạt cho một trận, tôi nổi giận bật lại:

"Ai mượn lão lang băm nhà ông mua y phục, đang yên đang lành cởi áo người khác làm gì, có phải vết thương nằm sau lưng hay trên mông đầu mà phải thay rồi đổi y phục?".

Ông ta hừ mũi.

"Ngươi hôn mê mười mấy canh giờ không chịu tỉnh, y phục toàn máu để lâu thôi không giặt nổi, lão phải gọi người đến cởi ra đem vứt đi chứ sao. Ngươi còn mắng lão lang băm, thật là làm ơn mắc oán".

Nói rồi hậm hực đứng dậy bỏ ra bên ngoài.

Tưởng ông ta đi luôn song chỉ khắc sau đã quay trở lại, còn bê theo chậu nước sạch và khăn vải.

"Sau lưng ngươi bị đá cào, cũng may có cái "thứ đồ" kia nên vết thương không sâu. Ngươi dù sao cũng là nữ tử, lão giúp thì không tiện, người khác thì lại không rảnh hầu ngươi. Tự mình xử lý cho tốt đi".

Suy nghĩ cẩn thận rồi nên tôi đã bình ổn được tâm trạng, không còn thấy nóng giận gì nữa. Cho dù những lời lão đại phu này nói là thật hay giả thì mình cũng phải dưỡng thương cho lành mới tính toán tiếp được. Hơn nữa, dù ông ta có ý tốt hay vì mục đích khơi gợi kỷ ức nên đề nghị chuyện mình ước nợ thì hiện tại mình đã không còn ở phòng giam bị cùm tay cùm chân tra tấn liên tục nữa, mà được nằm trên giường sạch sẽ đắp chăn thay vì đắp cỏ; thế thôi cũng tốt lắm rồi. Nghĩ thế tôi liền cảm thấy nhẹ nhõm khi rũ bỏ được mối lo ngại về nguy cơ bị phăng teo suốt thời gian qua.

Nửa thật lòng nửa lấy lòng, tôi nở nụ cười thật thân thiện, vội mở miệng trước khi ông ta kịp bỏ đi:

"Ngô lão, vừa rồi là tiểu nha đầu con không hiểu chuyện nên trách lầm, người đại nhân không trách tiểu nhân, đừng giận con tội nghiệp. Con lập tức xuống giường phụ người làm việc, mặc dù con không biết chút y thức nào, nhưng ý thức tốt bù y thức kém, tuyệt đối sẽ ngoan ngoãn hầu hạ người. Pha trà rót nước, tắm lưng rửa chân, hầu hạ người thật chu đáo ạ".

Nói xong vừa hùng hổ hất chân toan xuống giường, vừa "đầu đón" bậm môi nhứ chặt lông mày, quả nhiên liền bị xua tay ngăn lại.

Ngô lão bất ngờ trước thái độ thay đổi chóng vánh, từ nắng sang nịnh đột ngột, ngượng ngừng ho khan một tiếng.

"Cũng... không bận lắm, lão còn chưa ác độc đến mức ép một kẻ bị thương phải làm việc. Đợi ngươi lên da non, sẽ sai bảo ngươi sau. Hầu hạ thì không cần. Ngươi nghỉ ngơi đi".

Ông già da mặt mỏng nhẹ nhàng khép cửa lại giúp rồi tiếng bước chân vang lên xa dần. Tôi hí hửng cười, ông lão này thật dễ đối phó.

"Thứ đồ" tốt quấn quanh ngực dính sát vào da phía sau lưng, lúc gỡ ra có hơi rát da nhưng không đến mức không chịu được. Phần nổi vết thương nhỏ nằm rải rác đằng sau, không nhìn thấy nên không cách nào xử lý cẩn thận được. đành vậy, tôi dùng khăn khô lau sạch đằng sau, quét một lớp cao trị thương Ngô lão để lại bôi lên lưng, rồi nhúng tay vào chậu nước rửa sạch cao thuốc. Sau đó nằm sấp đợi thuốc ngấm hẳn mới khoác y phục lên người. Cái ông già này chẳng biết đường mua cho người ta cái yếm che ngực, mua mỗi áo khoác ngoài thì có tác dụng gì? Keo kiệt hết sức!

Không thể đi loanh quanh thăm dò trong bộ dạng hiện tại, chỉ có thể ngoan ngoãn nằm sấp trên giường dưỡng thương cả mấy ngày. Vết thương sau lưng không nặng đến mức không thể nhìn trần nhà mà ngủ, nhưng thứ cao bôi của Ngô lão mặc dù tốt song màu lại đen thui lù như than, mỗi lần bôi lên không thể khoác cái áo trắng muốt lên mình được nếu không sẽ biến nó từ tấm bạch y thành tấm giẻ lau nên phần lớn thời gian cái tấm thân của tôi toàn để trần trụi trong chăn. Dù sao ngoài Ngô lão mỗi ngày hai bữa mang cơm đến thì nơi này không còn người nào lui tới.

Hôm nay vừa dùng xong bát canh gà, định bụng ngủ trưa, còn đang ngồi bên bàn chưa kịp chui vào chăn thì nghe thấy tiếng chân gấp gấp rồi tiếng đập cửa đùng đùng.

"Ngô lão, mau cứu người. Đinh Nhị hấn bị...", thanh niên nọ cồng một người khác trên lưng, đẩy cửa rồi há hốc mồm, sau đó nhắm tịt mắt, lấp bắp: "Cô, cô, cô nương... xin hãy tự trọng".

Tôi nhặt cái chân gà đã gặm trơ xương chọi vào đầu anh ta.

"Tự trọng cái đầu của người. Tự tiện xông vào đây, hành vi này tự trọng quá nhỉ?"

"Ta, ta, ta..."

"Ta ta người người cái gì, còn không mau đặt huynh đệ của người xuống", tôi chỉ vào cái sập phía bên kia.

Anh ta nghe vậy mới nhớ ra trọng lượng trên lưng, vội vàng đỡ người tên Đinh Nhị xuống sập. Quay lại thấy tôi đã mặc y phục kín kẽ thì thở phào.

Thật là... chẳng qua chỉ để trần vai với cánh tay thôi, vai thì băng mấy lớp, tay thì toàn vết roi nổi lên da, ngay cả so với cái màn thầu ba đồng một cái còn không vui mắt bằng, đám người ở đây cũng thật lắm bệnh quá.

Tôi đi tới ngó bệnh nhân, da tái, môi thâm, móng tay đen như cái cục cao của Ngô lão. Trúng độc không nhẹ. Nhưng cái người đứng bên cạnh mặt có khi còn đen hơn.

"Ngô lão đâu? Cô nói cho ta biết Ngô lão đi đâu, ta lập tức chạy đi tìm. Nếu trễ chút nữa, Đinh Nhị nguy mất".

"Ta làm sao biết ông già ấy đi tới chỗ nào".

Mặt anh ta loáng cái từ đen sì chuyển sang trắng nhợt như xác chết trôi trong nháy mắt.

Trông có vẻ tội nghiệp, thế là tôi lại thùng thình nói tiếp:

"Nhưng ta biết Ngô lão sắp trở lại rồi đấy".

"Sắp là khi nào chứ...", người thanh niên meo meo như sắp khóc tới nơi.

"Người đếm đến mười là Ngô thần y của chúng ta sẽ lập tức có mặt".

Tôi nói chắc như đinh đóng cột, bởi vì đã nghe được tiếng bước chân quen thuộc của ông già đó bên ngoài sân viện đang hướng về căn phòng này. Nhưng người nọ không nghe thấy gì, nên nghĩ tôi đang đùa cợt anh ta, còn đùa cợt trên tính mạng của huynh đệ anh ta nữa. Nên anh ta nổi giận hừ một tiếng, xoay người tính chạy đi kiếm Ngô lão, có điều lao đi gấp quá, vừa qua bậc cửa suýt nữa đã tông ngã vị thần y râu bạc một nửa đang chuẩn bị tiến vào làm ông ta loạng choạng vịn vào khung cửa.

"Lỗ mãng..."

Ngô lão còn chưa kịp mắng hết câu đã bị chộp tay lôi tuột vào trong phòng tới bên sập.

"Ôn trời, cuối cùng ngài cũng về. Mau, mau xem Đinh Nhị".

Ngô lão thấy bệnh nhân liền quên hết tức giận con con, vội vàng bắt mạch. Trải qua mấy ngày quan sát, tôi cảm thấy con người Ngô lão cũng không tệ, còn có chút thú vị. Người này y thuật có thể nói là rất cao, y thư và đan dược trong phòng đều thuộc hàng quý hiếm khó cầu. Nhưng lại không có lấy một đồ đệ để truyền y bác, ngay cả tiểu dược đồng giúp việc cũng không có. Là bởi vì tính tình ông ta cổ quái, nghiêm khắc đến mức đáng sợ nên không ai dám xin bài sư. Đồ ăn vật dụng các thứ đều tự làm lấy, không cho phép kẻ khác đụng tay đụng chân. Ông ta đối với Thành chủ vô cùng cung kính tận tụy, nói chuyện từng quy củ cẩn thận. Nhưng đối với người khác lại hoàn toàn khác hẳn, cực kỳ khó chiều. Có điều, người này da mặt không dày như người khác từng, cũng không hề đáng sợ, ưa ngọt dễ dụ. Chỉ là người khác không biết nên không dám bắt kính, thấy ông ta liền vái chào rồi chạy mất bóng ngay.

Cái người ưa ngọt dễ dụ hiện tại lại đang giậm chân lắc đầu.

"Hấn trúng phải Tương tư..."

Tôi cười phì một tiếng liền hứng trọn hai ánh mắt bắn thẳng tới.

"Tương tư thảo, giải độc không khó, nhưng đúng lúc vị thuốc dẫn căn nhất thì lão lại vừa dùng hết để bôi lên cái thân thể sứt sẹo của người rồi", Ngô lão thở phì phì chỉ tay vào mũi tôi.

Tôi "à" lên một tiếng. Ở trong phòng nhàm chán không có gì để giải khuây nên mỗi ngày tôi đều lật giở y thư trong phòng này xem như một cách giết thời gian. Ngô lão nhìn thấy không hề phật ý, còn cười giễu nói tôi mèo chết đòi bắt chuột, có xem cũng không hiểu những thứ cao siêu trong đó.

Huynh đệ của Đinh Nhị cuống lên, vò đầu đi qua đi lại liên tục thốt lên "phải làm sao đây, làm sao bây giờ".

Tôi đi tới đá cho anh ta một cái.

"Ồn ào cái gì, mau, trèo lên chỗ cái kệ kia lấy hộp nhỏ trên cùng xuống đây. Còn đàn mặt ra đó làm gì, lẽ mề thêm hai khắc nữa thì Đinh Nhị sẽ đi gặp tổ tiên luôn đấy".

Anh ta nghe thấy hai tiếng "tổ tiên" liền hồn vía lên mây không quản nhiều nữa, cũng không dám chần chừ, vội vàng bắc ghế nhón chân đem thứ tôi cần xuống. Tôi đón lấy, mở ra thì bị Ngô lão giữ tay lại.

"Nha đầu thối, ngươi muốn làm cái gì?"

Phí lời, đương nhiên là muốn cứu người rồi.

"Chẳng phải người mới bảo cần thuốc dẫn hay sao?"

"Lão nói cần thuốc dẫn, đầu nói cần Nguru hoàng, ngươi lấy nó xuống để làm gì chứ?"

Tôi thở dài một hơi, gạt tay ông già, đi lục thêm mấy vị thuốc. Ông ta đi tới định tiếp tục ngăn cản, rồi thì khựng lại lẩm bẫm:

"Hùng hoàng? Chu sa? Đương quy? Bạch trạch?"

Còn tưởng ông già này định tiếp tục cái tràng nhìn thuốc đọc tên thì ông ta "a" lên sừng sốt.

"Lão biết ngươi muốn chế thuốc dẫn gì rồi, về lý mà nói thì có thể thử, nhưng vẫn không bị được đâu, không thể thay thế hoàn toàn được, còn có thể gây nguy hiểm cho hần".

Tôi chỉ tay về phía Đinh Nhị trên sập đang càng lúc càng đen.

"Người muốn lập tức dùng thứ thuốc dẫn này giúp anh ta có năm phần mười cơ hội sống, hay đợi mua về tìm về đúng vị thuốc người cần để giải độc cứu anh ta? Anh ta chỉ việc nằm đó không ngại, nhưng Diêm Vương lão gia nhất định không rảnh ngồi đợi".

Ngô lão giật mình như sực tỉnh, vớ thêm mấy vị thuốc rồi chộp lấy cái rô trong tay tôi, quyết đoán lao đi chế thuốc. Ông già bận rộn xoay như chong chóng, nửa canh giờ sau thì Đinh Nhị sùi bọt mép, còn tưởng được Diêm Vương đón đi dự tiệc tây trần nhậu một trận hoành tráng rồi, may mà người này còn chưa tận số, thêm hai canh giờ dạo chơi trước quý môn quan, bị Ngô lão châm kim đẩy mình như biến thành con nhím, cuối cùng cũng giải được độc. Tuy còn hôn mê chưa tỉnh, song không còn nguy kịch nữa, có thể an tâm được rồi.

Bấy giờ Ngô lão mới bước lại phía này, tôi vô cùng hiểu chuyện, rót cho ông chén trà giải khát.

"Vắt vả cho người rồi, uống chén trà đi".

Đón lấy chén trà một hơi uống cạn, Ngô lão mới nheo mắt dò hỏi:

"Không lẽ trước đây ngươi từng học qua y thuật? Đã nhớ được cái gì rồi?"

Tôi cười khỏ.

"Ngô lão à, người nhìn con trông có giống là đã nhớ lại gì đó không? Trước kia có học hay không con không dám chắc vì có nhớ được gì đâu. Nhưng mà chuyện hôm qua thì con nhớ đấy. Sau chính Ngọ hôm qua, con cầm quyển Biện Thước nội kinh lên định đọc thì bị người giật mất, khụ, cắt mất, còn bảo cuốn ấy quý lắm, sách cũ rồi sợ con hậu đậu làm hỏng. Con bèn vớ cuốn khác đọc tạm".

Rút cuốn dưới gối ra đặt lên bàn, cười nói tiếp:

"Vị thuốc dẫn ban nãy chính là xem từ trong này".

Sợ ông chưa tin, tôi còn lật ra mấy trang đó, bày ra bằng chứng rành rành trước mắt.

"Nhưng nếu ngươi chưa học qua y thuật, vì sao ban nãy ngươi lại nhanh nhẹn bốc đúng các vị thuốc làm nguyên liệu như thế?"

Tôi nghe cô khó hiểu, chọt chọt vào mấy hình vẽ trong trang sách.

"Ồ, chẳng phải trong sách của người có vẽ tranh minh họa các cây thuốc đấy rồi còn gì?"

"Đây là tranh vẽ cây thuốc khi chúng còn chưa được hái nhỏ, chưa qua các công đoạn bào chế thành dược liệu. Còn thứ có trong phòng này đều là thành phẩm, có chỗ nào giống tranh trong sách người xem không, hử?"

Tôi lại lúng cấn về hướng ngược lại.

"Thì trong sách cũng đã ghi rõ hình dạng, màu sắc, mùi vị đặc trưng của chúng trước và sau khi bào chế còn gì?"

Còn đang khó chịu tại sao ông già này hỏi gì hỏi lăm thế thì đột nhiên ông ta chồm tới, hai mắt như điện.

"Ngươi, ngươi... ngửi được?"

"Mùi con có bị điếc đâu".

"Còn phân biệt được? Dù mới nhìn thấy lần đầu? Dù trong này có hơn ngàn vị thuốc khác nhau?"

"Không phải người cũng vậy à?"

Cho nên mới không dán nhãn tên vị thuốc lên mấy học tử. Mấy ngày trước còn nghĩ ông già này già rồi nên lười thầy cũng nên, nhưng loanh quanh ngó nghiêng trong này mấy ngày để ý thì mọi thứ sắp xếp vô cùng ngăn nắp cẩn thận, thế thì nguyên do là ông ta không muốn phiền phức dán nhãn lung tung sợ tổn giấy mực. Dù sao ông ta vốn có tính keo kiệt mà, đâu có chịu mua yếm che ngực cho tôi đâu.

"Ha ha ha..."

Ngô lão đột nhiên cười phá lên đến chảy cả nước mắt nước mũi khiến tôi hết hồn, mới vừa nghĩ ông già này lao lực quá nên lên cơn động kinh rồi chẳng thì ông ta lại chộp lấy hai bàn tay tôi, vừa cười vừa khóc.

"Ngô, Ngô lão?", không phải suốt ngày nói cái gì mà nam nữ hữu biệt, lấy cớ đó để xa lánh sợ tôi xin bạc ư, sao giờ tự dưng lại trở nên "phóng khoáng" không câu nệ tiểu tiết như vậy?

"Lão muốn thu nhận đệ tử".

"Hả?"

"Ngươi mau bái lão làm thầy, lão sẽ truyền sở học cả đời, truyền hết cho ngươi".

"Ồ?"

Tôi còn đang trong diện tình nghi mới đó đã thẳng cấp thành bảo bối rồi?

"Người coi trọng con như vậy, con cảm động lắm. Nhưng mà người bình tĩnh ngồi xuống, con rót cho người chén trà. Nào, nào, uống chén trà nhuận giọng đi".

Rồi cũng tự rót cho mình một chén, tôi hớp miếng nước trà, khéo léo từ chối:

"Người cũng biết mọi người ở đây ngoài người ra, ai cũng ghét con, hận con, muốn con chết mới vừa lòng mà. Con đâu thể sống ở đây lâu dài được. Nên là... con không thể ở lại làm đồ nhi ngoan của người được, con phải rời khỏi đây thôi..."

Tôi thở dài liên mấy tiếng ra vẻ vô cùng tiếc nuối vô cùng buồn bã, đau lòng "roi lệ" nâng chén trà uống thêm mấy ngụm để an ủi nỗi lòng đau đớn không cùng vì không cách nào bái sư học thuật.

"Yên tâm. Ngươi không rời khỏi thành này được đâu".

"Phụttttt", tôi phun thẳng một miệng nước trà vào tấm áo vải của ông già còn đang khoải chí cười trước mặt, nghi ngờ hỏi lại: "Người nói cái gì? Vì sao? Không phải đã nói là trả tự do, muốn đi đâu thì đi, ở không quản đi không giữ còn gì? Đều là lời nói láo cả ư?!"

"Khụ khụ. Đồ nhi ngoan, bình tĩnh một chút. Từ thành này mấy trăm năm nay tách biệt với thế gian, không thể ra vào theo ý được đâu. Không phải ngươi từng chạy tới cổng thành rồi à? Không nhìn thấy ai gác cổng đứng đúng không? Vì không cần người nào canh gác, đã có cơ quan trận pháp bảo vệ tuyệt đối, dù là con sâu con kiến cũng không chui qua lọt".

Cái gì? Cái gì hả? Cái gì cơ!/? Lão nương muốn lật bàn!

Bạn đang đọc truyện *Nhị Vương Phi Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Say rót mái hiên

Tôi ngồi chờ dần như con rối bên bàn không biết bao lâu thì thanh niên mặt đen bê bát thuốc đi vào bôn cho Đình Nhị, xong xuôi mới ngó quanh quất hỏi:

"Cô nương, Ngô lão đâu rồi?"

Tôi xua xua tay.

“Không biết”.

Anh ta gật gật đầu rồi bước đến, gãi ót có vẻ “thẹn thùng”.

“Cảm ơn cô nương, nếu không nhờ có cô, Đình Nhị đã không được cứu rồi”.

“Ồ, không giận nữa à?”.

“Đều do ta lúc đó bụng dạ chỉ biết lo lắng nên thất lễ, đắc tội với cô nương. Cô nương xin chớ trách. Nếu, nếu... cô nương không ghét bỏ, ta mời cô bữa cơm được... được không?”.

“Ngươi có bạc chứ?”.

“A? Có, có. Tuy không giàu sang phú quý gì, nhưng ta bình thường chẳng mấy khi tiêu xài nên có dành dụm được ít ngân lượng. Cô nương muốn ăn món gì cũng đều được cả”.

Tôi vỗ bàn đứng dậy, lời anh ta đi ra ngoài.

“Ngươi tên là gì?”.

“Triệu Giản Từ. Mọi người đều gọi ta là Tiểu Hắc, vì da mặt ta từ nhỏ đã đen hơn người khác”.

Tiểu Hắc? Tên này giống như đã nghe ở đâu rồi thì phải, cứ có cảm giác quen tai.

“Triệu Tiểu Hắc, ta hiện tại không đói bụng. Dẫn ta đến tiệm bán y phục gần nhất đi”.

“Được, được, không thành vấn đề”.

Triệu Tiểu Hắc vui vẻ đáp ứng.

Bộ y phục mới khiến tôi vô cùng hài lòng. Y phục sạch sẽ, chất vải mềm mịn không hề thô ráp tổn mắt của Triệu Tiểu Hắc hai lượng bạc, mà quan trọng nhất là nó có màu thiên thanh, không cần phải tiếp tục mặc màu trắng đáng sợ kia nữa. Tôi nhìn người trong thành đi lại nhộn nhịp càng nhìn càng cảm thấy dễ chịu. Bọn họ ăn mặc hết sức bình thường, cũng như Triệu Tiểu Hắc và Ngô lão. Thì ra không phải cả thành này đều khoác màu trắng lên người. May quá, may quá.

Đáng mừng nhất là bọn họ dường như không hề hận mình như tôi tưởng. Có lẽ chỉ có đám bạch y hộ vệ của Thành chủ mới có thù oán với tôi, bách tính khác trong thành này chỉ xem tôi là người lạ, chỉ là...

Tôi nhìn người bên cạnh, thắc mắc:

“Trên mặt ta có dính cao à? Sao người nào đi qua cũng quay đầu lại nhìn ta chằm chằm vậy? Ồi chà, ngươi xem cái người đẩy xe kia ngoái sắp gãy cổ rồi kia...”.

Còn chưa dứt lời phía trước đã vang lên một loạt âm thanh đồ vỡ loảng xoảng. Những chum, hũ chất đầy xe bị người nọ đánh đổ, thứ nước bên trong có vẻ là rượu cháy lênh láng đầy đất. Tôi chắc lưỡi tẩm tắc lấy làm lạ.

Triệu Tiểu Hắc ho khan một tiếng, ngượng ngùng liếc tôi một cái.

“Cô nương không biết mình rất xinh đẹp sao?”.

Tôi trở ngón tay chỉ vào mũi mình, nhướn mày.

“Ta xinh đẹp?”.

Triệu Tiểu Hắc gật gật đầu.

Giờ thì đã hiểu lý do Bạch thành chủ đi đến đâu là mang cả đội ngũ bạch y theo đến đấy. Thử nghĩ mà xem, tôi chỉ là “rất xinh đẹp” thôi đã làm hại người đưa rượu làm đồ vỡ hàng hóa, xô xát một góc phố rồi. Thành chủ huynh đệ “vô cùng xinh đẹp” nếu ra đường không có vệ sĩ dẹp đường sẵn, há lại không gây ra hỗn loạn, ùn tắc giao thông nghiêm trọng, ảnh hưởng đến đời sống sinh hoạt của dân chúng khắp thành này à? Chắc chắn, quả nhiên sắc đẹp là thứ hại nước hại dân. Hồng nhan họa thủy, lam nhan họa thủy, giờ còn sản sinh ra cả bạch nhan họa thủy nữa chứ.

Tôi mỉm cười.

“Chẳng phải Thành chủ của các người còn “xinh đẹp” hơn ta gấp mấy lần ư? Có lẽ bọn họ trông thấy ta lạ mặt nên mới chú ý đấy thôi”.

Lại ngắm thanh niên có khuôn mặt đen như Bao Công bên cạnh, cảm thấy đặc biệt dễ mến. Đúng là đen thật thà đen chất phát. Thân thiện lại gần gũi, so với dung nhan họa thủy của Bạch Thành chủ thì tốt hơn cả chục lần.

Triệu Tiểu Hắc bị nhìn chằm chặp thì đỏ mặt, có điều da quá đen nên chẳng thấy chút vết màu đỏ nào, xoa xoa mũi hỏi:

“Cô nương còn muốn đi đâu? Phố Tây có quán com của Thiệu đại ca, là người quen của ta, huynh ấy chiên com đặc biệt ngon. Phố sau thì có tiệm chè Trần gia rất nổi tiếng”.

Người đẩy xe đưa rượu đã thu dọn “tàn cục” và rời đi, nhưng mùi hương của ngũ cốc hoa quả lên men vẫn còn vương lại trong không khí, tôi hít hít mấy hơi, nhovn miệng cười.

“Ta muốn đi từ lâu”.

“Cô nương muốn uống rượu? Vậy đến chỗ Thiệu đại ca nhé, chỗ huynh ấy cũng có rượu ngon”.

Tôi vui vẻ đáp ứng, theo hướng dẫn viên kiêm người bao ăn uống dẫn đường đến quán com ở phố Tây đánh chén. Quán com không lớn, tám biển bằng gỗ đơn giản treo trên cao viết mấy chữ “Quán com Thiệu gia”, quán không có lầu, chỉ có một tầng trệt kê bảy, tám bộ bàn ghế bên trong, thêm hai bộ bàn ghế bày bên ngoài. Mặc dù gọi là quán com phố Tây, nhưng quán này nằm đúng vị trí cuối phố không còn lối đi phía sau nên bày bàn ghế ra ngoài vẫn không gây ảnh hưởng đến người đi đường.

“Chúng ta ngồi ngoài này đi, cho thoáng mát”.

Bị giam giữ suốt thời gian qua khiến tôi ngán nơi chật chội, ngột ngạt lắm rồi. Triệu Tiểu Hắc không có ý kiến, vẫy vẫy tay gọi người bên trong:

“Thiệu đại ca”.

“Là Tiểu Hắc đến ăn com đấy à?”, một hán tử chừng ba mươi mấy tuổi, mặc áo vải thô, thân hình trắng kiện, cơ bắp cuộn cuộn, vắt một mảnh vải lau trên vai, trông cứ như tiểu phu nhảy việc sang làm tiểu nhị vậy, trông hơi buồn cười, vậy mà lại rất nhanh nhẹn, vừa lên tiếng đáp lời đã loáng cái sai bước ra tới bên ngoài, kinh ngạc “ồ” lên, “Có phải ta hoa mắt hay không, Tiểu Hắc, đại ca này đánh giá thấp đệ rồi, đệ nhặt ở đâu được bảo bối đẹp như tiên nữ này thế? Tiểu tử khá lắm!”.

Triệu Tiểu Hắc xua tay lia lịa.

“Không phải, không phải. Nàng ấy là đồ đệ của Ngô lão, giúp Ngô lão trị độc cứu mạng Đinh Nhị, nên đệ mời nàng ấy dùng bữa để trả ơn. Đại ca chớ nói bừa”.

“Ngô lão nhận đồ đệ từ khi nào sao ta chẳng nghe ai nói vậy?”.

“Vừa mới nhận ban nãy”, tôi mỉm cười đáp.

“Hóa ra là vậy. Đúng là chuyện tốt. Đinh Nhị cũng là tiểu đệ của ta, bữa com này để ta mời đi, không biết sư đồ của Ngô lão quý danh là gì?”.

“Thiệu đại ca khách khí rồi, huynh cứ gọi Tiểu Lam hay Tiểu Hồng, thế nào cũng được cả”.

Người nọ tròn hai mắt lên.

“Như thế sao được, tên cha mẹ đặt sao có thể bỏ đi mà gọi bừa bãi chứ?”.

Triệu Tiểu Hắc vội giải thích thay:

“Là thế này, nàng ấy bị ngã từ trên vách núi xuống, được Ngô lão cứu sống nhưng lại không còn nhớ được mình là ai”.

“Còn có chuyện như vậy ư? Tiểu cô nương cũng chớ buồn phiền làm gì, không nhớ thì thôi, còn sống là may mắn rồi, đại nạn không chết nhất định là cô nương lương thiện nên ông trời đoái thương. Ta thấy muội tuổi còn nhỏ, lại xinh đẹp thế này, tạm thời đại ca gọi muội là Tú Nhi nhé? Tú Nhi cô nương đói bụng cứ đến chỗ Thiệu Khâm này, đại ca đãi muội ăn no”.

“Tốt quá, tốt quá. Ngô lang b... khụ, Ngô sư phụ toàn cho muội ăn gà, ăn đến nỗi muội sắp kêu quang quác luôn rồi. Thiệu đại ca nếu thích cứ gọi Tú Nhi thôi, không cần cô nương này cô nương nọ đâu”.

“Được, muội muốn ăn món gì, chi cần nói một tiếng. Cái khác không nói, riêng các món chiên cả con phở này đảm bảo không có nơi nào làm ngon hơn đại ca của muội đâu, ha ha”.

“Cái đó...”, Triệu Tiểu Hắc lại ngượng nghịu chen vào, “Tú Nhi nghe nói rượu đại tẩu nấu rất ngon nên muốn nếm thử”.

Tôi gật đầu lia lịa.

Thiệu Khâm hai mắt sáng lên, vỗ vỗ khuôn ngực rắn chắc nói:

“Có gì là khó”.

Dứt lời liền đi vào bê ra hai vò rượu nhỏ.

“Muội đợi chút, ta vào làm mấy món ngon cho hai người thưởng thức”.

“Làm phiền huynh rồi”.

“Có gì mà phiền với không phiền chứ, ta làm nháo cái là xong ngay, hai người không phải đợi lâu đâu”.

Thiệu Khâm đi vào trong bếp, Triệu Tiểu Hắc thấy tôi không đợi được nữa thì mở miệng vò, rót rượu ra bát.

Nhấp thử một ngụm, mùi hương dễ chịu lập tức ngập trong khoang miệng, nuốt xuống, cả người như được tắm trong suối ôn tuyền, ấm áp thoải mái khiến cơ thể thư thái vô cùng. Rượu này không cay nồng mà có vị khá dịu, nhưng rượu rót vào trong bụng lại có cảm giác như được hâm nóng từ từ. Đúng là rượu ngon!

“Tay nghề Thiệu đại tẩu khá thật!”, tôi phấn khởi tự rót thêm vào bát, uống cạn một hơi.

“Tú Nhi này, muội... muốn rời khỏi thành này sao?”.

Tôi nghĩ nghĩ rồi gật đầu.

“Nhưng ngoài Thành chủ ra, không ai giải được cơ quan ở cổng thành. Cho dù là Thành chủ, muốn mở cổng cũng tốn rất nhiều công sức. Mười năm nay, nghe nói Thành chủ cũng chỉ mở cơ quan ra ba lần. Muội không thể rời khỏi Từ thành của chúng ta được đâu”.

Điều này Ngô lão chết tiết kia cũng đã nói. Tôi thở dài, lại gật đầu.

“Vậy muội hãy yên tâm ở lại đi! Nơi này rất tốt mà. Nghe nói bên ngoài cứ mấy chục năm lại có chiến tranh loạn lạc liên miên, còn chỗ chúng ta hơn hai trăm năm nay luôn rất yên ổn. Mọi người ở đây ai cũng tốt bụng, sẽ không có người ức hiếp muội”.

Triệu Tiểu Hắc thật thà không biết tôi và đám bạch y của Thành chủ của anh ta có thù oán gì trời. Mặc dù Tiểu Xà, người hận tôi nhất, đã chết rồi. Nhưng những người còn thì sao? Tiểu Xà muốn giết tôi để báo thù cho biểu ca cô ta. Nay Tiểu Xà chết dưới tay tôi, ai dám nói sẽ không có người đến tìm tôi để báo thù cho Tiểu Xà? Hơn nữa, lúc trong phòng giam, tôi nghe Tiểu Xà và cô nương kia nói chuyện, không chỉ biểu ca của cô ta mà rất nhiều người đã chết dưới tay tôi. Vậy tức là còn rất nhiều người muốn tìm tôi thanh toán nợ nần. Huống hồ, có cả mạng nhĩ đệ của Thành chủ. Đệ đệ mà Thành chủ vô cùng yêu thương cưng chiều lại bị “đồng bọn” của tôi giết mất. Tuy tôi chẳng nhớ nổi những chuyện đó, song không có nghĩa cứ quên là xong chuyện. Trên đời này, đắt giá nhất là mạng sống con người. Tôi trực tiếp cướp đi lần gián tiếp cướp đi nhiều mạng sống như vậy, nếu tính toán sòng phẳng, chẳng phải là chết mười lần cũng không trả hết nợ được ư? Mấy ngày trước tôi là hung thủ giết người, hôm nay là đồ nhĩ bảo bối của “Ngô thần y”, ai biết ngày mai sẽ biến thành cái dạng gì? Mạng của bọn họ đắt giá, mạng của tôi cũng đắt lắm chứ. Đương nhiên phải nghĩ cách rời khỏi thành này rồi.

Tôi buồn phiền uống liên tục mấy bát.

“Tú Nhi, muội uống khá thật đấy!”.

“Rượu Thiệu đại tẩu nấu rất ngon”.

“Muội thích uống rượu như vậy?”, đồng chí Tiểu Hắc đột nhiên trở nên mừng rỡ, “Thành này chỗ nào cũng có rượu ngon. Muội mà bỏ đi sẽ chịu thiệt đó!”.

Dễ ngọt à? Tôi nheo mắt nghi ngờ:

“Thật không?”.

Triệu Tiểu Hắc vỗ bàn, ưỡn ngực kiêu ngạo nói:

“Đương nhiên. Nơi này vì sao lại gọi là Từ thành? Chúng ta cứ mười hộ lại có một hộ nấu rượu, mười ngày tổ chức thi uống rượu một lần, người thắng cuộc không chỉ được uống miễn phí rượu trong toàn bộ các từ lâu một tháng mà còn được tặng một vò Vạn Hoa do đích thân Thành chủ nấu. Tay nghề của ngài ấy đứng đầu thiên hạ, muội mê rượu như vậy nếu không uống thử một lần nhất định sẽ tiếc nuối cả đời”.

Chàng ta còn có bản lĩnh đó ư? Nhìn chàng ta hào hoa phong nhã khiến người ta không khỏi nghĩ rằng chàng ta cũng giống như tất cả những kẻ hào hoa phong nhã trên đời cả ngày đều lấy những việc ngâm thơ gảy đàn đánh cờ vẽ tranh làm tự hào, tự cho rằng như thế mới là kẻ phong nhã, tinh tú, cốt cách thanh cao. Bạch Thành chủ hóa ra không phải là Bạch Thủy quân (bạch nhan họa thủy) mà là Vạn Hoa quân ư? Chàng ta lại còn biết nấu rượu? Ái chà chà, Vạn Hoa từ, tên hay như vậy không biết uống vào sẽ có mùi vị thế nào đây?

“Có thật như huynh nói không? Bỏ lỡ sẽ tiếc nuối cả đời, ngon đến mức không thể bỏ qua?”.

“Cái đó Thiệu đại ca có thể đảm bảo cho muội”, Thiệu Khâm đặt khay thức ăn xuống bàn, thuận thế ngồi xuống ghế bên cạnh, đáp vói vẻ rất chắc chắn.

“Huynh đã từng nếm qua rồi à?”.

“Phải, ta có thể lấy mạng để cược, trên đời này tuyệt đối không có loại rượu nào mê hồn hơn Vạn Hoa của Thành chủ đâu”.

“Nhưng muội nghe nói cứ một tháng thì tổ chức cuộc thi đấu tửu ba lần, vậy là mỗi tháng thưởng ba vò, một năm vị chi là ba mươi sáu vò được mang ra tặng rồi? Rượu ngon thì thường hiếm, hiếm nên mới quý, mới đáng trông đợi. Nếu dễ có như vậy, chẳng phải chất lượng cũng bình thường thôi ư?”.

“Đó là bởi vì Thành chủ luôn đối xử tốt với mọi người trong thành”, Thiệu Khâm và Triệu Tiểu Hắc gần như đồng thanh nói lớn.

Quả nhiên Thành chủ huynh đệ đã trở thành thần tượng của nam nữ già trẻ ở trong cái thành này rồi. Sắc đẹp đúng là thứ đáng sợ.

“Hai huynh nói thế thì muội tin rồi. Chi là Thành chủ là người bận rộn, chắc không phải mỗi tháng lại vất vả đi nấu rượu đâu ha, hẳn là một lần sẽ nấu ra rất nhiều rượu để dành phải không? Chắc là có cả một kho cất giữ được trông coi cẩn thận ấy nhỉ?”, tôi chớp chớp mắt tỏ vẻ tò mò vô tội.

Thiệu Khâm cười to mấy tiếng, xua tay đáp:

“Có kẻ ngốc nào dám trộm rượu trong phủ Thành chủ chứ. Năm ngoái đám Ngưu Đầu Mã Diện cả gan làm liều, bị Hàn Chiêu đánh cho răng rơi đầy đất, một mình cậu ta đánh bại gần hai chục người. Có Hàn Chiêu ở đó, một giọt rượu cũng không thất thoát được. Muội không cần lo chuyện xa vời ấy đâu. Đại ca thấy tửu lượng của muội khá đầy, hai ngày nữa vừa đúng lúc cuộc thi sẽ tổ chức, muội tham gia nếu may mắn là có thể nếm thử được rồi”.

Tôi gật gù nói “phải lắm”, trong bụng lại không cho là vậy.

Sau khi chia tay Thiệu, Triệu hai người, tôi không vội trở về chỗ của Ngô lão mà mò đến phủ của Thành chủ. Từng bị áp giải đến đây một lần, hơn nữa phủ này có kiến trúc rất đặc biệt nên vừa nhìn thấy là nhận ra ngay. Canh me ở cổng sau một lúc, đợi có người làm trong phủ đi vào, tôi liền cẩn thận len theo sau rồi chui vào góc tường nhìn ngó xung quanh xác định phương hướng.

Cái góc đèn đuốc sáng rực phía Đông nhất định là đại sảnh tiếp khách và xử lý công vụ, Bạch thành chủ đúng là con người bận rộn, mặt trời đã xuống núi mà chàng ta vẫn còn cầm đầu cầm cổ làm việc.

Phía Tây thấp thoáng một khu rừng trúc nhỏ, trông vừa tối vừa yên tĩnh, với bản tính tiết kiệm và cao nhã như chàng ta, bên đó trăm phần trăm là chỗ ngủ nghỉ và làm mấy việc mua vui giết thời gian như ỉu rượu, ngắm trăng rồi.

Tôi đi dọc hành lang vắng vẻ, dựa vào bóng đình cột và mái hiên để che lấp thân hình, hướng chỉ đi về sân viện phía Tây.

Trong viện, bốn phía gồm năm, sáu căn phòng... yên ắng không chút động tĩnh. Cái đám bạch y nữ tử kia chắc còn đang tức tặc hầu hạ cạnh chàng ta, nơi này chẳng có chút hơi thở con người. Hy vọng “con ma áo xám” tên gọi Hàn Chiêu kia không thành linh chui ra hù dọa.

Tôi đẩy cửa kiểm tra từng phòng một.

Phòng gần nhất chiếm diện tích lớn nhất, vừa đi vào đã thấy cơ man nào sổ sách chất đống trên kệ cao ngất như bày binh bố trận. Đáng sợ quá, đáng sợ quá... Đi ra thôi.

Cạnh thư phòng là một căn phòng nhỏ, trông như một cái kho chứa đồ linh tinh. Chẳng có gì đáng xem cả.

Phòng thứ ba là phòng ngủ. Nhưng tuyệt đối không phải phòng ngủ của Bạch thành chủ. Từ rèm cửa, chăn màn, các thứ đều mộc mạc, đơn giản... màu sắc tối tăm ảm đạm, tám phần đây là phòng ngủ của thiếu niên Hàn Chiêu mặt đơ kia. So với cái kho vừa rồi còn nhàm chán hơn.

Kế bên là phòng tắm rửa, diện tích không lớn nhưng thoáng đãng, có một tấm bình phong rất lớn bằng gỗ quý chạm khắc hình mấy con thú tôi chưa thấy bao giờ, chắc là đám linh thú thần thoại.

Phòng thứ năm là phòng ngủ của chủ nhân nơi này, “khuê phòng” của cái vị có nhan sắc gây họa chúng sinh. Nhìn đâu cũng thấy màu trắng lóa như tuyết đập vào mắt, rất cả hai nhân cầu. Tôi lắc đầu nguây nguây, sắp cửa đi ra ngay lập tức.

Chỉ còn một căn cuối cùng nữa thôi. Lần này mà vẫn không đến đúng chỗ, chắc phải xoi tung ba lóp đất khắp cái viện này để tìm rượu quý. Hừ hừ, gần đây số mình vốn đen đủi đường, xui đủ kiểu, không biết hôm nay vận số có khá khẩm hơn chút nào không. Tôi vừa lăm bằm vừa đẩy hai cánh cửa, chui đầu vào ngó nghiêng.

Trúng mắt rồi!

Cuối cùng cũng tìm thấy “kho tàng”. Oa chu choa, một, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy, tám, chín, mười. Mười vại rượu, mỗi vại có kích cỡ lớn hơn vòng ôm một người, hẳn là hàng “tích trữ”, được xếp thành hàng trong góc. Trên bàn gỗ kê bên cạnh đặt hai vò nhỏ, chắc chắn đây là phần thưởng chuẩn bị để tặng cho người chiến thắng hai ngày tới. Tôi trái ôm, phải xách, chồm hai vò rượu treo qua cửa sổ. Bình pháp có dạy, nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất. Lát nữa cái đám bạch y kia và Hàn Chiêu trở về sẽ rất phiền phức. Không có chỗ nào an toàn bằng nóc nhà ngay trên đầu Thành chủ. Tôi cời áo ngoài làm thành tay nải đựng hai vò rượu ngon, cột lại cổng lên lưng, tay chân ôm cột treo lên mái hiên, vất vả một hồi cũng bò được lên mái nhà. Ha ha, đúng là sáng kiến. Trên này vừa rộng vừa có mái cong che khuất, đứng dưới nhìn lên có banh mắt ra cũng chẳng thấy được chút gì.

Tôi nằm trên mái, vắt chân chữ Ngủ, uống liên tiếp ba ngụm Vạn Hoa tửu, gật gù liên tục, cảm thấy Thành chủ huynh đệ cũng không còn đáng ghét nữa. Công lao ừ ra được loại rượu thể gian khó cầu thế này có thể sánh ngang với công thần khai quốc ấy chứ.

Ngon!

Quá ngon!

Tuyệt vời không nói nên lời!

Uống sạch không thừa một giọt, hai vò cạn đáy vẫn cảm thấy chưa đủ mãn nguyện, lại đu cột treo xuống, khui một vại lớn, đong đầy lại hai vò rỗng, tiếp tục treo lên chỗ ần nấu rưng đùi tiếp tục thưởng thức mỹ tửu.

Cứ uống mãi, uống mãi chẳng còn nhớ rõ uống đến vò thứ bao nhiêu, rút cục ngấm men thiếp đi lúc nào không rõ. Đang ôm vò ngủ hết sức ngon lành, bỗng dưng chân bị kẻ khốn kiếp nào đó đá đá cho hai cái. Tội hế mắt, nhìn thấy trước mặt là một “con ma” đang nhe nanh múa vuốt, liền lết mông lùi nhanh về phía sau.

Sao lần nào cũng là tên nhóc này phá đám vậy chứ!

Thiếu niên tùy tùng quát một tiếng “To gan” rồi nổi giận đùng đùng xông tới, tay lăm lăm kiếm.

Tôi bị dọa cho một trận, quên mất còn đang ở trên mái nhà, quăng vò rượu tính bỏ chạy.

Vò rượu rớt thẳng xuống nền đá hoa cương bên dưới, vỡ tan tành, còn tôi thì chúc ngược người rơi theo, cắm đầu xuống. Vừa nghĩ thâm phen này nhất định toi mạng rồi, không úp mặt xuống đồng mảnh vỡ đang phóng đại trước mắt thì cũng ngã gãy hết nửa số xương sườn, bán thân bất toại là cái chắc! Bỗng dưng nhận ra mình đang lơ lửng, đánh đu qua lại như con lắc. Ngó ngược lên trên thì thấy cổ chân trái đang “được” Hàn Chiêu tóm lấy.

Còn chưa kịp cảm thấy bán thân may mắn, đã thấy sao bay đầy trời, hoa mắt chóng mặt.

Bóng người mờ ảo bỗng xuất hiện trước mặt gần trong gang tấc, lại nhòe đi như ẩn sau làn khói, nhìn không rõ dung mạo.

“Ta cũng muốn học. Hay là nàng dạy ta đi”.

“Ồ? Muốn nàng dạy phải ôm nàng một cái mới được?”.

Phía sau màn khói vẫn vút, bóng hình kia thoát ần thoát hiện, như xa như gần. Không hiểu vì sao, trái tim bỗng thất lại, rất sợ người trước mặt biến mất. Tôi vội vờn tay muốn giữ chàng ở lại.

“A Nhan, em rất nhớ chàng”.

Bạn đang đọc truyện *Nhị Vương Phi Hai Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.